

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

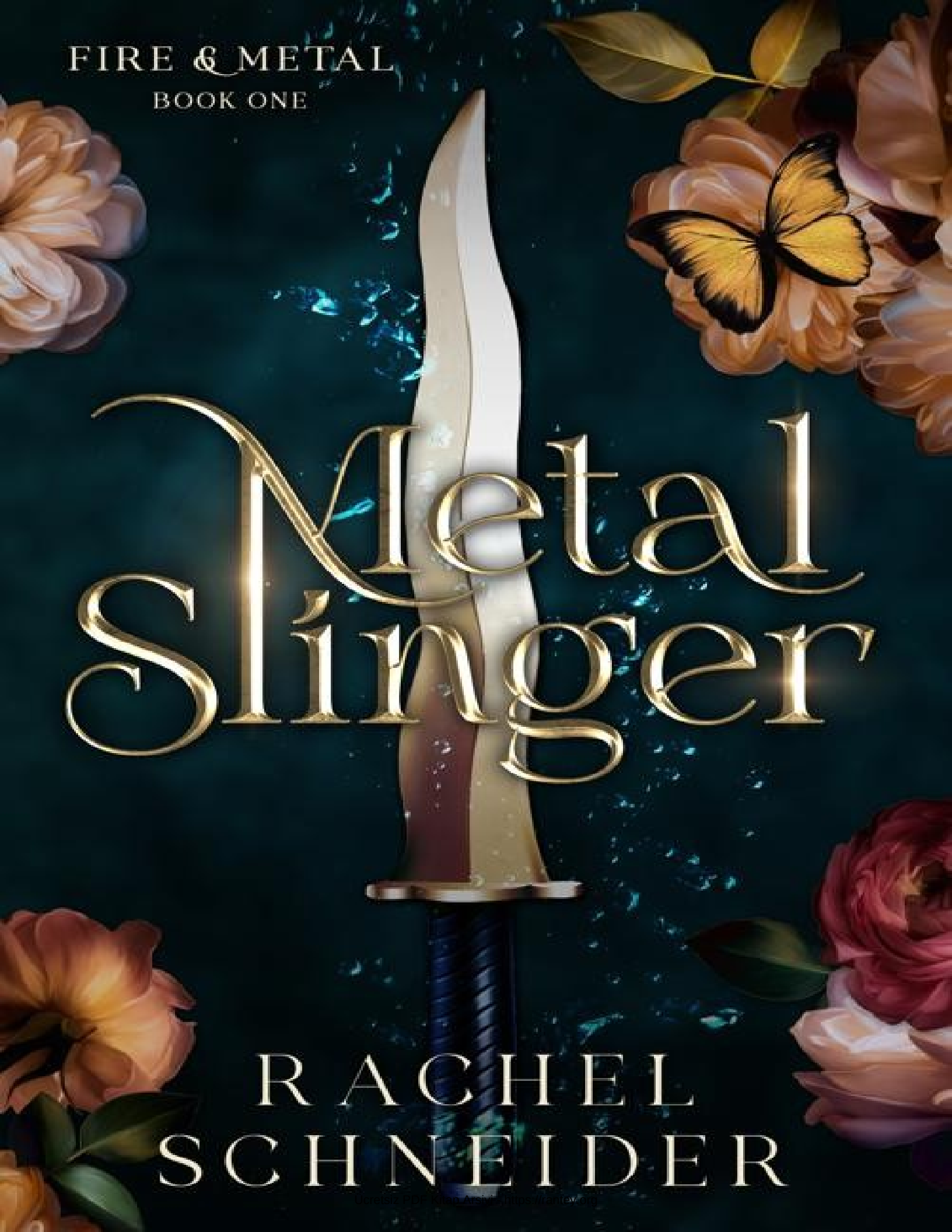
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIRE & METAL
BOOK ONE

Metal Slinger

RACHEL
SCHNEIDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Metal Slinger

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 Rachel Schneider

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik ya da ölü, tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN-13: 9798324986469

Kapak tasarımı: Murphy Rae, Indie Solutions Editörü ile
birlikte: C. Marie tarafından düzenlendi

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLE R

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

BÖLÜM 1

"Eğer bir yolu varsa," diyerek planı onaylıyorum.

Kai başını öne eğerek onaylar. "Evet, ama kimse yalnız gitmez." Sarı saçlarını başının üstünde bir düğümle bağlar ve Messer'e bakar. "Anlaştık mı?"

Yıkama kabının üzerinde asılı duran küçük aynadaki yansımasına bakan Messer, bir elini yeni tıraş olmuş çenesine sürterken Kai'ye gülümsüyor.

"Sensiz eğleneceğimizden mi korkuyorsun?"

Kai, "On dakika boyunca ciddi olmanı istiyorum," diye uyarıyor.

Gemi yana yatıyor ve kendimizi en yakın direğe dayıyoruz. Elim tuvaletlerden birine çarpıyor ve gemi kendini düzelttiğinde ayağa kalkmak için acele ederken iğrenç bir ses çıkarıyorum. Messer'i omuzlayarak elimi artık köpüklerine sokmak için yolundan çekiyorum.

Karaya yaklaştıkça dalga daha da büyüyor. Bu yüzden sınıf arkadaşlarımızın çoğu güvertede toplanmış, kıyı şeridini ilk kez görmek için sabırsızlanıyor. hayatlarında.

Messer en iyi arkadaşının omzuna güven verici bir el koyuyor. "Ya hepimiz ya da hiçbirimiz," diyor. "Ya hepimiz gideriz ya da hiçbirimiz gitmeyiz."

Messer'in gözlerindeki nadir kendini kontrol etme belirtisi, ellerimi kurulumam için bana bir havlu uzatırken Kai'nin kaşları arasındaki endişeyi gevşetmeye çalışıyor. Hâlâ temiz hissetmiyorum ama bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıyorum. Bu konuda yapılacak bir şey yok.

Kai, "Unutmayın, ilk önceliğimiz her şeyin kapsamını belirlemektir," diyor.

"Durumu değerlendirin. Sadece yakalanmadan bir yol olduğundan kesinlikle emin olduğumuzda karaya çıkmaya çalışırız."

Messer elini göğsüne götürerek, "Bu benim için bir sorun değil," diyor. "Öte yandan siz ikinizin sicili berbat."

Aynada ona gözlerimi deviriyorum. "Bir gün şansın tüenecek."

Örgümden kaçan saç tellerini ehlileştirmeye çalışıyorum ama nafile. Saçlarım hayatım boyunca bir gün bile itaat etmedi, doğduğumda bile, halkımız için yaygın olan sarının aksine bakır rengi çıktı.

Yukarıdan gelen seslerin şiddeti artıyor, ahşap gövdenin tavanından ayak seslerinin gürültüsüyle birlikte üst üste binen bir heyecan sesi geliyor.

Kai beni omuzlarımdan tutarak kendisine doğru döndürüyor. "İlk hedefimiz durumu değerlendirmek," diyor beni serbest bırakarak. "Bu yüzden acele bir şey yapma.

Başka şanslar da olacak."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyor anlayamıyorum. Pazar yılda sadece bir kez kurulur. Katılma ayrıcalığına sahip iki grup Alaha var: ticareti ve malların taşınmasını kolaylaştıran muhafızlar ve mezun olacak stajyerler. Bazılarımız için karayı bir daha görmek, eğer hiç göremeyeceksek, onlarca yıl alabilir.

Bugün tek umudumuz olabilir.

"Kimse kaybolduğumuzu fark etmeden yukarı çıkmalıyız." Messer kendine özgü gülümsemesini tekrar yerine yapıştırıyor. "Aurora'ya bizimle gelebileceğini söylemiş olabilirim."

Kai ve ben birbirimize sinirli bir şekilde bakıyoruz. Hoşnutsuzluğumuzu dile getiriyoruz ama o çoktan önümüze geçmiş, biz yetişemedi iç barakaları geçip merdivenlerden güverteye doğru ilerliyor. Önümüzdeki manzara karşısında her türlü argüman dudaklarımızdan dökülüyor.

Arazi.

Hiçbir şey beni Alaha'daki evimize kıyasla kayalık kıyı şeridinin keskin farklılıklarına hazırlayamazdı. Gördüğüm tüm illüstrasyonlar ve resimler kıyaslandığında sönük kalıyordu.

Sanki herkes transa geçmiş gibi, biz yaklaştıkça heyecanlı sesler yerini sessizliğe bırakıyor.

Kendimi hiç bu kadar önemsiz, hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Sonra onu gördüm. Taş uçurumdaki yarık, onu ikiye bölüyor, sanki bir dev toprağı ortadan ikiye ayırmak için bir balta kullanmış gibi.

"Delilik," diye mırıldanıyor Messer.

Pazar, yarıkların arasında yer alıyor. Bir kayalıktan diğerine ve göz alabildiğine içerilere kadar uzanan rıhtım, biz Alaha ve Kenta halkı arasında tarafsız bir buluşma alanı olarak geniş bir alana yayılıyor.

Demirleyebilmemiz için birkaç saat daha geçmesi gerekiyor. Deniz, gemi ile rıhtım arasında kucaklaşıyor ve yolculuk sırasında topladığımız balıkları buraya indiren adamların ayaklarının altına su püskürtüyor. Bir tanesi

Ağlar sudan çıkarılıp Kenta halkı için bekleyen arabalara yüklenirken komutanlar emir yağdırıyor.

Tüm hayatımı bu günü bekleyerek geçirdim, yarı yarıya kara sakinlerinin bir efsane olduğuna ikna olmuştum. Hareketli iskelenin de kanıtladığı gibi, kesinlikle öyle değiller.

Zengin renkler ve tuhaf kumaş kesimleriyle Kenta'lar muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel canlılar. Gemiden inmek için sıramızı beklerken güvertede toplanan sınıf arkadaşlarımla mırıldanmalarına bakılırsa onlar da benim kadar şaşkın.

"Güzel kıyafetleri ve mücevherleri sizi yanıltmasın," diyor eğitimcimiz Gramble, geminin güvertesinde bir ileri bir geri adım atarken ellerini arkasında kavuşturmuş. "Dev mürekkep balıkları kadar acımasızlar."

Gözlerimi kendime saklıyorum. Okyanusların en ücra köşelerinde bulunduğu söylenen dev mürekkep balıklarından daha fazla korkulan bir şey yoktur. Bilinen bir evleri, bilinen bir kökenleri yok. Varlıklarına dair tek kanıt Varoluş, arkalarında bıraktıkları terk edilmiş teknelerdir, güvertede bir ruh olmadan amaçsızca dolaşırlar. Mürettebatın cesetlerinin bir daha görülmemek üzere suyun altına çekildiği düşünülüyor. Tabii geriye bir tekne kaldıysa.

Alaha'nın çocuklarını hizada tutmak için korkutucu bir masaldan başka bir şey değil. Yatak odasının penceresinden içeri giren yılan gibi kıvrılan siyah bir dokunaç görüntüsü, asi çocuklar için caydırıcı bir unsur olarak harikalar yaratır. Ama koca bir gemiyi okyanusun dibine sürükleyebilecek dev bir kalamarın aksine, Kenta halkı...

Sıradan insanlar gibi. Ne bekliyordum bilmiyorum ama tarih derslerimizdeki savaş yorgunu Kenta'lara hiç benzemiyorlar; savaşı kazanan ve Alaha'yı sırtımızdaki giysilerden ve birkaç gemiden başka bir şeyimiz olmadan okyanus ötesinde yaşamaya mahkûm eden insanlar. Bununla birlikte, rıhtımda sıralanan ve pazar boyunca konuşlanmış Kenta askerleri, halkımızın toprağa ayak basmasına izin vermeyecek insanlara çok benziyor.

Gözlerimi güneşe karşı kısarak Kai'yi kordonda buluyorum. Rütbesindeki muhafızlarla bilgi almak için erkenden karaya çıkmış. Altın sarısı saçları şakaklarında koyulaşmış, terden ıslanmış. Gözleri Kenta'nın ve teknelerin üzerinde gezindikten sonra kısa bir an için bana doğru kayıyor.

Kai geçen yıl Alaha muhafızlarından oluşan kendi mezuniyet sınıfıyla gelecekti, ancak benim ve Messer'in ona katılmamızı bekledi.

karaya çıkma şansımız vardı.

Gramble bizi hazırlamaya devam ediyor. "İskeleye ulaştığımızda grubunuzla kalın. Asla dörtten fazla, ikiden az olmayın. Dostça davranın, ama çok dostça değil. Kenta'nın karşılıklı çıkarlarını devam ettirmek için buradayız.

düşman edinmeyin, anladınız mı?" Hepimiz başımızı sallayarak cevap veriyoruz.

Gramble bozuk para kesesinden her bir kişinin eline dört bakırı bırakır. "Hepsini tek bir yerde harcamayın." Nadir ve alaycı bir Bizi uğurlamak için geri çekildiğinde yüzünde bir gülümseme. "Alaha olmak üzere," diye göğsünü yumruklayarak anons ediyor.

Merhaba ve vedalardan, taziye ve tebriklere. Bizler Bir.

Sözü *hep* bir ağızdan tekrarlıyoruz - *Alaha olmak için* - ve ara veriyoruz Gramble'ı iskeleye kadar takip ediyorum. Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. Kai'ye, hiçbir şey belli etmeyen sınıf arkadaşlarıma bakıyorum, sakın ve okunamaz kalmak için eğitilmiş ifadeler, damarlarımdaki panik ve heyecan karışımıyla çelişiyor.

Buraya gelmek için açık okyanusta haftalar süren yolculuktan sonra kordonun ahşap tahtaları ayaklarımda altında sert bir kaya gibi hissediyorum. Pazardan gelen yemek ve baharat kokuları yüzünden boş mideme kramplar giriyor.

Kai, Messer, Aurora ve beni güvertede topladı. Duygularımın kabardığını görmüş olmalı ki, güven vermek için bileğimi hızlıca sıkıyor. Etrafımızdaki koşuşturmacayı bir an için görmezden geliyorum ve halkımızla paylaştığım tek ortak özellik olan benimkini yansıtan tanıdık gri gözlerine odaklanıyorum. Arkadaşımdan gözleri güvenli ve rahatlatıcı.

"Sizi bilmem," diyor, en iyi bildiği gülümsemesini takınarak ve onunla tüm grubumuzun gerginliğini azaltarak. "Ama ben balık satmayan en yakın yemek tezgahını bulup kendimi yiyerek uyuşturacağım."

Neşeli tavırları sınıfta dalga dalga yayılıyor ve birkaç kişinin mırıldanarak onaylamasını sağlıyor. Alaha halkının gelecekteki kaptanı olarak doğuştan bir lider olan Kai'ye herkes örnek olarak bakıyor.

Burada olabilmemin tek sebebi bu. Çok az sayıda kadın muhafız olarak seçiliyor ve ailemi -ya da ailemin eksikliğini- göz önünde bulundurursak, kabul edilmek bir yana, yarışmak için bana asla şans verilmezdi.

Messer bir elini Kai'nin omzuna vuruyor, geniş bir gülümseme kulaktan kulağa yayılıyor. "Ne için bekliyoruz?"

Kordona doğru dönüyoruz ve her tarafta sıralanan satıcılara bakıyoruz. rihtimin yan tarafında. Her tezgâhta, bu bir günlük ticaret için uzun bir yoldan gelen aileleri temsil eden bir pankart asılı. Merakım stanttan standı atlıyor, sergilenen yiyecek, giyecek, mücevher ve farklı mallara dikkat ediyorum.

Kenta askerleri, farklı deri ve zırh çeşitleri giymiş, vücutlarını kaplayan zırhlara kılıflanmış bıçak ve kılıçlarla devriye geziyor. Bazıları metalden yapılmış miğferler takıyor, gözlerinin bakması için ince bir yarık dışında tüm yüzlerini gizliyorlar. Özellikle bu askerler, sanki altında herhangi bir şey ya da herhangi biri olabilirmiş gibi, dünyevi değilmiş gibi hissediyor.

Biri yanımdan geçiyor, gözleri küçük aralıktan Kai'ye dikilmiş, vücudunu aşağı yukarı süzüyor. Kai rahat duruşunu koruyor ama Kenta askerinin bakışlarının, sakın dış görünüşünün altında, yüzbaşının oğlu olduğu için süslü ve mücevherli olmayışının üzerinde gezindiğini görebiliyorum.

Aurora'nın sesi küçümseme ile lekelenmiş. "Yanımızda hafif sivri bir nesne bulundurmamıza izin verilmediğini düşünürsek biraz abartılı görünüyor." Yakınlardaki bir askere kaşlarını kaldırarak bakıyor.

Onunki gibi korkusuz bir bakışla, önce teması kestiği için gardiyanı suçlamıyorum.

"Aurora," diye uyarıyor Kai. "Ben Wren'in soyundan gelip Pazar'a katılan ilk kişiyim. Hazırlıklı olmaları akıllıca olur."

Gözlerini deviriyor. "Düşman topraklarında olan biziz."

Messer, Aurora'yı böğründen çimdikleyerek, "O gemi hapishanesine geri götürülmeden önce yarım günümüz var ve bunu aval aval bakarak geçirmeyeceğimden eminim," diyor. "Ayrıca, bıçaklanmaya ihtiyacın olmadığını biliyoruz. insanları korkutup kaçırarak şeyler."

Omzuna bir tokat atmaya çalışıyor ama Kai gülerek darbeyi savuşturmayı başarıyor. Kai parmak uçlarıyla omurgama hayalet gibi dokunarak beni dürtüyor, askerlerin arasından geçmeme rehberlik ediyor ve başını eğerek saygıyla selamlıyor.

Geri dönüşü yok. Kenta'lar da bizim gibi insanlar olabilir, ama kesinlikle çok kabalar.

"Yüzünü düzelt, Brynn."

Kendimi rahatlamaya zorlayarak ürkek bir gülümseme yapıştırdım. "Yüzümüze tükürseler daha az rahatsız edici olurdu."

Kai bana "Buraya barış için geldik," diye hatırlatıyor ama silahlar ve soğuk bakışlar aksini söylüyor.

Bizi dışlayan bu insanlara boyun eğmek zorundayız ve cömertlikleri için minnettar görünmemiz, halklarımız arasında ticarete izin verdikleri için onlara teşekkür etmemiz gerekiyor, sanki en başta onların eliyle sürekli açlığın eşiğine gelmiyormuşuz gibi.

Messer bizi çeşitli hamur işlerinin, meyveli tartların, turtaların ve şekerli soslarla örülmüş ekmeklerin sergilendiği yakındaki bir tezgâha götürüyor. Her pasta için çok fazla zaman ve özen harcanmış ve bu manzara karşısında ağzım sulandı.

Messer elindeki dört bakırı da tahtanın üstüne vurarak tezgâhın arkasındaki tezgâhtarın dikkatini çeker. "Bu bana ne kazandıracaksa, onu bana ver."

Messer'in aşırı hevesli davranışlarından duyduğum korku, genç kadın onun bulaşıcı gülümsemesi karşısında yumuşadığı anda yok oluyor. Koyu renk saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve erik sevip sevmediğini soruyor. Kelimelerinin sesli harfleri.

Bize verilen kültürel duyarlılık eğitiminin hiçbirini umursamayan Messer, flört edercesine gülümsemesini genişletiyor. "Yeterince şekerle kaplanmışsa her şeyi yerim, tatlım."

Yanılmıyorsam çilli yanaklarında allık var. Gümüş ve altın yüzükler kulaklarını, alnını ve neredeyse her parmağını süslüyor, o mumlu kâğıtları açıp her şeyden bir tanesini bir taşıma torbasına koyarken Messer torbayı açıp ilk pastayı bütün olarak ağzına atarak torbayı mahvediyor. Çiğnerken çenesinden şeker dökülürken inliyor, teşekkür etmek için başını eğiyor, ağzı doluyken konuşurken ellerini önünde birleştiriyor.

"Sen bir tanrıçasın."

Solgun yanaklarındaki renk daha da derinleşerek jeste karşılık veriyor. Görünüşe göre tüm kadınlar Messer, Kenta ve Alaha'ya aşık.

Kız bir sonraki müşterisi olan bana bakıyor ve ben de seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Messer gibi yapmak ve paramın son kuruşuna kadar pastalara harcamak istiyorum. Lavantalı olan çok lezzetli görünüyor ama bir de düpedüz ilahi görünen çikolatalı bir kare var.

Başını omzumun üzerinden eğip kulağıma doğru konuştuğunda Kai'nin nefesi ensemde ürpertiler yaratıyor. "Birkaç tane fazladan sikkeler elimde."

Yakınlığından etkilenmemiş gibi yaparak bakışlarımı önümdeki mallarda sabit tutuyorum. "Kaptanın şımarık oğlundan daha azını beklemezdim."

Kai'nin babası bir şeyse, tek varisine karşı hoşgörölüdür.

Kıkırdıyor. "Şımarık olabilirim ama aynı zamanda çok vericiyimdir," diyor, sesi derinleşiyor. *Komplocu*. "Ne istersen alabilirsin."

Bu durumda, her birimiz için birer tane olmak üzere dört kare çikolata seçiyorum. Kadeh kaldırırken onları havada tutuyoruz.

"Alaha olmak için," diyor Messer.

"O lanet olası gemiden kurtulmak için," diye düzeltiyorum. Aurora yüzünü buruşturdu.

"Doğru söyledin."

Hepimiz tatlıdan bir parça alıyoruz ve hep birlikte inliyoruz. Bir sonraki ısırıkta ağızımı ıskalıyorum, yumuşak çikolatanın yarısı yere düşüyor.

"Lanet tavşanlar," diye mırıldandım.

Messer burnunu bana doğru kıvrıyor. "Bunu her söylediğinde çok tuhaf oluyorsun."

Aurora, parçalanmaya başladığında kendi payını ağzına atmak için acele ediyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Ellerimin tozunu alıp omuz silkiyorum. "İşte bu yüzden seviyorum."

Böğürtlen çayı satan bir satıcı buluyoruz ve pazarı gezerken tatlılarımızı atıştırıyoruz. Kenta halkı bize karşı asker meslektaşları kadar temkinli görünmüyor. Aksine, bize görünmezmişiz gibi davranıyorlar. Şirketimizle karşı karşıya gelmedikleri sürece, bizi yeterince hoş görüyorlar.

Bazı kadınların etekleri ve elbiseleri beni büyölüyor. Çeşitli boy ve renklerde olan etekler, çalışırken ve standlar arasında dolaşırken bacaklarının etrafında salınıyor, bazıları boncuklar ve mücevherlerle süslenmiş.

Ne giydiğime hiç dikkat etmedim ama basit pantolonumu ve bluzumu yetersiz bulmaktan kendimi alamıyorum. Güneşin öptüğü kumral saçlarımdan sırtımın ortasına dökülen tek örgüm bile Kenta kadınlarının süslü örgüleri ve şekillendirilmiş saçlarının yanında sönük kalıyor.

Kai omzuyla beni itti. "Sen Alaha muhafızlarının bir üyesisin, şık giyinmek savaşmaya elverişli değil."

Messer, "Gölünç duruma düşmek istemiyorsanız, hayır," diyor ve kendi fikrini de ekliyor. Her zaman meraklı bir piç.

Elbiseyle savaşmak, bu bunaltıcı sıcakta kafalarında dev metal kovalar olan askerlerden daha az gülünç görünecekmiş gibi hissediyorum.

Başımızı sağa sola çevirerek gezinti yolunda ilerlemeye devam ediyoruz. Sarp kayalıkların arka planında, çevre boyunca konuşlanmış askerler anlamsız bir savunma gösterisi. Arazinin taşları pürüzsüz ve lekesiz. Herhangi birinin duvarlara tırmanmak için kaldıraç olarak kullanabileceği tek bir dayanak ya da çatlak bile yok.

"Her şeyi bir şekilde buraya taşımak zorundalar."

Kai, Messer'ın gözlemine cevap vermiyor. Gerek de yok zaten. Hepimiz bir yol olmayabileceği konusunda aynı kasvetli sonuca varıyoruz.

Hiç.

Rıhtımın ortasındaki derme çatma dans pistinin etrafında bir kalabalık oluşmaya başlayana kadar Pazar'da ilerlemeye devam ediyoruz ve çemberin önüne doğru ilerliyoruz. Küçük bir sahnede bir müzik grubu kurulmuş, kemanlar, mızıkalar ve gerilmiş davullar. Kadınların elbiselerinin etekleri dans ederken etraflarında parlıyor.

İzlemesi çok etkileyici. Dansçılar formasyona girip çıkıyor, bir sonraki partneri daha göz göze gelmeden elleriyle buluyorlar. Kahkahalar ve gülümsemeler yüzlerini aydınlatıyor, şarkı tempoyu artırmaya devam ettikçe içlerinden mutluluk yayılıyor. Daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı, ta ki ayak uydurmak onlar için bir meydan okuma olana kadar ve ancak o zaman hataları görüyorum. Kaçırılan bir adım, sahipsiz eller, tökezleyen ayaklar.

Sonra müzik dansçılarla birlikte aniden duruyor. Kalabalık tezahüratlar içinde patlıyor ve biz de dansçılar gülerken alkışlayarak onlara katılıyoruz. Ayrılmadan önce birbirlerini selamlayarak gülümsemelerini paylaşıyorlar.

Kadınlardan biri

yanımdan geçiyor ve parmaklarımı eteğinin üzerinde gezdirmek için elimi uzatıyorum. Bu çok kısa bir dokunuş ama parmak uçlarımdan arasından akan su gibi hissettiriyor.

Yalnız kemancı daha yumuşak bir melodiye başlar ve kalan çiftlerden birkaçı dans pistinde kalarak eşleriyle birlikte sallanır.

Kai elimi tuttu. "Benimle dans et."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Burada mı?"

Bu, Sınırlar Kuralının açık bir ihlali olacaktır.

Alaha'nın her bir bireyi reşit olduktan sonra uymayı kabul ettiği antlaşmalar. Eşleşme Töreni'ne kadar karşı cinsler arasında hiçbir şekilde yakın temas olmayacaktır.

Çoğu zaman, bu bir mantık evliliğidir, çoğu zaman gerçek aşk maçlarından ziyade aileler arasındaki müzakereler. Bu

Başlangıçta çok yakın soylar arasındaki üremeyi izlemek için konulmuştu, ancak şimdi aşırı nüfus artışını yavaşlatmak için.

Kai bana bir bakış attı. "Bizi kim rapor edecek? Kendi askerlerim mi?"

Etrafıma bakıyorum ve bizimkilerin çoğunun kalabalıktan grubu izlediğini görüyorum. Messer'e bakarak içkimi ona uzatıyorum. Her zamanki gibi Kai'nin beni dans pistine götürmesine izin verdim. Yılların ayaklarının hareket ettirdiği zeminde aralarına yerleştiğimiz çiftler bize kibarca gülümsüyor yüzeyi boyunca.

"Hey," diyor Kai, parmağıyla çenemi yukarı çekerek. "Sadece sen ve Ben."

Beni sabit bir ritme sokarken gözleri hiç şaşmıyor. Bizim Akan kumaşlar olmadan hareketler daha az tuhaf ama gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin yavaşlamasını isteyerek bedenimi Kai'ninkiyle birlikte hareket etmeye zorluyorum. I

Kalçamdaki eline ve teninde hala varlığını sürdüren ev kokusuna odaklanıyorum ve-tanrım, duvarlar o kadar uzun ki.

"Brynn, bana bak," diyor Kai. Ben de bakıyorum, gözlerim şak diye açılıyor.

"Seni her zaman koruyacağım."

Azarlanmaktan korktuğumu düşünüyor - Alaha'nın antlaşmalarından birini çiğnemenin ağır sonuçları düşünüldüğünde korkmalıyım da - ama angarya işlerden ya da gemilerden korkmuyorum.

"Hücrede geçirdiğimiz ilk zaman olmayacak," diyorum, kayıtsız bir hava vererek. "Ya da ikincisi."

Berbat bir rol yapıyor olmalıyım çünkü Kai en son taş hücrelerde bir gece geçirmeye mahkûm edildiğimiz zamandan bahsederken gülümsemedi bile. Çamaşır iplerinden iç çamaşırlarını çalmış ve onları Ana Merkez'in ortasındaki Alaha bayrağına bağlamıştık. Cezaya degecek bir şey değildi ama aptal çocuklar olduğumuz için kendimizi daha iyi hissetmek adına öyleymiş gibi davranmıştık.

Beklemediğim şey ise ağızdan çıkan kelimelerdi. "Eşleştirme Töreni'nde seni seçmek için ailemden izin istedim."

Kalbim duracak gibi oluyor. "Bunu neden yaptın?" Sesim titreyerek söylüyorum.

"Hadi ama Bry," diyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Bunun olacağını tahmin etmeliydin."

Başımı sallıyorum.

Kendime hiçbir zaman bir maç yapma fikrini aklıma getirme izni vermedim. Kendimi bu düşünceleri uzaklaştırmak, onları içimde bir yere kilitlemek için disipline ettim, öyle ki nerede saklandıklarından ben bile emin değilim.

Kai, evlenmek için birbiriyle yarışan kızları ve ailelerini seçiyor ve gerçek aşk eşleşmeleri çok az. Benim ailem yok. Çeyizim yok. Evlilik için teşvik yok. Listenin en sonundayım.

Neden beni seçsin ki?

"Alaha'nın gelecekteki lideri eş olarak bir *kestaneyi* seçmez."

Dişlerini sıkıyor ama adımlarını bozmuyor. "Kendine böyle hitap etmenden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ben buyum, Kai." "Hayır, değilim."

Beni tutuşu sıkılaşıyor ama itmiyor. Onu inceliyorum, Kai'nin elinde ne olduğuna dair bir ipucu arıyorum, ama bana bakan beklentiden başka bir şey bulamıyorum.

"Zekisin, çalışkansın ve çok güzelsin," diyor, gerçekliğine ikna olmam için her kelimenin altını çizerek. "Adın kendi adamlarım tarafından arkamdan fısıldanıyor, çünkü seninle flört etmek istediklerini asla yüzüme karşı söylemeye cesaret edemezler."

Gözlerinin içine bakarken söyledikleri göğsümün etrafında bir mengene oluşturuyor. Kendimi bildim bileli Kai benim en iyi arkadaşımdır. Beni hayatındaki herkese karşı savunmak zorunda kalmıştır, belki de hiç izin vermediğinden daha fazla, ama bana karşı olası bir ilgiyi asla ima etmedi. Romantik olarak değil. Bu şekilde değil.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Bu gerçek mi?"

Bana bakarken bakışları son derece ciddi. "Olmasını istiyor musun?"

Hareketlerimiz durdu. Hayatım gibi hissettiğim şeyi

Tüm hayatım boyunca bu günü bekledim, yıllık Pazara gelme şansını bekledim ve şimdi bunu bana mı bırakıyor?

Dişlerimi sıkarak avuçlarımla göğsüne vuruyorum. Kimıldamayınca tekrar yapıyorum ama daha sert. Tökezleyerek arkasındaki çifte çarpıyor ama ben bir adım geri atarken göz temasını kesmiyor.

Gözleri kısıldı. "Brynn-"

Elimi kaldırarak onu durduruyorum. Ağzını tekrar açıyor ama ne dediğini duymuyorum çünkü arkamı dönüp kaçmak, üzerimdeki tüm gözlerin ağırlığından kurtulmak için kalabalığın içinde hızla ilerliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Pazarın derinliklerindeyim.

Rıhtımın her iki yanında yükselen taş duvarlar güneşin büyük bir kısmını engelleyerek kabinleri gölgede bırakıyor. Burada hava farklı, zengin ve topraksı. Bana yağmur yağmadan önce gelen kokuyu hatırlatıyor. Bu benim favorim.

Bu kadar uzaktaki satıcılar birbirine daha yakın. Alaha'ya göre daha az kalabalık, daha çok yerli halkla dolu. Mumlar ve bal var ve Kraliyet ailesine layık, altın rengi ve kabartmalı taş kaplar. Yediğimiz balık yahnisini onların yanına koymak düpedüz küfür olurdu.

Standın arkasındaki tüccar yaklaşıyor. Normal müşterisi olmadığım çok açık ama el boyaması tabaklara hayranlıkla bakarken bana gülümsüyor. Geyik, tavşan ve tilki, karada bulabileceğiniz hayvanlar.

Karakalem çizimlerini utandırıyorlar.

Diz hizasında elbise giymiş bir kadın kabine yaklaşıyor ve ben müdahale etmemek için yoldan çekiliyorum. İşte o zaman onu fark ettim. *Tekrar.*

İlk sefer çeyrek mil gerideydi. Yanından geçerken gözlerimiz bir anlığına birleşti ama o kısacık zaman diliminde çok şey kaydettim: kollarını göğsünde kavuşturmuş duruşu, beni gördüğünde gülümsemesinin nasıl solduğu ve Kenta'daki asker arkadaşıyla yaptığı konuşmanın nasıl durduğu.

Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, bir burun deliğinde altın bir yüzük.

Dudaklarım bir şekilde

sık sık kaba şeyler söylediğini biliyorum - ya da belki de tüm tavırları bana bunu söylüyor, ama güzelliğinde doğası gereği kaba bir şey var.

O zamandan beri beni takip ettiğinden eminim. Takip edildiğimi bildiğimi belli etmek istemediğim için yürüyüşümü sürdürüyorum ama aramıza mesafe koymak için rıhtımı geçiyorum. Bir tampon oluşturacak kadar uzak ama şüphe uyandıracak kadar da değil.

Bir sonraki hamlen ne olacak?

Elbette, o da geçiyor ve birkaç adım arkamda kalıyor. Göğsünü bir hançer kayışı süslüyordu, derinin üzerinde

Kenta, zenginliğini ve yüksek rütbesini simgeliyor. Etrafımı hızlıca gözden geçiriyorum ve görünürde bir tane bile Alaha bulamıyorum. Her yönde sadece Kenta var.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Bu kez ilgisini gizleme zahmetine katlanmıyor, kalabalığın içinden geçip insanların başlarının üzerinde yükselirken koyu renk gözleri bana odaklanıyor.

Belki de yalnız olduğum için bana göz kulak oluyordur. Gramble'ın grup halinde kalmamı hatırlatması kafamda çınlıyor ama içgüdülerim bana aksini söylüyor. İçgüdülerim bana avlandığımı söylüyor.

Hızımı artırıyorum, omzumun üzerinden bir kez daha bakmaya cesaret etmeden önce bir sonraki satıcı sırasını atlıyorum. Bu sefer başka tarafa bakmıyorum, onun farkında olduğumu ve korkmadığımı bilmesini sağlıyorum.

Gülümsemeye cesareti var. Güzel olduğu kadar hınzır olan sırtışı rahatsız edici. Belki de Alaha kızlarının gözünü korkutmaktan zevk alıyordu.

Rastgele bir satıcıda duruyorum, varlığını görmezden gelirim ilgisini kaybedeceğini umuyorum.

"Özellikle aradığınız bir renk var mı?" diye soruyor tezgahın arkasındaki bayan.

Aşağı inmeden önce başımı sallayarak cevap verirken ne sattığına bakmıyorum bile. Tezgâhları inceliyormuş gibi yapıyorum, kordonun önüne yaklaşmak için birkaç tanesini atlıyorum.

Bağırma mesafesindeki iki Alaha askerini fark ettiğimde kaslarımdaki gerginlik dağılıyor. Kalabalığın arasından Messer'in parlak saçlarını görüyorum, sonra Kai'yi, insanların arasında dolaşırken, beni ararken başlarını döndürüyorlar. Aurora da onları takip ediyor, dünyayı umursamadan bir bardaktan yudumluyor.

Bir kez daha omzumun üzerinden bakıyorum ve askeri bulamayınca daha da rahatlıyorum. Messer'e el sallıyorum, o da Acker'ın omzuna bir tokat atıp beni işaret ediyor. Kalabalıkta birbirimizi kaybetmemek için yanıma gelmelerini beklerken, en yakınımıdaki stantta mücevherlerin sergilendiğini fark ediyorum.

Işık, kesilmiş taşlardan kırılarak rıhtıma ve arkasındaki taş duvara gökkuşakları saçıyor. Yanına yaklaşıyorum ve parmak uçlarımı deniz camına benzeyen küçük bir taşın üzerinde gezdiriyorum.

"Çok güzel, değil mi?" diyor satıcı, yüzünde içten bir gülümsemeyle Sakal.

Cebimdeki dört bakırı hatırlayarak, "Nasıl?" diye sordum. çok mu?"

"Bunlar çok değerli taşlar," diyor küçük parçalardan birini eline alarak. "Yeryüzündeki madenlerin derinliklerinde bulmak zordur. Bunun için bir altın sikke."

Bir tanesini odamın penceresine asma hayallerim uçup gidiyor. "Çok güzeller," diyorum hayal kırıklığıyla.

Başını sallıyor, çenesini anlayışla eğiyor. Ben uzaklaşmadan bir el benimkinin üzerine iniyor. Asker üzerimde belirirken nefesimi içime çekiyorum, karanlık gözleri öfkeyle çevrili ve beni olduğum yere kilitliyor.

"Hırsız," diyor, sesi kanyonun duvarlarında yankılanıyor.

Başımı sallıyorum, yarı kendimi savunmak için yarı da inanmayarak. Elimi beni masaya sabitlediği yerden çekiyorum ama eli kıpırdamıyor. "Ben bir şey almadım."

"Öyle mi?" Tuniğimin kolunu ön koluma doğru itiyor ve elimi avucunun içinde çevirerek altındaki açık yeşil cam taşı ortaya çıkarıyor. "O zaman bu ne?"

Nefesim kesildi. "Onu oraya sen koydun."

Kara gözleri benimkileri delip geçiyor. "Bana yalancı mı diyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, onun otoriter bakışları karşısında geri adım atmayı reddederek.

Elini bileğime dolayarak ikimizin arasında sıkıyor. "Alaha'nın, değerli ahitlerinden herhangi birini bozan insanların uzuvlarını kestiğini duydum. Nedir bu? Hırsız için bir parmak mı yoksa bir el mi?"

Sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum. "Ben bir şey almadım."

Bir an bana bakıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Ne aradığından emin değilim, ikimiz de tüm bu planı onun kurguladığını biliyoruz.

Komşu satıcılar ve alışveriş yapanlar bu gösteriyi izlemek için dururlar.

Önce o ara veriyor, boğazını temizliyor ve arkamdaki birine işaret ediyor. "Bir el o zaman."

Başka bir asker tarafından masadan uzaklaştırıldım.

"Bu çok saçma!" Belime dolanan güçlü koldan kurtulmak için çırpınıyorum ama asker beni kaldırıyor, böylece kendimi yere yaslayamıyorum. "Ben hırsız değilim!"

Suçlayıcıyı bizi standın etrafında ve satıcıların arkasında dolaştırıyor. Beni tutan asker, önümüzde uyuyan bir dev gibi duran taş duvarın önüne yerleştiriyor. Yüzeyinden sıcaklık yayılıyor, bir adımdan fazla değil. Toprağa dokunmaya en çok yaklaştığım an bu.

Suçlayan askerin karanlık gözleri yüzümün yan tarafını deliyor. "Elini duvara koy," diye emrediyor.

Seçeneklerimi değerlendirirken ne hareket ediyorum ne de gözümü kırıyorum. On yıllık eğitim her an devreye girebilir ama kordonun yarısının dikkati sırtımdayken düşünmek zor. Pazarın gürültüsü arkamda hafif bir vızıltıya dönüştü.

Sakinleştirici bir nefes aldığımında her şey duruyor, sonra beni tutan askerin ayağına olabildiğince sert basıyorum ve aynı anda kolumu koparıyorum. Bu onun kalesini kendimi kurtaracak kadar zayıflatıyor ama momentum dengemi bozuyor ve kara gözlü askerin pençesine düşüyorum.

Beni olduğum yerde döndürmekte gecikmedi, bir ön kolunu boynuma doladı ve bıçağı boğazımın dibine dayadı. Eğer bıçağın keskin ucunda olmasaydım

Bıçağı derime saplasam, hızından ve yeteneğinden daha çok etkilenirdim ama panik, bu karmaşadan bir çıkış yolu hesaplamak dışında her türlü mantıklı düşünceyi engelliyor.

Kai'yi arıyorum, odağım kalabalığın içindeki yüzler arasında gidip geliyor ama elim boş dönüyorum. Sadece yabancılar bana bakıyor.

Sadece benim duymam için kulağıma emrediyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Elini taşın üzerine koy." Şüphelendiğim gibi benimle sadece oyun oynamıyor.

Bıçağın acısına rağmen başımı sallıyorum. "Ne yapıyorsun Bu mu?"

Benim itaat etmemi beklemekten bıktı. Onun yerine, serbest elini kullanarak

Elimi tuttu ve titreyen avucumu sıcak taşa dayadı, eli benimkini örttü.

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı vücuduma yayılıyor. Isı kolumu, göğsümü, vücudumun aşağısını ve bacaklarımı yakıyor. Canlı bir akım gibi, Alaha'nın dışındaki mercanlarda bulunan elektrikli yılan balıklarına benziyor, ama bin katı.

Çılgılık atıyorum.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar her şey biter.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve nefesim aniden kesiliyor, çılgılığım boğazımda düğümleniyor. Dizlerimin üzerindeyim, rıhtımın tahtası inciklerimi kesiyor. Duyularım tekrar odaklanmaya başladı. Mırıldanma sesleri ve şok olmuş sesler bulanıklığının arasından süzülüyor. Ellerimi yüzüme doğru kaldırıyorum ve her ikisinin de hala vücuduma bağlı olduğunu görerek rahatlıyorum.

Ama acı...

Yukarı, yukarı, yukarı ve askerin yüzüne bakıyorum. O da benim gibi sersemlemiş görünüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesi göğsünde donmuş bir halde bana bakıyor.

Kai'nin sesi toplanan sesleri bastırıyor. "Bırakın onu!"

Ama asker benimle göz temasını kesmiyor, huşu ve korku arasında bir şey bana bakıyor.

Kai nadiren kullandığı ses tonuyla kalabalığı susturarak, "Sana söyledim," diyor. "Bırak onu gitsin."

Asker yavaşça dönüyor, bakışları benden uzaklaşmadan önce kafasını Kai'ye doğru çeviriyor, Kai'ye bakarken yüzü şaşkınlıktan soğuğa dönüşüyor. "Bu benim üzerimde işe yaramayacak," diyor sesi alçak ve caydırıcı değil. "Burada hiçbir gücün yok."

Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum, ağırlığımı vermeye çalıştığımda bacaklarım yol veriyor. Kai'nin yüz ifadesini görmek için arkama bakamıyorum ama askerin korkusuz bakışları bana bu işin zayıtsız bitmeyeceğini söylüyor. Elindeki bıçağı çeviriyor, Kai ve benim ona ve adamlarına karşı savunmasız olduğumuzu görsel olarak hatırlatıyor.

"Bırak gitsin," diye tekrarlıyor Kai, öncekinden daha yatıştırıcı bir sesle. Asker kaşlarını çatıyor. "O senin değil."

Solumuzdan gelen gürültülü bir çarpışmadan önce bir sakinlik ritmi var. Messer devrilmiş standın üzerinden atlıyor, cam kavanozlar ve reçeller rıhtıma saçılıyor. İkinci esirimi arkadan yakalayınca kaos başladı.

Dikkat dağınıklığını kendi avantajıma kullanarak, askerin kalçasına bağlı bıçağı uzanıyorum ve topuğuna temiz bir darbe indiriyorum. Acı içinde havlıyor, dizi yanımdaki iskeleyle çarpıyor. Beni yakalamak için uzandı, ama ben

Bıçağı geniş bir kavis çizerek yüzünün santimetrelerce yakınına gelen darbeden kaçmaya zorluyor. Bu bana bacaklarımı altıma almak için yeterli zamanı veriyor, bir duruşa doğru sallanırken taş duvarın yüzeyinden kaçınmaya dikkat ediyorum.

Bakışlarını bana yöneltiyor. "Yapma," diyor, tek kelimeyi kaplayan bir çaresizlik havası.

Tek ayağının üzerinde doğrulmaya çalışırken gözlerimi sıkıntılı bir şekilde tutması beni duraksatıyor ama bu beni durdurmaya yetmiyor.

Kaçmaya niyetli olduğumu anlayınca asker arkadaşlarına bağırdı. "Bu iskeleden inmesine izin vermeyin!"

Diğer askerle boğuşan Messer'e doğru tökezliyorum. Geldiğimi görünce adamın üstüne çıktı ve yüzüne bir yumruk indirerek onu bayılttı. Bana doğru koşuyor ve dik durmama yardım etmek için bir kolunu belime doluyor.

Kai bizi gördü ve insanların arasından bir yol açmaya başladı. Alaha da mücadeleye katıldı ve tüm insanlarımızı teknelere geri götürmek için topyekûn bir savaş başladı.

"İyi misin?" Kai diğer tarafımı tutarak soruyor.

Cevap vermek için enerji harcamıyorum, adımlarıma konsantre oluyorum.

yetiler yavaş yavaş tam çalışma düzenine geri dönüyor. Rıhtımın sonuna, tepedeki Alaha bayraklarına doğru koşuyoruz. Kenta'dan toplu bir göç. insanlar yolumuzdan çekiliyor.

"Ne oldu lan?" Gramble bize doğru koşarken bağırıyor, Gözlerimiz başımızın üzerinden peşimizdeki Kenta askerlerinden oluşan öfkeli kalabalığa kayıyor.

Bir açıklama beklemiyor, dümeni eline alıp öğrenciler en yakın iskeleye. Alaha askerleri, halkımız teknelere hücum ederken son bir savunma hattı olarak rıhtım boyunca pozisyon alıyor.

Kai derme çatma çizgide durur. "Aurora nerede?"

Messer aniden durunca sırtıma çarpıyor, onu ararken göğsü kabarıyor. "Tam arkamızda olduğunu sanıyordum."

Güverteyi sarsan bir patlamayla herkes yere yığılır. Yönümü bulabilmem için uzun bir süre sessizlik çınlıyor. Enkaz ve odun yağıyor ve durana kadar başımı kapatıyorum. Messer Kai beni üst kollarımdan kavrarken saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum onlara, sesim kulaklarımda boğuklaşıyor. "Sen iyi misin?"

Gramble yola çıkmamız için bağırmaya devam ederken envanter çıkaracak zamanımız yok. Arkamızdaki Kenta askerleri ayağa kalkmaya başladı. Yarısı pazarın derinliklerinden gökyüzüne yükselen duman bulutunu gördüklerinde şaşkınlıklarını üzerlerinden atıyorlar. Diğer yarısı ise şimdi intikam ateşiyle doludur.

Messer beni gemiye doğru itti. "Aurora'yı bulmaya gidiyorum."

Elinde daha önce taşıdığını gördüğüm fincanla, telaşsız ve umursamaz bir şekilde bize doğru ilerlerken, kız ağıldan çıkınca adımlarının ortasında durdu.

Messer'ın yanından geçerken yüzünde beliren şaşkın ifadeye göz kırparak, "Bir başlangıç yapabiliriz diye düşündüm," diyor.

Tüm başlar dönüp onun iskeleye doğru ilerleyişini izliyor.

Kai başını sallıyor ve beni ileri doğru itiyor. "Gitmemiz gerek."

Mürettebat iskeleyi yukarı çekmek ve rıhtımdan ayrılmak için büyük bir öfkeyle çalışır ve Pazar'ın kendi üzerine çöküşünü izlemeye yetecek kadar bir sürede yola çıkar. Deniz suyu kordonun bir bölümünü bir yudumda yutar, insanlar dahil.

Aceleyle direğe tırmanmak için son gücümü kullanıyorum. Kai adımı bağırıyor ama ben durmuyorum, hasarı daha iyi görmek istiyorum. Hiçbir şey beni yıkımın büyüklüğüne hazırlayamazdı. Aurora, Pazar'ın tam ortasında iki gemi büyüklüğünde bir delik amayı başarmıştı.

Yüzlerce ve yüzlerce insan bulabildikleri her şeye ve birbirlerine tutunarak suda ilerliyor.

Bir asırlık ticaret ve barış... *yıkıldı*. Bunun geri dönüşü yok. İntikam gelecektir.

Yumruğumun hâlâ sıkılı olduğunu fark ediyorum ve aşağı baktığımda askerin bıçağının titreyen ellerimde sıkıca kavrandığını görüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Geminin gövdesine girer girmez fısıltılar kesiliyor.

Pazarda yaşanan olayların sonuçları nemli bir battaniye gibi havada asılı duruyor, boğuyor. Eve dönüş yolculuğu, mürettebatın oraya gelirkenki coşkulu ve hareketli atmosferinin tam tersine, kısık sesler ve melankoliden başka bir şey içermiyor. Herkes gergin, Pazar'daki zamanımızın kısa kesilmesine kızgın, Kenta ile ilişkilerin ilerlemesi konusunda gergin.

Ve beni suçluyorlar.

Her zaman sapkınlığımla ilgili söylentiler, ne kadar kötü bir etki bıraktığımla ilgili söylentiler vardı, her zaman Kai ve Messer'in başını bir tür belaya sokuyordum. Kai'nin ailesinin neden benimle Böyle bir arkadaşlığa, gerçek baş belasının kim olduğunu çok iyi bilmelerine rağmen artık akranlarımda da gözünde olan spekülasyonlara izin verdi.

Messer, eğitim sınıfımızda tahammül edebildiğim birkaç çocuktan biri olan Lawson'a karşı oynadığı satranç oyunundan başını kaldırıyor. Gülümsüyor ama zayıf bir gülümseme. Her zaman günah keçisi olmamdan nefret ediyor. Benimle arkadaş olmanın getirdiği kederden onu uzak tutmak için ondan kaçıyordum.

Kart oynayanlar topluluğunun etrafından dolanıyorum, sınıf arkadaşlarımda bakışları sırtımda delikler açmıyormuş gibi davranıyorum.

Asılı hamaklar arasında, geminin en derin girintisinde en son benimki. Benimki, Messers ve Kai'ninki, çünkü beni yalnız bırakmayı reddettiler.

Bir kibrit çıkıp direklerimiz arasında asılı duran feneri yakıyorum, yağlanmış fitilin kapağını hızla kilitleyip minyatür alevi silkeleyerek söndürüyorum. Yolculuktan önceki güvenlik eğitimimizin ilk bölümü yangın güvenliğiydi. Yanlış bir alev yalamasıyla tüm gemi tutuşacak ve hepimiz sonumuzu getirecektik.

Yatağımın katlanmış brandasını açıyorum ve ters yönde koşuşturan tüylü yaratıktan zıplayarak uzaklaşıyorum.

Arkamdan kahkahalar yükseliyor. Belli ki fare yerleştirilmiş, mısır taneleri yem olarak kullanılmış. Paul ve yandaşları olduğunu bildiğim için suçluyu aramaya zahmet etmiyorum. En çok ses çıkaran onlardı. On iki yaşında onlarla birlikte muhafız birliğine katıldığım için beri sosyal statümle ilgili olarak, kıpkırmızı yanaklarımın ihaneti aşağılanmışlığı ele verecekti.

Bunun yerine yatağı ters çevirip içine girmeden önce ters yüz ediyorum. Sanırım bu, gecenin bir yarısı botlarımın direğe bağlanmasından ya da akşam yemeğimin kucağıma dökülüp balık yahnisi gibi kokmamdan daha iyidir.

günlerce. Her iki hareket de Gramble tarafından cezasız bırakıldı.

Messer'a bakmaya cesaret etmeden önce öfkem yatışana kadar bekliyorum ama o bana bakmıyor. Paul'e hançer gibi bakıyor. Sanki o Messer bana doğru baktığında gözlerimi onun üzerinde hissederek başımı sallıyorum. Her ne düşünüyorsa, buna değmez. Alaha'ya döndüğümüzde zaten kaderimizi bekliyoruz; suç listemize yenilerini eklemeye gerek yok.

Hırsızlık.

İsyana teşvik. Vatana ihanet.

Gramble'ın bana, Messer'a ve Aurora'ya yönelttiği tüm suçlamalar. Kai beklendiği gibi gazabından kurtuldu. Döndüğümüzde sürgünden kurtulmak için umut ışığımız o. Kaptan Wren cezalarımızı vermeden önce Kai'nin anlattıklarını dikkate almak zorunda kalacak.

Herkesin dikkatinin kendi aralarında konuşmaya döndüğünden, şakanın çoktan unutulduğundan emin olduktan sonra fenerin alevini kısıyorum, böylece sadece görebileceğim kadar ışık oluyor.

Hançeri belimden çıkarıyorum. Parmaklarımı ahşap kabzanın üzerinde gezdirerek, metal şeridi dikişinden aşağı doğru takip ediyorum, sonra da tabanda yazılı olan baş harfe ulaşıyorum.

J

Silahın ne kadar eski olduğu düşünüldüğünde belki de bir aile ismi. Kabzanın omurgası boyunca uzanan ve bir noktada onarıldığını gösteren kılcal çatlak göz önüne alındığında, nesnenin gerçek işlevsellikten çok manevi değer taşıma ihtimali yüksek. Yine de bıçak şaşırtıcı derecede keskin ve tendonları kesmek için gayet iyi çalışıyor.

Çantamdan eskiz defterimi çıkarıp kara kalemle en son işaretlediğim sayfayı açıyorum ve açık menteşedeki hançeri yerine koyuyorum. Silahı defalarca çizdim. Keskin kenarı, tipik kılıç ve hançerlerin metalinden farklı olarak siyah bir malzemeden yapılmış.

Bitmemiş çizimlerimin hiçbirinden memnun olmadığım için yeni bir sayfaya geçip yeniden başlıyorum. Kai'nin güvertenin üstünden gövdeye girdiğini gördüğümde beşinci yorumumdaydım.

Bir oyuna katılmak için istekleri geçiriyor. Kai ranzasına ulaşmadan Messer araya giriyor ve ben de aceleyle kaçak malımı eskiz defterime saklayıp yastığımın altına koyuyorum. Konuşurlarken başları birbirine yaklaşıyor ve Messer'in Kai'ye hamağımdaki fareyi haber verdiğini anlamak için konuşmayı bilmeme gerek yok, Messer'in başı Paul'e doğru eğiliyor ve Kai'nin bakışları onu takip ediyor.

Bunu yapmasından nefret ediyorum, sınıf arkadaşlarımla aramda olan tüm korkunç şeyleri Kai'ye bildiriyor. Sanki onun bu konuda bir şeyler yapmasını bekliyor gibi, oysa gerçekte bu Kai'yi daha da kötüleştiriyor. durumla yüzleşir. Alaylar daha da kötüleşir. Çirkinleşir. Daha ters.

Kai, Messer'i omzundan alkışladı ve görev yerlerimize giden en kısa yolu seçti. Kai'den kaçmak için o kadar uğraşmama gerek kalmadı. O kendi başına benden kaçarak mükemmel bir iş çıkarıyor. Bu yüzden Kai'nin yüklü bakışları benimkilere kilitlendiğinde Messer'e özellikle sinirleniyorum.

Kemerini çözüyor ve hamağının yanındaki kancaya asıyor. "Neden bana tacizden bahsetmedin?"

Bırakın akranlarını, üstlerinden bile gerçek bir muhalefetle karşılaşmamış bir adama, durumu düzeltmek için yapacağı her şeyin tam tersini yapacağını nasıl açıklayabilirim?

"Eğer yardım için bana gelmeyi reddediyorsan, en azından kendini savunmayı öğrenmelisin," diyor yatağına tırmanırken.

Ona ters ters baktım. "Yani bunun için cezalandırılacak kişi ben mi olacağım? Gramble her zaman Paul'e ya da herhangi birine benim yerime inanır." Bakışlarımı gövdenin karanlık alt kısmına çeviriyorum. "Hayır, teşekkürler. Baş göreve getirilmemeyi tercih ederim."

Bu gemide tuvaletleri temizlemek zayıflara göre değildir.

Ahşap geminin gıcırtiları arasında Kai'nin ağır iç çekişini duyuyorum. O Kabul edemese de haklı olduğunu biliyor. Konu benim muhafız birliğindeki konumum olduğunda güçsüz olmaktan nefret ediyor. Ya da Alaha'da ve hayatta. Arkadaşım olarak rütbesi sadece bir yere kadar.

"Gececek," diyorum ona, endişesini hafifletmek için. "Birçoğu yaşadıkları sürece karayı bir daha asla göremeyecek ve ben onların Pazar kısa kesildi."

Bir tür yüzen hapishanedeyiz, birbirimizden hiç izin almadan aynı havayı solumak ve yaşamak zorunda bırakılmışız. Tüm yolculuk boyunca Ev kavgalar ve melodramlarla doluydu. Bana karşı birleşmiş bir öfke cephesi olduğu için olsa bile, en azından dönüş yolu sessizdi.

"Onları suçlamak adil değil" diyor.

Bu felaketten dolayı beni suçlamadığını duymak güzel. Pazar'daki olaylar ya da pamuk ipliğine bağlı barış anlaşması, ama gerçek şu ki suçun bir kısmı bana ait. Kai'den kaçmamış olsaydım, tek başıma olmayacaktım ve kara gözlü Kenta askeri beni hırsız olarak gösterme fırsatı buldu. Sebeplerini hala anlamış değilim. Pazara girmeden çok önce halkımızı kışkırtıcı olarak suçlamak amacıyla anlaşmayı ihlal etmeyi planlayıp planlamadığını bilmiyorum, ancak her iki durumda da kendimi kolay bir hedef haline getirdim.

Kai ve ben, ayrıldıktan sonra Gramble'ın öfkesinden kaynaklanan ilk sorgulama dışında o günkü olayların hiçbirini konuşmadık. Askerin beni takip ettiğini ya da beni masaya sıkıştırdığını görmediğini, sadece ondan sonraki anları gördüğünü söyledi, ancak elimin taş duvara zorla bastırıldığı ayrıntısını atladı.

Avucumla temas ettiği anda hissettiğim garip acıyı açıklamak zorunda olmadığım için rahatlamıştım, bu yüzden onun yolundan gittim ve o kısmı atlardım. Messer da aynısını yaptı. Ancak evlilik teklifinin göze batan ve daha karmaşık konusu boynumda bir çapa gibi duruyor. Ne zaman bu konuyu ele almak için yeterli cesareti topladığımı düşünsem, hiçbir şey ortaya çıkmıyor.

"Kai."

Gözlerini açıyor, başını bana doğru çeviriyor.

İlk kez ona ve sadece ona gerçeği tekrarlıyorum. "Ben o satıcıdan hiçbir şey çalmadım. Bu konuda yalan söylemem. Sana değil."

Söylenmeden kalan her şeye rağmen, gözleri lamba ışığının sallanan parıltısında yumuşuyor. "Bunu biliyorum, Brynn." Hamaklarımızın arasındaki boşluğa bir kolunu uzatıyor, ben de aynısını yapıyorum ve elini kendi elimle kavıyorum. "Sana söyledim: Seni her zaman koruyacağım."

Bu şekilde el ele tutuşarak uykuya dalıyoruz.

Bir çocuğun çılgık sesiyle uyandığımda, ellerim hamağımın kenarından sarkıyor. Kai'ninki de aynı pozisyonda ve kargaşanın sebebine doğru bakmak için dönüyor.

Gövdede yanan tek bir lamba kalmıştır, bu yüzden görmek zordur, ancak küfür dizileri kaynağı ele verir. Paul hamağında sarsılıyor, titriyor Kollarını ve bacaklarını tekmeleyip sallarken altındaki yatağa da vuruyor. "Çıkarın şunları! Çıkarın şunları!"

Birisi sağduyulu davranarak bir lamba yakar ve Paul'e doğru sallar. Paul onları uzaklaştırmaya çalışıp başaramayınca kol ve bacaklarına siyah böcekler doluyor. Paniğe kapılıp yana doğru çok fazla sallanınca hamamböcekleri olduğunu fark ediyorum ve gürültüyle yere düşüyor.

İnsanlar Paul'ün bir santim uzunluğundaki böceklerden ölesiye korktuğunu anladıkça kahkahalar yükseliyor. Bağırarak gömleğini tamamen çıkarır, hemen ardından pantolonunu da çıkarır ve bu sadece Herkes daha çok gülüyor, bu da onu daha çok kızdırıyor.

"Bunu kim yaptı?" Ayağa kalkıyor, herkese bakarken düzensiz nefes alıyor. Sınıfımızdaki çoğu kişiden daha iri olan bu adama bulaşılmaması gerekiyor ve bu da herkesi etkili bir şekilde susturuyor. "Bunu kim yaptı?" diye tekrarlıyor, gözdağı verme yeteneğinden cesaret alarak.

Kimse konuşmuyor ve bakışları artık sessiz olan gövde üzerinde geziniyor. Bana ulaştığında duruyor, gözleri yanımdaki Kai'ye kaymadan önce benimkilerde duraklıyor ve sonra uzaklara bakıyor.

Kai ve ben Messer'ın boş yatağını kontrol ederek ve suçlunun kim olduğundan emin olarak birbirimize bakıyoruz. Gülümsemesini bastıran Kai, tekrar uykuya dalmak için bir kolunu gözlerinin üzerine örtüyor. Ben ise, hamağımdan kalkmadan önce teknenin sadece horultulara ve sürekli kırılan geminin seslerine dönüşmesini bekliyorum.

Güverte gecenin karanlığında ürkütücüdür. Küçük bir mürettebat yelkenleri ve dümeni tutuyor ve her yönde mürekkep karanlığından başka bir şey yok.

Aurora kendisiyle birlikte gece vardiyasında çalışan diğer iki kişiyle sohbet ederken korkuluklara yaslanıyor. Beni görüyor ve başını pruvaya doğru eğiyor. Ben de başımı sallayarak teşekkür ediyorum.

Sınıfımızdaki tek iki kız olmamıza rağmen hiç yakın olmadık. Bu yüzden her zaman birbirimize karşı olduğumuzda bir dostluk kurmak zordur. Eğitim yıllarımız birbirimizden daha iyi, daha hızlı ve daha güçlü olmaya çalışarak geçti. Yaklaşık bir yıl öncesine kadar Messer bizi medeni olmaya zorlamamıştı. Her zaman grubumuzun barışçılıydı.

Ancak aynı tuzağa tekrar düşmemek zor.

Aurora'nın Market'i havaya uçurma eylemine rağmen herkes beni suçluyor.

Bize kaçma şansı verdiği için bazıları tarafından kahraman olarak görülüyor.

Kesin olarak teknelere geri dönebileceğimizi söyleyemem.

Kenta'nın bizi kovalayan saldırısından kaçmak için zamanımız vardı, ama bizim de olmayacağından emin değilim. Aurora'nın gazyağı ve yağ dolu kabini yakması bizi geçici olarak kurtarabilirdi ama zaman içinde bizi lanetleyebilirdi. Akranlarımdan bazıları durumun ciddiyetini anlamış görünüyor ve ikimizi de dışladılar. En azından bunu anlayabiliyorum.

Merdivenlerden baş tarafa doğru yürüyorum, korkuluğun etrafından dolanıyorum ve Aurora'ya nefesimin altında küfrediyorum. Kız ve Messer beni görünce dağıldılar. Kız bluzunu düzeltirken yüzünü saklamaya çalışıyor ama nafile bir çaba. Sadece bir avuç kadın mürettebat var ve mavi elbisesi onu ele veriyor: Masie, kâtip ve Gramble'ın kızı.

Koşarak uzaklaşıyor ve Messer pantolonunun açıklığını ayarlarken gözlerimi kaçırıyorum. Kollarımı geminin pruvasının ön tarafına dayıyorum. Bir süre sonra Messer yanımdaki yerini alıyor ve ben de ona bakmaya cesaret ediyorum.

"Sürgün edilmeye mi çalışıyorsun?"

Sırıttıyor, tüm erkekliği ve dağınık saçlarıyla. "Bazı şeyler risk almaya değer, B."

Onun bu saçma ifadesine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Çok aptalsın." Bakışlarına karşılık veriyor, en ufak bir pişmanlık duymuyor.

"Biliyorum."

Umursamaz tavrına şaşırmayarak başımı sallıyorum. "Bu kesinti için Aurora'yı suçlayabilirsin. Seni ele veren oydu."

"Anladım," diyor. "Hâlâ bana kızgın." "Sana mı?"

Kafam karıştı. "Ne için?"

Önümüzdeki uçsuz bucaksız boşluğa bakıyor. "Farklı görüşlere sahip olduğumuz söylenebilir."

Belirsiz cevabı karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Açık mı?"

Gülümsemesinin ardındaki parlaklığı biraz kaybediyor. "Kenta'ya karşı bir duruş sergilemenin zamanının geldiğine inanıyor. Mevcut anlaşmaya meydan okumak için."

Bir şekilde hem şaşırdım hem de şaşırmadım. "Bilmiyor musun?"

Bana bakarken başını yana eğiyor. "Sanırım bizim için kararını çoktan verdi."

Derin bir nefes aldım. "Sence ceza ne olacak?"

Başını iki yana sallar. "Wren'in ne yapacağı belli olmaz. Bildiğimiz kadarıyla hapisshanede bir yıl geçirebilir."

Herkes en fazla bu kadar cezaya çarptırılıyor. Daha uzun bir cezaya ihtiyacı olan herkes sürgüne gönderilir, küçük bir kayığa bindirilir ve

asla geri dönmezler. Hayatım boyunca hatırlayabildiğim kadarıyla sadece üç tane oldu ve hepsi de yüzyıllık bir barış anlaşmasını bozmaktan çok daha önemsiz suçlar içindi.

"Sadece bu işi bitirmeye hazırım," diyorum ona.

Çözülmesi zor bir surat ifadesi takınıyor. "Bu gemi yeterince cehennem." Bu doğru olmaktan da öte.

"Paul'ün hamamböceklerinden korktuğunu nereden biliyorsun?" Konuyu değiştirerek söylüyorum. "Ve nasıl bu kadar çok yakaladın?"

Gülümsemesi tüm gücüyle geri döndü. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Başımı omzuna yaslamadan önce uzun bir süre bakışlarını üzerimde tutuyorum. Bir an için gerildi, sonra bir kolunu bana doladı. Yan kucaklaşma. Eğitim dışında en fazla dokunduğumuz andı ve biraz garipti.

Önce ben çekiliyorum. "Bir daha yapma."

Ne demek istediğimi anlıyor ama sırtıyor. "Söz vermiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Gün ağardığından beri güvertede duruyor, bekliyor ve evimizin yavaş yavaş ortaya çıkışını izliyorduk.

Tekne, okyanus yüzeyinin altından çıkan devler gibi Kuru'dan fışkıran ağaçların arasından geçiyor. Bazıları koca gemiler kadar geniş, Diğerleri bir insan boyunu geçmez, gölgelikleri iç içe geçerek kalın bir koruluğa dönüşür. Evimizin kemiklerini oluşturuyorlar, karası olmayan bir ada.

Yelkenler fora, mürettebat gemiyi kürek çekerek balıkçı rıhtımına yanaştırıyor. Hoş geldin partimiz yukarıdan aşağıya el sallıyor, ağaçların arasına gerilmiş örümcek ağına benzer bir köprü ağından birçok tanıdık yüz ve gülümseme parlıyor. Çocuklar geminin limana yanaşmasıyla birlikte koşuyor, Alaha'nın amblemini taşıyan bayrakları başlarının üzerinde tutuyor, koşarken rüzgarla dalgalanıyor.

Bunu çocukluğumdan hatırlıyorum; altı hafta, bazen hava durumuna bağlı olarak daha uzun bir süre uzak kaldıktan sonra eve dönen denizcileri ve muhafızları karşılamamanın ve geçit töreni boyunca kendi bayrağımı taşımanın heyecanını. Bu, gece boyunca sürecektir şenliklerin başlangıcıdır. Denizcilerin yüzlerine kazınmış yorgun çizgileri hatırlıyorum, eve döndükleri ve Kenta halkından uzakta oldukları için çok rahatlamış olmaları diye düşünüyorum. Ne kadar aptalca. O zamanlar bakış açım çok naif ve basitti.

Bir tekne haftalar geçirmek hayatınızı mahveder. Sınırlı alan, mahremiyet yok ve her gün aynı şeyin hiç bitmeyen manzarası. Sonra, zorlu ve monoton geri dönüş yolculuğundan önce, Alaha'da sahip olduğumuz hiçbir şeye benzemeyen insanları, yiyecekleri ve şeyleri deneyimleyerek Pazar'da heyecanla dolu bir gün var.

Altı hafta sanki çok uzun zaman önce yaşanmış gibi geliyor. Her şey bulanık görünüyor, sanki artık berrak gözlerle bakmıyormuşum gibi ve kaç kez göz kırptığının bir önemi yok; dünya farklı renkte. Bir şekilde *daha az*.

Bizden kısa bir süre önce gelen teknenin arkasına demirlediğimizde müzik ve tezahürat daha da yükseliyor, mürettebat şimdi sığır ve diğer çiftlik hayvanlarını indiriyor. Bir adamın omzuna koca bir domuz bağlanmış ve domuz protesto için ciyaklıyor.

"İşlerin her zaman daha kötü olabileceğini hatırlatan güzel bir şey," diyor Kai, çiftlik hayvanlarının kokusundan burnu sızlıyor.

Küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Uche'nin seçimin hileli olduğundan şikâyet ettikten sonra bir hafta boyunca ahırları temizlemeye mahkûm edildiğini duydum."

Kai homurdanıyor, Uche'nin yüzündeki çatık kaşları fark ederek bir buzağıyı arkasından vuruyor, hayvanı kendi isteğiyle iskeleden aşağı indirmeye çalışıyor ve başaramıyor. "Birinin kısa çöpü çekmesi gerekiyor."

Tam anlamıyla. Komutanı hainlikle suçlanmayı pek hoş karşılamadı, her ne kadar aslında uzun çöpleri yaladığı ve böylece gözde mürettebatının seçimini yaptığı söylentilerine rağmen.

"Geride bir şey bırakmadığınızdan emin olun," diye bağıyor Gramble, iskelenin yanında durup herkesin güverteden medeni bir şekilde ayrılmasını sağlıyor. "Temizlen ve dinlen. Katılmanız gereken bir parti var. bu gece."

Kai, Messer, Aurora ve benim dışındaki herkesi kastediyor. Bu sabah ilk iş olarak bize geldi ve karaya çıktıktan sonra doğruca Kaptan Wren'in yanına gitmemizi söyledi.

Messer, "Sıkıntıdan kurtulduğumuzda geriye hiç su kalmayacak," diyor.

Urchin Row'da tek başıma yaşamamanın tek lüksü, su rezervini kimseyle paylaşmak zorunda olmamam. Umarım hücreye atılmadan önce düş almama izin verilir.

Kai Messer'ın omzunu kokluyor. "Leş gibi kokuyorsun."

Messer kızmış gibi yaparak Kai'yi şakacı bir şekilde itiyor. "Kendi adına konuş. Günlerdir sardalya gibi kokuyorsun ama *iyi biri* olduğum için sana söylemek istemedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece göğüsleri olan insanlara iyi davranıyorsun."

Kai ve Messer'in kafaları, bu sözlerin benim ağzımdan çıkmasına şaşırarak bana doğru döndü.

"Ne?" Savunmaya geçiyorum. "Messer'ın tam bir tırmık?"

Bir süre sonra Kai kahkahayı patlatır, ardından Messer örgümün ucunu çekmeden önce kendi patlaması.

"O zaman kurnazlığımı senin üzerinde kullanmadığım için minnettar olmalısın," diyor en çekici tek taraflı sırtışını sergileyerek.

"Denemeni görmek isterim," diye karşılık verdim.

Messer beni test etmekle gerçekten ilgileniyormuş gibi görünürken, Kai elini onun omzuna atıyor. "Yapmayalım," diyor Kai. "Onun seni birden fazla kez yere serdiğini gördüm."

Messer iki parmağını kaldırarak, "İki kez oldu," diyor. "Çünkü Gramble o hafta bize gözlerimiz bağlı antrenman yaptırdı."

Haksız değil. Bana da yumuşak davrandığına eminim ama yine de her fırsatta iki kez yere serildim. Kai de öyle.

Aurora bize katılıyor, alaycı gülümsemesi tam ekran. "Kendine ne söylemen gerekiyorsa."

Gemiden en son inen biz olduk ve merdivenlerden birinci kata çıktık. Haber henüz halka yayılmamış olmalı, çünkü Herkes bizi görmek için, daha önce Market'ten dönerken olduğu kadar heyecanlı görünüyor.

Üçümüz Ana Köprü'ye vardık ve Kai'nin dikkatini çekmek için birbiriyle yarışan insanların arasından geçip gitmesini bekledik. Korunun bir ucundan diğer ucuna uzanan orta köprü şehrin en geniş ve en işlek köprüsü. Koruda herhangi bir yere seyahat etmek için bir tür orta yol ve insanlar en yaşlı ağaçların devasa gövdelerine oyulmuş dükkânlara girip çıkarken genellikle yaya trafiğiyle dolu.

Bu akşamki parti için her yer kurdeleler ve imtiyazlar için masalarla süslenmiş ve çocuklar için daha aşağıda oyunlar kuruluyor. Alaha'nın etkinlik komitesini oluşturan bir grup eş, masalardan birinin etrafında oturmuş, konfeti olarak kullanılmak üzere doğranmış ve boyanmış yapraklardan oluşan çantaları dolduruyor ve başarılı bir ticaret yılını daha kutluyorlar.

Kai bizi karşılıyor ve ikinci kata çıkmamız için önden gidiyor. Kai'nin ailesinin yaşam alanına giden yolda daha düşük rütbeli komutanların kalkanlarını atlayarak çok sayıdaki merdivenlerden birine çıkıyoruz. Kai bize bakıyor ve hepimiz kendimizi bundan sonra olacıklara hazırlıyoruz.

Kapıdan içeri girdiğimizde ilk gördüğümüz kişi, muhafızların komutanı ve kaptanın sağ kolu Dupre'dir. Hayatta Dupre kadar korkutucu bir adam daha görülmemiştir. Koruda kapılara sığmayan adam olarak tanınan Dupre, pervazların arasına sığabilmek için eğilmek ve hafifçe dönmek zorunda kalıyor.

Kaptan Wren'in sesi içeriden sesleniyor. "Kızı gözaltına alın."

İçime işleyen korku, Dupre'nin kullandığı yöntemle şoka dönüşüyor. kemerindeki prangaları Aurora'nın bileğine geçiriyor. Dupre diğer elini de arkasından çekip birbirine zincirlerken Aurora karşı koymuyor, yüzü kararlı bir ifadeye bürünüyor.

"Onu hücreye gönderin. Ben buradaki işimi bitirene kadar bekleyin."

Aurora tek kelime konuşmuyor, neden alıkonulduğuna dair bir cevap talep etmiyor. Dupre'nin onu dışarı çıkarmasına izin veriyor, sert bakışları sanki *ben demiştim* dercesine en uzun süre Messer'ın üzerinde kalıyor.

Kai önden gidiyor. "Bu da neydi şimdi?" diye soruyor babasına, Messer ya da benden çok daha rahat görünüyor.

Kaptan Wren koltuğun karşısındaki sandalyede oturuyor. "Soruları önce ben soracağım," diyor elinde bir içkiyle.

Kaderimizi beklerken içeri giriyoruz.

Kai'nin annesi Faline mutfaktan içeri girer ve oğlunu kucaklamak için acele eder. "Çok endişelendim," diyor sesi titreyerek.

Kai onun sırtını güven verici bir şekilde sıvazlıyor. "İstediğiniz gibi iki günde bir haber gönderdim."

"Her gün olmalıydı," diyor sesinde daha çelik bir tonla ve adamı iyice görebilmek için kol mesafesine kadar çekiyor. "Düşünceli bir evladın yapacağı gibi."

"Bu gereksiz yere fazladan kuş bağlamak olurdu," dedi kaptan. sandalyesinden kalkmış, yüzünü ellerinin arasına almış. Karısının oğulları için endişelenmesini izlerken yüz hatlarını süsleyen küçük, sevimli bir gülümsemeyle rahat görünüyor.

Messer ve bana gülümseyerek, "Benim huzurum için birkaç kuşun ne önemi var," diyor.

İkimiz de hafif bir rahatlama ifadesi paylaşıyoruz, omuzlarımızdaki gerginlik azalıyor. Faline önüme geçerek, kocasının yanındaki yerini almadan önce annelik jestiyle ikimizin de kollarının üst kısmını nazikçe sıkıyor. Kai'nin annesi bana karşı her zaman nazik olmuştur.

Kaptan karısının elini kaldırarak parmak eklemlerinin arkasını öpüyor. "Konu biricik oğlumuz olduğunda, onun sizin yanınızda aktif olarak nefes almasından başka hiçbir şey içinizi rahatlatmayacaktır."

Gülümsüyor, onun ifadesini yalanlamıyor.

Saçları Kai'ninkiyle aynı tonda bir tokayla arkaya toplanmış, ama bu onların tek ortak özelliği. Kai'nin diğer tüm özellikleri babasından geliyor, aralarındaki on yıllar dışında birbirlerinin aynısı.

Dikkatini tekrar bize yönelten kaptan oturmamızı işaret ediyor. "Mesajları aldım ama siz üçünüzden duymak istiyorum. Tam olarak ne ne oldu?" Gözleri önce bana takılıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kendi tarafımı anlatırken Kai'ye bakmamak için kendimi zorluyorum. Onlara beni takip eden askeri, beni hırsızlıkla suçlamasını ve elimi kesmeye çalışmasını anlatıyorum. Duvardan ya da yakıcı acıdan bahsetmeyi atlıyorum ve Aurora'nın patlaması ve kaçışımızla biten olaylar dizisini anlatıyorum.

"Satın almadığınız hiçbir şey almadınız mı?" diye sordu kaptan. sorar.

Sert ve inatçı bakışlarından başımı çevirmiyorum. "Ben yapmadım."

Pek iyi bir sicilim olmadığı için bana inanmayabilir, o yüzden Yüzündeki emin olmayan ifade için onu suçlamıyorum ama Kai ile birlikte ilerliyor.

Onun bakış açısı benimkini yansıtıyor, askerin yanına geliyor ve ona beni bırakmasını emrediyor. Kai'nin o anda hissettiği çaresizlik, anlatırken sesi titremese de elle tutulur bir şekilde hissediliyor. Onları durdurma yeteneğine sahip olmamaktan hoşlanmadığı hepimiz için çok açık.

Messer, beni gözaltına alan askere vurduğunu itiraf etmek zorunda kaldığı kısım dışında olayların aynı versiyonunu tekrarlıyor. Suç işlemek Kenta'dan birine karşı şiddet barış anlaşmasını tamamen bozar. Sadece tahrik edildiğimizde savunma amaçlı tepki vermek üzere eğitildik.

"Size karşı bir tehdit oluşturduklarını hissettiniz mi?"

Messer kıpırdanıyor. "Şahsen benim için değil," diyor, gözleri bana kayıyor. "Ama B'ye."

Kaptan dikkatini bana çeviriyor. "Ya sen Brynn? Kenta askerinin silahını ona karşı kullandığında kendini savunmak zorunda kaldığını hissettin mi?"

Askerin bacağını nasıl kestiğimi düşünmek için çok zamanım oldu. Dürtülerimle hareket ettim ama durum göz önüne alındığında kabul edilebilir başka bir cevap olmadığını bilerek başımı sallıyorum.

Kaptan verdiğimiz bilgileri özömsüyor, bir sonraki sözlerini beklerken odaya sessizlik çöküyor.

"Tüm bunlar olurken kimse bana Brynn'in neden yalnız olduğunu açıklamadı. Grup halinde kalmanız gerekiyordu. bu gibi durumların yaşanmaması için."

Kai'ye bakıyorum. Uygun bir bahane hazırladık ama "Brynn'e evlenme teklif ettim" derken gözlerini babasından ayırmıyor.

Faline'in hızlı nefes alışı odada yankılanıyor ve Messer yerinde kıpırdanıyor. İfşaat karşısında şok olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yok.

Kaptan önce bana sonra Kai'ye baktı. "Ve?" Kai rahatsız görünüyor. "Hayır demedi."

Gözlerimi ona diktim. *Beni teknenin altına attığın için teşekkürler, pislik.*

Ben *de evet* demedim.

Tüm gözler üzerime çevriliyor ve utançtan boynumdan yanaklarıma kadar yanıyor. Mahcup oldum. Kendimi açıklamak zorunda kalmayı beklediğim son şey, oğullarıyla evlenmek için neden ilk fırsatta atlamadığımdı.

"*Süreç* için biraz zamana ihtiyacım vardı," diyorum kalp atışlarımın hızını bastırarak.

Kaptan sinirlenmiş gibi iç geçiriyor. Ayağa kalkar, birkaç adım atar. "Size açıklamak üzere olduğum şey bu odadaki insanlar arasında kalmalı, anladınız mı?" Onaylamak için başımızı sallamamızı bekliyor. "Aurora'nın Alaha'daki küçük bir ayaklanmanın parçası olduğundan şüpheleniyoruz. Pazara bir ayaklanma yaratmak amacıyla gittiğini düşünüyoruz. barış anlaşmasını bozmak için." Hepimiz

aynı anda durduk.

Sonra Messer sandalyesinde öne doğru eğilir. "Emin misiniz?"

"Evet," diyor kaptan. "Siz üçünüze Alaha'da bir isyan çıkarmak istediğinden bahsetmedi mi?"

Aurora iyi günümde bana tahammül ediyor, bu yüzden başımı sallarken cevabım kolay oluyor. Kai de aynısını yapıyor.

Messer'in yanıtı daha tereddütlü. "Kenta'dan ne kadar nefret ettiğini hiçbir zaman gizlemedi," diyor. "Ama pek çok insan bizim gibi Kenta'ya güvenmek zorunda kalmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu dile getiriyor."

Kaptan masasına yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Halkımın savaştan kendi kendine daha fazla yetebilmesi için bir yol bulabilseydim, bunu yapardım. Bir ileri bir geri gittikten sonra Barış anlaşmasının bir şartı var: Halklarına karşı saldırı düzenleyen iki faili, Brynn ve Aurora'yı teslim edeceğiz."

Kai oturduğu yerde kaskatı kesilir.

"Olmuyor." "Kai," diye azarlar kaptan.

"Hayır," diyor Kai tekrar, ses tonunda pazarlığa yer yok. Faline konuşmaya atlar. "Babanı dinle." Kai dilini ısırır ve babasının devam etmesini bekler.

"Ona karşı hislerini bildiğim için bunu yapmak istemiyorum ve bu yüzden oğlumla nişanlı olduğu için bunun pazarlık konusu olamayacağını onlara bildirdim. Kimi isterlerse isteyebilirler ama müstakbel liderin eşi bunlardan biri değil."

Bu ima karşısında kalbim durdu. Sanırım bu Kai'nin evlilik teklifinin cevabını belirledi.

"Ayrıca, kendimizi savunmak için hareket ettiğimiz söylemi altında hareket ediyoruz. Henüz kimseyi ele vermeyeceğim."

"Peki ya yapmazsak?" Messer diyor ki.

"Kenta bir ayaklanma olmayacağına dair güvence istiyor. Onlardan saflarımızda herhangi bir ayaklanma olup olmadığını ortaya çıkarmamız için bize bir şans vermelerini istedim, böylece bir sonraki takas zamanı geldiğinde, olay çıkmadan gerçekleşecek. Bu da bir yıl yerine iki yıl sonra olacak."

Bir nefes çekiyorum. "Bizi açlıktan öldürecekler."

"Gelecek yıl için yeterince erzak ve yiyecek stokladık ve önümüzdeki aylarda çok şey değişebilir, bu yüzden aceleci davranmayalım endişe verici." Kaptanın Pazar günü yaşananlardan duyduğu hoşnutsuzluk, oğlunun korkularımı yatıştırmak için dizini dizime bastırmasından daha ağır basıyor gibi görünüyor. "Ayrıca, planlamamız gereken bir düğün var."

Messer kendi tükürüğüyle boğuluyor ve ben ona pis bir bakış attığımda öksürerek tükürüğünü kapatıyor.

"Gidin, biraz uyuyun," diyor kaptan ve masanın kendi tarafına dönerken bizi kovuyor. "Konuştuğumuz her şeyin bu odanın içinde kalacağını size hatırlatmama gerek yok."

Bu bir soru değil, sadece basit bir itaat ifadesi ve hepimiz başımızı sallayarak onaylıyoruz.

"Güzel. Akşam görüşürüz."

Messer durup "Ya Aurora?" dediğinde kapıdan çıkmanın yarısındaydık. Ona ne olacak?"

Wren içkisinden sağlıklı bir yudum alır ve "Bu onun işbirliğine bağlı" der.

Bundan fazlasını alamayacağımızı bildiğimizden, kapı arkamızdan kapanıp dışarı çıkana kadar konuşmuyoruz ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol ediyoruz.

Kai bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Daha kötüsü de olabilirdi." "Kendi adına konuş," diyor Messer. "Aurora sürgüne gönderilebilir." "Bir savaşı ateşlemeye karar verdiğinde riski biliyordun. Kelimenin tam anlamıyla."

Messer iç geçiriyor. "Aurora'yı tanıyorum, çenesini kapalı tutacaktır. Sonunda bu ona yardım mı edecek yoksa zarar mı verecek bilmiyorum." Başını sallıyor, önce Kai'ye sonra bana bakarken yüz hatları netleşiyor. "Siz iki aşk kuşunu partide görecek miyim?"

Kendini beğenmiş suratına bir yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum ve o da gülerek uzaklaşıyor. Öte yandan Kai, özür diler gibi görünme cüretini gösterdi.

"Özür dilerim," diyor alnındaki saçları iterek.

"Ne için? Ailenin bana sorduğun için hayal kırıklığına uğraması mı yoksa bunun benim seçimim olmadığı gerçeği mi?"

Başını sallarken kaşları çatılıyor. Gözlerimi ondan kaçırıp köprülerden oluşan örümcek ağı boyunca gidip gelen sonsuz insan akışının telaşına bakıyorum.

"Uykuya ihtiyacım var," diyorum sessizce.

Sanki benimle tartışacakmış gibi bakıyor ama yüzümde nasıl bir ifade varsa artık, bunu yapmaktan vazgeçiyor. "Sonra konuşuruz. Sonra konuşuruz."

Başka bir şey söylemeden yanından ayrıldım. Konuşamayacak kadar yorgun, kafam karışık ve öfkeliyim. Şu anki durumda ya Kai ile evleneceğim ya da bir Alaha asisi olarak kendimi Kenta'ya teslim edeceğim.

Sanırım bu seçeneklerden herhangi biri sürgün edilmekten daha iyi, ancak bir şekilde aynı derecede sinir bozucu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

Uyandığımda alacakaranlıktı.

Bir şekilde odamın köşesindeki duşun musluğunun altından geçmeyi başarıyorum, su güneşin sıcaklığından dolayı mübarek bir şekilde ılık. Haftalar boyunca biriken ter ve kir tabakasını temizlemek için zaman ayırıyorum. Saçımı yıkamak için çatıdaki yağmur haznesini boşaltıyorum - iki kez.

Yatağım ilk girdiğimde yıkanmakla uğraşmak için fazla davetkâr görünüyordu, bu yüzden iç çamaşırlarıma kadar soyundum ve yüzüstü yastığıma düştüm.

İyi ki dört bakırım var çünkü çamaşırcıya götürmem gereken giysi yığınının yatağımı da ekleyeceğim.

İşim bitip kuruyana kadar gökyüzü kararıyor. Bir kahkaha Pencerenin perdelerinin arkasından geliyor ve onları açmak için acele ediyorum.

Bu kadar çabuk ortaya çıkması beni şaşırttı. "Selam," dedim, yumuşak bir sesle.

Kuş bir ciyaklamayla daha cevap veriyor, başını eğerek onu tırmalamamı istiyor.

Buna mecburum. "Bu kadar kısa sürede beni özlemiş olamazsın." Şaka.

En sevdiği yeri almam için bana yaklaşıyor. Tüyleri siyah Gece gibi, ama güneşi tam olarak yakaladıklarında, mavi en belirgin olmak üzere, altlarındaki renklerin en muhteşem sedefli gökkuşağını parlatırlar.

"Harika, dönmüşsün." Benimkinin bir oda aşağısındaki penceresinden dışarıya eğilen Grenadine'in gri bukleleri bana bakarken dışarıya fırlıyor. "Günün her saatinde bu kuşun ciyaklamasını dinlemek zorunda kalacağım. tekrar."

Kuş sanki gücenmiş gibi ağzını açıp gıklıyor, gırtlığı aşağı yukarı zıplarken çıkardığı ses tehditkâr bir kahkahaya benziyor.

Grenadine bunu eğlenceli bulmuyor, yüzündeki kırışıklıklar öfkeyle sıkışıyor. "Evcil hayvanınız tam bir baş belası."

Evcil hayvan kelimesi bilerek abartılmıştır, zira evcil hayvan sahibi olmanın cezası bir ay boyunca karneye bağlanmış yemektir. Yemek insanlar içindir, kemirgenler için değil.

Bir bakır para çıkardım ve ona attım. "Zahmetlerin için."

Grenadine, tıpkı bir haydut gibi kaşlarını çatarak perdelerini kapatır.

Korunun derinliklerinden müzik çalmaya başlar. Pencerelerde ve yürüyüş yollarında asılı lambaların ışıkları okyanusun yüzeyinden yansıyarak aşağıda dalgalanan siyah camın üzerinde ateşli noktalar oluşturuyor. İnsanlar kutlama için aşağı inmeye başladığında sesler rüzgârla birlikte taşınır.

Çantamı alıp pencereden dışarı çıkıyorum ve çatıma tırmanıyorum. Korunun neredeyse tamamını görebiliyorum, kalem şehrin en yüksek noktası. Karmaşıklığında her zaman güzellik bulmuştumdur, halkımızla gurur duymuşumdur.

Böyle acımasız koşullarda hayatta kaldığım için. Ama tam olarak belirleyemediğim bir nedenden dolayı, şimdi bakınca daha az etkileyici geliyor.

Gagalama sesi dikkatimi melankolik düşüncelerimden çekiyor ve kuşu çantama girmeye çalışırken buluyorum.

"İnanılmaz derecede muhtaçsın," diyorum ona, kokusunu alması gereken kurutulmuş balığı poşetten çıkarırken. "Alabilirsin. Hayatımda bir daha balık yemezsem mutlu olacağım."

Bu beni daha da tatsız bir düşünce zincirine sürüklüyor, çünkü eğer iki yıl boyunca Pazardan men edilirse, büyük olasılıkla geleceğimde çok ama çok fazla balık olacak.

Eskiz defterimi alıp çizimlerime göz gezdiriyorum. Marketten ayrıldığımızdan beri kafamı kurcalayan bir anı var. Onu çizmek için sürekli bir istekle savaşıyordum, ancak böyle bir ortamda bulunmaktan çok korkuyordum. ve onunla zaman geçirebilmek, kendimi tamamen içinde kaybetmek istedim.

Bunun yerine detayları her seferinde biraz çizdim ve unutmamak için diğer çizimlerimin arasına sakladım. Kenta'nın elbiseleri arasında Kadınlar, siyah ve griler içinde cansız bir şekilde kâğıdın üzerinde. Satıcı stantlarının ve bayrakların ana hatları arasında, kenar boşluklarında bir adamın gözleri, boynu ve elleri yer alıyor. Onları çizdiğimde hatıralarım ne kadar taze olsa da, onun gerçek anısının hakkını vermiyorlar. Yine de, son ürünün ne kadar hayal kırıklığı yaratacağını bilsem de bunu ortaya çıkarmak zorundayım.

Temiz bir sayfaya geçiyorum ve gözlerimi kapatarak sahneyi kafamda yeniden yaşamaya izin veriyorum. Karmaşanın ortasındaki en kısa görüntü bu.

Messer'e doğru koşarken omzumun üzerinden baktığım ve gözlerimle onun gözleriyle karşılaştığım bir an... kara gözlü askerin bakışları bana durmam için yalvardığında.

Gözlerimi açıyorum ve kalemimin kömürünü taze sayfaya yerleştiriyorum... ve dizlerinin üzerindeki askeri çizmeye başlıyorum. Kuş yaklaşıyor, beni ziyaret ettiği çoğu zaman yaptığı gibi uykuya dalmadan önce eğilmiş dizimin üzerinde tünecek bir yer buluyor.

En zoru gözler. Diğer tüm özellikleri mükemmel bir orantıda tutturabilirim -burun, yanaklar, çene- ama gözler düz düşerse, hepsi boşa gider, bu yüzden oradan başlarım. Karanlık ve sinsî, kaşlarının ağır eğiminin altından yukarı bakıyorlar. Kederli ve çaresiz. Kızgın. Küskün. Tehlikeli.

İlk renderım çok kötü çıkmıyor ve burnunun köprüsüne doğru genişliyorum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Kuş uçana kadar kendime geledim.

Kai'nin kafası penceremin kenarından çıkıyor.

"Buralarda takılıyor mu diye merak ediyordum," diyor kendini yukarı çekerek.

Kucağımdaki defteri kapatıyorum. "Buraya nasıl geldin?" diye soruyorum.

"Herkes kutlamada, bu yüzden gizlice kaçabildim." Kollarını dizlerine dayayarak yanıma oturuyor, yorgun bakışlarıyla görünüşümü inceliyor. "Biraz dinlenebildin mi?"

Bir esnemeyle savaşıyorum. "Saat kaç?" "Gece yarısından biraz önce."

Ona şöyle bir bakıyorum: temiz çarşaf lar giymiş, kılıcı kemerinde sergileniyor, saçları bir zamanlar düzenli bir şekilde taranmış gibi görünüyor ama şu anda alnının üzerinden sarkıyor.

"Nasıl gitti?"

Omuz silkiyor. "Gecenin büyük bir kısmını omzumun üzerinden bakarak en iyi arkadaşımın gelmesini bekleyerek geçirdim."

"Kai-"

"Sorun değil," diyor yarım bir gülümsemeyle. "Sadece senin için endişelendim. Seni daha önce kontrol etmeye gelirdim ama babam beni bir toplantı için çağırdı."

"Bir tane daha mı? Kenta'dan yeni haberler mi?"

Başını sallıyor. "Sorgulamayla hiçbir yere varamadılar Aurora'ya bu sabah vardığımızdan beri, bilgileri kaybetmek yerine

Onu çok zorlayarak, halkın arasına geri dönmesine izin verirsek bizi ayaklanmaya götüreceğini düşünüyorlar."

Şaşıarak kaşlarını kaldırıyorum.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyor musun?"

Bir elini, dağınıklığının sorumlusu olan saçlarında gezdiriyor. "Bence riskli ama şanslıysak yüksek ödüller getirebilir."

"O bir serseri mayın."

"Şu anda Kenta'nın elinde olmamanın tek nedeni muhtemelen o."

O haklı. Kai, Messer ya da bizim insanlarımızdan herhangi biri de olabilirdi ama gözlerinin içi gülen satıcıları düşünüyorum ve suçluluk duygusundan kurtulamıyorum. Derin bir nefes alarak cesaretimi topluyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum ama Kai çoktan başını sallamaya başlamış bile.

"Hayır" diyor, tıpkı babasına yaptığı gibi.

Yine de itiyorum. "Bizi teslim etmek en mantıklısı."

Tekrar suya bakıyor, çenesi inatçı bir kararlılıkla sabitlenmiş. "Eğer bu sefer pes edersek, her seferinde pes etmek zorunda kalacağız. Her seferinde gelecek yıl aynı pozisyonda başka biriyle."

"Bunu bilemezsin."

"Bunu öğrenmek için hayatınla kumar oynamaya niyetim yok."

"Alaha'nın bütününe kıyasla benim hayatım önemsiz. Ben sadece bir kestaneciyim."

Gözlerinin arkasında bir öfke titreşimi alevleniyor, vücudu bana doğru dönüyor. "Şunu söylemeyi kes."

Kai'nin öfkesi nadirdir. Her zaman sakin, açık sözlü ve sabırlıdır. Duyguları, yüzleşmekten nefret ettiğim için konuşmayı olduğu yerde bırakmak istememe neden oluyor ama kendimi savunmazsam asla affetmem. Denediğimi bilmem gerek.

"Çocuklar, Kai. Eğer bir şey yapmazsak çocuklar aç kalacak."

"Babam bir yolunu bulacaktır."

"Peki ya başka bir yol yoksa?" Bıkkınlıkla söylüyorum. "Birkaç ay içinde Kenta ile başarılı bir görüşme olmazsa, o zaman bunu düşünecek misiniz?"

"O noktaya gelmeyecek."

"Ama-"

"Benimle evlenme düşüncesi o kadar iğrenç mi ki, bunun yerine kendini onlara teslim etmeyi tercih ediyorsun?"

Fiziksel bir darbe gibi geldi, hem onun hem de benim nefesimi kesti. Keder ve incinmişlik gözlerinden okunuyordu.

Elimi dizinin üzerinde tuttuğu yumruğun üzerinden kaydırıyorum, parmak uçlarım parmak eklemlerinin üzerinde kayan sözsüz bir davet, ve o elini açıyor, benimkinin onunkine örülmesine izin veriyor.

"Seninle evlenmek planın bir parçası değildi."

Biraz önceki öfke ve incinmişlik, o yaklaştıkça yerini umuda bırakıyor. "Plan değişmeyecek."

Damarlarımda dolaşmaya başlayan heyecanı dizginlemeye çalışırken nefesim kesiliyor. "Nöbetteki yerim ve karaya çıkmanın bir yolunu bulmam ne olacak?"

Her zaman, her yıl Market'e gitmek için seçilen birkaç kişiden biri olmayı ummuşumdur. Bu aptalca bir hayal, ama yine de istedim.

"Her şey eskisi gibi olacak, ancak..." Bir nefes veriyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Birlikte olacağız."

Söylediklerinin büyüklüğünden dolayı göğsümde bir mutluluk hissi kök salıyor. "Ama Kenta..."

"Bir yolunu buluruz," diyor, tartışmaya yer bırakmadan.

Başımı sallıyorum.

Gözlerini yüzümde gezdiriyor, sanki içinin dolmasına izin veriyormuş gibi. Ben de aynısını yapıyorum, karşımdaki adama hayret ediyorum - en iyi arkadaşıma. Yakışıklı ve nazik. Gelecekteki eşim.

Bakışlarım onun ağzına düşüyor ve o da beni takip ederek gözlerini benimkilere diyor. Kıpırdamaya cesaret edemiyorum ama bir şey yapmasına ihtiyacım var, beni bu ıstıraptan kurtaracak herhangi bir şey. Diğer elini yanağıma götürüyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor.

Yıllarca gizlice öpüştük. Hiçbir zaman sürekli olmadı ya da sonrasında konuşulmadı ama bir daha olup olmayacağından emin olamadığım halde hep bir başkasını beklediğim kadar sık oldu. Beni hazırlıksız yakalar, burada çatımda, yüzerken ya da bir köşenin arkasında. Bazıları yavaş ve durgun, diğerleri hızlı bir dudak buluşması.

Ama bu öncekilerden farklı. Gözlerinde bir amaç ve niyet var. Geri çekilmeden önce dudakları nazik bir dokunuşla benimkilerle buluşuyor.

"Nefes al," diyor dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Ben de öyle yaptım, ciğerlerime hava çektim. Bir kez, iki kez. Tekrar. Yüzümün kızardığına o kadar çok şahit oldu ki onun yanında utanmıyorum. "Tekrar dener misin?"

Bu sefer beklemiyor, dudakları dudaklarıma değdiğinde gülümsüyor, nefeslerimiz birleşirken sert ve arıyor. İçimdeki arzu kıvılcımı tüm endişelerimi yok ediyor ve ona izin vererek ağzımı açıyorum.

Boğazımdan kendi irademle bir ses kaçıyor ve Kai bir kolunu belime dolayarak beni bedenine daha da çekiyor, nefesi benimki kadar ağır. Bunun ne kadar iyi hissettireceğine dair en ufak bir fikrim olsaydı, bana evlenme teklif ettiğinde evetten başka bir cevap vermezdim.

Şimdi biliyorum ve öpüşürken kafamın içinde bir yankı gibi.
Evet. Evet. Evet. Evet.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

"Zor kısmın bittiğini düşünüyorsun çünkü neredeyse mezuniyet?" Gramble, tahta kılıç zulasını alarak arenada adım adım ilerliyor. "Kayıtsız kaldın. Pazar gezisi seni şımartmış, gemideyken bütün gününü kâğıt oynayarak ve gizlice bira içerek geçirmişsin."

Sırada duruyoruz, son kondisyon setinden dolayı ağırlaşıyoruz.

Sırada yürürken her göğse bir kılıç fırlatır. "Evet, günahlarınız hakkında her şeyi biliyorum." Bizi yemliyor, yolculuğun hiç de lüks olmadığını farkında. "Solunuza saldırın. İlk kim düşerse tur atmak zorunda." Gözlemllemek için stajyer sırasının en uzak tarafında duruyor. "Başlayın!"

Bu topyekün bir savaş.

Kılıcı sol kolumla Lawson'ın açıkta kalan böbreğini hedef alarak savuruyorum, sağ kolum ise sağımdan geleceğini bildiğim darbeyi engellemek için başımın üzerinde yumruk olmuş durumda. Kılıç ahşap olabilir ama cilalanmış ve mükemmel bir şekilde bilenmiş. Bu görev, itaatsizliğin cezası olarak düzenli olarak veriliyor ve derme çatma kılıcın kenarı ön kolumdan aşağı ateş gönderiyor.

Lawson dönerek uzaklaşıyor, kılıcımın ucu sırtına sadece bir sıyrık olarak değişiyor. Saldırganım Paul, saldırıyı etkisiz hale getirmekte gecikmedi, dikkati artık sadece bana odaklanmıştı.

"Hainlerin muhafız birliğinde kalmasına izin verdiklerini bilmiyordum," diye alay ediyor.

yüz.

Savunmaya geçerken saldırgan olmayı bırakıyorum, kılıcımı kuşanıyorum.

Paul'un saldırısını karşılamak için kılıca karşı. Benden daha büyük ve daha güçlü. Bunu kendi avantajıma kullanıyorum, göğsüne doğru dönerken onun menziline giriyorum.

Sırtım ona dönükken, kılıcı arkamdaki Paul'ün karnına saplıyorum. Ölümcül bir yaraydı ve geri çekilmek zorunda kaldı.

"Ne diyordun?"

Yenilgiyi kabullenirken kılıcını güverteye fırlatıyor. Arenayı tarıyorum ve Aurora'ya karşı savunma pozisyonu almış olan Lawson'ı görüyorum,

Her darbesinde bir adım geri çekiliyor. Arkasından gizlice yaklaşmak neredeyse çok kolay, gözlerim Lawson'ın omzunun üzerinden Aurora'nın kollarıyla buluşuyor. Lawson'ın dikkatini dağıtmadan bir sonraki darbesini bana doğru yöneltiyor ve ben de kılıcı boğazından geçiriyorum.

Sinirli bir şekilde bağırıyor ve Gramble ona mızızlanmayı bırakıp koşmaya başlamasını söylüyor.

Aurora'ya "Teşekkürler," dedim ama o çoktan bir sonraki işine geçmişti. Hedef.

Çantamdaki suyu yudum yudum içiyorum, bugünün işini bitirdiğim için minnettarım.

cehennem gibi bir eğitim seansı. Arenanın etrafında tur atmaya başlayan düşmüş muhafızları kıskanmıyorum. Tartışan sadece dört kişi kaldı - Messer ikisine karşı, Aurora ve Philipe - ve görünüşe göre geçici bir ateşkes için Messer'e karşı takım olmuşlar. Sınıfımızdaki en iyi kılıç ustası o, bu yüzden akıllıca bir karar.

Messer'in Philipe'yi hızlı bir hamleyle yere sermesi ve dizlerinin arkasına vurması uzun sürmedi. Öte yandan Aurora kan istiyor gibi görünüyor. Saldırıları, hareketlerinin arkasında çok az kafiye veya sebep ile vahşileşiyor, Messer'ı bir yere, herhangi bir yere vurmak için kör içgüdüden başka bir şey yapmıyor.

Messer onun darbelerini karşılıyor ama karşı hamle yapmıyor ve belli ki kendini yıpratmasına izin veriyor. Yeterince emin olduktan sonra kızın hamleleri hızını kaybetmeye başlıyor ve Messer onu etkisiz hale getirebiliyor. Kılıcsız bir şekilde, göğsü efordan kabarmış bir halde adamın önünde durur. Uzun süre birbirlerine bakıyorlar.

Messer kılıcını alıp bir barış gösterisi olarak ona uzatmadan önce.

Sanki herkes onu aptal durumuna düşürecek mi diye nefesini tutmuş bekliyor ama Aurora asla gözlerini kaçırmıyor. Bu onun savunduğu her şeye aykırı. Bunun yerine, kılıcını adamın elinden çekip alıyor ve kılıcını kaldırıp turlarına başlamadan önce adamın uzaklaşmasını bekliyor.

Padokların girişinden alkış sesleri geliyor ve herkes Kaptan, Dupre ve Kai arenanın zeminine çıkarken dönüp bakar. Güvertenin üstündeki saat kulesinden eğitimi izledikleri belli oluyor.

Korunun en kuzey noktasındayız, gemilerden indirildikten sonra hayvanları barındırmak için en kolay yer. Aynı zamanda, eğer bir pusu olursa, en görünür olacağı yer.

Kursiyerler, koşucular da dahil olmak üzere hazırda dururlar. saygılarını sunmak için adımlarının ortasında. Kai'nin gözleri doğrudan benimkilere bakıyor ve ben de

Onun sürpriz gelişinden etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Son birkaç haftadır gizlice dolaşıyor, yalnız kalabileceğimiz, el ele tutuşup meraklı gözler olmadan birbirimize bakabileceğimiz ve öpüşebileceğimiz gizli bir an bulmaya çalışıyorduk. Çok ama çok öpüştük. Pervasızca, biliyoruz. Ailesinin farkında olduğundan eminim ama yakalanmadığımız sürece görmezden gelmeye razılar. Kamuoyuna yansırsa kaptan patavatsızlıklarımızı görmezden gelemeyiz.

Kaptan Wren bizi serbest bırakarak, "Devam edebilirsiniz," dedi. "Bu grubu iyi eğitmişsin Gramble."

Eğitmenimiz övgülerin tadını çıkarıyor. Tüyleri olsaydı, tüm ihtişamlarıyla kabarırlardı.

"İnatçı bir grup oldular," diyor şakayla karışık.

Kai galipleri inceliyor. "Özel bir şey var mı?" diye soruyor, gözleri benimkilere kayıyor. Beni kışkırtıyor.

Gramble, çağırışımı kaçırarak hepimizi sorunlu çocuklar olarak ilan ediyor.

"Bir gösteriye daha ne dersiniz?" diyor kaptan. "En iyi iki kılıç ustanız."

Gramble dikkatini bize çevirince herkes canlandı. Beklendiği gibi Messer'ı işaret etti. "Sen." Willard'a gelmeden önce hızlıca bir göz gezdiriyor. "Ve sen."

Adil bir maç, en azından Messer'ın beceri seviyesine yaklaşılabilecek kadar. Willard iyi.

Alıştırma kılıçlarını toplamak için harekete geçerler, ancak Dupre onları durdurur, sırtındaki deri kılıfı çıkarır ve açarak ortaya çıkarır. Yepyeni kılıçlar, bakır ve bronzun çeşitli tonlarından yapılmış sapları ve çift ağızlı bıçakları olan gerçek kılıçlar, parlak ve keskin.

"Silahını seç," diyor, sesi çakıl taşlarıyla dolu.

İkisi de seçkiyi inceleyip seçimini yapıyor, Messer bakır yerine bronz tercih ediyor.

"Ringe," diye talimat verdi Gramble.

Hepimiz onları arenanın zeminindeki tahtaya oyulmuş dövüş çemberine kadar takip ediyoruz.

"Kuralları biliyorsunuz. İlk teslim olan ya da çizgiyi aşan dövüşü kabul eder."

İki rakibin ringe girişini izlerken herkes sessiz. Gerçek kılıçlarda durum farklıdır. Tahta olanları değil

Kendi başlarına zarar vericidirler, öyle olduklarını kanıtlayacak yara ve berelerim var.

-Ancak Willard'ın antrenmanlarında acımasız olma eğilimi var ve keskin bir bıçakla silahlanmış olması karışıma bir doz tehlike katıyor.

Messer silahı elinde dengeliyor, ağırlığına alışmak için avucunun içinde sağa sola çeviriyor ve Willard'ın karşısındaki duruşunu hazırlıyor. Gramble bir elini aralarında uzatıyor ve başlama işareti olarak yumruk yapıyor.

Willard başlatıyor. Messer bunu bekliyor ve savuşturuyor, bıçaklar yüksek bir metal şangırtısıyla çarpıyor. Bunu, Willard'ın aceleyle karşılık verdiği hızlı bir hamleyle takip ediyor. Her hareket telaşı nefesimi tutmama, son baltanın düşmesini beklememe ve Messer'inki olması için dua etmeme neden oluyor. Koşucular turlarını bitirdiklerinde maçı izlemek için içeri süzülürken bu sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor.

Sonunda yorgunluktan bitkin düşen Willard, Messer'in baskı uygulayabildiği bir adımı kaybediyor ve Willard'ı yeniden kazanmak için bir adım daha atmaya zorluyor.

Dengesini. Messer rahat durmuyor, rakibini çizginin ötesine iten hızlı vuruşlarla saldırıyor ve tezahüratlar patlıyor. Zaferini kutlamak için ellerimi ağzıma götürüyorum.

Yüzbaşı Wren, Kai ile birlikte ringe adım atar ve elini kaldırdığında alkışlar kesilir. "Her sınıfın bir komutana ihtiyacı vardır," diyor ve eli gururla Messer'in omzuna düşüyor.

Kai göğsündeki ek kılıfı açarak diğerlerinden farklı bir kılıç ortaya çıkarır. Altın kabzaya bir yılan oyulmuş, çatalı dili bıçağın kabzayla buluştuğu çapraz muhafazaya doğru uzanıyor. Messer'e başını eğerken iki avucunun arasında tutuyor.

Messer önce kaptana, sonra arkadaşına ve önünde uzanan kılıca bakar. Şok geçirmiş olmalı.

Herkes onun yeni pozisyonunu kabul etmesini beklerken sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerini kocaman açıyor.

Kaptan "Devam et" demeden önce garip bir süre geçer. Bunu hak ettiniz."

Messer yutkunur. Bir elini uzatarak parmaklarını altın yılanın üzerinde gezdirir ve sonra kaldırır. "Saygısızlık etmek istemem ama" diyor, vücudunu önce kaptana sonra da Gramble'a doğru eğerek. "Hayır, yapmadım."

Çemberin etrafında bir mırıltı telaşı dolaşıyor.

"Eğer en iyi olacaksam, en iyileri yenmeliyim."

Kai arkadaşını inceliyor. "Peki sen en iyisinin kim olduğunu düşünüyorsun?"

Messer başını bana doğru çevirdi. "Brynn." Mırıltılar bir ses yağmuruna dönüşüyor ve Gramble herkesin sessiz olması için bağırıyor.

"Beni şimdiye kadar yenen tek kişi sensin," diyor.

"Sadece bana yumuşak davrandığın için," diye karşı çıktım.

Biraz gülümseyerek başını sallar. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Öyle mi? Onu yenebildiğim iki sefer tesadüf gibi geldi, tüm çabasını göstermediği için basit hatalar yapıyordu.

"Rövanş o zaman," diyor Kai, kılıcı tekrar sırtına dayayarak.

Başımı sallıyorum. "Zaten soluk soluğayken adil bir dövüş olmaz."

"Yine de kazanacağım," diyor Messer, kılıcını yanına doğru sallayarak ukalaca. "Ama en azından bu sefer hak edeceğim."

Kaptan Wren Messer'ın omzunu sıkar. "Çok takdire şayan, oğlum." Öne çıkmamı işaret ediyor ve ben de titreyen bacaklarımı itaat etmeye zorluyorum. Messer'ın önünde durana kadar bir kılıcım olmadığını fark ettim.

Kai, söylenmesine gerek kalmadan kişisel silahını belinden çıkarıyor, bıçağından tutup bana uzatırken güven veren bakışlar atıyor.

Sınıf arkadaşlarımızın konuşmaları sessizleşiyor. Bu iş bitmedi. Kılıçlar her muhafız için kişiseldir. Asla paylaşılmaz ya da takas edilmezler, bir Alaha için en kutsal eşyadırlar. Kai'nin kendi filosunun komutanı olarak, geleceğin kaptanı olarak bana kılıcını teklif etmesi, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Altın kabzayı kavriyorum, kabza boyunca kabartmalı ağaç avucuma yabancı geliyor. Alışık olduğumdan daha ağır ve kendimi olabildiğince çabuk alıştırmak için elden ele geçirerek birkaç alıştırma tekniği uyguluyorum.

En zayıf halkaları ayıklamak için tasarlanan tüm zorlukları aşmayı başarmış olmama rağmen buradayım ve yine de on iki yaşında katıldığımdan beri muhafız birliğindeki yerimi korumak için savaştım. Gramble ve akranlarımdan, odamın önündeki yürüyüş yolunun aşağısındaki yaşlı cadıya kadar her taraftan şüpheyile karşılandım.

Derin bir nefes alarak Messer'ın bakışlarıyla buluşuyorum. Aramızda karşılıklı bir saygı havası yayılıyor ve ben de tam burada ve şu anda, beni tanımakla ilgilenmeyen insanlara kendimi kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçmeye karar veriyorum. Belki Kai'nin etkisi olmasaydı buraya gelemezdim ama bu dövüşü hak ettiğimi biliyorum. Messer'ın layık olduğumu düşünmesi benim için fazlasıyla yeterli.

Sonuç.

Gramble uzattığı elini aramızdaki halkaya koyuyor, onay için her birimize bakıyor, sonra yumruğunu kapatıp bırakıyor.

Saldırı senaryolarını gözden geçiriyorum ama ben onun tüm karşı hamlelerini biliyorum, o da benimkileri. Birbirimizin etrafında dönüyoruz, gülümsüyoruz çünkü ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Öyle bile olsa, bizim ilk hamleyi yapmak zorunda.

Bana doğru sahte bir hamle yapıyor, ben irkilmeyince gülümsemesi genişliyor.

"Hadi, B," diye alay ediyor. "Herkes neye sahip olduğunu göster."

Dişlerimi emiyorum. "Beni buraya davet eden sensin. Korkuyor musun?"

"Neyin? Sırtın-" Yumruğumu bir dönüşle savuşturuyor ve ıskalamasına gülümsüyor. "Backhand diyecektim ama yumruk iyi bir başlangıç."

Önce sola sonra sağa savuruyorum, ikisini de engelliyor ve bıçağıyla beni geri itiyor. Tekrar saldırıyorum, yüksekte, alçaktan, bir boşluk arıyorum, ama o her hareketi savuşturuyor. Sinir bozucu.

Karşı saldırıya geçmesi işine gelene kadar beni yıpratarak kolay yolu seçmesine izin vermeyeceğim. Ona vermemi istediği şeye doğru bükülüyorum, tüm gücümü ters vuruşuma harcıyorum. Tam zamanında kılıcını savuruyor, kılıçlarımız karşılaştığında yankılanan kolları titriyor. Birbirimize bakarken dişlerimi göstererek baskıyı sürdürüyorum, aramızda sadece birkaç santim var.

"Üstüme fazla gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Sıkılmış dişlerinin arasından bir gülümsemeyle savaşıyor. "Nasıl isterseniz."

Bıçaklarımızı iterken keskin bir çınlama duyuluyor ve bu, metale karşı metalin durmak bilmeyen melodisinin başlangıcı oluyor. Durmuyor, vuruyor, kaçıyor ve karşı saldırıya geçiyor. Bir taraftan diğer tarafa akıyoruz. Sonsuz bir hareket sağanağı içinde birbirlerine dönüyorlar. Diğer rakiplere karşı yapmak benim için genellikle kolay olduğu gibi düşünme ya da planlama yok, sadece içgüdü ve tepki, en saf eğitim biçimim başı çekiyor.

Bu coşku verici.

Bir süre sonra ara veriyoruz, her nefeste havayı kovalıyoruz ve geri dönmeden önce onun kadar geniş gülümsediğimi fark ediyorum. Ellerimi değiştiriyorum, baskın koluma bir mola veriyorum ve o da aynısını yapıyor. Sol, sağ, yukarı, geri. O da

Kılıç ellerimde çınlamayı hiç bırakmıyor. Tam dönüşün ortasındayım, kılıcı sağıma doğru fırlatıyorum ki, ona verdiğim açıklığı hissediyorum. Bıçağın üst kolumun iç kısmıyla buluşması sonucu oluşan acı şaşırtıcı değil. Hızımı kesmedim, onun yerine kaburgalarına dirsek attım ve kılıcımı savurdum.

Açıkta kalan tarafına vurmak için geri döndü. Beni göğsüme bir önkolla itiyor ve birkaç adım geriye sendeliyorum.

Onun saldırılarına karşı kendimi korumak zorunda kaldım. Yoruldum. Savunmamı geçmesini engellemek için bir adım atmam gerekiyor ve suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi ilerliyor. Her blokta homurdanarak, tüm gücünü ve kudretini silahının arkasına yığarken tekrar tekrar savunuyorum. Hattın topuklarımda olduğunu bilmek için arkama bakmama gerek yok. Eğer bir şey yapmazsam, beni çemberin dışına itecek.

Son bir çabayla yana sıçrayıp bir duruşa geçiyorum. Saç örgümden dökülen saçlar görüşümü engelliyor ama enerjimi boşa harcamaya cesaret edemiyorum.

Kımıldayın. Bu noktada bir hayatta kalma savaşı içindeyim, bıçağının ince kenarı her geçişte daha da yaklaşıyor.

Kaybedeceğim.

Bu kadar iyi olmasaydı gücü ve dayanıklılığı bu kadar sarsılmaz olmazdı. Tek bir seçeneğim var, onu ringin dışına itmek için çılgınca bir son şans. Kalan tüm gücümü toplayarak üzerime gelmesine izin veriyorum, beni ringin dışına doğru iterken bıçakları aramızda çapraz bir şekilde birleşiyor. tüm gücüyle sıraya girdi.

Dizlerimin bükülmesine izin veriyorum ve kılıç üzerindeki tutuşumu bırakıyorum, yere kayıyorum, böylece momentum onu deviriyor. Bunu tahmin ediyor ve vücudunun devrilmesini engellemek için kılıcını yere saplıyor. Ayaklarım omuzlarımdan iki yanına dikilmiş, kılıcı başımın üstündeki tahtalara saplanmış halde bana bakıyor.

Kapana kısıldım.

Silahım olmadan savunmasızım. Yenildim.

Kazanmayı beklemiyordum ama bu kadar yaklaşmak acı bir duygu. Eğer bir teselli ödülü varsa, o da Messer'in benimle birlikte cehenneme gidip gelmiş gibi görünmesidir. Ter saçlarından akıyor, yüzü ve boynu koyu kırmızı, gömleğinin birçok yeri yırtılmış, efordan nefes nefese kalmış. Benim nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirim - kendimi tam anlamıyla bok gibi hissediyorum.

Elini aşağı uzatıyor ve ben de sonsuza kadar burada yaşamamanın yararlarını tartışıyorum ama kabul ediyorum. Acıtıyor.

Messer "Kazanacağımı söylemiştim" dediğinde gülümsemesi yumuşaktı. Onu itiyorum, ama bu zayıf bir itiş.

Kimse Messer ilk maçını kazandığında olduğu gibi tezahürat yapmıyor. Bu kez galibi selamlamak için ringe sadece Kai giriyor. Bana bakıyor ama

Messer, yeni komutana uygun kılıcı bir kez daha ona takdim etti.

"Onurlu bir dövüştü."

Messer kılıcı kınından çıkarır. "Alaha olmak için." Kai

başını sallar. "Alaha olmak için."

Kai'nin kılıcını rıhtımda bıraktığım yerden alıyorum. Metal kavurucu derecede sıcaktı. Kılıcı bana uzattığı şekilde, özür dileyerek ona uzatıyorum.

Kabul ediyor ama bırakmıyor, beni daha yakına çekmek için bir ip gibi kullanıyor. "Sana eşim demekten gurur duyuyorum." Sonra herkesin önünde beni öpüyor,

kurallar ve edep lanetlensin.

Bizi bekleyen ceza ne olursa olsun, birlikte çekeceğiz.

Buna değecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Buna değmezdi.

Geceyi hücrede geçirdik. Hücrelerin her tarafı okyanus tabanından çıkarılan mangi taşlarıyla çevrili, kapısı tek bir ahşap kalas, penceresinde ise gardiyanların esirlerini kontrol edebilmeleri için demir parmaklıklar var. Her gözetleme kulesinin dibinde yer alan korunun çevresi boyunca aralıklarla yerleştirilmiş dört hücre var, deniz suyunun taşlara çarpmasıyla nemleniyor. taş duvarlar. Soğuk, gürültülü ve ıslak.

Kaptan bize hücrelerimize kadar eşlik etmek için zaman ayırdı, önce Kai, sonra ben. Beni içeri kapatırken kaşları çatıktı. Kai'nin meydan okumasına öfkelenmişti, ama benimle birlikte olduğu için daha fazla yanıyordu.

Her zaman temassız angajman kurallarını ihlal ederken yakalanan bir çift olur, ancak bunlar genellikle mutfak görevi veya ahırları temizlemekle görevlendirilirler. Ayrıca, baba olsun ya da olmasın, bunu genellikle kaptanın gözü önünde de yapmazlar.

Gerçek ceza, Alaha'nın tüm gözlerinin üzerimde fazladan ağırlık oluşturması şeklinde geliyor. Fısıltılar ve bakışlar beni her yerde takip ediyor. Alaylar antrenman sırasında sessizleşti, ancak yerlerini soğuk kaçınma ve sert bakışlar aldı. Tanrılar, kaptanın çok sevilen ve değerli oğlunun beni eş olarak seçmesini yasaklıyor.

Messer yerine otururken kahvaltısını benimkinin önüne bıraktı. "Ay ışığı buluşmaları için kullandığım gizli sığınağı bilmen gerekiyorsa, sorman yeterliydi."

Aurora gözlerini deviriyor. "Herkes senin tabakçı dükkânının arkasındaki yerini biliyor."

Messer'ın hiç yakalanmamasının tek nedeni herkesin Gece bekçileri de dahil olmak üzere, saklanma dükkânından vebadan kaçır gibi kaçarlardı. İdrar kokusu yaklaşan herkesin üzerine siner ve temizlenmesi neredeyse imkânsızdır.

"Geceyi hücrede geçirmekten iyidir." Messer ağzına bir yığın yumurta tıkıştırıyor ve ısırıkların etrafında sırtıyor. "Ayrıca, hiç şikayet eden kız olmadı."

Kai yanındaki koltuğa kayarak, "Bu senin ne tür kızlardan hoşlandığını sorguluyor," diyor. "Günaydın."

Dağınık görüntüsüne gülümsüyorum. "Öyle mi?"

"Bu benim ahırları temizlediğim son sabah, o yüzden evet diyebilirim."

Wren'in oğluna verdiği ek bir ceza. Kai'nin benimle evlenme niyetini bu kadar aleni bir şekilde açıklamasının gerçek nedenini biliyordu: bir kez öğrenildiğinde geri dönmeyi daha zor hale getirir. Wren'in Kai'ye babasının parmağı altındaki yerini hatırlatması gerekiyordu.

Kai verandayı inceliyor, kahvaltı nöbetindeki muhafızların izleyip izlemediğini kontrol ettikten sonra dizimi masanın altına sıkıştırıyor. Yiyecekleri aşımaya ya da bir kargaşaya neden olmaya çalışan herkesi yakından izlemeleri gerekiyor, ancak şüphesiz Kaptan Wren'in emriyle, ihlalizden bu yana dikkatleri Kai ve benim üzerimde.

"Kolun nasıl?"

Görmesi için alt tarafı kaldırıyorum. "Odama gönderdiğin merhem sayesinde neredeyse iyileşti."

"Messer'a teşekkür edebilirsin," diyor Kai. "Parasını ödemeyi teklif etti."

Bu benim için yeni bir haber ama Messer omuz silkiyor. "Seni bu kadar kolay yendikten sonra kendimi kötü hissettim."

Ona burnumu kıvırıyorum. "Ne kadar alçakgönüllüsün."

Kai yaklaşıyor, gözlerini devriye gezen muhafızlara dikeyiyor, konuşurken sesi alçak çıkıyor. "Dün gece iki kişi kayboldu."

Dehşet midemi

dolduruyor. "Kim?"

Aurora soruyor.

"Drago ve oğlu," diye cevaplıyor Kai.

Messer tabağını iterek küfrediyor. "Yılbaşından bu yana kaybolan üçüncü gemi bu."

Kai başını sallar. "Babam tüm balıkçılık sergilerini kaldırmaktan bahsediyor."

"Ne kadar süre için?" Ben soruyorum.

Gözlerinden kesin bir cevap olmadığı anlaşılıyor.

Kai'nin haberlerinden sonra iştahımız kaçtı, hepimiz yemeğimizi seçiyoruz. Her yıl bir ya da iki teknenin kaybolması alışılmadık bir durum değil ama son üç yılda bu sayı on kat arttı. Balıkçılarımızı onurlandırıyoruz. Onların işleri

yeterince tehlikeli. Bu hızla ortadan kaybolmak ancak yırtıcı bir soruna işaret edebilir.

Bir şey insanlarımızı alıyor.

Daha sonra Messer bizi Main'de poker oynamaya davet ediyor, hepimiz reddediyoruz ama o yine de daha sonra bir kızla tanışabileceğini söylüyor, sıkıcı arkadaşlarının boşluğunu doldurmak için. Kai benimle sonra görüşeceğini söylüyor, yani mesaiden sonra beni her zamanki yerimde, çatımda bulacak. Aurora bize planlarından hiç bahsetmiyor.

Fenerimi ve eskiz defterimi alıp ödülümle birlikte çatıma tırmanıyorum. Kendimi rutinime geri döndürmeye, Pazar'dan önce yaptığım basit şeylerden keyif almaya çalışıyorum. Eskiden karakalem çizimlerle tatmin olurdum. Onları kıyaslayabileceğim hiçbir şey olmadığı için, orada burada yaptığım tek tük çizimlerle gurur duyuyordum. Ancak bazı satıcıların sanatını gördükten sonra, çizimlerimde eksik olan her şeyi görüyorum; en çok istediğim yere derinlik ve boyut katmak için ekstra renk gibi.

En koyu siyahlar bile askerin gözlerinin karanlığını yansıtamıyor. Onları defalarca çizdim ve tekrar tekrar çizdim, o kadar çok ki gerçek bir anıdan çok hayal gücümün bir ürünü olduklarını düşünmeye başladım. Karşılaştırmak için önceki çizimlerime dönüyorum, her biri tamamlanmamış ve ilki kadar hayal kırıklığı yaratıyor.

Bir ses havayı titreştiriyor, ciğerlerimdeki nefesi sarsan ağır bir bariton. Daha önce hiç duymadığım ama bir anda tanıdığım bir ses.

Gözetleme kulesinden *gelen* korna, *gelenleri* işaret ediyor.

Fenerimi kesiyorum ve eşyalarımı çantama tıktırıp kendimi penceremden geri fırlatıyorum. Siyah bıçağı belime sokuyorum ve kapıdan çıkarken ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. İnsanlar çoktan evlerinin dışındaki yürüyüş yollarında toplanmış, gözlerini kuzey kulesine çevirmişlerdi... Kenta'ya bakan kuleye.

Koşuyorum.

Hava neredeyse kararmak üzere ve fenerler açık kapıları ve patikalar boyunca uzanan köprüleri dolduruyor. Korunun karşı tarafındayım. Diğer tarafa ulaşmam bir saatimi, en alt kata ulaşmam ise neredeyse bir saatimi alacak.

Tabii...

Köprüm ile altından dikine geçen köprü arasındaki mesafeye bakıyorum. Yapılabilir. Sanırım...

Ya bu ya da atlamak, ama yüzmek kadar ürkütücü. Parmaklıklara tırmanıyorum ve ellerimden asılana kadar sallanıyorum. Son bir kez

Düşüşe baktığımda gözlerimi sıkıca kapatıp bırakıyorum. İniş dişlerimi takırdatıyor ama onun dışında iyiyim. Ana geçide varana kadar bir sonraki geçitte ve bir sonrakinde iniyorum, sonra da boylu boyunca koşuyorum. Diğer muhafızlar da

aynı yönde. İnsanlar yoldan uzak durmak için kenara çekiliyor. İnsanlar evlerine koşarken havada bir panik duygusu var.

Kuzey gözetleme kulesinin dibine ulaştığımda, vardiyadaki muhafızlar köprü boyunca ve rıhtımın aşağısında duruyorlar, daha fazla nöbetçi muhafızın toplandığı yerde. Kai'nin babası ve Dupre ile birlikte ayakta durduğunu görüyorum, açık suya bakarken toplanan askerlere doğru dönüyorlar.

Muhafızların arasından sıyrılıyorum ama huysuz bir komutanla karşılaşıyorum. "Stajyerlere izin yok."

"Sadece Komutan Kai ile konuşmam gerekiyor."

Başımın üstünü işaret etti. "Seni rapor etmeden önce evine git."

Onu görmezden gelip Kai'ye sesleniyorum. Başını bana doğru çeviriyor, babası da onu takip ediyor. Kaptan oğluna bir şeyler söylüyor ve bakışlarını tekrar okyanusa çevirmeden önce bana başıyla selam veriyor.

Kai beni kenara çekti. "Brynn, burada olamazsın."

"Neler oluyor?"

Gözleri, duyma menzilinin dışında olduğundan emin olmak için en yakın muhafıza yöneliyor. "Ufukta bir Kenta gemisi var."

"Ne?"

"Görünüşe göre bir sandal gönderiyorlar. Şu andan itibaren tek yapabileceğimiz onun gelmesini beklemek."

"Geldiklerini haber vermediler mi?"

Başını sallar. "Odana dön ve bekle." "Padoklardan izlesem nasıl olur? Yoldan çekilmiş olurum."

İç çekerek korumaların ve padokların ne kadar yüksek olduğunun envanterini çıkarıyor. Tereddüt etmeye yakın olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden iyi bir önlem için bir lütfen ekliyorum.

"Gözden uzak dur," diye yumuşadı.

Başımı salladım. "Dikkatli ol," diyorum ona, ona dokunabilmeyi çok isteyerek. Arkasını döndüğünde ellerini yumruk yapmasından, onun da aynı şeyi dilediğini anlıyorum.

Otlaklar işçiler ya da ceza olarak bu görevi kim verdiyse onlar tarafından temizlendikten sonra rıhtıma bakan bir yer seçiyorum. Ufukta Kenta gemisinin ölüsünü görüyorum.

Gökyüzünün suyla buluştuğu, suyun batan güneşle birlikte bulanıklaşmaya başladığı yer.

İçinde tek bir kişinin bulunduğu küçük bir tekne bize doğru ilerliyor; kısa saçlı bir adama benzeyen bu kişinin başka bir özelliği yok. O iskeleye varmadan karanlık çöküyor ama biz yine de bekliyoruz, tüm gözlerimiz koru boyunca ışıkların yansımasıyla aydınlanan okyanusun küçük bir bölümüne çevrili. Bekliyoruz, bekliyoruz ve bekliyoruz, ta ki tek bir ışık huzmesi gökyüzüne doğru ilerleyip yukarıda beyaz kıvılcımlar halinde patlayana kadar.

Kenta gemisinden barış içinde geldiklerine dair bir işaret.

Sanki bir işaretmiş gibi, küçük tekne yavaşça odak noktasına geliyor ve kalbim duruyor, tamamen durma noktasına geliyor çünkü...

Hayır.

O olmasına imkan yok. Hayal görüyorum. Karanlık. Karanlıkta bütün erkekler aynı görünür.

Ama bu adamın endamı ve güzelliği çok belirgin. Profiline şöyle bir bakınca bile o olduğunu anlıyorum.

Teknesini rıhtıma çekerken beş muhafız onu bekliyor. Elinde bir Bağlamak için halat, rıhtıma adım atmadan önce boyun eğmek için kaldırılmış eller. Diz çökmesini emrederken muhafızın sesi rüzgârda zorlukla duyuluyor.

Tüm bunlar olurken, kalbim boğazımda.

Buraya kadar bir bıçak için gelmesine imkan yok...değil mi? Eğer onunla yakalanırsam, beni suçladığı hırsız ben olurum. Ondan kurtulmalıyım. Yemin ederim, sanki sahibinin bu kadar yakınımda olmasına tepki veriyormuş gibi belimde uğuldadığını hissedebiliyorum.

Ve sanki onun çağrısını duymuş gibi Kenta askerinin kafası bir anda yukarı kalkıyor, gözleri aynı anda benimkilere dikiliyor.

Kai askerin dikkatini neyin çektiğini biliyor, doğrulamak için başını kaldırmaya gerek duymuyor. Diz çökmüş adama doğru ilerliyor -elimi duvara dayayan ve o zamandan beri aklımdan çıkmayan adama- ve duruyor onun önünde, dikkatini talep ediyordu.

Asker gözünü bile kırpmıyor. Diğer muhafızlar bunu fark eder, dikkatini neyin çektiğini görmek için başlarını yukarı çevirmeye başlarlar. Kai onun görüş alanını kesmek için eğiliyor. Askerin bir şeyler söylediğini görüyorum, gözleri benimkilerdeyken dudakları kıpırıyor.

Kai yüzüne yumruk attığında nefesim kesildi.

Kara gözlü askerin kafası yana savrulur ve sonunda Kai'ye dikkatini ve gülümsemesini vermeden önce iskeleye tükürür.

Muhafızlar askeri ayağa kaldırır, ayaklarına ve bileklerine prangalar takar. Onu, kendisiyle konuşan yüzbaşıya yönlendirirler. Askerin söyledikleri Yüzbaşı Wren'in hoşuna gitmez, yüzü öfkeyle sertleşir. Askeri hapishaneye kadar götürür.

Doğrudan otlakların altından geçerler ve askerin bakışları Bir kez daha benimkini buldu, hücrede kaybolmadan önce tek bir anlık bir buluşma oldu, ama eve dönüş yolu boyunca bakışları benimle kaldı. Düpedüz gülümsemedi, ama yüzünün köşelerinde bir gülümsemeye benzer bir şey vardı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyordu.

Sanki bunu eğlenceli
buluyormuş gibi. *Beni*
eğlenceli buluyor.

Geceyi askerle, pazardaki duvarla ve çayırdaki kır çiçekleriyle, yeşil bir deniz gibi rüzgarda dalgalanan çimenlerle ilgili huzursuz rüyalar görerek geçiriyorum.

BÖLÜM 8

Verandaya adımımı atar atmaz Messer'in bakışları benimkilere kilitleniyor ve her ikimiz de diğerine doğru düz bir çizgi çiziyoruz. Çenesini gölgeleyen koyu mor çürüğü fark ettiğimde gözlerim kayıyor, benekli deri gömleğinin yakasının altında devam ediyor.

"Messer," diyorum, onu içime çekerek.

Başını sallıyor, beni yemek sırasına çekmeden önce gözleri yakındaki muhafızlara gidiyor. Tabaklarımızı verandanın okyanusa bakan en uzak kısmına taşıyoruz, bu da bize ufukta hala demirli olan Kenta gemisinin mükemmel bir görüntüsünü veriyor.

Messer'ı gözlerimle kıstırmadan önce bir muhafızın geçmesini bekliyorum. "Ne oldu?"

"Beni gizlice çıkarken yakaladı ama iyiyim." Tabağındaki yumurtaları bıçaklıyor. "Kai ile konuştun mu?" diye soruyor, babasıyla ilgili konuşmanın üzerinden atlayarak.

Bu kadarını itiraf etmesine şaşırdım. Üç gündür antrenman yapmıyor, bu yüzden her zaman yaptığı gibi sakatlıklar için suçlayacak bir şey yok. Messer'in babası kadar nefret beslediğim biri olduğunu söyleyemem.

Messer'in gözleri bırakmam için yalvarıyor, ben de öyle yapıyorum, cevap vermeden önce kendimi bir ısırık alıp yutmaya zorluyorum.

"Hayır. Sen?"

Kalabalık verandayı gözden geçiriyor, dudakları endişeyle inceliyor. "Aurora'yı da görmedim."

"Babandan hiç haber almadın mı?" Babası Dupre'den sonra üçüncü komutandır. Neler olup bittiğini kesinlikle biliyor.

Başını sallıyor. "Şu anda benden pek memnun değil." "Ne kadar var, otuz mu? O gemide kırk adam mı?"

Ufuktaki bulanık siluete bakıyor. "Eğer öyleyse." "Koruya adım atmadan önce kesilirlerdi." "İntikam için burada olduklarını sanmıyorum," diyor.

"Her gün kuş gönderiyorlar. Sence Wren, Kenta'nın bize verdiği şartlar konusunda dürüst müydü?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diyor bana bakarak. "Ama ben Kuzey kulesinin etrafında sıkı bir güvenlik çemberi oluşturduklarını, dolayısıyla onu hâlâ gözaltında tuttuklarını biliyorum."

Başka bir güvenlik görevlisi masamızın önünden geçiyor.

"Askerin bıçağını nasıl kullandığımı biliyor musun?"

Detaylandırmama gerek yok.

Messer çatalını doldurup ağızına atıyor ve bana bakmadan başını sallıyor.

Nefesimin altında konuşurken gözlerimi yemekten ayırmıyorum. "Hâlâ bende olabilir."

Soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce masanın onun tarafında kesin bir duraklama oluyor. İtirafıma değinmeden önce su tulumundan bir yudum alıyor.

"Kurtul ondan," diyor, sesi kesin, pazarlığa yer yok.

Bunu zaten yapmamış olması için ona sunacağım bahanelerin zayıf kalacağını biliyorum. Kenta askerinin gelişinden bu yana uyanık olduğum her anı Alaha muhafızlarının kalemi basıp beni bulmasından endişe ederek geçirdim.

Hırsızlığımın kanıtı, ama kendimi bunu yapmaya zorlayamadım.

Siyah bıçağa ve ona yapılan işçiliğe hayran olmamın bir önemi yok. Bu bir hatıra ya da benim değil, bu yüzden başımı eğerek kabul ediyorum.

Kai'nin kahvaltıya gelip gelmeyeceğini beklerken elimizden geldiğince yavaş yemek yiyoruz ama zaman tükeniyor ve eğitim için rapor vermemiz gerekiyor. Kuru bir nebze normale dönmeye çalışsa da insanlar kümeler halinde toplanıyor, fısıltıları ağaçların yaprakları arasından ve rüzgârdan süzülüyor. Ana cadde açık. Dükkan kapıları açık ama bugün kimse alışveriş yapmıyor. Tezgahtarlar insanlar geçerken kapı aralıklarında oyalanıyor.

Bir piranha oyunu oynanıyor. Çocuklar kıkırdıyor ve saldırı balığı olarak seçilen iki balıktan dağılıyorlar. Avcı balık sürüsünü büyütme için diğerlerini de etiketleyecekler, ancak gruba indiğimizde coşku eksikliği açıkça görülüyor, sesleri daha sessiz, kahkahaları daha az neşeli. Messer mücadeleye atılır, kollarını bir kerede birkaçının etrafına atarak çığlıkların kopmasına neden olur. Onları, geriye hiçbir kalmayana kadar serbest balıkların geri kalanını kovalamak için kullanır.

İlkokul öğretmeni Shirlane, Messer'i ve çocukları uyarmak için geliyor, düzgün saçları ve çelik gibi gözleri bizim çocukluğumuzdaki kadar korkutucu. Messer başını eğerek dışarı çıkıyor, ama dudaklarında bir gülümseme olmadan değil.

Onun bu sapması, yolun geri kalanını aceleyle otlaklara gitmemize neden oluyor. Kuzey kulesindeki saatin çanı dokuz kez çalarak vardiya değişimini ve kahvaltının bittiğini gösteriyor.

En üst basamağa ulaştığımızda Gramble çoktan emir yağdırmaya başlamıştı. "Geç kaldığım için bana bir yüzlük ver," diyor kirli padok güvertesini işaret ederek.

Korudaki geçici tecrit nedeniyle, kimse koruyu temizlemedi. ama doğrudan kondisyona girdiğimiz için zemini kaplayan gübre ve idrarı düşünecek zamanımız yok. Messer'e pek de hoşnut olmayan bir bakış atıyorum, her aşağı hareketinde parmaklarımın arasından çamur kayıyor. En azından pişman görünüyor.

Gramble adımı söylediğinde otuz yedi sınav çekmiştim. Dizlerimin üzerine oturup başımı kaldırdığımda onu ve Dupre'yi girişte dikilirken buluyorum. Korkunç görünümlü komutan bana gelmem için eliyle işaret ediyor. elini salladı.

Messer bana soru soran bir kaş kaldırıyor, ben de cevap olarak başımı sallıyorum. Çantamı toplamaya ve bir adımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum. Dupre dönüp beni otlağın merdivenlerinden aşağı indirirken tek kelime etmiyor.

Kaptan Wren aşağıda bekliyor. "Brynn," diye selamlıyor beni. Yüzünde kibar bir gülümseme var ama bunun altında yatan bir ciddiyet notu var. "I Seni eğitimden almak zorunda kaldığım için özür dilerim ama sana ihtiyacım var." "Elbette," diyorum, kaçma isteğime rağmen uygun görüldüğümü umarak damarlarımda dolaşıyor. "Bu taraftan."

Kuzey kulesine doğru ilerlerken önden yürümem için bana yol gösteriliyor. Kai hücrenin dışında beliriyor ve kaşlarını çatması titreyen sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Kaptan kolunu omzuma atarak beni durduruyor ve ben de ondan uzaklaşma isteğimle savaşıyorum. Hücrenin duyma menziline dışındayken beni kendisine doğru çeviriyor.

Tereddüt ettiğimi hissediyor. "Kimsenin başı dertte değil." Gülümseyerek bana güvence verdi. "Seni buraya getirdim çünkü askerle konuşmanı istiyorum."

Şaşırdım. "Ben mi?"

"Evet. Kenta gemisine gönderdiğimiz tüm sorular geri dönmedi ve asker konuşacağı tek kişinin siz olduğunuz konusunda kararlı."

Kai'ye dönüp bakıyorum ama hiçbir şey belli etmiyor.

"Tek yapman gereken içeri girip buraya ne söylemeye geldiğini dinlemek," diyor kaptan ve tekrar dikkatimi çekiyor. "O deneyebilir sizi manipüle edebilir ya da duygusallaşmanız için yemleyebilir, ama buna izin vermeyin."

"Açık olmak gerekirse," diyorum bakışlarını tutarak. "Oraya gidip... dinlememi mi istiyorsun?"

İfadesindeki hafif duraksamadan, tekrar konuşmadan önce daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum. "Kenta'nın yerini bilmemiz gereken bir gemi donanması var."

"Sence buraya mı geliyorlar?"

"Bilmiyorum," diyor, gözleri ufuktaki yalnız gemiye gidiyor. "Ama bu askerin ve o gemideki askerlerin kendi yarattıkları isyancılar olup olmadığını ya da... ya da burada iş başında olan başka bir şeye hazırlıklı olmamız gerekip gerekmediğini bilmemiz gerekiyor."

Bu çok büyük bir baskı. Askerle konuşma düşüncesi omurgamda heyecan ve tedirginliğin eşit olduğu bir çatlak oluşturuyor. Göğsüm sıkışıyor ve kalbim çarpıyor ama ne yüzbaşının isteğine ne de halkım için hayır demem mümkün değil.

"Tamam," diyorum ona.

Kaptan Wren gülümsüyor. Bu o kadar nadir görülen bir şey ki beni bir an için sersemletiyor ama Kai'ye doğru yürümeye başlamadan önce bunu sindirecek zamanım olmuyor.

Komutan üniformasını giymiş. "Ben de seninle geliyorum." Başımı salladım, rahatlamıştım.

"Herhangi bir anda ayrılmak isterseniz söyleyin, biz de ayrılalım."

Söyleyecek söz bulamıyorum, bu yüzden tekrar başımı sallıyorum ve ellerimi iki yanımda yumruklarken titrediğimi gizliyorum.

Kai demir kapı koluna uzanır ama muhafız elini göğsüne koyarak onu durdurur. "İçeride silah yok."

Kafası karışan Kai önce kılıcına, sonra da babasına bakar. Kaptan Wren ona itaat etmesi için başıyla onay verir ve Kai silahını belinden çıkarıp teslim eder.

"Diğeri de," diye emrediyor muhafız.

Kai hareketsiz kalıyor, ben de onun gömleğinin kumaşını daha az baskın olan tarafından kaldırıp bir hançer çıkardığını izlediğimde öyle.

Yasaklanmış bir silah.

Wren oğlunun itaatsizliğinden pek memnun görünmüyor ama Kai hançerin keskin tarafını muhafızın alması için uzatırken kimse tek kelime etmiyor.

Elime uzanan Kai parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Hazır mısın?"

Muhafızlara başımı sallamadan önce derin bir nefes alarak onun sabit varlığının beni merkez almasına izin veriyorum. Kapıyı açıyorlar ve Kai önce içeri giriyor, beni içeri götürürken vücudunu benimkinin önünde tutuyor.

Önce koku çarpıyor yüzüme, otlaklardan daha kötü. Ciğerlerinizin her gözeneğine sızan türden bir koku, insanlık durumunun sürekli bir hatırlatıcısı.

Hiçbir şey beni onu son gördüğüm anla şimdiki an arasındaki keskin farka hazırlayamazdı. Bir gözü neredeyse şişmiş, diğerinin gözbebeği kan çanağına dönmüş ve alnında derin bir kesik var. Onun Burnunda bir zamanlar hızmasının olduğu yer kabuk bağlamış.

Onunla göz göze gelmek bana acı veriyor.

Gülümsüyor, dişleri tenine karşı bembeyaz. "Seni görmek güzel tekrar." Bunu Kai için söylemiş gibi ifade ediyor ama ikimiz de bunun benim için olduğunu biliyoruz.

Sadece ben.

Hücre kapısının tanıdık kapanış sesi arkamızdan geliyor ve bizi askerle birlikte kilitliyor.

Cesur bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yapıyorum.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Burun delikleri şişiyor, benden Kai'ye bakarken gözleri kızarıyor. "Bu Alaha genç muhafızlarını hayvanlarla birlikte mi çalıştırıyor?"

"Yargıda bulunurken dikkatli ol." Kai'nin sözleri buzla kaplı. "Yerimiz kısıtlı, bu yüzden padokları eğitim alanı olarak kullanmak zorunda kalıyoruz."

Bakışları Kai'nin üzerinde kalıyor. "Buraya geldiğimde bu hücrenin neden onun kokusuyla kaplı olduğunu açıklayabilir misin?"

Sistemimde şok kayıtları var. Kokuyu almış olamaz. Bir muhafız ağzından kaçırmış ya da bir konuşmaya kulak misafiri olmuş olmalı. Kai'ye bakıyorum ama bakışları askerin üzerinde, sanki botundaki bir pislikten başka bir şey değilmiş gibi ona dik dik bakıyor.

"Kendimizi size haklı çıkarmak için burada değiliz."

"Bu doğru. Bir anlaşmamız var." Asker kara gözlerini tekrar bana çevirdi. "Özür dilemek istiyorum." Sesi düz, arkasında gizli bir anlamdan eser yok ya da çok iyi gizlenmiş.

Her iki şekilde de, bu rahatsız edici.

"O gün Pazar'da seni incitmek istememiştim. O acıyı kendim hiç yaşamadım ama hikayelerini duydum ve hiçbirini hoş değildi."

Her zaman bunu düşünürüm. Nasıl canlı bir şey gibi hissettiğimi, sanki başka bir varlığın dünyayla kurduğum bağlantının bir saniyesinde bedenimi istila ettiğini. Garip, çünkü o kadar hızlı oldu ki artık neredeyse gerçek gibi gelmiyor, sanki hiç olmamış gibi.

"Onun yerine elimi koparmış olsaydın bundan daha kötü olamazdı."

Kaşlarını kaldırdı. "Ya da burada başına geleceklerden daha kötü."

Aramızdaki bağı koparıyor, gözleri Kai'ye gidiyor ve benim bakışlarım da onu takip ediyor, farkına varıyorum.

"Kai?" Bana bakmak zorunda kalsın diye bir adım öne çıkıyorum.

Kolunu tutuyorum.

Gömleğini tuttuğum eliyle beni durduruyor. "Seni manipüle ediyor, Brynn."

Kaptan bunu yapacağı, kafamın içine girmeye çalışacağı ve kafamı karıştıracığı konusunda beni uyarmıştı. Bunu bu kadar kolay yapmasına izin vermek gerçekten utanç verici. Dönüyorum dikkatini darmadağın mahkûma geri verdi. Kai ve beni yakından izliyor, gözleri Kai'nin elinin benimkini tutuşunda.

Elimi bırakıyorum, aniden bu hücreden çıkmak için sabırsızlanıyorum. "Donanma nerede?"

Kara gözlü asker duvara yaslandı, başını yığılı taşlara yasladı. "En büyük kısmı Oldtide Körfezi'nde demirli. Bir ya da iki gemiyi Pazar'da tutuyorlar, kalan birkaç gemi de denizde. Düzenli olarak yer değiştiriyorlar ama bunun ne zaman olacağını söylemek zor."

Bu kolay oldu. Çok kolaydı.

Ama Kai memnun görünüyor, beni dirseğimden tutup kapıya götürüyor ve dışarıdaki muhafızlara işimizin bittiğini işaret etmek için kapıyı çalıyor. Dışarı çıkarılmadan önce askere bakmaya cesaret ediyorum. Ya düşündüğümünden daha safım ya da bizi izlerken gözlerinde sınırsız bir endişe var.

"Bir dahaki sefere *Brynn*."

Adımı söyleme şekli, dilinin ucunda kalan son harf, içime bir korku dalgası gönderiyor.

Benimle işi bitmemiş gibi söylüyor.

BÖLÜM 9

Kalkanların altındaki gölgelerde kalmaya dikkat ediyorum. Nöbetçiler vardiyalı olarak çalışıyor, kurallara uymayanları uyarıyor. sokağa çıkma yasağı konuldu. Etrafta gizlice dolaşan birkaç ergen yakaladılar, ancak onlar gemilerden kurtuldular.

Şanslılar.

Güney gözetleme kulesinin yanındaki ilk katta duruyorum. Günlerdir aralıklarla yağmur yağıyor ama neyse ki suyun üzerinde beyaz bir örtü yok. Kalçamdaki bıçağın sağlam olduğundan emin olmadan önce etrafımı iki kez kontrol ediyorum. Sonra çıkıntıdan inip okyanusa dalıyorum, suyun rahatsız etmesini en aza indirmek için kollarımı ve bacaklarımı bir arada tutuyorum.

Main'in altından sarkan merdivene doğru yüzüyorum. Kaygandı, midye ve yosunlarla kaplıydı ama Main'in yapısına çıkmayı başardım. köprünün alt tarafını oluşturan kirişler. Kirişler daha iyi durumda değil. Ayaklarım her adımda kayıyor, karanlık önümdeki birkaç metrelik alanı yutuyor. Geri dönmeyi düşünüyorum. Ama Köprü korunun tüm genişliğini kapsıyor ve bu hızla gidersem gün ışımadan oraya varamayabilirim.

Yine de midemdeki sonsuz endişe beni bir adım daha atmaya, cevaplar almaya ve aynı zamanda yardım etmeye itiyor. Eğer yapabilirsem.

Önümüzdeki birkaç saati çapraz kirişler boyunca sürünerek geçiriyorum. Köprünün bir ucundan diğer ucuna, her adımda beni aşağıdaki okyanusa atmaması için dua ederek. Balıkçı rıhtımlarına çok uzak değil ama orası korunun en çok devriye gezilen bölgelerinden biri.

Hücreye bir kol boyu yaklaşıp kadar başardığımı fark etmedim. Tanrıların lütfuyla, başardım.

Ellerimi mangi taşlarına dayayarak kaslarıma bir anlık rahatlama izni veriyorum. Ancak kendime hala geri dönmek zorunda olduğumu ve zaten zamanımın kısıtlı olduğunu hatırlatmıyorum. Güneşin doğmasına daha bir

Ufkun görünmesine bir saat kaldı, yani eğitime gitmeme iki saat kaldı.

Üst üste yığılmış taşlardaki çatlaklardan bakıyorum. Ahşap kapının diğer tarafında asılı duran bir fenerin ışığı pencerenin parmaklıklarından içeri giriyor ve yakınlarda duran muhafızlardan birinin yüzünü aydınlatıyor.

Gözlerim kapıdaki

Bana bakan karşı duvara yaslanmış bir figür.

Dizleri bükülmüş, zincirlenmiş kolları üstten sarkıyor. Başının arkasını duvara dayamış bir şekilde uyuyor gibi görünüyor. Işık Vücudunun bir tarafı boyunca titriyor, diğer tarafını karanlığa gömüyor. Pürüzlü yorgunluğuna rağmen yıkıcı derecede yakışıklı görünüyor.

Gözleri açık.

Beni görebilmesinin hiçbir yolu olmamalı, ama bakışları tam olarak bulunduğum yere dikilmiş gibi görünüyor. Nefesimi tutarak kalçalarımın üzerine çöküyorum, Taşlar ve aşağıdaki su arasında dengede durmak için sadece birkaç santimlik tahta.

Gözleri hareketlerimi takip ediyor. "Bakın kim gelmiş," diye mırıldanıyor, ama sesindeki çakıl taşını aşmak için çaba sarf etmek gerekiyor. "Küçük hırsızın ta kendisi."

"Ben hırsız değilim. Pazardaki satıcıdan hiçbir şey almadım."

"Ama bir şey aldınız." "O bir kazaydı."

Hücre bir kutudan başka bir şey değil. Enlemesine uzanacak olsa sığmazdı. Yaklaştıkça el ve ayak bileklerindeki zincirler birbirine vuruyor, ışıktan uzaklaşmasına rağmen yüzü gölgeler arasında netlik kazanıyor.

Gözleri uyanık, içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde şaşırtıcı. Kıyafetleri ve cildi taşlar ve nem yüzünden isle kaplanmış, derisinde kan kurumuş, çürükler bir gün öncesine göre daha iğrenç.

Şehvet dolu bir gülümseme ağzının kenarını çekiştiriyor, gözleri taş aralıklarından benimkileri tutuyor. "Ayağımın arkasının bacağımdan ayrılması *da* bir kaza mıydı?"

Ben de onun gülümsemesine uyuyorum. "Hayır."

"Meydan okumaya eğilimli görünüyorsun" dediğinde dişleri parlıyor.

"Nefsi müdafaaya dayanarak mı?" "Şu anda burada olmana dayanarak." Haksız değil.

"Dikkatimi çekmek istiyordun," diyorum. "Şimdi sahipsin." "Dur tahmin edeyim," diyor. "Çocuk sana söyledi."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Çocuk," diye tükürdüm, "Alaha'nın gelecekteki lideri ve ondan bahsederken en azından saygı gösteriyormuş gibi yapabilirsin."

"Ondan hep böyle mi bahsediyorsun? *Alaha'nın gelecekteki lideri...*"

Benimle alay ediyor.

"Neden buraya geldin?"

Şimdi gerçekten gülümsüyor. "Senin için, tabii ki."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Üst üste yığılmış taş duvarlar tarafından çoğunlukla gizlenmiş olmama rağmen, sanki her santimetremi görebiliyormuş gibi hissediyorum. Sözleri içgüdüsel bir tepkiye neden oluyor. Korku ya da iğrenme, bilemiyorum.

"Benden ne istiyorsun?"

Gülümsemesi devam ediyor ama bir şekilde altındaki acılığı kaybediyor, küçümseyici kenarı dökülüyor. Başını yana eğiyor, sonra eski pozisyonuna dönüp duvara yaslanarak dinleniyor.

"Sana söyleyemem."

"Ne?" Sesim çok yüksek çıkıyor ve gözlerim kapıdaki parmaklıklara kayarak muhafızın pozisyonunu kontrol ediyor. Gölge, titreyen duvarın karşısında kıpırdamadan duruyor. "Benimle konuşmak istemişsin," diye sızlanıyorum, daha sessiz. "Yani konuş."

Başını bir kez sallar. "Sana henüz güvenmiyorum."

"Bana güvenmek mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Bana güvenmenin ne alakası var?"

Uzun bir süre bana baktı. "Brynn." Adım bir ifadeden çok bir soru gibi çıkıyor, sanki ağızındaki sesli harflerle oynuyor. "Sana yakışmıyor gibi geliyor."

Beni bilerek rahatsız ettiğinden eminim. "Adın ne senin?" "Acker," diye açıkladı.

"Bir soyadınız var mı?"

Sorumu duymazdan geliyor. "Umarım benim yüzümden azar işitmemişsindir."

Hücrede olabilir ama bu konuşmada onun şartlarına uymak zorunda kaldığım çok açık. "Kai benimle seninle konuştuğu gibi konuşmuyor."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu." Etrafımızda bir dalga kırıldığında ağırlığını değiştiriyor, hücreesine su gönderiyor ve taşları püskürtüyor. "Sana yapmak istediklerini düşününce."

"Eğer bu hücrede geçirdiğim zamanı kastediyorsanız, cezamı hak ettiğimden emin olabilirsiniz."

Ve işte orada, bir silah gibi kullandığı o gülümseme. "Eminim öyledir." Hücrenin benim tarafıma doğru ilerliyor, hareket ederken zincirleri şingirdiyor. "Ama yine de kastettiğim bu değil."

Yutkunuyorum, sormaya korkuyorum.

Taşlara olabildiğince yakın. "Söyle bana, çocukluğunla ilgili ne hatırlıyorsun?"

Alaha'da çocukların ebeveynlerinin becerilerini takip etmesi alışılmadık bir durum değildir. Balıkçılar çocuklarını erkenden yanlarına alır, bazen doğduktan birkaç gün sonra tekneye bindirirler. Bana anlatıldığına göre, annemle babam beni de sık sık balık avlamaya götürürmüş.

Bir geziden dönmedikten sonra, bir arama ekibi beni tekneye tek başıma buldu, ailemin nereye gittiğine ya da onlara ne olduğuna dair tek bir ipucu bile yoktu. Dev mürekkep balığı folklorunun devam etmesine yardımcı oldu, ancak en olası neden zıpkınla balık avladıkları ve tekneye bağlanmayı unuttukları olurdu. Büyük hatalarını fark ettiklerinde ise tekne ulaşamayacak kadar uzağa sürüklenmişti.

Sonraki günleri hatırlıyorum, ben ağladıkça, ağladıkça ve ağladıkça o güzel kadının bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum-Kai'nin annesi Faline. En eski anım o ve annesinin kollarında bana bakarken merakını yenmekte zorlanan gri gözlü çocuk.

İçimde yavaş yavaş bir his oluşuyor, uzun, çok uzun zamandır açmadığım esneyen bir mağara kapısı.

Annesi kollarında benimle uyuklarken bana "*Neden bu kadar üzgünsün?*" diye fısıldadı.

"*Bilmiyorum*" diye fısıldadım.

Geriye dönüp baktığımda, gözyaşlarının artık akmamasının ne kadar sinir bozucu olduğunu hatırlıyorum.

Kalbimi kemiren acıya rağmen geldim. Beni yatıştırmaya çalışan kadının tuhafliğini ve eve gitme isteğimi hatırlıyorum.

Ama ailemle ilgili tek bir şey bile hatırlamıyorum.

"Ailem öldükten sonra Kai'nin ailesi beni yanına aldı ama... Yedi yaşımdan öncesini hatırlamıyorum," diyorum ona.

Zaten bilmeseydi sormazdı. Gözlerindeki onayı görmem için bunu dile getirmesine gerek yok.

"Benimle konuşmanız için sizi getirmeyi kabul etmelerinin tek yolu benim kesin olarak..." Kelimeleri sıralarken başını öne eğiyor. "Verdi Çok fazla şey ifşa etmeyeceğime *dair güvence* verdim, bu yüzden doğru soruları sormanız gerekecek."

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarımı tutuyor. "Biliyorsun."

Ve biliyorum. Kan yemininden bahsediyor, iki kişi arasındaki bir bağdan.

insanlar kan yoluyla -kara kalamar gibi bir efsane. Atalarımız canavarlar, batıl inançlar ve büyülü yetenekleri olan insanlarla ilgili hikayeler örmüşlerdir...

Daha fazla folklor.

"Bahsettiğin yeminler gerçek değil."

Yanıt olarak tek kaşını kaldırır.

"Onlar aptalca," diyorum. "Kai ve ben çocukken taklit ederdik.

Parmaklarımızı batırır ve hayatlarımız üzerine yemin ederdik ama onları kıldığımızda asla yere yığılıp ölmezdik."

Başını iki yana sallıyor. "Hayati bir parçan eksikti, sözünü tutmanı sağlayan yapıştırıcı."

Kocakarı masalını ve onunla birlikte gelen tekerlemeyi düşünüyorum:
Kana kan, güvene güven, bu toprağı ekiyoruz...

"Pislik."

Başını

sallıyor.

"Ama bizde hiç yok."

Sessizliğini koruduğuna göre, bunun doğru olmadığını varsayıyorum.

Bilmiş bir nefes bırakıyorum. "Kaptanın elinde Kenta toprağı var."

Birbirimizden birkaç santim uzaktayız, ince bir kaya bariyeriyle ayrılmışız ve gözlerimiz bir yarıktaki buluşuyor.

"Toprak eskidi. Tahmin etmem gerekirse yüzyıllıktı, bu yüzden yemin zamanla aşınacaktır. Bağların gevşediğini şimdiden hissedebiliyorum. Ne kadar çok parçayı bir araya getirebilirsen, o kadar dayanıksız olur."

"Diyelim ki sana inandım," diyorum kuşkuyla. "Eğer büyü, kan yemini ve tanrılar neyin doğru olduğunu biliyorsa, neden seni öldürebilecek bir anlaşma yapasın ki? kırık mı?"

"Benimle yalnız konuşmana izin vermeyeceklerini ve muhtemelen koruma için sana eşlik edecek birini göndereceklerini biliyordum." Düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor. "Bunu olurken görmem gerekiyordu."

"Neyi gördün?"

Bir an sessiz kaldı, bu da bana yeminin onu çok fazla açıklama yapmaktan alıkoyduğunu söylüyor.

Bir nefes verir. "Onu seviyor musun?"

Kafam karıştı ve bu saldırgan sorusu beni biraz kızdırdı. "Bu biraz kişisel, sence de öyle değil mi?"

Sessiz kalır.

"Evet, onu seviyorum," diyorum ona. "O benim en yakın arkadaşım."

Başını sallıyor, nefes verirken kıkırdıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü aşk ilanı olmalı."

"Onun hakkında şiir okumamı istediğini fark etmemiştim. gözleri."

"En yakın arkadaş," diye tekrarlıyor, sanki dünyadaki tüm zamanı İfademi düşünün. "Eşimin beni tanımlamak için kullandığı kelimeler bunlar olsaydı çok utanırdım."

"Peki," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bana maçını anlat. Onun nesini seviyorsun?" Bir tane olduğunu varsayıyorum. Görünüşüne bakılırsa -bakması zor bir yakışıklılık- evet diyebilirim ama kişiliği çok itici.

Gülümsemesi yerini daha hüzünlü bir şeye bırakıyor. "Çok güzel gözleri var," diyor usulca, sanki hafızasını kaybetmiş gibi. "Kahverengi, yeşil ve kehribar rengi, her mevsimin her rengi gibi. Her yerde onunki gibi gözler aradım ama hiçbiri onunla kıyaslanamaz."

Sesinin bu kadar samimi olmasından nefret ediyorum. "Dokunaklı," diyorum, ses tonuma sinirliliğin sızmasına izin vererek. "Senin için endişeleniyor olmalı."

Başını iki yana sallar. "Sizi temin ederim ki onun için daha çok endişeleniyorum." "Şanslı kız."

"Dikkatli ol," diye çeker. "Sesin biraz sert geliyor. Eşinize karşı hiç romantik bir ilginiz olmadığını fark ettiğiniz için mi?"

"Bu hücrede olmamın nedeni," diyorum, utanç ve kin dilime dolanarak, "Sınırlar Kuralını çiğnediğimiz için. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Artık gülümsemiyor. "Alaha'nın antlaşmalarını duymuştum. Geleneklerimizle alay ediyorlar, birilerinin halkları üzerindeki kontrolünü sürdürmek için uygulanıyorlar."

İyi davranmaya dair kalan tüm niyetim buhar olup uçuyor.

"Kaptan bir diktatör değil. Nazik biri. Kimsem yokken beni yanına aldı."

Gözlerimdeki ateş onunkini de tutuşturuyor, her biri diğerinden besleniyor. "Peki ya gerçek ailen? Onlar nerede?"

"Öldü."

"Cesetlerini gördün mü?"

"Onlara ne olduğu önemli değil. Gittiler."

Dilini şaklatıyor, yüzünde tiksinti dolu bir ifade var. "Kafanı kuma gömmeye devam etmek istiyorsan sana yardım edemem."

"Neye yardım edeceksin?"

Başını sallar. "Bu doğru soru değil." Duvardan uzanabilseydim, onu boğardım.

"Markette beni hırsızlıkla suçladığınızda, şunu mu yapmaya çalışıyordunuz..." Yanılıyorsam şüphelerimi dile getirmekten çekinerek sözümü kesiyorum. "Bana yardım etmeye mi çalışıyordun?"

"Evet." Sesinde hevesli bir dokunuş var. "Tehlikede olduğumu düşündüğün için mi?"

Sessizliğinin onun yerine cevap vermesine izin veriyor. "Kimden?"

Dalgalar şimdi daha hızlı geliyor, gelgit ayla birlikte yükseliyor. Olacakların alameti gibi geliyor. Ailem, geçmişim, eksikliğim Anılar... Büyük bir şey ima ediyor. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, çünkü ben...

Ben Alaha değilim.

Bana söylemesine ihtiyacım yoktu. İçimde kutsal bir yerde sakladığım öteki duygusunu çok uzun zamandır biliyordum. Ama bununla dışarıdan bir kaynaktan yüzleşmek, bir yabancı tarafından bana geri yansıtılması başka bir şey.

Panik ciğerlerimi ve göğsümü sararak beni küçük çıkıntıda sallanmaya itiyor. "Burada işimiz bitti."

Dişsiz gülümsüyor ama fikrimi değiştirmeye ya da beni yemlemeye çalışmıyor. Bir kolunu bükülmüş dizinin üzerine koyarak başını eğip selam veriyor. "Emin ol *Brynn*, zamanı geldiğinde her şey ortaya çıkacak."

Sözlerinin bir yerinde ima ettiği bir mesaj, satır aralarında çözmemi istediğı bir bilmece var. Bir oyun gibi geliyor.

Oynamakla ilgilenmediğim bir tane.

"Alaha'daki zamanınızın tadını çıkarın." Ayağa kalkmak için itiyorum. "Görünüşe göre bir süre burada kalacaksınız."

Konuşma zihnimde tekrarlanırken güney kulesine doğru uzun bir yürüyüş yaptım. Tanıklar olmadan onunla konuşmanın merakımı azaltacağını düşünmüştüm ama tam tersi oldu.

Köprünün sonuna geldiğimde kendime Messer'in sesini hatırlatıyorum. Hançeri belimden çekip çıkarıyorum, parmaklarımı karanlık bıçağın ve yıpranmış sapın üzerinde gezdiriyorum, hafızama kazıyorum. Kalbim boğazımda, hançeri suyun üzerinde tutup bırakıyorum.

Neredeyse anında karanlık uçurumun içinde kaybolur.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Komutan Johannes, Messer'in babası, önce Kaptan Wren'in sonra da Kai'nin elini sıkıyor ve piç kurusunun olabileceği kadar kendini beğenmiş görünüyor. "Duydum ki Tebrik ederim." Bana bakıyor, yeni atandığım muhafız üniformamı inceliyor, sonra dikkatini yanımdaki adamlara çeviriyor.

Eşi Danuh ise ellerimi kendi ellerinin arasına alıyor. "Seni komitede görmek için sabırsızlanıyorum," diyor, Alaha'nın tüm faaliyetlerini planlayan komutan eşleri grubuna atıfta bulunarak.

Bunu pek düşünmemiştim ama benden katılmamın beklenmesi mantıklı geliyor. Bir gülümseme yapıştırarak ona teşekkür ediyorum, beni tutmayı bıraktığında minnettar oluyorum.

Bugün mezuniyet günü. Törenin başlama saati yaklaştıkça Ana Meydan giderek daha da kalabalıklaşıyor. Mezunlara aileleri eşlik ediyor. Akrabam olmadığı için Kai beni ailesiyle birlikte gelmem için davet etti. Hayır demek kabalık olurdu.

Messer bana sırtıyor, gözleri üniformamın üzerinde geziniyor. "İyi görünüyor sana."

Malzemeyi çekiştiriyorum, ne kadar sıkı ve kaşındırıcı olduğundan nefret ediyorum. "Seninki de. Kılıcın ekstra parlak görünüyor."

Bakışlarında gururlu bir takdirle yanında duran kabzaya bakıyor. "Ailem mezuniyet hediyesi olarak benim için parlattı ve bileli."

Sonra tekrar görüyorum, boynunun yan tarafında mükemmel parmak izi şeklinde daha fazla morluk var. Dişlerimi sıkıp gözlerimi kaçırıyorum ve gözlerim Messer'in annesine takılıyor. Niyetim bu değildi ama bakışlarımdan öfke ve tiksinti yayılıyor olmalı çünkü Kai dirseğiyle bana çarpıyor.

"Geliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, verandadaki mezuniyet törenini takip eden akşam yemeği hakkındaki sohbete yetişiyorum. "Gelemem. Terziyle bir toplantım var."

Uyum için geç kaldım, bu yüzden kaçırmak için çok yakın kesiyorum.

"Eğer akşam yemeği varsa," diyor Komutan Johannes. "Callom bu sabah mavi bayrağı kaldırdı."

"Olamaz," diye mırıldandı Faline.

Mavi, bayrakların en kötüsüdür ve korkunç bir fırtınanın yaklaşmakta olduğu anlamına gelir.

Danuh bir elini havada sallıyor. "Callom endişeli bir adamdır. Sık sık tedbiri elden bırakmamak için uyarılarda bulunur."

Faline ikna olmuş görünmüyor. "Sadece umut edebiliriz," diyor bulutlu gökyüzüne bakarak. "Eşleştirme Töreni üç gün sonra."

Tabii ki bu onun en büyük endişesi. Mavi bayrak alarmı sadece rüzgâr ve yağmur için değil, deniz seviyesinin korunun en alt katını, bazen de iki katını su altında bırakmasına neden olan türden bir fırtına için de uyarıdır. İlk batanlar olacağından eminim.

"Eminim o zamana kadar her şey halledilmiş olacaktır," dedi Kaptan Wren diyor.

Başka bir yüksek rütbeli komutanı görür ve mazeret bildirerek Faline, ama ben onun uzaklaşmasını izlerken sözleri havada asılı kalıyor. Yerimizi almadan önce bir süre daha kaynaşıyoruz.

Sınıfım ana salonun ortasında boylu boyunca sıralanmıştı. Ailelerimiz ve arkadaşlarımız karşımızda duruyor ve her öğrenci rozetini almak üzere çağrıldığında alkışlıyorlar. Omzumza takacağımız metal bir çember. Alaha'nın savaş sırasında giyeceği zırhın tarihini simgeleme görevi.

Her nefes alışım kendi içinde bir başarı gibi hissettiriyor.

Yüzbaşı Wren bir sonraki öğrenciyi, Joel'i çağırıyor ve gözlerim sınıf arkadaşımın hareketlerini takip ediyor, bakışlarım Main'in diğer tarafındaki Kai'ninkilerle çarpışıyor. Yüksek rütbeli on yedi komutanın tamamı, her bir mezunun elini sıkamak için omuz omuza durur. Kai Messer gelecek yıl onun yanında yerini alana kadar en genç olarak son sırada yer alıyor.

Wren, şiddetini artıran rüzgârın uğultusu karşısında bağırarak zorunda kalıyor. Gökyüzü her geçen dakika daha da kararıyor ve yemin ederim ki arada sırada bir ya da iki yağmur damlasının tenime vurduğunu hissediyorum.

Wren'in her şeyin Eşleştirme Töreni'nden önce halledileceğine dair yorumu midemi bulandırıyor. Eğer Callom haklıysa, ki genellikle tahminlerinde haklı çıkar, Acker'ın hapisanede hayatta kalma şansı yok. Wren'in Kenta askerinin gitmesine izin vermeye niyeti olduğunu sanmıyorum.

onu görmemize izin vermeden önce Kai'nin silahlarını aldılar. Ondan korkuyorlar. Dışarı çıkmasına izin vermek çok riskli olur.

Aurora yanıma dirsek attı. "Dikkatini ver."

Gözlerim Kaptan Wren'e kayıyor ve yüzündeki ifadeden adımı en az iki kez söylediğini anlıyorum. Bacaklarımı hareket ettirmeye zorlarken midem çalkalanıyor. Dişlerimi sıkacak olsam herkesin önünde fırlayabilirim.

"Brynn," diyor kaptan, önünde durduğumda gülümseyerek. O iğneyi omzuma takıyor ve gömleğimin kumaşından kalbimin atışını hissetmemesi için dua ediyorum. "Tebrikler."

Ağzımı açacak kadar kendime güvenemediğim için başımı eğip onaylıyorum. Komutanlara doğru ilerlemeye devam ediyorum ve sırayı takip etmeye başlıyorum. El sıkışmaların çoğu gönülsüz, katlanmak zorunda oldukları bir formalite, ama birkaçı en azından gözlerimin içine bakmaya özen gösteriyor. Ben yaklaştıkça Kai'nin varlığı daha da belirginleşiyor.

Sonra onun önünde duruyorum, gri gözleriyle tanışıyorum, tıpkı benimkiler gibi. Açık, davetkâr ve sıcak. Tanıdık. Evim gibi. Elini uzatıyor ve avucumu onunkine doğru kaydırırken içimdeki titremeyi gizlemeye çalışıyorum.

"Tebrikler Brynn," diyor, bakışları sabit.

Sakinlik üzerime çöküyor, dişlerimdeki gerginliği hafifletiyor. Elimi gereğinden uzun süre tutuyor ama ben bırakmıyorum, ondan gelen bu rahatlama anını memnuniyetle karşılıyorum. Sanki tüm hayatım boyunca bu günü beklemişim gibi geliyor ve üzerime çöken umutsuzluk hissinden kaçamıyorum.

Bir şekilde törenin geri kalanını atlatmayı başardım. Kaptan konuşmasını bitirdi ve kalabalık dağıldı. Kai ve babasının etrafı sarıldı ve Messer beni köprünün korkuluklarına yaslanmış halde buldu.

Omzuyla beni dürtüyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. Tam olarak ne hissettiğimi tarif etmem mümkün değil ama her şeyin yolunda olmadığını biliyorum.

Nefesini bırakarak ellerini küpeştenin üzerinde kenetliyor ve suya bakıyor. "Ailem eşleşmemi kesinleştirdi," diyor.

"Oh, öyle mi?" Duygularını ölçmeye çalışarak söylüyorum.

"Ve?" "Bu Aurora."

Nutkum tutuldu.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Aurora değil, muhafız geçmiş olmaya bir balıkçının kızı. Rütbeleri ve paraları yok, Messer'in şöhretinde bir evlilik için pazarlık yapacak değerli hiçbir şeyleri yok.

"Mutlu... musun?" Şok olmuş bir şekilde kekeleyerek söyledim.

Biraz omuz silkiyor. "Sanırım hiç sıkılmayacağım." Bana bakarak gülümsüyor, ama her zamankinden daha sönük. "Sadece ailemin evinden çıkıp kendi evime geçmeyi dört gözle bekliyorum."

Anlayış belirliyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Mutlu olmayı hak ediyorsun, Messer."

"Sen de öyle B," diyor üzgün ve bilmiş bir gülümsemeyle.

Eşleşme Töreni'nden sonra, korunun merkezinde Kai ile birlikte yaşamak için Urchin Row'daki kalemi terk etmek zorunda kalacağım. Bu, törenden sonra eşleşmeyenlere yer açmak için yapmam gereken bir fedakârlık ama aynı zamanda en sevdiğim yeri kaybetmek anlamına da geliyor.

Gecelerimi çatımda çizim yaparak geçirmekten hoşlanıyorum. Fazla bir şey olmayabilir ama o benim. Yani, benim ve kuşun ve onu şu anki evimin yeni sakiniyle paylaşmak istemiyorum. Tabii onu korkutup kaçırmazlarsa.

Denizden kuvvetli bir rüzgâr esiyor. Ağaçların arasına asılmış süslemeler kopar, ipleri ve pankartları dallara ve yapraklara savrulur. İnsanlar yaklaşan havadan kaçınmak için ayrılmaya başlar.

Çalkalanan suya baktığımda farklı bir şey görüyorum. "Tekne," diyorum Messer'e bakarak. "Gitmiş."

Bakışlarımı kuzeye, artık boş olan geminin bulunduğu yere doğru takip ediyor.

Kaptan Wren ve Kai'nin yanına gidip kayıp gemiyi gösteriyoruz. Wren hiç memnun değil, üçüncü komutanına neden kimsenin kendisine haber vermediğini sorarken yüzü kızarıyor. Messer'in babasının iyi bir cevabı yok, bu da Wren'i daha da kızdırıyor.

"Akşam yemeği iptal edildi," diyor Kaptan Wren. "Herkes sabaha kadar hayatta kalmak için ihtiyaç duyabileceği yiyecek ve malzemeleri toplansın. Bu Görünüşe göre zor bir gece bizi bekliyor."

Herkes hemen ayrılıyor. Messer annesiyle birlikte ayrılıyor ama ben Kai'nin babası ve diğer komutanlarla konuşmasını bitirmesini en yakın merdivenin yanında bekliyorum. Birinin duymasından emin olana kadar konuşmuyoruz, Kai'nin evine doğru ayrılan ve benim evime doğru devam eden boş yolda duruyoruz.

"Askeri öldürecek," diyorum.

"Söylemedi ama evet," diyor, kravatlarından kopan saç telleri. "Tüm muhafızlara, bir an önce görev yerlerini terk etmeleri talimatını verdi."

kabarmalar 10 feet'e ulaşır."

Suyun durumuna bakılırsa, bu birkaç saat içinde olacak. "Ondan daha fazla bilgi toplayabildin mi?"

Başını sallıyor. "Sana anlattıklarından başka bir şey değil."

Bundan hoşlanmadım. Ölmesine izin vermek... ne için? "Bunca yolu sadece özür dilemek için gelmemiştir herhalde," diyorum.

Kai başını yana eğiyor, gözleri ağaçların arasından ufka bakıyor, sonra yenilmiş bir halde bana dönüyor. "Kalkanına geri dön. Kepenklerinizi kapatın ve yere çömelin. Zorlu bir gün olacak gibi görünüyor."

Hızlı bir öpücük kondurmadan önce bir ailenin geçmesini bekliyor, sabah ilk iş buluşmak için planlar yapıyoruz.

Bugün kutlama ve heyecan dolu olmalıydı, on üç yaşımdan beri uğruna çalıştığım şeyi nihayet başarmıştım ama omuzlarımda ağır bir yük var. Sanki uyandığım andan itibaren bulutlar bir kehanet gibiydi. Gemi artık yok ve koruda bir kaçağın saklanabileceği güvenli bir yer yok. Yakalanmadan olmaz.

Bekle.

Bunu fark edince kapıma birkaç adım kala durdum. Tam olarak *bir tane* var.

Kimsenin bakmayacağı bir yere.

Hayır. Mümkün değil. Yani, onu yanımda saklayacak kadar ona güvenmemin imkanı yok.

Güney kulesine giden patikaya doğru dönerek seçeneklerimi düşünüyorum. Zamanında yetişememe ihtimalim bile var. Kahretsin, bir Aşağıdaki beyaz şapkalı dalgaların büyüklüğüyle hiç başaramama ihtimalim var. Ama alternatif...

Lanet tavşanlar.

Kuleye doğru koşuyorum, yolda rastladığım bir muhafıza lamba yağı almak için son saniye koşusu yaptığımı söylüyorum. Uzaktan gök gürlüyor ve nihayet korunun sonuna ulaştığımda üniforma yeleğimi çıkarıyorum. Su kızgın görünüyor, ancak merdivenden Ana'nın altındaki kesitlere ulaşma konusunda kendime güveniyorum.

Bunu sorunsuz bir şekilde yapıyorum, ancak asıl sorun ince bir deniz köpüğü tabakasıyla kaplanmış olan kirişlerin kayganlığı. Bazı dalgalar, adımlarımı gözden kaçırmama neden olacak kadar uzun süre üzerlerini örtüyor, bu yüzden

Ona ulaşmak iki kat daha uzun sürer.

Bir ayak su zaten alanı basarken, o benim Hücrenin yan tarafında, parmakları üst üste yığılmış taşların arasını kavırıyor. Yüz ifadesi

okunamaz.

Çıkıntıdan kaymamak için ellerimi taşlara vuruyorum. "Bana bir şey söyle, sana yardım etmem için beni ikna edecek herhangi bir şey."

Başını sallar. "Yapamam."

İnledim. "Şu sözde kan yemini yüzünden mi?"

"Hayır," diyor, sesi yorgun ve boğuk. "Sırf kendime fayda sağlamak için sana asla bir şey söylemeyeceğim."

"Hayatını kurtarmak anlamına gelse bile mi?"

Şaşkınlıkla sordum. Tekrar başını sallıyor. "Hayır."

Bir dalga belime ulaşacak kadar yükseliyor ve onu tutmak için parmak uçlarımdaki tüm gücü harcıyorum. Alnımı taşlara dayıyorum ve sadece iki sonuç olduğunu bilerek seçeneklerimi değerlendiriyorum.

"Bana bak."

Sesindeki emir beni duvardaki bir boşluktan onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Avuçlarını duvara dayamış, benimle göz hizasında duruyor. Etrafımızda kopan fırtınaya tamamen zıt bir ifade ile sabır ve anlayıştan başka bir şey parıldamıyor.

Ciğerlerimi dolduran paniğe bakılırsa, söz konusu olanın onun değil benim hayatım olduğu düşünülebilirdi.

"Bunca yolu boğulmamı izlemek için geldiğine inanmıyorum." Ona cevap olarak başımı hafifçe sallamaktan nefret ediyorum.

"O zaman boşa zaman harcıyoruz." Sanki dünya kadar zamanı varmış da benim yetişmemi bekliyormuş gibi, her zamanki gibi toparlanmış bir şekilde söylüyor.

Bu delilik.

"Deneyeceğim," dedim ona. Onu kurtarmaya çalışacağım.

Okyanus aşağıdan yukarıya doğru kabarıyor, derin bir dalga bizi yüzer hale gelmeye zorluyor, başımızı yüzeyin üzerinde tutmak için suya basıyoruz. Beni geriye doğru savuruyor, akıntı beni denize doğru sürüklemek istiyor ama ben kıpırdayan suya karşı yüzerek teknenin diğer tarafına geçiyorum.

Suyun çekilmesi ve iskeleye tırmanabilmem sadece saniyeler sürüyor ama bana sonsuzluk gibi geliyor. Suyun hücredeki boşluklardan akması daha uzun sürüyor. Acker, su nihayet çekilene kadar dalgalanmanın içinde sıkışıp kalıyor ve zincirleri taşlara çarpıp takırdayarak onu rıhtımın sert zeminine bırakıyor.

Kapının demir kolunu çekiştiriyorum ama mandal yerinden oynamıyor.

"Hançer," diyor Acker, bir duruşa geçerek yalpalayarak. "Hançer nerede?"

hançer?"

Tükürmeden önce ağzımı açıp kapatıyorum. "Okyanusa attım."

Başını sallıyor, gerçeği hemen kabul ediyor, sanki bunu bekliyormuş gibi. "Sorun değil. Arayabilirsin."

Ona neden bahsettiğini soracak vaktim yokken, bu kez başımızı örten serseri bir dalga üzerimize geliyor. Dalganın beni sürüklemesini engellemek için kapının kolunu tutuyorum ve nihayet çekilmeden önce neredeyse bir dakika boyunca nefesimi tutuyorum.

Acker için bu süre daha uzundur. hücresinin içinden çıkar. "Onu arayabilirsin çünkü o sana ait." Tökezleyerek garip bir duruş sergiliyor, her nefes alışında göğsü genişliyor. "Şu anda açıklayamam ama çağrınıza cevap verecektir."

Daha küçük bir dalga bizi birkaç saniye yüzdürdükten sonra tekrar aşağı indiriyor. Zamanımız azalıyor. Gelgit başladığında, tüm bu hikaye dakikalar içinde su altında kalacak.

Acker'ın zincirlenmiş elleri benimkilerin üzerine iniyor ve kapının penceresindeki parmaklıkları kavırıyor. "O senin bir parçan ama değil. Gözlerini kapat."

Sorgusuz sualsiz itaat ederim.

"Onu hisset. Sanki onu düşürdüğünüz yerden alıyormuşsunuz gibi uzanın, sanki tam karşınızdaymış gibi."

Bu çılgınca geliyor, ama bir metre suyun içinde olmayan masif bir tahtanın üzerinde duruyormuşum gibi davranıyorum. Kapının mandalını kırmanın bir yolunu bulmak yerine zaman harcıyormuşum gibi aptalca geliyor. Başka bir dalganın geldiğini hissedebiliyorum ve nefesimi tutuyorum, böylece su altında aramaya devam edebiliyorum. Dalganın içinde kükreyen rüzgar ya da Acker'ın delici bakışları olmadan yüzerken, zihnimde bir tür sakinlik buluyorum ve ona tutunarak kendimi onun içine hapsediyorum.

Her şey durgunlaşıyor. Sanki zaman duruyor, deniz sakinleşiyor ve ben okyanus tabanını görebiliyorum. Zihnimin gözünde, kumlu dibin üzerinde kayarak balıkların zifiri karanlığa doğru kaçışmasını sağlıyorum. Issız ve çorak. Ciğerlerim yanmaya başlıyor. Acele ettiğim için görüşümü bulanıklaştırıyor, sanki gerçekten okyanus tabanında yürüyormuşum gibi, ama orada-

İşte burada.

Yan yatmış, yarısı kumla kaplı. Uzanıp aldım ve yumruğumu sıkıca kapattım.

Su düştüğünde nefesim kesiliyor, elimdeki gerçek hançere hayret ediyorum, Acker'ın beni bekleyen gözleriyle karşılaştığımda heyecanlanıyorum. "Onu buldum."

Cevap olarak verdiği gülümseme içimde bir duygu kıvılcımı yaratıyor. Yüz hatlarını kaplayan açlık ve yorgunluğa rağmen hâlâ yakışıklı.

"Kapıdaki mührü kırmak için kullan."

Neyi?

Başka bir dalga bizi altına çeker. O kadar uzun sürüyor ki sanki dünyanın sonu yokmuş ve denizin dibi yokmuş gibi hissetmeye başlıyoruz. Bu sefer daha uzun sürüyor ve dalga uzaklaştığında ikimiz de açgözlü bir hava emiyoruz.

"Ne mührü?" Nefes alabildiğim anda soruyorum.

"Kapının üzerinde bir mühür var, ama kılıcın taşı onu kırabilir."

Tekrar suyun altına girmeden önce söyleyebildiği tek şey bu. Ne yapacağımı bilmiyorum ama gözlerimi açıyorum ve sisin içinden kapı ile hücre duvarı arasındaki çatlağı buluyorum. Bıçağı boşluğa sokarak mandal gibi elle tutulur bir şey arıyorum ama bulamıyorum.

Ciğerlerim yanmaya başladığında kaygı beni ele geçiriyor. Acker'ın ellerimin üzerine kapanan elleri, kendimi bırakmamı ve yüzeye doğru tekmelememi engelleyen tek şey.

Bırakırsam onu ölüme terk etmiş olurum. Bu kabul etmek istediğim bir seçenek değil. Anlayamadığım bir nedenden ötürü, onu kurtarmak için her şeyimi vermezsem, bu benim hayatıma mal olsa bile, kendimle asla yaşayamayacağımı biliyorum.

Suyun küpeşteden boşalması daha uzun sürüyor ve Acker'ın yüzeye çıkmasını nefesimi tutarak bekliyorum. O nefesini benim kadar uzun süre tutamıyor ve nefesi çaresizlikle kesiliyor.

Parmakları benimkilerin üzerinde sıkılaşıyor. "Jovie." Nefesleri arasında zorla söylüyor. Su kirpiklerini kaplıyor ve yanaklarına düşüyor. Teni kaymaktaşı renginde, o gün Markette yanaklarının aldığı zengin renk çoktan gitmiş, zaten koyu olan gözlerini daha da yoğunlaştırmış. "Bu senin adın, gerçek adın-Jovie."

Ses tonunda bir veda var.

Başımı sallıyorum.

Sonra parmaklarımı metal çubuklardan ayırmaya başladı.

"Hayır." Bunu ona mı yoksa kendime mi söylüyorum, emin değilim ama elimi parmaklıklara geri götürmeye devam ediyorum. Başka bir dalga ve imkansız bekleyiş başlıyor ve suyun altı karanlık ve soğuk.

Acker'ın parmakları kararlı bir şekilde elimi çekerken, ben de aynı şekilde mücadele ediyor ve bırakmayı reddediyorum. Gözlerimi açık tutup elimdeki işe odaklanıyorum. Bıçak çatlakta bir ileri bir geri sallanıyor ama

Mandal. Ciğerlerim hava yerine tuzlu suyla dolduğunda saniyeler içinde kendimi öldüreceğimi bildiğim için umutsuz bir nefes alma içgüdüsüyle savaşıırken kafamın içinde basınç oluşuyor.

Acker ellerini benimkilere vuruyor ama ben dayanıyorum ve bıçağı daha derine sokuyorum.

İşte burada.

Çarpan kılıçlar gibi, metal darbeden dolayı titreşiyor. Sonra kapı açılıyor, su altı akıntısının gücü kapıyı bizim için sonuna kadar açıyor. Yüzeye doğru yüzmeden önce çaresizlik içinde diğerine uzanıyoruz.

Yukarı, yukarı ve yukarı.

Yüksek sesle rahatlama çığlıkları atıyorum. Acker'inki daha da fazla, ama rahatlayacak zaman yok. Tugayın çatısına çıkmak için mücadele ediyoruz ve ancak o zaman nefes almak için kendimize bir an izin veriyoruz.

Acker su içiyor ve bir sonraki nefes alışında ciğerlerine dolan oksijenin tadını çıkarıyor. Uğuldayan rüzgâr ağaçları yırtıyor, yaprakları da beraberinde sürüklüyor. Fırtına bulutlarından oluşan duvar, gecenin kendisini de beraberinde getiriyormuş gibi yuvarlanıyor.

Bileklerindeki zincirlere bakıyorum.

Düşüncelerimin yönünü fark edince prangaları tutup çekiyor, çırpındıkça kasları geriliyor. Metal parçalanıyor ve suya düşüyor. Öne doğru düşüyor, elleriyle kendini yakalıyor.

Şaşırdım, bunun nasıl mümkün olabileceğinden bile emin değilim.

Dalgalara bakıyorum. "Ne kadar iyi bir yüzücüsün?"

Dalgalı denize bakıyor, göğsü hâlâ eforla kabarıyor. "Sanırım öğrenmek üzereyiz."

BÖLÜM 11

Ellerim titriyor.

Ellerimi yumruk yapıp gevşetiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Fırtına bu sabah erken saatlerde geçti ve mahkûmumuzun artık hücresinde olmadığını fark etmeleri an meselesi. Ceset yok, ölü ya da diri. Ve aramaya başlayacaklar.

Ama önce, yemek.

Acker zayıf, deniz yolculuğu için çok zayıf. Dün gece güney kulesine ulaştığımızda yere yığıldı. Hakkını verelim, normal bir günde zorlu bir yüzüştü. Kasırga sırasında ve tam gücünde değilken mi? Neredeyse imkansız.

Platforma tırmandığımızda, su bizi tahtaların üzerine iterken de aynı şeyi söyledim.

"Başaramayacağını düşünmüştüm."

"Ben" diye cevap verdiğinde gözlerini açacak enerjisi yoktu. ikisi de değil."

Orada dinlenmesine izin vermenin yararlarını tartıştım, ama daha iyi bir yerimiz vardı.

Fırtına sırasında herkes pencerelerini ve kapılarını kapatmışken onu görünmeden kaleme götürme şansım vardı. Kolunu omuzlarıma dolayıp Alaha'nın en yüksek katına tırmanırken bir kez bile şikâyet etmedi. Kalkanımın zeminine bir gümbürtüyle çarptı ve uyanmadı.

Hala değil.

Yemek ve suya ihtiyacı var ve bu da öğle yemeği için yemekhaneye gitmem gerektiği anlamına geliyor. Yine de görünüşü korumak daha iyi.

Normal görünmek için elimden geleni yapıyorum, sanki dün gece düşman mahkumu hücrelerinden kaçırmamışım ve şimdi onu odamda saklıyormuşum gibi.

Yemek için sırada beklerken, bir mutfak çalışanı tarafından önüme balık yahnisi dökülürken endişeliyim. Midem gurulduyor ve bir elma alıp kolumun altına fazladan bir tane sıkıştırıyorum. Arkamı döndüğümde Grenadine'in beni beklediğini görüyorum ve neredeyse yerimden sıçrayacağım.

Yüzünde bilmiş bir sırıtma var. "Cehennem gibi görünüyorsun."

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirerek etrafından dolanıyorum.

O da beni takip ediyor. "Fırtına beni de bütün gece uyutmadı," diyor kabalığımdan etkilenmeden. "Ağaçların sallanmasını hissetmekten nefret ediyorum."

Rüzgarda en çok üst katlar kayar. Hortumlar sırasında Köprüler ve kalkanlar aralarındaki gerilimin altında inliyor. Halatların koptuğu durumlar olmuştur.

"Her zaman daha alçak bir kata taşınmayı talep edebilirsin," diyorum ona.

Ve benden uzakta.

"Ve seni orada yalnız mı bırakayım?"

Adımlarımı hızlandırıyorum ama ben merdivenleri çıkarken o da bana ayak uydurmayı başarıyor. "Ama yalnız değilsin, değil mi?" diye fısıldıyor, gözleri parlıyor.

Gıcırdayarak durdum. "Affedersiniz?"

Daha yakına eğilmeden önce merdivenlerden inen birinin aramızdan geçmesini bekliyor. "Evcil hayvanınız zaten yanınızda bulundurmayı tercih ettiğiniz tek arkadaşınız, değil mi?"

İçimdeki hava boşalıyor ve yükselişime devam ediyorum. "Ben tercih ederim

Sessiz

ol." "Bu kuş hiç de sessiz değil."

Bir sonraki kesitte ayrılıyor ve ben rahatlayarak iç çekiyorum, ama çok uzun sürmez.

Köprü sallanmaya başladığında ayaklarımın altındaki titreşimler bacaklarıma doğru ilerliyor. Yirmi ya da daha fazla muhafız, yol boyunca her kesitten ayrılarak kaleler boyunca yürüyor. Kapıları çalarken ve içeriyi inceleyebilmeleri için insanlara evlerinden çıkmalarını emrederken sesleri aşağıya kadar ulaşıyor.

Diğerleri gibi etrafta bekleyip izlemiyorum. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden merdivenleri hızla çıkıyorum, her geçen katta yayılan korumaları gördükçe midem düğümleniyor. Kapımdan içeri dalarken donup kalıyorum, neredeyse elimdeki yemek tepsisini yere düşürecektim. Kabzasında J harfi yazılı bıçak boğazıma dayanıyor.

Sonra, aynı hızla, bıçak gitmiş.

Acker arkamdan çıktı. "Güzel, yemek getirmişsin."

Özür dilemeden ellerimden kaptı. Doğruca kaseden içiyor, her yutkunuşta boğazı sallanıyor. Üstü çıplak. Su damlacıkları tenine yapışıyor, saçları ben yokken aldığı duştan dolayı hâlâ nemli.

Dördüncü yudumdan sonra yüzünü buruşturuyor. "Bu korkunç."

Onun yorumunu görmezden geliyorum. "Muhafızlar seni arıyor."

Elmayı fark ediyor ve kaseyi tekrar ellerime itiyor, onun yerine meyveyi kapıyor ve hızlı bir şekilde üç büyük ısırık alıyor. Çiğnerken kaşlarını kaldırıyor, gözlerini odanın uzak tarafına, Ana Bina'ya doğru çeviriyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Pencereye koştum ve perdeyi açtım. "Çatıya çıkman gerek."

Bakışları bana dönüyor. "Bu sabah nereye gittin?" Gözleri çelik gibi, suçlayıcı.

Ben de bakışlarımı sertleştiriyorum. "Seni ele vermek için neden hayatını kurtarayım ki?"

Bir süre daha bana baktı, bacakları aradaki mesafeyi kapatırken alanıma tecavüz ediyor. Nefesimi tutuyorum, endişe ciğerlerimi kaplıyor - yoksa boyu ve kasları üzerimde yükselirken korku mu?

Elimi tuttuğunda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. bıçak avucumda. "Bana ihtiyacın olursa çılgılık at." Sonra elmayı ağzına attı ve pencereden dışarı çıktı, gözleri yatağımın yanındaki masanın üzerinde duran su tulumuma takılınca durdu ve onu da yanına aldı.

Ciğerlerimdeki nefesi serbest bırakıyorum. "Elbette," diye mırıldanarak perdeleri kapatıyorum.

Kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıyorum ve saçlarımı ıslatmak için başımı duşun altına sokuyorum. Uzun uyku tişörtlerimden birini, kapıda hızlı bir rap sesi duyulmadan önce yeterince zaman içinde giyebildim.

Kai'nin sesi diğer taraftan geliyor. "Brynn," diye sesleniyor. "İyi misin?"

Kendimi toparlayarak kapıyı biraz araladım. "Kai? Neler oluyor?"

Arkasında iki muhafız duruyor.

Kai aradaki boşluktan görüşümü inceliyor. "İçeri girebilir miyiz?" "Hepiniz mi?" Elbiseme bakmaya özen göstererek söylüyorum, inceliğinde neredeyse şeffaf.

"Her kalkan denetlenmeli," diyor arkasındaki yüksek rütbeli muhafız. "Geleceğin kaptanının maçı olsun ya da olmasın, hiçbir istisna olmayacak."

Kai kapıyı iterek açarken pişman görünüyor ve beni bir adım geri atmaya zorluyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup şaşkın görünmek için elimden geleni yapıyorum. Muhafızlar odanın etrafında dolaşıyor, alanın ne kadar küçük olduğu düşünüldüğünde aşırıya kaçıyorlar.

Kai bana arkasını dönmeden önce özür dileyen bir bakış atıyor, bu da bende kalan alçakgönüllülük kırıntısını örtmek için bir kalkan.

Kalbim göğsümde durdu.

Acker'ın gömleği lavabonun altında bir yumak halinde duruyor, sanki bakmadan fırlattığında ondan iğrenmiş gibi. Kan ve ter lekeleriyle kaplı, tanımlaması kolay.

Neredeyse çıplak olduğumu gizlemeye çalışıyorum ve odanın diğer tarafına geçiyorum. "Aradığınız şey nedir?"

Gardiyanlardan biri yerdeki ıslak gideri inceliyor, diğeri yatağımın üzerindeki tek battaniyeyi kaldırıp altına bakıyor. Pencereye doğru ilerliyor, bir parmağıyla perdeyi geri çeviriyor, yerine oturtmadan önce başını aşağı yukarı çeviriyor.

Dönüp Kai'ye bakarlar ve ayrılmadan önce başlarıyla selam verirler. Kai kapıyı kapatır ve arkalarından kilitler.

"Mahkûm kaçtı," diyor, gözleri gömleğimin kenarını sıkıca kavrayan ellerime takılıyor. Hamile bir duraklama oldu. "Birinin onun kaçmasına yardım etmesi gerekiyordu. Alaha'dan biri."

Gözleri odanın içinde dolaşırken bir elini saçlarında gezdiriyor. Olayların bu şekilde gelişmesinden hoşlanmıyor. Stresli.

Kai'nin elini tutup kendime doğru çektim. Uydurmak zorunda değilim Bakışlarımdaki endişeyi. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, öpücük şefkatli ve rahatlatıcı, göğsümdeki gerginliği gevşetiyor.

Kai geri çekilir, kaşları birbirine çarpık bir şekilde Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. "Seni seviyorum," diyor, gözlerini gözlerime dikerek.

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor ve gözlerime dolan neme karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Bu sözleri ne o bana ne de ben ona hiç söylememiştik.

Aslına bakarsanız, hatırladığım kadarıyla hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Bunu hiç düşünmemiştim ama benim için bir anlam ifade ettiklerini fark ettim. Bir anlam ifade ediyorlar.

Muhtemelen her şey demek. Sevilmek ve onun tarafından sevilmek için yaratıldığımı varlığımın her zerresinde hissedebiliyorum.

Sesim çatlamadan konuşmak için kendime güvenmiyorum, bu yüzden ağzını benimkine indirmek için bir elimi ensesine doğru kullanıyorum. Bu öpücük hiç de yumuşak değil, yanaklarımı en iyi şekilde kavırıyor. Sıcaklık, arzu ve hayal kırıklığı, önümün onunkine bastırılması, aramızdaki uyarılmışlığın kanıtı.

Ağzını benimkinden ayırıyor, beni bırakmadan önce dilini bir kez daha içeri sokuyor. Telaşlı olduğu kadar acı çekmiş de görünüyor. "Gitmek zorundayım."

Başımı sallıyorum, sanki başımdan aşağı soğuk bir kova atılmış gibi hissediyorum.

"Herkes şimdilik olduğu yerde kalması talimatı verildi." O Kapıyı açmadan önce güvenli bir seçenek olarak beni yanağımdan öptü. "Akşam yemeği için birini göndereceğimden emin olabilirsin."

Sonra da gitti.

Kapıyı kilitlediğim anda Acker odaya geri dönüyor ve ayaklarının üzerine düşüyor. Koyu renk gözleri net ve odaklanmış bir şekilde üzerimde geziniyor, burun delikleri açılıyor. Kızgındı.

Evet, ben de öyleyim.

Top haline getirilmiş gömleğe uzanıp ona fırlatıyorum, yakaladığı yerde göğsüne isabet ediyor. "İkimizin de ölümüne sebep olacaksın."

"O-" Cümlesinin ortasında durdu, söylemek istediği kelimelerle boğuşurken çenesi titriyordu.

Birdenbire bitkin düştüm. Tartışamayacak kadar bitkin olduğum kesin. Yatağıma süründüm.

Adımı söylüyor. Brynn değil, diğerini, yanağımy yatağı dayamış yatarken aynı anda hem yabancı hem de tanıdık gelen ismi.

Küfür ediyor. "Aşırıya kaçtı." Saniyeler içinde uykuya daldım.

BÖLÜM 12

Kalkanımda bir yabancı var. Hâlâ burada, çok gerçek ve mevcut ve yatağın yanında yerde şınav çekiyor.

Acker'ın sırtını ter kaplıyor, kasları kontrollü hareketlerle kasılıyor. Setini bitirip dizlerinin üzerine oturuyor ve dikkatimi kaslarının her nefeste nasıl gerildiğine çekiyor. Dinlenmek ve su içmek vücuduna iyi gelmiş.

Uykunun sisi dağılırken son iki gün net bir şekilde ortaya çıkıyor. "Saat kaç?"

"Sabah erkenden. Güneş bir saat içinde doğmuş olacak."
Ona bakakaldım. Demek ki on beş saatten fazla uyumuşum.
Su tulumumdan bir yudum alıp işaret ediyor. "Orada yemek var."

Yatağımın ayak ucundaki tepside güveç ve ikiye bölünmüş bir ekmek var. Tam o sırada midem gurulduyor ve yemeği kucağıma alıyorum. Bir kaşık dolusu ağızma atıyorum.

Gerginlik ortamı dolduruyor. Acker'ın dünkü olaylardan dolayı özellikle tedirgin görüldüğünden değil, ayakta dururken ve lavabo masasına yaslanırken vücudu tam olarak sergileniyor, ancak yargının ondan yuvarlandığını hissedebiliyorum.

"Biraz sakladığın için teşekkürler." Mücadele ettiği açlık seviyesi düşünüldüğünde etkileyici.

"Ödeşтик diyebiliriz."

"Hayatını kurtarmanın karşılığı olarak soğuk çorba," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Bu açıdan bakınca, en azından tüm ruloyu benim için saklayamaz mıydın?"

Alaycı bir gülümseme takınıyor. "Beni esir alan kişinin sana olan aşkını itiraf ettiğini duyduktan sonra mı? Ölmeyi tercih ederdim."

Ve işte orada.

"Sana ya da kimseye bir açıklama borcum yok," diyorum ve tabaklarımı almak üzere kapımın önüne koymak için ayağa kalkıyorum. Bir kat aşağıda devriye gezen bir nöbetçi fark ediyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Karşılıklı dururken başını yana eğiyor. "Gözlerindeki farkındalığı gördüm. Alaha olmadığını bildiğini biliyorum. Değil mi? bir şey değiştirir mi?"

Bir öfke patlaması yanaklarımı kızartıyor. "Bu hala benim hayatım. Benden ne yapmamı istiyorsun? Bildiğim her şeyi bırakmamı mı?"

Sesini yükseltiyor, sanki seçim gün gibi açılmış gibi bana bakıyor. "Evet!"

"Onu susturuyorum. "Grenadine seni duyacak."

"Grenadine kim?" diye fısıldayarak bağırmadan önce yüzünü buruşturuyor. "Komşum, seni moron. Ve devriye gezen muhafızlar var." Derin bir nefes alıyor ve daha yumuşak konuşuyor. "Bu insanlar seni evinizden, annenizden."

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı şimşek çakmaya başlıyor ve oda dönmeye başlıyor. Yatağımın üzerine düşüyorum ve çarpıntıyı bastırmak için avuç içlerimi alnıma dayıyorum.

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Alaha'nın sürgün tarihi hakkında ne biliyorsun?"

"Senin insanların-" Kendimi durduruyorum, hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. Bu

Devam etmem biraz zaman alıyor. "Kenta," diye düzeltiyorum, ona bakarak, "artık kaynaklarını ve topraklarını paylaşmak istemediler, bu yüzden bizi denize sürdüler."

"Kenta'yı biliyorsunuz ama birçok bölge var. Her biri, eğer böyle bir şeye inanıyorsanız, Doğa Ana tarafından seçilen ve toprağa ve insanlarına bakmanın ödülü olarak hediyeler verilen aileler tarafından yönetilir."

"Hediyeler," diyorum ona bakarak. "Yani..."

"Sihir," diyor.

Gülüyorum ama bakışlarındaki sertlik gülüşümün tam olarak oluşmasını engelliyor. "Büyü gerçek değildir."

Başını yana eğiyor, gözlerinde yargıyla odamda geziniyor. "Nereden biliyorsun ki?"

Beni susturmak için etkili bir argüman.

Yatağımın kenarına yaslanıp bir kolunu dizinin üzerine koyuyor.

"Alaha'lara doğal bir etkileme yeteneği bahşedildi.

Korkanlara teselli, intikamcılara sükûnet, savaş ve çekişmeleri önlemek için tasarlanmış bir armağan. Ancak Alaha'nın lideri yeteneklerini kendi çıkarları için kullandı. Liderleri zenginliklerini teslim etmeye ikna etti, kendi topraklarını

Yoksulluk ve onun ikna kabiliyetine karşı koyabilenlere karşı öfkeyle beslenen ordular kurdu. Toprak üstüne toprak fethetti."

"Bu yüzden mi dışlandık?"

Başını salladı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bu lider Kaptan Wren olarak bildiğiniz kişi."

Başımı salladım. "Bu imkânsız. Bu onu yüzlerce yaşında yapar."

"Üç yüz on yedi. Bir Varis'in ömrü karadan uzakta olduğu için kısılır ama bir ya da iki yüzyıldan fazla yaşaması normaldir. Wren kadar güçlü biri bin yıl yaşayabilir."

"Varis mi?"

Ağzını açıyor ama cevap olarak başını sallarken dişlerini sıkarak kapatıyor. Sanırım yemin bir şekilde hala ona biraz tutunuyor.

Dudaklarını yalayarak tekrar denemeden önce derin bir nefes alıyor. "Etkileme gücü sınır tanımıyor. Erkekleri ahlaksız şeylere, kadınları da ölümsüz aşka ikna edebilir."

"Ve Wren'in bunları yapabileceğini mi düşünüyorsun?" "O değil," diyor.

Ben başımı sallamaya başlayınca Acker başını sallıyor.

"Bunu bana asla yapmaz," diyorum, kararlı bir şekilde. "Kai'nin büyüü bile yok."

Cevap olarak başını eğiyor. "Öyle."

"Büyünün Doğa Ana tarafından bahşedildiğini söylediniz ama nasıl? O gerçek bir varlık değil ki."

"Birçok metinde, o bir zamanlar öyleydi. Sihrini kan yoluyla sadık Varislerine aktardığına dair hikayeler var, ancak yaratılışını kendi kendine kabul ettikten sonra

Yeterince, gelecek nesiller boyunca devam etmesi için kendini toprağa verdi."

"Market dışında Kai hiç karaya yaklaşmadı," diye savunmaya geçiyorum.

"Pazarda duvara dokunduğunda, seni bırakmam için beni zorlamaya çalıştı. Babası biraz toprak kaçırarak kadar akıllıydı.

sürgüne gönderilmeden önce, oğlu reşit olduğunda elinde olsun

diye." Botlarımı giymek için uzandım.

"Kan yeminini yaratırken kullandığı toprağın ta kendisi," diye devam ediyor. "Kai'nin gücü zayıf ama orada. Onu senin üzerinde kullanıyordu. Yıllardır, sanırım."

Her sinirli ekişimde botlarımın bağcıklarını aşırı sıkıyorum.
"Yanılıyorsun." Ayağa kalkıp, dişlerimi fırçalamak üzere lavaboya gitmek için onu itiyorum.

O da arkamdan geliyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" "Eğitime."

Alay ediyor. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Bana çok yakın duruyor ama bu beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum. "Peki neden?"

"ünkü Wren kadınların da bir yeri olduğuna inanıyor.

ayakl

ar." "Kai bunu bana asla

yapmazdı."

Lavaboya tükürdüm ve dönüp onunla yüzleştim. "ok sinirlisin." "En azından bende bir şey var. Omurgasız olmaktan iyidir."

Düşünmeden tepki veriyorum, elim yüzüne vurmaya hazırlanıyor

Ben farkına varmadan yakalıyor. "Bırak beni!"

Beni susturuyor. "Grenadine hemen yan tarafta, hatırladın mı?"

şimdi fokur fokur kaynıyorum. "Eşleştirme Töreni iki gün sonra.

Kimseye fark ettirmeden bir tekneye el koymak için en iyi zaman olacak.

Sonrasında da tanıştığımızı unutabiliriz."

Beni daha yakına çekerken bileğimi sıkıca kavırıyor. "Sensiz bir yere gideceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Vücutlarımız birbirinden birkaç santim uzakta, kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Adını koyabileceğim bir şey değil ama her yönden erkeksi. Neredeyse keskin. Dudaklarında gerçek bir gülümsemeye benzer bir şey belirliyor ve dikkatimi ağzına çekiyor. Kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum ama bu sanki güneşe bakmak gibi geliyor.

"Seninle bir yere gideceğimi sanıyorsan hayal görüyorsun."

Gözleri vücudumda geziniyor, değerlendiriyor. "Gerekirse seni domuz bağı ile bağlarım.

için."

Kendimi onun elinden kurtarıyorum. "O zaman savaşmaya hazır ol, çünkü

Batan bir gemide batmayacağım."

BÖLÜM 13

"Anlaştık mı?"

Herkesin kafası şaşkınlıkla bana dönüyor, en çok da Messer'in yüzüne yayılan gülümsemeyle.

"Onu duydun," dedi Lawson'ın önündeki kâğıt destesine vurarak. "Dağıt onu."

Messer ya da Kai'nin Main'de kâğıt oynama davetini daha önce hiç kabul etmemiştim ama ne pahasına olursa olsun kalkanımdan kurtulmaya çalışıyorum, hatta otururken oyuncular arasındaki garip bakışlara maruz kalıyorum.

Lawson kartları karıştırıyor. Ophelia, komutanın adamlarından biri. İlkokulda birlikte okuduğumuz kızlar, pürüzsüz ahşap masanın üzerinde kaydırdığı kartları kabul ediyor. "Nasıl oynanacağını biliyor mu?"

Messer cevap vermek için ağzını açıyor ama ben onun sözünü kesiyorum. "O," diyorum kartlarımı incelerken, "geçinmek için yeterince şey biliyor."

"Bahse girecek kadar mı?" Lawson kendi kartlarını masadan kaldırırken parmaklarını yalıyor.

"Paramı bir oyun için harcamayacağım."

Messer gülümsüyor. "Bu bizim bahis tarzımız değil."

Ophelia gözlerini devirir. "Yarınki töreni nasıl mahvedecekleri konusunda ileri geri konuşup duruyorlar."

"Nasıl mahvetmek?" Messer'in sırtışı karşısında gözlerimi kısarak söylüyorum.

Biz otururken komite akşamki Eşleştirme Töreni için kullanılacak sahneyi kuruyor. Mavi ve beyaz flamalar, herkes eşleştikten sonra bereket dansının yapılacağı mayıs direklerinden sarkıyor - yani seçilecek kadar şanslı olanlar.

Willard masanın diğer tarafından, "Siz ikiniz her ne planlıyorsanız, lütfen yapmayın," diyor.

Messer sırtarak, "Sadece maçınla birlikte kalene dönmeyi geciktirmek istemiyorsun," diyor. "Bu arada henüz kim olduğunu açıklamadın. Üzerine çullanıp onu çalmamdan mı korkuyorsun?"

"Evet," diyor, çok ciddi. "Benim maçımı kendi maçınmış gibi gösterecek kadar kindar bir kaltaksın."

Messer gücenmiş gibi yapıyor, elini göğsüne götürüyor ve gamzeli bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Kız arkadaşını çalabileceğimi düşünmen gururumu okşadı."

Masadaki diğer tek kız olan Ophelia gözlerini deviriyor. "Seçimini yaptın ve bunu biliyorsun. Eğer onları seçersen mevcut kızların yarısı mutluluktan ölür."

Messer cazibesini ona yönelterek, "Kişisel deneyimlerinizden bahsediyor gibisiniz," diyor.

Ophelia'nın yanaklarının kızarmasını izliyorum. Messer'dan hemen etkilenmeyen bir kızla hiç karşılaşmadım - Grenadine de dahil olmak üzere her yaşta kadınla. Pazar'daki Kenta kadınları bile ona tepki gösterdi. Etkili biri varsa o da Messer'dır. Bunu hep yapısına ve gamzelerine bağladım ama belki de...

Son birkaç gündür göğüs kemiğimin altından yayılan sürekli uğultuyu kabullenmeyi reddederek geçirdim. Varlığından haberdar olduğumdan beri nafile bir çaba, ama şimdi ona dokunuyorum.

"Tanrılara şükür Aurora kıskanç bir tip değil," diyorum, kartlarımın üzerinden ona bakarak.

Bu kötü bir flört girişimi, ama umarım niyetimi çok belli etmeden aktarma konusunda iyi bir iş çıkarmışımdır. Gülümsemesi bir an için duraksıyor ama sonra onu gizlemeyi başarıyor.

Ses tonuma uyuyor. "Olmalı mı?"

Ne aradığımı ya da bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum, ama bıçağı alırken yaptığım gibi büyümden bir ağ gönderiyorum, onunla bir şey arıyorum, Messer'den herhangi bir şey.

Ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Hissettiğim tek şey onun kafa karışıklığı ve bu da büyümden çok Messer'ın kişiliğine aşına olmamla ilgili.

Gece geç saatlere kadar oynuyoruz. İhtiyaç duyulan bir dikkat dağıtma işlevi görüyor ve hiç de fena olmadığımı keşfedince şaşıyorum. Hiçbirinin blöf yapıp yapmadığını anlayacak kadar beni tanımıyor olması da yardımcı oluyor. Bu, birkaç kişiyi oyunun başlarında saf dışı bırakacak kadar büyük bir avantaj.

Sadece ben, Messer ve Lawson kalana kadar oyuncular azaldı. Komite yarın için dekorasyon yaptıktan sonra çoktan dağıldı.

Lawson kartlarını yere atar. "Sen lanet bir hilekarsın, işte sen busun."

Messer gülümseyerek fişleri önündeki yığına kaydırıyor.
"Törenden kaç ay mutfak görevi alacağını düşünüyorsun?"

Lawson'a bir bakış attım. "Değerinden fazla."

"Başka seçeneği yok." Messer kartları karıştırıyor, ellerinin arasında katlayarak bir düzene sokuyor. Lawson'a kaşlarını kaldırdı. "Bahisleri yükseltmek istemiyorsan tabii."

İç geçiriyor, sandalyesini geri çekmeden önce başını sallıyor. "Bu gecelik bu kadar yeter."

"Evet. İyi bir gece uykusu çekmek iyi bir fikir olabilir. Öngörülebilir gelecek için son gecen olabilir."

"Sanırım hücre, eşleşme törenini izlemek ve Urchin Row'a taşınmak zorunda kalmaktan daha iyi bir alternatif."

Lawson'ın babası balıkçı, annesi ise çamaşırcı. Bekçi olarak sınıf atlamıştır ama son üç nesildir erkekler kızlardan iki kat daha fazladır. Görünüşü ve sosyal konumu sıradan. Şimdiye kadar bir eşleşme şansı doğmuş olmalıydı.

Messer ve ben acıyan bir bakış paylaşıyoruz.

Lawson ayağa kalkarken omuz silkiyor. "Belki şansım yaver gider ve önümüzdeki birkaç yıl içinde genç bir dul bulurum, böylece yirmisinden önce bir kadınla yatabilirim-
Beş."

Messer bir kahkaha atar. "Eğer o zamana kadar hâlâ bakir kalırsan, sana bir iyilik yapar ve seni kendim emerim, dostum."

Lawson ona alaycı bir gülümseme verir. "Bunu sana söyleyeceğim."

Onu güneye, Main'in diğer tarafındaki ailesinin kalesine doğru yürürken izliyoruz. Neşesine rağmen, omuzlarında bir kamburluk var. Bu gece dışarıda görevli gece muhafızlarının yanından geçiyor. Bu vardiya, eşleri ya da evlerine dönecek çocukları olmayan gardiyanlara ayrılmış. Kardeşliklerinin yanı sıra yalnız bir hayat yaşıyorlar. Lawson'ın geleceği, şüphesiz.

Pazardaki gün değişmemiş olsaydı benim de olurdu
Bu.

"O iyi bir adam." Daha fazlasını hak ediyor.

Messer onaylarcasına başını sallar, ağzı sıkı bir çizgi halindedir. Lawson'ın geri çekilen figürü gözden kaybolana kadar. "Bir tur daha oynamak ister misin?" Messer diyor ki.

Başımı salladım. "Terziyle bir toplantım var, sonra da Kai ile buluşacağım." Anya bazı son dakika işlerini bitirmek için fazla mesai yapıyordu.

Elbisemde değişiklikler var. Saat kulesi gece yarısına on dakika kaldığını gösteriyor. Planladığımız saatte varmak istiyorsam hemen gitmeliyim.

"Riskli. Bunu sevdim."

Gülümseyerek sandalyemden kalkıyorum. "Kazanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Gülümsemesini gizlemek için berbat bir iş çıkarıyor. "Bir sonraki oyunda seni yeneceğim."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Ana caddedeki diğer dükkânlar bugün için kapalı ama Anya'nın dükkânına girdiğimde içerisi ıslıl ıslıl. Masasının üzerine serdiği kumaşa elleriyle narin bir çiçek deseni dikeyor. Gözlüklerinin üzerinden yukarı bakarak gülümsüyor.

"Daha yeni bitirdim," diyor ve arkasında asılı duran kırmızı elbiseyi almak için elindeki işi bir kenara bırakıyor. "Üzerinde dene de sana bir bakayım."

Elbiseyi ondan alıyorum ve perdelerle çevrili bölüme giriyorum. Onu giymek yanlış hissettiriyor. Kumaş yumuşak, ama kadınların Pazar'da giydiğı elbiselerin yumuşaklığıyla kıyaslanamayacak kadar yumuşak olduğunu da belirtmeden edemiyorum.

Anya'dan tek isteğim sade ama zengin renklere sahip olmasıydı.

Süzülüyor

Köprücük kemiğim boyunca uzanıyor ve ayaklarımdan birkaç santim uzakta duruyor, vücudumu sarıyor ama bir kaptanın karısı için uygunsuz sayılmayacak kadar sıkı değıl.

Dışarı çıkarken, Anya'nın abartılı sevinç çığılığı karşısında kızardım.

"Muhteşem kız. Kesinlikle muhteşem." Beni aynanın önüne götürüyor, beni daha iyi görebilmek için gözlüklerini başının üstüne yerleştiriyor. "Şuradan biraz tutturabilirim," diyor yakamı çekeyştirerek. "Kimseye şov yapmayalım diye."

Ona gülümsüyorum. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Kapının üzerindeki zil birinin geldiğini işaret ettiğinde iğnesini almak için döner.

Bu Kai. İçeri tereddütlü bir adım atıyor. "Pardon. İçeri girebilir miyim?"

Anya müstakbel kaptanın gelişine şaşırdıysa da bunu belli etmez.

"Başımı belaya sokacaksın evlat."

Aradaki mesafeyi kapatırken gülümsüyor. "Tüm sorunlara neden olacak kişinin ben olduğumu sanmıyorum." Gözleri elbisemin üzerinde gezinirken yanaklarıma bir sıcaklık dalgası daha gönderiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimi fısıltıya indirmeden önce Anya'ya bakarak soruyorum. "Daha sonra buluşacağımızı sanıyordum."

"Hesabı ödemeye geldim," diyerek cebinden bozuk paraları çıkarır. Onları Anya'nın eline bırakıyor ve son bir şingirtıyla fazladan bir altın daha ekliyor. "Bize bir dakika izin verir misin, Anya?"

Parayı ısırtıyor ve ona göz kırptıyor. "Sana birkaç tane verebilirim." Sonra tezgâhın arkasında kaybolur.

Kai yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor. Parmaklarını göğüs kemiğimin altında birleştiriyor ve boy aynasından gözlerime bakarken gülümsüyor.

"Yarınki törenden önce seni elbisenin içinde görmek istedim," diyor vücudumu incelerken. "Ve hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyebilirim."

Onun kucağına doğru eğilerek rahatlıyorum ve sadece ikimizin olduğu bu anı yaşamaya izin veriyorum. "Bu, insanların önünde olmaktan daha iyi. yüzlerce insan."

Hafifçe sallanıyoruz, kalp atışlarımız ritmi belirliyor. "Saklambaç oynarken uyuyakaldığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Gülümsüyorum. "Kilerde."

On bir kişiydik. Messer'di ve on beş dakika içinde aramaktan sıkıldı. Tüm koruyu paniğe sürükledi ve mutfak personeli akşam yemeği için rapor verene kadar saklandığımız yer keşfedilmedi.

"O gün, eş seçme zamanı geldiğinde anneme seninle evleneceğimi söylediğim gündü." Tutuşunu gevşetiyor, kollarında dönmeme izin veriyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve öpmek için onu aşağı çekiyorum. Daha önce ikimizin de ifade etmediği bir çaresizlikle kenarlı bir öpücük, tüm sıcaklık ve kullanılmamış arzu. Yüzümü elleriyle çerçeveleyerek aramızdaki bağı derinleştiriyor ve ağzımdan kaçan iniltiyi zar zor durdurabiliyorum.

Uzaklaşırken, Kai'nin gözleri bana bakarken gülümsüyor. "Daha iyi bir gelin seçemezdim."

Boğazımdaki şaşırtıcı düğümü geçip yutkunarak ellerini ağzıma götürüyorum ve parmak eklemlerinin arkasını öpüyorum. "Beni seçtiğin için onur duydum."

Beni bir öpücük daha için kendine çekti. "Yarın görüşürüz." Başımı salladım. "Tamam."

Sonra, sanki kendini durdurmaya çalışıyormuş ama durduramıyormuş gibi, beni son bir kez öpüyor. Bu öpücük beni nefessiz bırakıyor, arzulatıyor ve karşımdaki adama duyduğum hayranlıktan neredeyse patlayacak gibi oluyorum.

Gözlerim onu kapıdan çıkarken takip ediyor, gittiğinden emin olduğumda gülümsemem kayboluyor. Gözlerim yaşıyor ve Anya kumaştaki yeni kırıklıklar için endişelenerek dışarı çıkarken onları kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum.

Farkına vardığım şey boğazımın arkasındaki sıcak kömürler gibi yanıyor.

Odama girdiğimde ilk gözyaşı savunmamı aşarak kalkanıma geri dönüyor.

Acker'ın bakışları beni içine çekerken dikkatli. "Sorun nedir?" Yerden kalkıyor, beni ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaş hareket ediyor.

Başımı sallıyorum ve botlarımın bağcıklarını çözmek için yatağımın kenarına oturuyorum. "Jovie."

Yine diğer isim, Brynn değil.

Gözyaşlarım taşıp ayakkabılarımın üstüne düşerken onları durduramıyorum. Önümde diz çöken Acker, sarsıntılı hareketlerimi Ellerini benimkilerin üzerine koydu. Bu bana ikinci dokunuşu.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve daha fazla gözyaşı akıyor. "Ne hissettiriyor

gibi mi?" Ellerimi onunkilerden çekiyorum, rahatlamasını istemiyorum. "Biri gücünü senin üzerinde kullandığında nasıl hissediyorsun?"

Nefesini içine çekiyor ve arkasına yaslanıyor, ben yere bakarken sadece dizleri görünüyor. "Duruma göre değişir. Çoğu gücü tespit etmek kolaydır çünkü kökleri fiziksel dünyaya dayanır: su, ateş, saf kaba kuvvet. Ama ruhla ilgili herhangi bir şey daha zordur. Neden? Ne hissettiğini düşünüyorsun?"

Avuç içimi göğüs kafesimin altındaki noktaya dayayarak Acker'ın bakışlarıyla buluşacak cesareti buluyorum. "Çılgılık atıyordu," diye fısıldıyorum.

Gözleri elimi vücuduma dayadığım yerden yüzüme doğru kayıyor. "Büyün seni korumak istiyor. İçgüdüsel olarak tepki verebilir."

Henüz açıklayacak bir ses bulamadığım daha fazlası var, koku ve tadın istilas, Kai'nin tuzlu su, yumuşaklık ve aşk hissine yoğunlaşması gibi.

Yüzümdeki ıslaklığı siliyorum. "Bir duşa ihtiyacım var."

Acker'ın yüzünde endişe çizgileri beliriyor ama bana yer açmak için ayağa kalkıyor. "Ben çatıda olacağım. İstedğin kadar zamanın var."

Dizlerimin üzerine çöküp yatağımın altından eski eskiz defterlerimi sakladığım teneke çöp sepetini çıkarmak için o gidene kadar bekliyorum. Yaşlarına göre etiketlenmişler ve aradığımı bulana kadar onları sıralıyorum. On dört yılı bir arada tutan sicimi çözüyorum ve Kai'nin özel bir resmini bulmak için sayfaları çeviriyorum. Balık sayfalarını ve

tekneler ve ağaclar, hepsi de öncekiler kadar donuk ve cansız. Aradığım şeyi bulduğumda duruyorum: ilk insan taslağımı. Kai'nin.

Beni kalmaya ikna etti, gün batımını seyretmek için dalda oturmaya. Herkes yüzerek koruya geri dönerken. Bir avuç dolusu insan günü kırık ve çatlak bir ağaç gövdesine tırmanarak, ağacın en alt dalına tırmanarak ve ağaçtan atlayıp otuz metre kadar aşağıdaki okyanusa atlayarak geçirdik.

Güzel bir gündü. Mutlu olduğumu hatırlıyorum. Hayır... *memnun*.

Ama elinin benimkine bir dokunuşuyla her şey değişti. Güneşin ufukta gittikçe alçalmasını izlerken midem düğümleniyordu. Onu *farklı* bir ışık altında görüyordum. Saçları, yanakları, burnu ve dudakları gerçekten bakılması gereken şeylerdi. Bakmamaya çalıştım ama başaramadım. O yakaladı bana sinsice baktı ve dudaklarına yayılan gülümsemeyi gizleme zahmetine girmede.

Ve beni öptü. Sadece ağzımın kenarından, bir öpücüğün olabileceği kadar iffetli.

Bundan önceki tüm çizimlerim doğa veya rastgele nesneler üzerineydi, ama asla insan çizmezdim, insan duyguları ve oranları gözümü korkuturdu. ama o günden sonra bunu çözmeye kararlıyım.

Vuruşlarım çok ağır ve cansızdı, kaşlar çok büyük ve gözler çok küçüktü. Parmaklarımı korkunç çizimin üzerinde gezdiriyorum, resmin üzerine düşüp karakaleme bulaşan gözyaşlarımdan nefret ediyorum.

Yedi yaşımdan beri ilk defa ağlıyorum, ağlıyorum ve ağlıyorum.

BÖLÜM 14

Yatağımın yanında yerde yatan Acker'ın gözleri, başını yedek koluna dayamış, orta parmağında dengelediği dönen bıçağa odaklanmış durumda. Bıçağın dik bir şekilde dönmesini izlemek mantığa meydan okuyor, ucu bir şekilde parmağının pedine girmiyor.

Saatler önce uyandığımda oradaydı ve o zamandan beri sessizlikte yatıyoruz, o silahla sihirbazlık numaraları yapıyor, ben de eski eskiz defterlerimi karıştırıyorum. Çoğu berbat ama birkaçı beni şaşırtıyor.

Ama bu değil. Ders kitaplarımızdan birindeki bir hayvanın kopyasını çizmeye çalıştım ve sanırım çok fazla bacak ekledim.

Defteri tokatlayarak kapatıyorum ve dikkatimi Acker'a çeviriyorum. "Senin gücün tam olarak nedir?"

Bana bakıyor, bıçak parmağının üzerinde duruyor. "Ben elemental dedikleri şeyim. Metal olan her şeyi kullanabiliyorum. Demir, çelik, pirinç." Bıçağı fırlatıyor ve avucunun içinde yakalayıp almam için bana uzatıyor.

Elimi uzatıp başparmağımı ucunda gezdiriyorum ve kendimi yaralıyorum. Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Başparmağımdaki kanı emerek ona bir bakış attım. Sabahtan beri ukala bir pislik gibi davranmayarak iyi iş çıkarmıştı. Şimdi bunu mahvetmeye gerek yok. Artan gülümsemesi benim içsel düşüncelerimi yansıtıyor gibi görünüyor.

"Anlat bana." Parmağımı kabzadaki baş harfin üzerinde gezdiriyorum. Gözlerindeki açıklıktan cesaret alarak ona bakmaya cesaret ediyorum. "Bana anlatabileceğin her şeyi anlat."

Bir kez başını salladı ve dikkatini tavana çevirdi. "Sen kaybolduğunda ailen Kenta'yı ziyaret ediyordu. Annen seni uyandırmaya gittiğinde yatağında değildin ve sahili ve çevredeki ormanları araştırdıktan sonra okyanusa kendi başına girdiğinden şüphelendiler." Kaşlarının arasında bir tutam endişe kırışıyor.

"Sen de oradaydın," diyorum, kendi anılarını anlattığını fark ederek.

"Öyleydim," diyor bana bakarak. "Denizi aramaya yardımcı olmaları için kasabadaki su elementallerini bulmakla görevlendirildim. Bulduğumuz birkaçı birlikte çalışarak gelgiti geri itti ve senin cesedini aradı."

İçimde aptalca bir umut dönüyor. "Ailem mi?" Soruyu bitiremeden soruyorum.

Bakışlarındaki endişe yerini yumuşak bir sevince bırakıyor. "Annen yaşıyor."

Ağzımdan hıçkırıkla nefes arası bir şey kaçıyor ve avucumla kapatmak için acele ediyorum.

"Senin yokluğunu en çok o hissetti. Fısıltılar vardı ve Yıllar boyunca sizi görenler, komşu toprakların sizi aldığına dair söylentiler. Bulabilecekleri herhangi bir bilgiyi avlamak için nöbetçi üstüne nöbetçi gönderdi, ancak hiçbir zaman önemli bir şey bulamadılar. Baban bir cenaze töreninin senin kayboluşunu kabullenmesine yardımcı olacağını düşündü ama o asla umudunu yitirmedi. Şu anda babanın nerede olduğundan emin değilim."

Bakışlarında keder var. Gözlerinin içine bakıp bana yansıyan acıyı görmek çok garip.

"Çok yakındık," diyorum anlayışla. O da başını sallıyor.

"Çok yaklaşmıştık," diye açıklıyorum. Tekrar başını sallıyor.

"Hatta arkadaş mı?"

Dudaklarını küçük bir gülümseme kaplıyor. "Eğer inanabiliyorsan." Başımı sallıyorum. "İnanamıyorum."

Kıkırdıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Markette beni böyle mi tanıdınız?"

Bana bakmak için başını yana eğdi. "Senin bıçağındı."

O gün Pazar'da bunu neden üzerinde taşıdığını merak ediyordum ama bunu araştırmaya cesaret edemedim.

"Siz onu nasıl çağırıyorsanız o da sizi çağırır."

Parmaklarımın arasında çeviriyorum, çatlaklara ve oyuklara yeni gözlerle bakıyorum. "Bu sihir mi?"

Sırıtarak ayağa kalkıyor ve sırtını yatağa dayıyor. "Bunu sen yaptın Babanın yardımıyla bıçak yap" diyor. "Bir silahla erkenden rahat olmanızı istiyordu ve çocukların ilk kılıçlarını elle dövmeleleri bir geçiş töreni olarak görüyor, böylece onları yapmak için gereken beceri ve çabayı takdir ediyorlar."

Babamın bir görüntüsünü canlandırmaya çalışıyorum ama zihnimin derinliklerinden hiçbir şey çıkmıyor.

"Toprağın ocak taşından ne zaman bir silah yapılsa, size ait olması için büyülenir. Baltalar ya da kılıçlar, hatta bir koçbaşı, her ne ise, her zaman onu yapan kişinin çağrısına cevap verecektir. Bu yüzden çoğu demirci kanla lanetlenmiştir. Sadece en erdemli olanlara başkaları için demir dövmeleleri için güvenilir."

"Seninki nerede?"

"Yanlış hatırlamıyorsam evdeki şöminemin üzerinde parçalar halinde duruyordu.

On birinci yaş günümünden kısa bir süre sonra bir cevizin üzerinde ikiye bölündü." O

Avucunu uzatarak baş ve işaret parmakları arasındaki yara izini gösteriyor.

"Nasıl oldu da benimkini aldın?"

"Annen bunu bana orduya katıldığımında, seyahatlerim sırasında yanımda bulundurmam için vermişti. Seni pazarda gördüğümde mırıldandı." Gözleri benimkileri tutuyor, göremediğim derinliklerde bir şeyler arıyor. "Seni aradım. Her pazarda ve önemsiz kasabada, her ülkenin her köşesinde, her yüzde seni aradım."

Nefessizim. Kelimeler olmadan, gerçekten. Adını koyamadığım bir duyguya kapılıp, bir şey söyleme korkusuyla dilimi ısırıyorum.

Yutkunuyor ve gözlerini yere indiriyor, ama bunun ondan çok beni rahatlatmak için olduğunu hissediyorum. "Ve aramayı bırakmıştım. Yıllar geçtikçe kendimi senin öldüğüne inandırmıştım ve bıçağı, asıl amacını çoktan yitirmiş olan anının şerefine takıyordum. Bu yüzden kılıç varlığını işaret ettiğinde sen olduğuna inanamadım. Seni kendi gözlerimle, güpegündüz bir hayalet gibi gördüğümde bile inanmayı reddettim. Çünkü..." Başını kaldırıp bana baktı. "Çünkü bu senden vazgeçtiğim anlamına geliyordu."

Utancı hissediliyor. Göğsüme keskin bir acı saplanıyor. Birlikte büyüme fırsatı bulamadığım arkadaşım için mi yoksa suçluluk duygusunu yatıştırmanın bir yolu olmadığı için mi, emin değilim.

Hemen kendime onun hâlâ Kenta olduğunu hatırlatıyorum, hâlâ tek bir kişinin yaptıkları yüzünden bütün bir halkı sürgün eden bir hükümdarın askeri olduğunu - Acker'ın bana söylediği her şeyin doğru olduğunu varsayarak.

Bıçağı ona geri veriyorum, hem utanç verici düşüncelerini hafifletecek bir şey vermek için hem de sadece onunla oynamasını izlemek hoşuma gittiği için. "Ee," diyorum çenemi elimin üzerinde dengeleyerek. "Benim unvanım ne?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Kendini biraz büyük görüyorsun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Alaha, halktan birinin çocuğunu çalmak için düşman hatlarını ihlal etmez."

Gülümsüyor, tüm dişleri ve gösterişiyle. "Siz Maile Prensesi Jovie'siniz."

Gülüyorum. "Hayır, gerçekten. Neyim ben?"

Gözünü kırpmıyor. "Maile son yüzyıldır sizin aileniz tarafından yönetiliyor. Kenta'dan bile daha uzun süredir."

O da gülümsemeyince gülümsemem kayboluyor. "Sen ciddisin."

"Ölümcül," diye cevap veriyor.

Ne diyeceğimi bilemez halde yatağa uzandım. Maile. *May-lee*. Alaha ya da Kenta değil, Maile ve bir prenses.

"Anlamıyorum. Wren beni neden kaçırsın ki? Ne için?" "Bu bir savaş başlattı. Bir sürü parmak işareti vardı, birçok Etrafa saçılan suçlamalar. Muhtemelen Wren'in amacı da tam olarak buydu; en zayıf olanı seçip topraklara el koyabilmek umuduyla kalan bölgeler arasında çatışmaya neden olmak."

"Belli ki işe yaramamış."

Sabah ışığı pencerenin perdesinden içeri süzülüyor ve Omuzlarında ve saçlarında altın rengi ışık çizgileri, gözlerindeki kızıllığı vurguluyor. Bana doğru parlıyorlar.

"Bundan daha kötü bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım."

Yan döndüm ve yüzümü ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Alaha'nın eşleşme versiyonunu biliyorsun," diyor bana bakarak. "Ama gerçek bir eşleşme seçilmiş değildir, yeteneklidir. Tıpkı senin sihrin gibi." Acker'ın bakışları

Bir sonraki sözlerini düşünürken titriyor. "Nadir bulunurlar, başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağ. Eğer Kai seni gerçekten onun dengi olduğuna ikna edebilirse, bölgenizin yarısını ele geçirebilir."

Anlamıyorum. "Ama bir kere yola çıktığımızda toprak."

"Kai'nin güçlerini çok küçümsüyorsun. Ne yaptın Buraya maruz kalması, karada tam güçte olacağının çok küçük bir kısmı." Açıklamak üzere olduğu şeyden şimdiden pişman olmuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Ve onun

Büyü zaten eşleşen çiftlerin aynı özelliklerini taklit eder. Fiziksel bağlantı sayesinde daha güçlü hale geliyor," diyor sesi gergin bir şekilde. "Dokunmak, ten tene temas. Ya da muhtemelen bildiğiniz gibi ağızdan ağıza."

Devam etmesini engelledim. "Anladım."

"Kim olduğunuzun ve ne yaptıklarının farkına vardığınızda bile umurunuzda olmazdı. Olduğunuz kişi, Kai'nin düşünmenizi ya da hissetmenizi etkilediği şeylerin dışında var olmayı bırakacaktır."

Şüphe aklımın bir köşesinde duruyor. Birinin -benim- tüm benlik duygusunu, tüm özgür irade duygusunu bir başkasının eliyle kaybedebileceği fikri, büyümlü yetenekler olsun ya da olmasın...

Acker aniden ayağa kalkar. "Biri geliyor."

"Muhtemelen Kai'nin getirdiği kahvaltıdır."

Kıpırdamadan duruyor, başını dinliyormuş gibi eğmiş, duvarların arkasından duymaya çalıştığını düşünürsek neden emin değilim.

"Ne-"

Bıçağa uzanıyor ve kabzasını elime tutuşturuyor, tavanı işaret etmeden önce parmağını dudaklarının üzerine götürerek sessiz olmamı işaret ediyor. Kapı çalınıyor. Önce kapıya sonra da Acker'a bakıyorum ama o çoktan pencereden kaybolmuş. Bıçağı pantolonumun arkasına sokup gömleğimle örtüyorum.

Derin bir nefes alarak kapının kilidini açıyorum. "Faline," diyorum şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Günaydın," diyor gülümseyerek. "Elbiseni getirmek istedim."

Kumaşın örttüğü kolunu kaldırıyor. "İçeri girebilir miyim?"

Bir güvenlik görevlisi arkasında duruyor, sıkılmış görünüyor.

"Elbette," diyorum, onu içeri alamayacağımın tamamen farkındayım.

Yanımdan geçerken elbisesi ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyor, saçları çiçeklerle örölmüş karmaşık örgüler halinde. Benim küçük Gözleri yatağında, çamaşır kutusunda ve köşedeki tuvalette geziniyor. Bir zamanlar onun bakışları karşısında küçük düşebilirdim, ama sonunda bakışlarımla karşılaştığında çenemi dik tutuyorum.

"Bugün büyük gün," diyor keskinliğini maskeleyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir nefes üflüyorum. "Midem bulanıyor."

Anlayış ve nezaket timsali bir tavırla gülümsüyor. "Bu normal. Kai bu sabah kılıcını iki kez yanlış yere koydu."

Cevap vermediğimde bir gariplik hissediyorum. Kai'den bahsetmek bana göğsümün içinde atan açık yarayı hatırlatıyor.

"Gergin olmanıza gerek yok. Gün çok hızlı geçecek. Siz farkına bile varmadan, ikiniz gün batımında birlikte olacaksınız."

Başımı sallıyorum. Bu pek çok açıdan garip.

"Her neyse," diyor ve elbiseyi yatağın üzerine koyuyor. Çekiştiriyor ve kırıışmasını önlemek için kumaşı çimdikliyor. "Ben de sizinle bir dakika konuşmak istiyordum."

Elbise aramızda kalacak şekilde yatağımın kenarına oturuyoruz. Olmayan bir saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gergin olanın o olduğunu fark ediyorum.

"Annenle babanın öldüğü zamanı hatırlıyor musun bilmiyorum ama bir zamanlar gelip kaptan ve benimle yaşamıştın."

Başımı yavaşça eğerek onaylıyorum. "Hatırlıyorum."

"Teselli edilemezdin. Gece gündüz, sen ağlarken seni kollarımda tuttum, seni biraz olsun rahatlatmaya çalıştım ama başaramadım. Ta ki... Kai senden hoşlanana kadar." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Seni bunaltmak istemediğimiz için ayrı tutuyorduk. Kai o yaşlarda biraz yaramazdı ama babasının gözünden kaçmayı başardı ve bir gece ben seni sallayarak uyutmaya çalışırken odamıza geldi. Seni gördü ve Bakmak için yaklaşıırken bir şekilde nazik olması gerektiğini biliyordu. Birbirinizle göz göze geldiniz ve haftalardır ilk kez ağlamayı bıraktınız." Gözlerinde yaşlar oluşuyor. "O noktadan sonra ikiniz ayrılmaz oldunuz."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum.

Parmağıyla gözlerinin altını siliyor. "Bugün hıçkıra hıçkıra ağlayacağım, değil mi?"

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Teşekkür ederim." Ona ne için teşekkür ettiğimden emin değilim ama şu anda uygun olduğunu hissediyorum.

Elimi kendi ellerinin arasına sıkıştırıyor. "Tören için hazırlanmana izin vermeliyim."

Ona eşlik etmek için ayağa kalkmışım ki aklıma bir fikir geldi. "Gitmeden önce," diyorum kapıyı açık tutarak. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Şaşıyor ama gülümsüyor. "Tabii ki."

"Biraz utanç verici ama törenden sonra eşinize bir hediye vermek adettendir. Ayrıca, henüz muhafız olarak resmi maaşımı almadım."

"Başka bir şey söyleme," diyerek sözümü kesiyor. Kalçasından sarkan bozuk para cüzdanını karıştırarak bir avuç dolusu karışık bozuk para çıkarıyor. İçindeki altın ve gümüşlerin sayısına bön bön bakmamayı başarıyorum ve o da bana göz kırpmıyor uzaklaşmadan önce.

Kapıyı kapatıp kilitlemem için geçen sürede Acker odama geri döndü. Yatağımın üzerindeki elbiseye bakıyor, bakışları bana kayıyor. Bu gerçekten bir

Güzel bir elbise, şimdiye kadar sahip olduklarımın en güzeli. Sanırım Faline'e bunun için teşekkür etmeliydim.

Onu yere atıyorum. "Eşleşme Töreni'ni bekleyeceğiz, sonra da balıkçı teknelerinden biriyle gizlice kaçacağız. Korunmayacağı tek zaman bu."

Acker gülümsüyor ama "Yazık. Seni bağlamayı dört gözle bekliyordum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Bekleyebildiğim kadar bekliyorum ama kuş hiç gelmiyor. Acker'ın gelişinden beri pek görünmüyor ama yine de bir kase kuru peynir ve fındık bırakıyorum. Bir öğünden fazla dayanmaz ama elimden gelen tek şey bu.

Güle güle. Son kez pencereden odama geri tırmanıyorum.

Acker su tasını doldurmayı bitiriyor ve çantama yerleştirirken bana bakıyor. Müzik rüzgârda sürüklenerek törenin başladığını işaret ediyor.

Acker soruyor,
"Şimdi mi?" Başımı
sallıyorum. Ama
önce...

Yatağın yanındaki yığından ilk eskiz defterini çekip açıyorum ve daha önce işaretlediğim sayfa. Günlük tutmaya ilk başladığım on bir yaşım için numaralandırılmış olan sayfayı yatağımın üzerine koyup açıyorum.

Sonra bir sonraki yer imli günlük, on iki yaş. Ve
on üç.

Çizimlerden bir örtü oluşana kadar işlemi tekrarlıyorum.

Yatağımın yüzeyinde hepsi aynı görüntü, sonuncusu bu sabahtan. Göz alabildiğine uzanan çimen tepeleri. Aynı tepeler ve belime kadar uzanan otlar, hayatım boyunca neden ayrıldığıma bir cevap olarak hayal ettiğim ve Nereye gittiğimi.

Home.

Acker'ın derin nefes alışını görmekten çok hissediyorum.

Hayatımın büyük bölümünde teselli bulduğum yere son bir kez bakıp kapıyı açıyorum. Geçitler boş, ama aşağıdan bir araya gelen sesler ve enstrümanlar yükseliyor. Alacakaranlık ve yol boyunca fenerler yanıyor. Güçlü bir esinti saç örgümden kopan saç tellerini savuruyor.

"Arkamda kal," diye talimat verdim.

Acker'ın boyunu saklamanın bir yolu yok. Geleneksel Alaha özellikleriyle tamamen çelişiyor, açık yerine koyu renk saçlar, kahverengi

gözleri gri yerine. Ovalayıp kurutarak temiz bir görünüme kavuşturduğu Kenta kıyafetleri de yardımcı olmuyor.

Grenadine'in yanından iki adım geçmiştik ki, onun hışırtılı, yaşlı sesi bizi olduğumuz yerde durdurdu. "Nereye kaçıyorsun?" Açık kapısına yaslanmış, buruşuk dudaklarında her şeyi bilen ve memnun bir gülümseme.

Görünüştünden etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum ve sorusunu geçiştiriyorum. "Neden Eşleştirme Töreni'nde değilsin?"

"Eh." Elini sallıyor. "Bu yıl iyi yemek yok, ne anlamı var ki?" Gözleri Acker'a gidiyor, sonra tekrar bana dönüyor. "O çok Yakışıklı. Ona benzeyen biri benden hoşlansa ben de gemiden atlardım."

Onu kızdıracak bir şey söylemekten çekindiğim için dilimi ısırarak onu düzeltmiyorum. Bunun yerine elimi cebime atıp önce küçük paralardan birini, sonra da iki tanesini daha çıkarıp ona uzatıyorum.

Gülümsemesi büyüyor, lekeli dişleri görünüyor. "Kalbimle nasıl konuşacağını her zaman biliyorsun." Üç altını alıyor ve bana göz kırpmıyor. "Siz ikiniz didişmeden güzel bir gece uykusu için sabırsızlanıyorum. durmadan." Ve bununla birlikte kapıyı yüzümüze kapattı.

Acker kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Sana bana daha sessiz bağırmanı söylemişim."

Enine kesite doğru devam ediyoruz ve ilk ben gidiyorum, asılıp aşağıdaki katın yaya geçidine düşüyorum. Acker hemen arkamdan geliyor. Törene geç kalan bir grup insanla karşılaşmadan önce bir sonraki hikayeye geçiyoruz ve aşağıdan geçerken bizi görmemeleri için yüzüstü yatıyoruz.

Üçüncü kata ulaştığımızda parti sesleri tüm hızıyla devam ediyor. Resmi olarak ödünç zamanımız var.

"Buradan atlayacağız."

Aşağıdaki dalgalı suya bakıyor, muhtemelen kaçışı sırasında fırtınanın dalgaları arasında yüzdüğünü hatırlıyor.

"Yaklaşana kadar Main'in alt kısmına tırmanacağız." Belime bağladığım çantayı ona vermesini işaret ediyorum. "Bacaklarınızı ve kollarınızı vücudunuzla aynı hizada tutun. Ve ayak parmaklarını göster."

Herhangi bir korkusu varsa bile dile getirmiyor, talimatlarıma yanıt olarak başını sallıyor. Önce ben atlıyorum ve o sıçrarken suya basıyorum, suyun içinde kaybolup tekrar ortaya çıkarken mükemmel bir öğrenciyim. Merdivene doğru yüzüyoruz ve kendimizi Main'in altındaki çapraz kirişlerin üzerine çekiyoruz.

Main'in altından ilk kez geçtiğimde saatlerimi almıştı ama midyeler ve yosun kaplı kırımlar arasında adım atmanın bir yöntemini buldum. Adımlarımıza konsantre olarak teknelere doğru zikzaklar çiziyoruz.

"Neredeyse vardık," diyorum ona.

Rıhtım görünür hale geliyor, iskele Main'in tam ortasında ve törenin tam altında. Acker'ı bir elimle durduruyorum ve Atlama zamanı. Müzik ve sohbet, bedenlerimizin suya çarpma sesini örtüyor. Acker önce kendini rıhtıma çekiyor, kollarını beni çıkarmak için uzatıyor. En yakın balıkçı teknesine ilk atlayan o oldu.

Çantamı çözüp ona atıyorum ve ellerim titreyerek iskele halatını çözmek için eğiliyorum. Hantal ayakların ve müziğin sesi neredeyse kalbimin atışını bastırarak kadar yüksek.

Acker adımı seslendiğinde yere bakmakla meşguldüm, yeterince hızlı kulak veremediğim bir uyarı. Sonra eller üzerimde, bir kılıcın keskin kenarı boynumda.

Acker kollarını teslimiyetle kaldırıyor. "Sakin ol," diyor, gözleri arkamdaki dev gibi adama kilitlenmiş.

"Kımıldama." Dupre'nin ellerinde olduğumu fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Görüş alanımın dışındaki birine gidip Kai'yi getirmesini söylüyor. Acker'a "İskeleyle çık" diye emrediyor.

Acker talimatlara uyuyor, elleri herkesin görebileceği şekilde yukarıda, teknenin kenarından iskeleyle doğru adım atıyor. Dupre bir adım geri atıyor ve bıçaktan kaçınmak için beni parmak uçlarıma çıkmaya zorluyor.

Acker'ın gözleri açıkta kalan boğazıma odaklanıyor. "Sakin ol," diye tekrarlıyor, ses tonunda daha derin bir uyarı var.

Kai ortaya çıkıyor. "Yoksa ne olur?" İki muhafız da onunla birlikte geliyor. Bana bakıyor, bakışlarında hayal kırıklığı ve teslimiyet, çenesini Dupre'ye doğru eğiyor. "Rahat."

Dupre kılıcı indiriyor ve derin bir rahatlama nefesi çekiyorum.

Uzun sürmedi.

"Dizlerinin üzerine çök" dediğinde sözcükleri saran yeteneğinin gücünü *duyabiliyorum*.

Acker önce bir dizini sonra diğerini indiriyor, gözleri sakın hareketlerine karşı öfkeli. Kai'nin yeteneğini bir başkası üzerinde kullandığını ilk kez görüyorum ve içimde yeni keşfedilmiş bir korku kök salıyor.

İki muhafız yaklaşarak Acker'ın bileklerine kelepçeler takıyor. Bu sırada bakışları Kai'den ayrılmıyor, öfke yüzeyin altında kaynıyor.

Acker'ın bir an için icabına bakan Kai, ellerini dikkatini bana çevirirken ellerini kalçalarına koyarak durdu. Yüzünde hüzün ve öfke dolaşıyor, sanki ikisi arasında kalmış gibi. "Her şeyi seni korumak için yaptım."

"Beni korumak mı?" Boğuk bir sesle söyledim. "Korunmaya ihtiyacım olan sensin." Başını sallıyor. "Hiçbir fikrin yok." Ona hırlamaktan başka bir şey yapmadım. "Aydınlat beni o zaman." Sesi alçak ve soğuk çıkıyor, gözleri umutsuz. "Ya bendim ya da babam."

Sözleriyle sersemlemiş bir halde Dupre'ye doğru sendeledim. Kai beni sabitlemek için elini uzattı, ama dokunuşundan irkildim.

Gözlerinde kızgınlık kıvılcımları. "Elbise dükkanında büyüünün benimkine tepki verdiğini hissedebiliyordum."

"O zaman neden beni durdurmadın?"

"Çünkü yanıldığımı umuyordum." Yenilgiyle elini kaldırdı. "Bu şekilde öğrenmeni hiç istemezdim."

Alay ediyorum. "Bana söylemeye hiç niyetin yokmuş gibi davranmayalım." "Yaptım," diye savunuyor. "Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir gün sana karşı dürüst olmam gereken zamanın geleceğini biliyordum." "Yine de buradayız."

Bana tekrar uzanıyor, gerildiğimde kısa kesiyor. "Brynn," diye yalvarıyor.

Boğazımdaki acıyı bastırmak için yutkunurken uzun bir an geçiyor, ağlama dürtüsü beni ağzımı kapalı tutmaya zorluyor.

Cevap vermeyince adımı tekrar söyledi. "Brynn." "Bu onun adı değil."

Tüm başlar, sözleri ürkütücü bir sakinlikle söylenmiş olan Acker'a döner. Adamları duraksatacak kadar tedirgin edici. Ama Acker'ın dikkati Kai'den ayrılmıyor, içinde bulunduğu zor duruma rağmen bakışları sert ve inatçı.

"Burada hiçbir gücün yok."

Acker sırtıyor, kibri artıyor. "Senden daha fazlasına sahibim."

Kai yemi yutmuyor, sırtını dönüp reddediyor ama gözlerini tekrar bana diktiğinde gözlerinin ardında fark edilir bir huzursuzluk var. "Ben sadece sana duyguları geri verdim, zaten hissettiğin duyguları."

Başımı sallıyorum. "Söylediğin hiçbir şey beni kendi çıkarların için manipüle etmeni haklı çıkaramaz."

Kai'nin yüzü sertleşir, öfke yanaklarını kızgınlıkla renklendirir. "Neden seninle hiç yatmadığımı sanıyorsun?"

Aşağılanma damarlarımda yanıyor, gözlerimdeki akmamış sıvıyı ve kulaklarımdaki ısıyı renklendiriyor. Şu anda artık arkadaşım olmadığını biliyorum ama bu bana alçakça bir darbe gibi geliyor. Çok alçakça.

"Sihrimin etkisi olmadan senin seçimin olmasını istedim. Ben senin..." Sanki söylemek üzere olduğu şeyi itiraf etmek istemiyormuş gibi sözünü kesiyor. "Kendini bana verdiğinde beni sevmeni istedim."

Dürüst olduğunu bilmek için sihri ihtiyacım yok.

"Mesele de bu Kai," diyorum, sadece onun duyabileceği kadar sessiz bir sesle. "Seni sevmiştim. Sen benim en iyi arkadaşımydın ve bana *ihanet* ettin."

Birkaç kalp atışı sürüyor ama tepkisi acıdan teslimiyete dönüşüyor. "Bir planım var ama gitmene izin veremem." Bakışlarımı tutan Kai, Acker'a sırtını dönerek iki muhafıza şöyle diyor: "Öldürün onu."

Kai'ye uzanıyorum ama bacaklarım arkamdan tekmeleniyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Muhafızlardan biri Acker'ın saçını tutup boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye doğru eğerken, diğeri kemerinden bir kılıç çıkarıyor.

Acker'ın bakışları bana kayıyor, gözleri kapüşonlu, boynu başının zorlandığı doğal olmayan açıdan dolayı gergin. Bakışlarımı tuttuğu bir nefeslik zaman var, sanki bana bir şey iletmek istiyormuş gibi, pişmanlık gibi bir şey belki?

Sonra hareket eder.

Prangalarının zincirlerini başının üzerinde sallayarak arkasındaki muhafızı boynundan yakalıyor ve metali bir boğma aletine dönüştürüyor. Birkaç dakika içinde işini bitirir. Diğer muhafız ona doğru hamle yapar ama saldırının ortasında durur. Onun elindeki kılıç şimdi Acker'ın elindedir ve kılıcı muhafızın göğsünün derinliklerine saplar. Sersemleyen muhafız ciğerlerine dolan kanla gargara yaparak geri çekilir.

Acker'ın dikkati bana yönelirken Dupre kılıcı boynuma tekrar dayıyor.

"Onu öldürmeyeceksin." İleriye doğru yürürken en ufak bir yorgunluk hissetmiyor.

Kai kalçasındaki kılıcı kınından çıkarır. Acker sırtına cüretini gösterir, rıhtım direğine tekme atarak Kai'nin suratına bir yumruk indirir. Dövüş başlamadan bitmiştir. Kai ağır bir gümbürtüyle rıhtıma düşer.

Dupre, beni Acker'a karşı son bir savunma hattı olarak kullanarak ayağa kalkmam için bıçağı itiyor.

Kai'nin düşen kılıcını eline alan Acker, ağırlığını test eder ve elindeki silahı inceler. "Kızı bırakırsan seni öldürmemeyi düşünürüm."

Wren'in en güvendiği muhafızından beş cümleden daha azını duydum ama ilk kez küfrettiğini duyuyorum. "Git kendini becer."

Acker bıçağından başını kaldırır. "Alaha'ların hepsinin melez olduğunu düşünmeye başlıyorum. Aptallık seviyenizin tek açıklaması bu."

Dupre'nin ellerinde şaşırtıcı bir titreme oluyor ve bıçağın acısına karşı tıslıyorum.

Acker kıpırdamadan durur, tüm mizah anlayışını kaybeder. "Senden korkmuyorum-"

Acker tek bir hareketle dönüyor ve kılıcı bir cirit gibi fırlatıyor. Silah bana doğru savrulurken gözlerimi sıkarak ciyaklıyorum. Metalin eti ve kemiği kesme sesi kulağımda yankılanıyor. Başımın üstünden kan fışkırıyor. Dupre'nin iri gövdesi gürültüyle rıhtıma düşerken boynumdaki kılıç yavaşça kayıyor.

Acker beni omuzlarımdan tuttu. "İyi misin?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Evet."

Yüzüme damlayan kanı avucuyla silerek pantolonunun paçasına sürtüyör. "Özür dilerim."

Derin bir nefes aldım, ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım ama başaramadım. "Ödeştik diyelim."

Boğuk bir kahkaha atıyor, ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor... ama sonra kayboluyor, gelen bıçağı son anda saptırıyor. Bıçak hedefini ıskalıyor ama Kai yine de bıçağı Acker'ın böğrüne yarıya kadar gömdükten sonra serbest bırakmayı başarıyor.

Yerden kan fışkırıyor.

Kai bıçağı tekrar saplar ama Acker onu utanç verici bir kolaylıkla durdurur. Diğer eliyle Kai'yi boğazından yakalıyor, bıçağı alıp Kai'nin boğazının çukuruna doğrulturken üzerine ürkütücü bir sakinlik çöküyor.

"Onu öldürmeyin."

Kai'nin bakışları bana dönüyor ama ben ona bakmıyorum.

Elimi Acker'ın omzuna koyuyorum. "Acker." Ona ilk kez adıyla sesleniyorum ve başını bana doğru yavaşça çeviriyor, bakışlarımla karşılaştığında gözlerinde herhangi bir duygu yok. Korkuma karşı yutkunuyorum,

Kai'nin onu öldürmeye çalıştığını düşünürsek bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Derin bir nefes alarak, keskin ucu Kai'nin boynundan çekmeden önce gözleri her seferinde biraz daha canlanır. Acker onu kendine doğru çekip ön kolunu Kai'nin boynuna dolayarak havasını kesince Kai'nin rahatlaması kısa sürer. Kai mücadele ediyor ama Acker, Kai'nin nefesi kesilene kadar tutmaya devam ediyor.

Gözleri kapanmadan önce yüzü önce kırmızının kötü bir tonuna, sonra da beyaza döner. Acker Kai'yi bırakır ve vücudunun iskeleye çarpmasına izin verir.

"Teşekkür ederim," diyorum ama minnettarlığım ile ilgilenmiyor. Kai'nin hançerini inceledikten sonra gömleğini kaldırıp beline sokuyor. Üzerini örtmeden önce yan tarafındaki taze kesiği bir an görebiliyorum.

Kalbim sonunda yavaşlıyor ve müzik sesi tekrar kulaklarıma ulaşıyor. Görünüşe göre aynı şey Acker için de geçerli çünkü ikimiz de harekete geçtik.

Tekneyi iskeleden çözmeyi bitiriyorum ve Acker kürekleri alıyor, iskeleden ayrılırken birini bana uzatıyor. Bir hareket telaşı gözüme çarpıyor ve boynunda zincirler olan muhafızın tökezleyerek ayağa kalktığını görüyorum.

"Onu öldürdüğünü sanıyordum," diyorum Acker'a, dikkatini çekerek.

Muhafız, ana binaya çıkan merdivenlere dönerken bize öldürücü bir bakış fırlatıyor. Acker ayakta durarak hançeri eline alıyor. Silahı kavrayışını ayarladıktan sonra hançeri muhafıza doğru savuruyor. Havayı keserken fark edilebilir bir fermuar sesi çıkıyor, ardından muhafızın kafasının arkasına saplandığında ani bir şapırtı geliyor.

Orta basamakta sallanırken olduğu yerde dönerek göz çukurundan çıkan silahı görmemizi sağlar. Kalan merdivenlerden aşağı düşmeden önce tam bir dönüş yaparak yalpalıyor ve yüzüstü yere çakılıyor.

Acker dilini dişlerine vurarak kolunu uzatıyor. "Hedef kapalı."

Hançerin ölü muhafızdan kurtulup Acker'a doğru uçuşmasını hayretler içinde izliyorum. Hançer avucuna çarptığında homurdanıyor, sanki hançeri almak onu yormuş gibi ve silahı pantolonunun paçasına siliyor.

Her birimiz küreklerimizi kapıp tekneyi korunun altından çıkarmaya başlarken ikimiz de konuşmuyoruz. Ana'nın ışığı çevredeki suyu aydınlatıyor ve biz de gölgelere doğru ilerlemek için fazla mesai yapıyoruz.

Gece boyunca kürek çekerken müzik bizi kilometrelerce takip ediyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Bir takırtı beni akılsızca kürek çekmekten alıkoydu. Acker'ın küreği, teknenin yan tarafına yığılmadan bir saniye önce güverteye çarpıyor. Ona doğru ilerliyorum ama bacaklarım tutmuyor, bu yüzden güvertede sürünerek çantama ve su tulumumu almaya gidiyorum.

Deriyi dudaklarına götürüyorum. "İç."

Rengi solmuş ve terden sıırıslıklam olmuş, başı teknenin kenarına yaslanırken gözleri kapalı. İnliyor ama başını arkaya eğip bir nefes almayı başarıyor.

Birkaç yudum.

"Senin tarafını görmeme izin ver."

Bana erişim sağlamak için hareket ettiğinde tekrar inliyor. Gömleğini kaldırdığımda kan ve terden sıırıslıklam olmuştu. Yarık ıslak, etrafındaki kurumuş kanın üzerinden parlak kırmızı sızıyor.

"Temizlemem gerek. Kımıldama."

Konuşmayı başardı. "Hiçbir yere gitmiyordum."

Ayaklarımı altına alıp acil durumlar için ilaç çantasının bulunduğu ambara gidiyorum. Temiz sargı bezlerini ve bir kutu merhemi toplarken, birinin son gezisinden kalmış olması gereken fazladan bir deri su bulduğum için minnettarım.

Her şeyi Acker'a götürüyorum ve dizlerimin üzerine çöküp yanına yerleşiyorum. Suyun kapağını açarken ona "Bu acıtacak," diyorum.

"Bekle." Doğrulmaya çalışır ve yarasından kan fişkirir - kaybetmeyi göze alabileceğinden daha fazla kan.

"Sana hareket etmemeni söylemiştim." Onu durdurmak için elimi omzuna koydum.

"Sen," diyor, elimdeki suya uzanırken gözlerini aralayıp bana bakıyor. "Sen iç."

"Yarayı temizledikten sonra."

Tekrar doğrulmaya çalışır, karın kasları bu çabadan dolayı kasılır.

"Tamam, tamam." Ayağa kalkmamasını sağlamak için elimi sıkı sıkı tutuyorum.

diğer elimle suyu ağızıma götürürken hareket ettiriyorum. Dudaklarım

Ağızımdan çatlak ve su damlıyor, ama kendimi sadece birkaç yudum almak isterken büyük yudumlar alırken buluyorum.

Acker kan kaybından ölmek üzereyken bile kendini beğenmiş görünmenin bir yolunu buluyor. İçindekilerin geri kalanını kesiğin üzerine koyarken onu uyarma zahmetine girmiyorum.

Lanet tavşanlar.

Merhemi açtığımda, kenarına sürülmüş bir parça dışında boş olduğunu fark ediyorum. Toplayabildiğim kadarını toplayıp açık yaraya sürüyorum. Nefes nefese kalıyor ama azıcık ilaç kan akışını durdurmak için işe yarıyor gibi görünüyor. Yaranın pıhtılaşmasını beklerken ikinci deriden kalan suyu içmesini sağlıyorum.

"Paketlememiz lazım," diyorum ona.

Gözlerini birkaç saniyeden daha uzun süre açık tutabiliyor. "Karada çok daha hızlı iyileşirim." Ağızından çıkan her kelimenin kenarları kabadır.

"Karayı görmemiz biraz zaman alacak."

Rotamızdan iyice saptık ve boku yedik. Kuzeye kaçışımızı terk etmek zorunda kaldık. Alaha'nın tüm donanmasını peşimizden gönderdiler. Beyaz yelkenler arkamızdan suyu kirletti, bu yüzden batıya, hiçbir yere gitmeyen bir yöne ani bir dönüş yapmak zorunda kaldık. Kürek çektik, kürek çektik ve kürek çektik. Daha fazla kürek çekemeyecek hale geldiğimizde, karanlık suda çok görünür, çok kolay fark ediliriz korkusuyla yelkenleri açamadan biraz daha kürek çektik.

"Adamlarım gemilerini gözden uzakta demirli tutarak bekliyorlar," diyor. "Eğer şanslıysak, onlarla karşılaşabiliriz."

Şüphelerimi dile getirmiyorum. Batıya gittik çünkü gidebileceğimiz en az olası yol orasıydı ve Alaha ya da Kenta olsun, herhangi birinin bizi araması en az olası yer orasıydı.

Gazlı bezi yaranın üzerine yerleştirip diğer elimle beline doluyorum. Bandajı bağlamak için arkasından çekerken burnum karnının üst kısmından birkaç santim uzakta, bandajı sıkıp bağlarken dişlerini sıkmasına aldırmiyorum.

Ona baktım. "Yapılması gerekiyordu."

Bana odaklanmaya çalışıyor ve savaşı kaybediyor. İskeleye uzanmasına yardım ediyorum ve bir anda kendinden geçiyor. Gökyüzü gri, doğan güneş bir saat içinde tepeye ulaşacak ve ayağa kalkmak için zorladığımda dizlerim titriyor. Bayılabilirim.

Baş yelkenini ön direktan indirmek için kalan tüm gücümü harcıyorum. Kürekleri teknenin genişliği boyunca geriyorum ve yelkeni üzerine örterek gölge için geçici bir gölgelik oluştuyorum. Benim için sadece yeterince yer var

Yanına uzandım ve yorgunluğumun galip gelmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Alçak, yuvarlanan gök gürültüsünün sesi beni uyandırıyor. Tekne okyanusta sallanıyor, Acker yanımda uyuyor. Avucumu göğsüne koyarak nefes alıp almadığını kontrol ediyorum ve yanaklarında daha fazla renk görünce rahatlıyorum.

Yelkenin altından çıkıyorum ve uzakta gezinen kara bulutları görüyorum. Direğin tepesindeki rüzgar gülü tekliyor ama rüzgar sabit. Tehdit oluşturmayacak kadar uzakta. Kararan gökyüzünde yıldızları engelleyen bulutlarla rotamızdan ne kadar uzaklaştığımızı anlamak zor.

Teknenin iki kişi tarafından kullanılması gerekiyor, ancak yeterince deneyimliyseler bir kişiyle de mümkün. On üç yaşındayken gardiyan olarak aldığımız dersler göz önüne alındığında, ben bir uzman değilim, ancak Messer ve Kai'nin balık tutmasına çok yardımcı oldum ve izledim.

Balıkçılık malzemelerini karıştırdım. Oltalar, misinalar, farklı balık türlerini çekmek için çeşitli takımlar, bobinler, kancalar ve ağırlıklar var ama asıl ihtiyacımız olan içme suyunu yakalamak için bir sistem.

Aradığım şeyi bulduğumda, bıçağımı kullanarak balık ağından tek bir lif kesiyorum ve onu dokuma deseninden ayırıyorum. Bir kez uzun, Tek bir ipi direğin etrafına bağlayıp gövdedeki cankurtaran kuyularından birine uzatıyorum. Yağmur önce direğe, sonra halata çarpacak ve onu takip ederek Kuyu, içme suyu için bir havuz.

Tepede çakan şimşek Acker'ı uyandırmış olmalı, çünkü gürültülü bir gümbürtü duyuluyor ve ardından renkli bir dizi küfür geliyor.

Derme çatma gölgelik örtüsünü geri çekiyorum. "Günaydın, günışığı."

Bir dirseğinin üzerine yaslanıyor, gökyüzünü ve etrafımızdaki denizi seyretmeden önce gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ne zamandır dışarıdayım?"

Omuz silkiyorum. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Kısa bir süre önce uyandım."

"Çok meşgulmüşsün" diyor, dışarı çıkardığım malzemeleri fark ederek.

Teknenin yanından inip onun yanında diz çöküyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Benim sormama gerek kalmadan, lekeli gömleğini kaldırarak sargısını ortaya çıkardı. Biraz dürtüyorum, kan akışını ne kadar yavaşlattığından memnunum.

Ufukta şimşekler çakıyor.

"Bu konuda ne kadar endişelenmeliyiz?" diyor, gözleri kilometrelerce ötedeki fırtınanın canavarlığında.

"Pek değil," diyorum ona, gömleğini tekrar aşağı çekerek. "Ama dış rüzgârları kendi avantajımıza kullanmalıyız. Bir süredir sürükleniyoruz." Çok uzun bir süre.

Bir duruşta sallanmadan önce oturur. "Bana ne yapacağımı söyle." Ya çok iyi maskeliyor ya da merhem mucizeler yaratıyor çünkü yüzünde en ufak bir acı izi yok. Şüpheleniyorum ama onun yardımını olmadan direği yerine koyamam.

Birlikte çalışarak yelkeni tekrar yerine yerleştiriyoruz. Bu işi sık sık tekrarlayacağımızı bildiğim için önce pruvaya, sonra da direğe nasıl bağlanacağını gösteriyorum. İkimizin de bir sürü çekiştirmesi, çekmesi ve küfür etmesiyle floku yerine oturtmayı başardık, sonra ben direğe tırmanıp tuval yerine. Fırtına yer değiştirirken rüzgar gülü de dönmeye başlar.

"Bu iyi," diyorum Acker'a, ana yelkenin mandarını ona uzatarak. "Ben dümen tutarken bunu çek."

Sırtım kış tarafa dönük otururken, Acker halatı sallarken bir elim dümende, her aşağı hareketle ana yelkeni yukarı çekiyorum. Sonra hareket ediyoruz, yelken balonlaşırken suyu kesiyoruz.

Ayakta duran ucunu, güvertedeki bir kolu gösteriyorum. "İpi bağla Orada."

Ona öğrettiğim düğümü tekrarlıyor ve ben de gülümsüyorum. Çabucak anladı.

"Yere yat. Bomu sallayacağım."

Acker kokpitin karşı tarafında oturuyor, yüzü bana dönük, bacaklarını benimkilere dayamış.

Dümeni kırıyorum ve bumba yana doğru salınarak tekneyi yatışa geçiriyor. Dönerken su teknenin yan tarafının üstünü öpüyor. Gözüm pusulada ve yelkenlerde, rüzgâr ve yönün mükemmel kombinasyonunu bulmaya çalışıyorum. Pruva kuzeydoğuya döndüğünde, tekne eğiminin bir kısmını kaybediyor ve makul bir hızda seyrediyoruz.

Ben yaptım.

Gözlerimi kapatıp rüzgârın tadını çıkarıyorum. Bunu yapıyorum. Ayaklarımı sağlam bir zemine basacağım. En azından başarabilirsek. Daha önce de firar edenler oldu ve karayı görüp görmediklerini bilmiyoruz.

Kenta, küçük bir balıkçı teknesiyle seyahat etmek için uzun bir yol, ama elimizdeki en iyisi bu.

Gözlerimi açtığımda Acker bana bakıyordu.

"Ne?" Kelime ağzımdan sorudan çok bir diken gibi çıkıyor.

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve belirdiği anda kayboluyor. "Etkilendim. Hepsi bu kadar."

Yanaklarıma dolmaya çalışan kızarıklıktan utanıyorum. Teknenin yalnızlığı ve uçsuz bucaksız deniz, onun ilgisinin yoğunluğuna dayanmayı daha da zorlaştırıyor. "Çok kolay kandırılıyorsun, değil mi?"

Burnunu kaşıdı, yüzünde şakacı bir ifade vardı. "Muhafızların Kai'nin maçının şaşırtıcı derecede iyi bir kılıç olduğunu söylediklerini duydum."

Yaltaklanıyorum. "Bundan o kadar emin olma. Senin yanında ben bir hiçim." "Bu bir iltifat mı?"

"Hayır."

Gülüyor.

Bir süre sonra, "Madem başından beri böyle dövüşebiliyordun, neden sadece... kaçmadın?" diye sordum.

Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Yapabilirdim, ama ne kadar samimi olduğunu, Kai'nin ne kadar derinlere indiğini anlamam gerekiyordu. Ve bana güvenmene ihtiyacım vardı."

Şu anda ona güvendiğimi varsayması küstahça ama haklı olduğu bir nokta var. Dört yetişkin adamı tek başına alt etmesini izlememe rağmen onunla bu tekneye bindim. Ya aptalım ya da çaresiz. Belki ikisinden de biraz.

"Savaşa gitmiş gibi dövüşüyorsun."

Benim iddiam onun tavrında bir değişikliğe neden oldu. Hafif, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif ama gözlerinin hemen arkasında kesinlikle var. "On üç yaşına geldiğimde orduya katıldım ve aynı yıl savaş gördüm."

Siyah saçlı, genç, sıırım gibi bir çocuğun yetişkin adamlara karşı savaştığı görüntüsü midemi bulandırıyor. Sadece çaresizlik askerlere bu tür bir vahşetle nasıl öldüreceklerini öğretir. Öldürürken hiç tereddüt etmedi. Alaha muhafızları ve Kai'yi öldürmek üzereyken gözlerinde hiç insanlık yoktu.

"Neden? Sıcak bedenler için en gençlerini feda edecek kadar çaresizler miydi?"

Çocukları savaşa göndermekten açıkça hoşlanmamama tepki vermiyor. "Pazarda gördüğünüz Kenta, halkımızın durumunu dürüst bir şekilde yansıtmıyordu. On yıllardır komşu bir bölgeyle çatışma içindeyiz. Çocukların genç yaşta orduya katılması, ergenlik çağında eğitime başlaması alışılmadık bir durum değil. Arkadaşım katıldı, ben de gittim."

Küçümsememi kontrol etmekte zorlanıyorum. "Sizin mantığınıza göre, Wren'i sürgün ettiğinizde tüm savaş ve çatışmaların sona ermesi gerekirdi."

Gözlerinde bir öfke titreşimi beliriyor. "Öyle oldu. Yüz yıl boyunca barış içinde yaşadık. Ta ki senin kaçırılmana kadar."

Cevap verirken sesim alaycı bir tonda çıkıyor. "Bu durumda, kendimi kaçırdığım için özür dilerim."

"Her zaman bu kadar zor biri misin?" diye soruyor.

"Ancak tanıdığım her şeyi ve herkesi terk edip çatışmalarla dolu yeni bir ülkeye gittiğimde ve seninle bir teknede mahsur kaldığımda, öyle görünüyor."

Suya bakarken çenesinde bir tik var, bakışları dalgın. "Roison'un lideri Osiris seni kaçırdığını itiraf etti ve annen onu öldürdü."

Ama artık ikimizin de bildiği gibi, yapmadı.

"Yapmadığı bir şeyi neden itiraf ettiğini anlayamadım," diyor, "sonucun ölümü anlamına geleceğini biliyordu. Kardeşi Chryse tahtı ele geçirdiğinde, savaştan beri Wren'in sempatzanı olduğu için devrim çağrısını yeniden alevlendirdi."

Teknenin altındaki dalgaların sesinden ve yelkenlerin aramızdaki çekişinden başka hiçbir şeyin olmadığı bir zaman dilimi vardır. Günün büyük bir bölümünü kendi düşüncelerimizde, kendi küçük alanımızda geçiriyoruz. gövdenin ilgili tarafları.

Serseri bir dalga teknenin alçalmasına neden olduğunda acı içinde kıvranıyor. Dümenin yerinde kalması için yekeyi bağlıyorum ve bandaj malzemelerini toplayıp kendimi onun yanındaki boşluğa bırakıyorum. Hiç sorgulamadan gömleğini kaldırıyor. Yan tarafı eski ve yeni karışımı yapışkan bir kanla kaplanmıştı.

"Neden bir şey söylemedin?" Gazlı bezi çekmeye çalışıyorum, o da dişlerinin arasından havayı içine çekiyor.

"Oh, hiçbir fikrim yok," diyor, sesi acı ve alaycılıkla dolu.

Gülümsüyorum. Elimde değil.

Bıçağıma uzandım ve ucunu bandajın altına sokup kumaşı kesmek için hızlı bir hareketle çekerken hareketsiz kaldı

vücudundan. Yaradan taze kan damlıyor. "Dikiş atılması gerekiyor."

O da zaten şüphelenmiş gibi başını sallıyor.

Balıkçılık malzemelerinden ihtiyacım olanları alıyorum: bir olta ve bir kanca, daha fazla merhem. Kapağı kapatmaya başlıyorum ki gövdenin altından koyu renkli bir şişe yuvarlanıp tahtaya çarpıyor. Gülümseyerek ona bakarken şişeyi havada tutuyorum. "Bakın ne buldum."

Ona vermem için elini uzattı. Ağzını açtı ve burnuna götürür ve yüzünde dehşet dolu bir ifade belirir. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Mead Alaha'da kaçak mal olarak kabul ediliyor, bu yüzden ne kadar zamandır orada saklandığını bilemeyiz."

Bir yudum almadan önce son bir kez kokluyor, yutkunurken yüzü buruşuyor. Sonra gömleği vücudundan sıyrıp çıkarıyor ve sıvıyı bıçak yarasının üzerine döküyor. Dişlerinin arasından inliyor, yanmanın geçmesini beklerken boynundan ve göğsünden damarlar fışkırıyor ve geçtiğinde keskin bir nefes veriyor.

Sırt üstü yatmış, ben bıçağımla kancadaki fazla misinayı keserken bana bakıyor. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Gözlerim göğüs kafesinin altındaki V şeklindeki yara izinde duruyor. I dikkatimi yaraya odakladım ve kancayı yaranın üstüne doğru indirdim. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Küçük bir kahkaha atıyor ama kancanın ucu etine batınca kahkahası kısa kesiliyor. Kancayı diğer taraftan geri sokmak için yeterince sert bastırdığımda karnı geriliyor.

"Biri gitti."

Nefesini bırakıyor ve "Bana çocukluğundan bahset" diyor. İpi düğümleyip bir ilmek daha atmaya hazırlanırken gözlerinin üzerimde olduğunu görmekten çok hissedebiliyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?" "Nasıl bir şeydi?"

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunu fark ettim ve ona söyledim. İlk birkaç yıl kaptan ve Faline ile yaşadığımı anlatıyorum. Bana da Kai'ye davrandıkları gibi davrandılar, aynı eğitim, aynı ev işleri. Yazları yüzerek, balık tutarak ve tüm koruda saklambaç oynayarak geçirdik. Sonra ona başımıza açtığımız belaları, hırsızlıkları, eşek şakalarını ve ergenlik çağındayken ayrılmak zorunda kaldığımız noktaya kadar neden olduğumuz genel kargaşayı anlattım.

Bana kendi kalkanım verildi, diğer ebeveynsiz ve eşleşmemiş bireylerle birlikte korunun tepesinde yer aldım. İlk başlarda bu beni çok etkiledi. Benim yaşımdaki hiç kimse Urchin Row'da yaşayan bir çocukla takılırken görölmek istemezdi.

Yalnızdım ama yalnızlığa alışmıştım. Muhafız olma teklifine girecek yaşa geldiğimde, bu bana bir amaç duygusu verdi. Eğitim için yaşadım ve Messer ve Aurora ile arkadaşlıklar kurdum. Ya da geriye dönüp baktığımda, Messer ile arkadaş olduğumu ve Aurora'nın bana tahammül ettiğini fark ettim. Bu da göz ardı edilmemeli, çünkü Aurora kimseye tolerans göstermiyor.

Son dikişi bağlarken Acker'a bakıyorum. Yaptığım işi inceliyor ve tatmin edici bulmuş olmalı ki, giydirmem için bana daha iyi erişim sağlamak üzere oturuyor. İşim bittikten sonra elini benimkinin üzerine koyarak çekilmemi engelliyor.

Elini çekmiyor. "Yıllarımı o gün ölmeni umarak geçirdim. Diğer seçenek bana sadece başına gelebilecek en kötü şeyleri hayal etmem için alan bıraktı. Orada güzel anıların olmasına sevindim, bunun yerine evde olmasını dilesem bile." Söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyor ama beni serbest bırakıyor.

"Çocukluğum mükemmel geçmedi, ama huzur içinde yaşamayı bildim. Alaha." Kendisi için söyleyebileceğinden çok daha fazlası. Yine de beni rahatsız eden bir şey var. "Neden elimi taşın üzerine koymamı istedin? Duvar mı?"

"Alaha seni bunca zaman tutarsa uyanışını kaçıracağını biliyordum."

"Ne demek *uyanış*?"

"Birisi büyüsüne kavuştuğunda. O kişinin sen olduğundan emin olmanın tek yolunun seni toprağa dokundurmak olduğunu biliyordum."

"Acıtacağını biliyordun."

"Evet," diyor özür dileyerek. "Bu yüzden seni takip ettim. Kendime bunun mümkün olmadığını söyledim. Seni götüren oysa Wren'in geri dönmene izin vermesi aptallık olurdu ama emin olmadan gitmene izin vermem için kendimi ikna edemedim."

Avucumun altındaki kaslarının kaydığını hissettiğimde elimin hâlâ onun yanında olduğunu fark ediyorum. Kendimden utanarak elimi geri çektim ve o da

Hareketi gözleriyle takip ediyor ama dikkat çekmiyor. "Neden acıyor?

Uyanış..."

"Ergenlik döneminde yaşanan büyüme sancıları gibi. Sadece zamanla tanışmadınız, bu yüzden bir kerede tam dozu aldınız."

"İşte bu," diyorum bıçağı diğer elime atarak. "Tek bir bıçağı çağırma gücü."

"Hayır." Gülümsüyor, başını sallıyor. "Bu çocuk oyuncağı. Uyanışı tamamlayana kadar gerçek güçlerin ortaya çıkmayacak."

Midem bulanıyor. "Markette hissettiklerimden bahsediyorsun, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Sadece hayatının sonlarında bir uyanış yaşayan insanların hikayelerini duydum ve bana anlatılanlara göre, acı verici ama bir gün içinde sona eriyor."

Bıçağı teknenin gövdesine sapladım. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Beni belirsiz bir süre boyunca hayatımda hissettiğim en büyük acıyı yaşayacağım bir yere mi götürüyorsunuz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Aşağı yukarı."

Dişlerimi sıkarak bıçağı uzattığım elimin içine çağırıyorum. Bıçak kısa mesafeyi avucuma sıkıştırıyor. "Umarım muhteşem bir hediye olur."

"İçimde öyle olacağına dair bir his var."

Hâlâ doğru yöne gittiğimizden emin olmak için kontrol ettikten sonra kış tarafa dönüyorum. Uzun bir süre, saatlerce sessiz kaldık, ikimiz de düşüncelerimize ve denizin çekimine kapıldık.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Yani bana, ocak taşından bir kaşık yontarsam," diyorum, gözlerim ona dikilmiş, "ve bu kaşığı bir adamın gözlerini oymak için kullanırsam, onu bana geri çağırabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

Gözlerini deviriyor ama ağzının kenarlarında bir gülümseme oluşmaya başlıyor. "Sanırım bu, onu insanların gözlerini oymak için özel bir niyetle yontup yontmadığınıza bağlı."

Acker'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde başka hangi silahları günlük bir nesne olarak gizleyebileceğimi düşünüyorum.

"Ne olursa olsun," diyor, yüzü pişmanlıkla kaplı, "özür dilerim."

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Özrünün hiçbir değeri yok ama yine de güzel bir duygu.

Omuz silkiyorum. "Ben de."

BÖLÜM 18

Acker oltaların ucundaki kancaları takmaya devam ederken dişleriyle misinayı koparıyor. Dün gece sırayla nöbet tuttuk. Önce o, sonra ben, ve o aç uyandı. İkimiz de susadık ama boşa nefes tükettiğimizi bildiğimiz için ikimiz de bunu dile getirmedi.

Olta takımı Alaha'nın doğusundaki ve güneyindeki resiflerde daha küçük avlar içindir, ancak bu da belirtilmesi gereken gereksiz bir gerçek gibi geliyor. Elimizdekiler bunlar ve yakalayabildiğimizi yakalayacağız.

Umarım.

Bugün fazla rüzgar yok, bu yüzden yavaş ilerliyor. Sürekli pusulayı kontrol ediyorum ve dümeni ayarlıyorum, ama asla çok fazla değil.

Durduramıyorum

Acker'a dönmesini engelliyor. Kolları ve göğsü tam teşhir halinde, gömleği bomdan sarkıyor ve üzerindeki çürümüş kanı temizlemeye çalıştıktan sonra kuruyor. Düğüm atarken gözlerim ellerini ve parmaklarını takip ediyor. I Bunu can sıkıntısına ve bakacak başka bir şey olmamasına bağlıyorum.

"Sana balık tutmayı kim öğretti?"

Duyulabilir bir diş gıcirtısıyla cümleyi ısıırıyor. "En iyi arkadaşım, Hallis, çoğunlukla. Ordu ile seyahat ettiğimiz her zaman balık tutardık. Tatlı su balıkları. Akarsular, göller. Bunun gibi şeyler."

O benim hakkımda her şeyi biliyor gibi görünürken ben onun hakkında çok az şey bildiğimi fark ediyorum. "Katıldığında takip ettiğin arkadaşın o mu?"

"Evet." Bana gülümsüyor. "Babamın dehşetine rağmen."

Bu ilgimi çekti. "Çoğu soylunun oğullarının hizmet etmek istediğini bilmekten gurur duyacağını düşündüm."

"Gençlik yıllarımı onun kanatları altında, mahkemede siyasi ün kazanarak geçirmemi tercih ederdi."

"Peki ya annen?"

Kaşlarını çatıyor, makarayı sıraya tam olarak oturtmak için mücadele ediyor. "Ben on iki yaşındayken öldü."

"Özür dilerim."

Başını sallayarak özrüme gerek olmadığını belirtiyor. "Kız kardeşim bana çok annelik yapar."

Ufukta bakacak daha ilginç bir şey varmış gibi davranıyorum. "Peki ya senin eşin?"

"Kibritim mi?" diye tekrarlıyor, makarayı sarma işine devam etmeden önce bana bakıyor.

"Evet. Nadir olduklarını söylemiştin. Nasıl biri?"

"Şey," diyor gülümseyerek başını sallayarak, "o... *büyüleyici*." Söyleyiş şekli bunu inkar edilemez kılıyor, sanki varlığının her zerresiyle bunu kastediyor.

Göz devirmemi kontrol edemiyorum. "Evet, gözleriyle ilgili detayları anladım. Bana *ondan* bahset. Nasıl biri? Ne iş yapar?"

Çenesini kaşıyor, konuşmak üzereyken omzumun üzerinden bir şey fark ediyor, gördüğü şey karşısında gözleri doluyor. Gece mavisi bir kuşun teknenin kış tarafına konduğunu görmek için tam zamanında dönmeden önce kanat çırpışlarını duyuyorum.

O ciyaklıyor ve ben yüzümü kaplayan bir gülümsemeyle irkiliyorum. "Beni nasıl buldun?"

Soru ağzımdan çıkar çıkmaz, Acker bir kolunu belime dolayarak beni geri çekiyor.

"Hey!" Protesto için ayaklarımı tekmeliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Beni kuştan olabildiğince uzağa çekiyor ve vücudumu kendi vücuduyla siper ederek hançerine uzanıyor. Reflekslerinin ne kadar hızlı olduğunu gördükten sonra aklıma gelen tek şeyi yapıyorum...

Onu yakaladım.

Sesli bir *oof* ile güverteye iniyor. "Ne yapıyorsun?" "Ne kadar aç olduğun umurumda değil," diye bağıyorum. "Benimkini yemeyeceksin

kuş!"

"Ne?" Omzunun üzerinden bakıyor, gözlerimi tam olarak karşılayamıyor.

Karnının üzerindeki pozisyonu. "Onu yemeyeceğim. Onu *öldürmek* istiyorum." "Böylece onu yiyebilirsin!" Vücut ağırlığımı onun sırtında sabit tutuyorum. "*Beni* yeme ihtimali daha yüksek."

"Sen-ne?" Başımı kaldırıp kuşa bakıyorum, keskin bir anlayışla başını yana eğmiş bizi izliyor. Minik bir pençeyle başını kaşıyor ve tek bir tüyünü eğri bırakıyor.

Acker altımda inliyor. "İstesem seni kolayca alt edebileceğimin farkındasın, değil mi?"

"Kuşumu öldürmeyeceğine söz verir misin?"

İkimiz de kuşun ayaklarının dibinde bir ağaç karıncası görmesini izliyoruz. Onu gagalıyor ve teknenin kenarı boyunca kovalıyor.

Acker bir iniltiyle gözlerini devirir. "Söz veriyorum."

Ben yavaşça kalkıyorum ve Acker da aynı şekilde temkinli, gözlerini teknenin yanından atlayan kuşa dikmiş.

"Sakin ol. O zararsızdır." Etrafından dolanıyorum ve kuşun bileğime atlaması için elimi uzatıyorum. Başını içeri sokup avucuma sürtünüyor, kaşınmak için yalvarıyor.

Acker sadece küçük adımlar atarak yaklaşıyor. "Peki, *evcil hayvan* olarak bir eyunu nasıl edindiğinizi sorabilir miyim?" diyor, bir sevgi sözcüğü gibi söylemesi onu incitir.

"Penceremden uçtu. Ya da düştü, daha doğrusu. Kanadı yaralanmıştı ve ben onu sağlığına kavuşturdum." Bileğimi çeviriyor ve sallanıyor. "Eyun nedir?"

"Onlar mitolojik yaratıklar, insanları hiçbir iz bırakmadan yiyip bitirebilen yırtıcı kuşlar. Ve *bunun* böyle olduğunu bilecek kadar çok resim gördüm..." Kuşu işaret ediyor. "Bu bir eyun."

"Merak uyandırıcı," diyorum teknenin etrafındaki suya bakarak.

"Alaha'da bize anlatılan dev kalamar hikâyelerine çok benziyor."

"İkinci Güneş söndüğünde dünyayı kasıp kavuran şeytani yaratıklara dair hikâyeler var."

Kuşun pençeleri bileğimi sıkıca kavırıyor, uçmadan önce sahip olduğum tek uyarı bu. Acker başının üzerinden uçup direğin tepesine konarken eğiliyor.

"Grenadine onun için bir cadıydı ve kuş onu asla yemeye çalışmadı." "Ben kesinlikle Grenadine'den daha cazip bir yemeğim," diyor,

Oyunculuğunun bir kısmı geri dönüyor. Oltaları kontrol etmeden önce hayvana son bir kez bakıyor. "Adı ne?"

"Alaha'da evcil hayvanlara izin verilmiyordu, bu yüzden ona hiç evcil hayvan vermedim. Erkek olup olmadığını bile bilmiyorum."

Acker önce bana sonra kuşa baktı. "Ne olursa olsun sana bağlanmış gibi görünüyor."

Bir an düşünüyorum, beni bulmak için okyanusu aşan kuşa hayret ediyorum. "Mavi," diyorum. "Mavi ismini seviyorum."

Çizgilere dokunarak gerginlik olup olmadığını kontrol ediyor. "Mavi o zaman."

Sırıttıyor, şüphesiz akıllıca bir şey söylemek üzereyken karşımızdaki oltalardan biri kıvrılmaya başlıyor. Teknenin diğer tarafına koşuyor ve oltayı tutucusundan çıkarıp makarayı sarıyor. Oltaya uzanıp çekiştiriyorum, suyun yüzeyini kıran iyi büyüklükteki pomper balığı beni heyecanlandırıyor.

Balığı tekneye yeterince yaklaştırmak için birlikte çalışıyoruz, ben de onu sudan çıkarıp teknenin yan tarafına alıyorum. Ayaklarımızın dibine düşüyor. Acker onu ağzından tutup kancayı çıkarıyor, göstermek için havaya kaldırıyor, gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor.

Yukarıdan yüksek bir çığlık geliyor. Kafalarımız, kuşun -Mavi'nin- balığı kaparken yaklaşan pençelerini kaçırmak için mükemmel bir zamanda geriye doğru sallanıyor. Acker'ın elinden bir hamlede kurtuluyor. Kıç tarafına iner ve birkaç saniye içinde gagasını tüm vücudunu çarpıtacak kadar açarak balığın tamamını yutmadan önce ağzının içine sığdırır.

Acker ve ben şok içinde birbirimize bakıyoruz, ağzımız bir karış açık.

Gözlerimi ondan ayırmaya korkarak tekrar kuşa bakıyorum. "Hepsini oraya nasıl sığdırdı?"

O da benim gibi inanmayarak başını sallıyor. "Büyü." Tekrar göz göze geliyoruz ve Acker parmağıyla beni işaret ediyor. "Onu benden uzak tut." Parmağını kuşa doğru sallıyor. "Ve yemeğimden uzak dur."

Mavi ciyaklıyor.

Önünde çömeliyorum. "Bunca yolu uçtuktan sonra acıkmış olmalısın."

O da bana bakıyor, obsidyen gibi siyah gözleri benimkileri tutuyor.

"Sizinle bir anlaşma yapacağım. Yakaladıklarımızı çalmadığın sürece senin için yemek ayıracağız." Yeni bir anlaşmaya vardığımızı umarak gözlerimi ona dikiyorum. "Ve Acker'ı da yiyemezsin," diye ekliyorum iyi bir önlem olsun diye.

Mümkün mü bilmiyorum ama işi şansa bırakmak istemiyorum.

Gagasını hızlıca tıkırdatıyor ve ben de bunun onayladığı anlamına geldiğini varsayıyorum.

BÖLÜM 19

Susuzluk bunu anlatmaya yetmez.

Dudaklarımı ne kadar sık yaladığımın ya da ne kadar sık yutkunduğumun bir önemi yok; yarılmış deri ve kaşınan boğaz için bir erteleme yok. Yiyecek ve son birkaç gündür yakaladığımız balıkların çiğ etinden aldığımız az miktardaki su olmasaydı daha kötü durumda olurduk.

Acker pek konuşmadı ama sanırım ben de konuşmadım. Susuzluk ve hedefimize ulaşma arzusundan başka bir şey düşünmek zor. Gece gündüz neredeyse sürekli bir bulut örtüsü var. Gündüzleri güneşin sıcağından korunmak için güzel bir rahatlama ama geceleri de yerimizi tam olarak belirleyemiyoruz.

Mavi tepemizde uçuyor, kanatlarını rüzgâra açmış. Yelkenleri ve ufuktaki olası gemileri gözlemek için vardiya değiştirerek kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik. Günler bir şekilde en yavaş işkenceyle gelip geçiyor, yine de bir bulanıklık içinde geçti, o kadar çok ki neredeyse izini kaybettim. Bir ritme oturduk: uyan, ye, uyu, tekrarla.

Acker uyukluyor, geminin sükûneti tam anlamıyla etkisini gösteriyor ve ben yüzüncü kez esnediğimi hissediyorum. Benim için yeterince yavaş hareket ediyoruz.

serinlemek için suya girip rahatlayacağım. Bu bana ayrıca teknenin dibine yapışmış olabilecek midyeleri kontrol etme şansı da verecek. Eğer çok beklersek, sürüklenmenin ağırlığıyla hızımızı düşürecekler.

Acker uyanmıyor, ben iç çamaşırlarıma kadar soyunurken göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyor. Teknenin kenarına oturup palamar ipini belime bağlıyorum ve tekrar suya giriyorum. Okyanusun serin suyunun tadını çıkarıyorum. Aşırı ısınmış tenime merhem gibi geliyor ve sırtüstü yüzüyorum.

Bir süre sonra bıçağımı çağırıyorum ve teknenin altına dalıyorum. Kıç tarafta büyümelerinin başlangıcında olan birkaç midye kümesi var, bu yüzden kolayca çıkıyorlar. Onları her seferinde bir avuç tutuyorum ve nefes almak için yukarı çıktığımda Mavi'ye yediriyorum.

Bu süreci o kadar çok tekrarlıyorum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ne kadar mutsuz olduğumdan başka bir şeye odaklanmak güzel bir soluklanma oluyor. Her ne kadar Alaha'dan ayrılmanın yapmam gereken bir şey olduğunu bilsem de, bu beni evimi özlemekten alıkoymuyor. Küçük kalkanımı, yatağımı ve günün ne getireceğini bilmenin güvenliğini özledim. Kai'yi ve Messer'ı özledim. Belki Aurora'yı bile ama bu muhtemelen susuzluktan kaynaklanıyor.

Mavi'yi beslemek için yukarı çıkıyorum. Yemleme arasında suyun üstünde tüylerini kabartarak bekliyor.

"Burada olmana sevindim," diyorum ona.

Midyeleri yalayıp yutuyor ve tüylerini sallıyor. O kuş beyninin içinde neleri ifade edebildiğini merak ediyorum.

Sonra bir şeyin beni yüzeyin altına çekmeden bir an önce bileğime dolandığını hissediyorum. Suyun altında çılglık atıyorum. Kılıcımı hazırlıyorum, muhtemelen dev bir kalamara karşı savaşmaya hazırlanırken kalbim göğsümde öfkeyle atıyor.

Serbest kalıp dönebildiğimde, Acker'ın gülümseyen yüzüyle karşılaşıyorum. Yedek ayağımla ona tekme atıyorum ve nefes yolumu tıkayan suyu öksürerek yüzeye doğru yüzüyorum. Acker ortaya çıktığında mavi uçuyor.

Saçlarındaki suyu silkeleyerek her yöne damlacıklar püskürtüyor ve ben de aklıma gelen her türlü küfrü ona doğru savuruyorum. Gülüyor, gözleri öfkeme maruz kalmanın verdiği zevkle parlıyor. Bu sadece beni daha da kızdırmaya yarıyor.

Yüzüne su sıçratıyorum. "Sana zarar verebilirdim," diyorum bıçağımı kaldırarak.

"Bu ilk kez olmazdı, değil mi?" diyor, gülümsemesi kulaktan kulağa yayılırken en ufak bir pişmanlık bile duymuyor.

"Ugh." Çok sinirliyim.

Tekneye doğru dönüyorum ve sonra başımın arkasına çarpan suyun hissini fark ediyorum.

O yapmadı.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum, her nefes alışımında öfkeleniyorum. "Tekrar yap," diyorum ona. "Sana meydan okuyorum."

"Yoksa ne olur?" derken kaşlarını kaldırıyor, saf bir kabadayılıkla.

Sorusunu cevaplamaya değer bulmuyorum. Bence çok ama çok kötü bir şey olacağı aşikar.

Işık sudan yüzüne yansıyor, kirpiklerine ve saçlarına yapışan damlacıkları belirginleştiriyor. Cildi koyulaşmış, denizdeki ilk birkaç günün kırmızısını kaybetmiş ve bu bir şekilde gülümsemesini çok daha şehvetli hale getiriyor.

Üzerime bir daha su sıçratmayacağından emin bir şekilde tekneye dönüyorum. Belimdeki palamar ipini çözüp kemente bağladım ve teknenin sularına daldırdım.

halatı kullanıyorum. Bıçağımı gövdeye saplıyorum ve tam ipin üzerine çıkmak üzereydim ki Acker beni arkamdan yakalayıp suya geri fırlatıyor.

Piç kurusu.

Ondan uzaklaşıp yüzeye çıkmaya çalışırken zihnimde cinayet düşünceleri hakimiyet için savaşıyor. Hemen arkamda beliriyor ve omuzlarının üstüne atlayarak onu suyun altına geri itiyorum. Onu geri döndürmek o kadar tatmin edici ki, havaya çıkar çıkmaz üzerine su sıçratıyorum.

Gözlerinde beni suyun altına dalmaya iten yırtıcı bir bakış var. Ondan daha iyi bir yüzücü olduğumu biliyorum, bu yüzden kaçmak için teknenin altına dalıyorum ve diğer tarafta ortaya çıkıyorum. Bir gözüm altımdaki suda, teknenin her iki yanında, karanlık bir figürün ortaya çıkmasını bekliyorum.

O kadar uzun süre yürüdüm ki acaba vazgeçti mi diye düşünmeye başladım, sonra üzerime bir gölge düştü. Yukarıdan gelmesini beklemiyordum ve yukarı baktığımda şeytan gibi gülümsediğini gördüm. Aramıza mesafe koymak için geri yüzüyorum ama faydası yok. Suyu atlıyor ve beni bir nefeste kollarının arasına alıyor.

Kurtulmak için tekmeliyor ve mücadele ediyorum, parmakları karnımın ve kaburgalarımın hassas bölgesini sıyırdığında gülüyorum. Önü sırtımın tamamına baskı yapıyor, çıplak ten çıplak tene karşı, uylukları ve bacakları benimkiler boyunca fırçalanıyor. Dokunulamayacak kadar sıcak.

Beni de kendisiyle birlikte suyun altına çekiyor ama bu, karnımda gezinen elin ya da göğsüme dolanan diğer elin yakıcı sıcaklığını bastırmıyor. Sistemimi dolduran uygunsuz hisler uyandırıyor.

Bu bana Kai'nin etkisi altında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor; Acker muhafızlar odamı aradıktan sonra kalemin çatısında saklanırken Kai güçlerini üzerimde kullanmıştı. Sanki bedenim bana ait değilmiş gibi. Kontrol, düşünce ya da mantık yok, sadece hissediyorum. Dokunmak ve dokunulma arzusu. Ondan yayılan sıcaklığa çekiliyorum.

Ve bu Acker'a karşı hissetmem gereken bir şey değil.

Yüz yüze olduğumuz yere doğru manevra yapmayı başarıyorum. Beni ele geçiren paniği görüyor olmalı çünkü gülümsemesi soluyor, kolları etrafımda gevşiyor. Ellerimle göğsünü itiyorum ve yüzeye doğru yüzüyorum. Tekne çoktan uzaklaşmıştı ve ona yetişmek için kollarımı ve bacaklarımı itiyorum. Tekneyi bağlı olmadan bırakmamız dikkatsizlikti.

Gemiye bindiğinde sırtım Acker'a dönüktü. Saçlarımı çözüp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, ona bakamayacak kadar dalgınmışım gibi davranıyorum, giyinirken aramızda yeni bir gerginlik yokmuş gibi davranıyorum.

Sessizliği ilk bozan o oldu. "Seni üzmemek istememiştim," diyor, sesi alçak ve emin değil.

Bakışlarını karşılayamayacak kadar utanıyorum. "Sorun değil," diyorum, içimdeki korkuyu -hâlâ devam etmekte olan bir korkuyu- tartışmak istemeyerek.

Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor ve ben rüzgârgülüne, tepedeki bulutlu gökyüzüne, sonra da bir açılıp bir kapanan yelkenlere bakıyorum. Rüzgar düzenindeki değişikliğin nereden geldiğini söylemek zor.

Dümeni ayarlıyorum, yelkenler düzeline kadar tekneyi döndürüyorum. Pusulayı kontrol ediyorum. "Yakınlarda bir fırtına olabilir. Tahmin etmem gerekirse, ileride. Etrafından dolanabiliriz ama şanslıysak biraz yağmur alacak kadar yaklaşabiliriz."

Acker karşıma oturuyor, başını görüş alanıma doğru eğiyor, ben de ona bakmak zorunda kalıyorum. "Şartlar değişirse diye yemek yemek ister misin? kötüleşir mi?"

Başımı sallıyorum, o anın geçmesine izin verdiği için minnettarım.

Bir balığın derisini yüzüyor ve bağırsaklarını çıkarıyor. Mavi'nin dipsiz bir kuyu olduğunu keşfettik ve Acker'ın fırlattığı artıkları havada yakalamakta çok hızlı.

teknenin yan tarafında. Eti şeritler halinde dosyalayarak hançerinin ağzında bana bir parça sunuyor.

Bir dilim kesmek için uzandığımda korkunç bir şey fark ediyorum, elim havada duraklıyor. "Bunca zamandır bu bıçağı mı kullanıyordun?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var. "Evet," diyor ama daha çok bir soru gibi çıkıyor.

Boğazımın arkasındaki safra yükseliyor. "Beni bir adamın gözüne sapladığın hançerle mi besliyordun?"

Gözlerini bana dikti. "Hayır desem daha mı iyi hissedersin?" Bir süre sessiz kaldıktan sonra elimi tutuyor ve çiğ eti avucuma vuruyor. "Kalan bal likörüyle temizledim. Gayet iyi."

Bu kadar.

Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Balığı ona doğru fırlatıyorum, suratının tam ortasına isabet ettiğinde ıslak bir şaplakla tatmin oluyorum.

Gözlerini kırptırıyor ve eliyle yüzünü siliyor. "Diğer tek bıçak sende. Sence ben ne kullanıyordum?"

Daha zeki olsaydım, belki sesindeki kaynayan sükûnete kulak verirdim ama tiksintinin ağızından dökülmesine engel olamıyorum. "Aklı başında hiç kimsenin gerçek bir cinayet silahını çatal bıçak olarak kullanacağını düşünmemiştim."

Yavaş ve ölçülü bir şekilde nefes alıyor, sanki saniyeleri öfkelerini yatıştırmak için kullanıyormuş gibi. "Diyor ki, erkeklerin gözlerini oymaktan bahseden kadın

gözlerini kaşıkla oyar." Hançeri gövdenin yan tarafına saplar. "Açlıktan öl. Umurumda değil."

Bu konuda herhangi bir endişesi yok ve taş gibi bir sessizlik içinde oturuyoruz.

yemek yiyor. Karnımdaki açlığı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, suyun tekneye vuruşunun gurultuyu gizlemesini umuyorum.

Burnuma tek bir su damlası düştüğünü hissediyorum ama elimle yokladığımda bir şey bulamıyorum. Başımı arkaya eğip tepemdeki gri gökyüzü örtüsünü inceliyorum ama yağmur yağdığına dair bir iz göremiyorum. Başboş bir okyanus suyu damlası olmalı. Acker yokmuş gibi davranma görevime devam ediyorum, sonra onu tekrar hissediyorum, bu sefer elimde. Sonra alnımda.

Çiseleyen yağmura karşı gözlerimi kırptırıyorum. Acker da hissediyor ve yukarı bakıyor,

Gözleri parlıyor ve gözlerimiz buluştuğunda sırtıyor. Birkaç dakika içinde sağanak yağmur başladı. Neredeyse anında sıırıslıkla olduk. Suyun direk boyunca yakalanıp ipten aşağıya ve kuyuya süzölüşü beni büyölüyor. Ağzımı açıyorum ve tanrılardan gelen nektarın tatlı tadını tadıyorum.

Gözlerimi açtığımda Acker'ın bakışları üzerimdeydi. Yüz ifadesi düşöncelerini ele vermiyor.

Yağmur teknenin etrafında bir perde oluşturarak görüş mesafesini azaltıyor. İleride kötüleşebilecek hava koşullarından kaçınmak için bizi doğuya doğru çeviriyorum, tekne yan yatarken dik bir dönüş yapıyorum, pruva suyun üzerinde oluşan beyaz şapkaların üzerinden kalkıyor. Dümen her vuruşta elimde sarsılıyor ama uzun bir süre sabit kalıyoruz.

Günlerce durgun kaldıktan sonra buna ihtiyacımız vardı. Eğer bu rüzgarı kullanabilirsek, hızlı bir ilerleme kaydedeceğiz. Bunu düşünür düşünmez, rüzgarlar değişiyor. Rüzgarın yönü değişti.

Yelkenler dalgalanmasını kaybediyor, ıslak perdeler
gibi sarkıyor. "Kahretsin."

Acker öne doğru eğilerek yağın yağmura karşı bağırır. "Ne oldu?"

Başımı sallıyorum, sanki yüksek sesle söylemek daha doğru hale
getirecekmiş gibi, bunu dile getirmekten çok korkuyorum. "Fırtına rotasını
değiştirdi."

Artık batıya doğru hareket etmiyor, doğrudan üzerimize geliyor. Ben
dümenle savaşırken tekne bir ileri bir geri sallanıyor.

"Geri dönmeli miyiz?" Acker diyor ki. "Ondan kaçmaya mı çalışalım?"

Mavi sesleniyor, direktten atlarken tüyleri rüzgârda dalgalanarak
uçuyor. Yağmura yakalanmak uğruna fırtınanın şiddetini yanlış
değerlendirdim ve bu hayatımıza mal olabilir.

"Deneyebiliriz," diyorum bakışlarına
karşılık vererek. Ama çok geç olabilir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

Zifiri karanlık. Görüşüm olmadan tüm zaman ve yön duygumu kaybettim. Rüzgar ve dalgalar bizi hırpalıyor. Teknenin akıntısı denizin insafına kalmış durumda.

Karanlıkta birbirimizi kaybetmemek için sözsüz bir anlaşma yaparak, birbirimize tutunarak teknenin yan tarafına karşı gerilim yaratmak için bedenlerimizi kullanıyoruz. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen saatler boyunca fırtınaya dayanıyoruz.

Arada sırada okyanus altımızda dibe vuruyor ve midem protesto için çalkalanıyor. Su bir dalışta teknenin kenarından atlıyor, ancak bir sonraki dalışta tekrar dışarı akıyor. Tek yapabildiğimiz bizi de beraberinde götürmemesi için tutunmak.

Hava sıcaklığı düştü. Tekneye giren her su, titreyen tenimizde taze buz hissi yaratıyor. Teknenin içinde biriken su miktarı bizi batırmazsa, bizi batıracak olan şey ısı eksikliği olacaktır.

Tekrar ve tekrar, dalga dalga geliyor. Konuşmuyoruz. Kelimeler bizi kurtarmayacak.

Sonra... kükreme başlar.

Alçak, gök gürültülü bir titreşim havaya nüfuz ediyor, suyun ve nefeslerin sesini ve hatta göğsümün içindeki kalp atışını bile bastırıyor. Kalbimin atmayı tamamen bıraktığını anlamak için hissetmeme ya da duymama gerek yok, Çünkü ne olacağını biliyorum.

Girdaplı bir deniz fırtınasının ortasını daha önce sadece bir kez deneyimledim, ama bu unutamadığım bir anı. Havanın şiddetlenmesi, kulak zarlarımı, ağaçları ve tüm koruyu sarsması, sadece su yükselip Alaha'nın yarısını yuttuğunda bunu takip eden delici sessizlik. Birçok kişi hayatını kaybetti.

o gün evlerini, bazılarını da hayatlarını kaybettiler.

Acker'a uzanıyorum. Kollarını bana dolamakta tereddüt etmiyor.

Dudaklarını doğrudan kulağımın kabuğuna yerleştirerek, onu duyabilmem için bağırıyor. "Sakın bırakma! Ne olursa olsun. Sakın bırakma."

Beni vücuduna iyice yaklaştırıyor, başımı çenesinin altına sıkıştırıyor, bacaklarını ve beni tutmayan kolunu kullanarak bizi içeriye doğru destekliyor.

tekne.

Yağmur artık yağmıyor ama havada minik iğneler gibi savruluyor.

Yağmur

Kükremenin uğultusu rüzgarın gücüyle büyür. Şimşek, ilk saatlerdir gördüğümüz, gökyüzünden gelen mızraklar. Keskin bir gök gürültüsü sesi, kükreme sesini bir kırbaç gibi yarıyor. Acker kolunu bana doluyor. Bu acı verici bir kucaklaşma ama sırlıslıkla gömleğini parmaklarımla sıkarken minnettarım.

Sonra, bir mumu söndürür gibi, rüzgar ve yağmur durur. Acker'ın ve benim keskin nefeslerimiz sessizliği dolduruyor. Teknenin kıcı öne doğru eğiliyor. Acker eğimle birlikte öne doğru düşmemizi engellemek için kol ve bacaklarındaki gerilimi güçlendiriyor. Pruva, bir dalganın aşağı tarafına kafa üstü çakılıyor ve serbest düşüşe geçiyoruz.

Gözlerimi sıkıca kapatıp teknemizin parçalanacağı ve sonumuzun geleceği o kaçınılmaz tahta çarpma sesini bekliyorum.

Ama asla gelmez.

"Tanrılarım." Acker'ın sesi zar zor bir fısıltı, ama yine de kulağımda yankılanıyor.

Gözlerimi açıyorum ve tüm nefesimi kaybediyorum. Her yönden ışık parlamaları geliyor, gökyüzüne ve denize uzanan kollar gibi ve Aradaki her yerde. Fırtınanın kalbinde dağ büyüklüğünde dalgalar çalkalanırken, az önce içinden geçtiğimiz bulut ve yağmur duvarını ve çalkalanan suyu görmek için ışık sağlıyor.

Dalgalardan birine düşen bir şimşek, yüzeyin altındaki suyu parlak mavi renkte aydınlattıktan sonra tekrar siyaha boyuyor. Hava elektriklendi ve iliklerime kadar ıslanmış olmama rağmen vücudumdaki tüm tüyler diken üstünde duruyor.

Tepemizden aşağıya inen pürüzlü bir elektrik hattı, teknemizden çok uzak olmayan suya çarpmadan önce en az direnç gösteren yolu arıyor ve etrafımızdaki suyu aydınlatıyor.

Nefesim kesildi.

Acker küfür ediyor.

Uzun, karanlık dokunaçlar teknemizi çevreliyor, çalkalanan suyun içinde etrafımızda dolanıyor. Son darbemiz olmasını beklediğim dalganın dibi, bir sonraki dalgaya tırmanmaya başladığımızda hiç gelmeyecekmiş gibi görünüyor, neredeyse su yüzeyinin üzerinde yüzüyormuşuz gibi.

Neredeyse taşınıyor gibiyiz.

Acker beni bırakmıyor. Ne fırtınanın ortasında ne de fırtınanın gözünün perdesini aştığımızda. Tekne her an parçalanacakmış ve denize düşecekmişiz gibi hissettiğimizde değil.

Kolları titrediğinde bile tutuşunu asla azaltmıyor.

Asla bırakmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Bu bir anı.

Rüyamda bunun farkındayım, haftalardır gördüğüm rüyanın aynısı. Kuş tüyü ve yastıklardan yapılmış bir yatak, çimen tepelerine doğru kayıyor. gözün görebildiği kadar. Yumuşak bir esinti var, kır çiçeklerinin saplarını ellerimde iç içe geçirirken soluk sarı saçlarım görüş alanımın etrafında dalgalanıyor.

Bükülmüş dizlerimin altındaki serin, nemli toprağı hissedebiliyorum ve toprak kokusu çok güçlü. Kucağımdaki eserime bir çiçek daha eklerken elbisem sarı ve beyaz süslemeli. Kraliçelere layık bir taç. Annem elbette buna bayılacak. Ona yaptığım her şeye bayılır.

Altın bir kelebek elimin arkasına konuyor, ben de donup kalıyorum, o kanatlarını açıp kapatırken kıpırdamadan duruyorum.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu. "Bugün nasılsın?" Altın kelebekler favorimdir.

Uzun otların arasında ilerleyen ayaklar önce bir çocuğu, sonra da bir diğerini göstererek önümde durdular. Kelebek kanat çırparak uzaklaşıyor.

İlk çocuğun teşhis edebildiğim tek özelliği çilleri. Burnunun köprüsünde ve yanaklarında belirginler ama başka bir şey ayırt edemiyorum. Vücudu güneş ışığında belli belirsiz bir serap gibi, ama kaşlarını çatıldığını biliyorum. Bunun doğru olduğunu bilmek için ifadesini görmeme gerek yok. Her zaman bir şeye ya da başka bir şeye kırgındır.

Tacımı onun görüş alanından saklamaya çalışıyorum ama o bu hareketi fark ediyor ve tacımı elimden alıyor. "Bu saçmalıktan daha fazlasını mı yapıyorsun?" Tacı başına yerleştiriyor ve ikinci çocuğa dönüyor. "Nasıl görünüyorum?"

İkinci çocuk ortaya çıkar. Kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve güzelliğiyle delip geçen dolgun bir ağzı var. Çilli çocuğu itiyor. "Tıpkı bir amcık."

"Bence oldukça seçkin görünüyorum." Geriye doğru sıçırıyor ve bir sopaya takılarak boğuk bir sesle yere çarpıyor.

Kahverengi gözlü çocuk kakhahalar atarak onun yanından geçer. "Hak ettiğini buldun, seni ahmak." Omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor. Çilli çocuk,

şimdi homurdanıyor, tepede gözden kaybolana kadar arkalarından takip ediyor.

Gözlerimi açtım.

Teknenin tanıdık sallantısı tanıdığım ilk şey, gövdesinin yumuşak gıcirtısı. Sonra mavi gökyüzü ve çok parlak güneş. Başımı Acker'a doğru çeviriyorum. Yanağım kolunun iç kısmına değiyor ve göğsündeki yaşam görüntüsüne, zaferimizin görsel kanıtı olan her nefese hayret ediyorum.

Başardık.

Gökyüzünden mavi ciyaklamalar geliyor.

Acker'ın gözleri açılıyor ve kuş teknenin üzerinde daireler çizerken kaşlarını çatarak kızgınlıkla gözlerini kırıştırıyor. Sonra Acker benimle aynı şeyi fark etmiş gibi gözlerini kırıştırıyor ve başını yana çevirerek bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. Bu, rüyamdaki kahverengi gözlü çocuğun bakışları, sadece daha yaşlı ve bilge, hayat tecrübeleri derinliklerinde toplanmış.

"Merhaba," diyor, sesi yumuşak ama kenarları sert.

"Merhaba" diye cevap verirken sesime karışan duyguya engel olamıyorum.

Beni sımsıkı kucaklıyor ve yüzümü göğsüne gömüp başardığımız için duyduğum mutlak rahatlamanın tadını çıkarırken kendime bunu çok fazla düşünecek alan bırakmıyorum. Hayattayız. Daha kötü görünüyor ama hayattayız.

Aynı anda birbirimizi serbest bırakıyoruz, gemiyi incelemek için doğruluyoruz.

Ana yelken bumbadan yarıya kadar açılmış ama sağlam. Ancak baş yelken direğinden sallanıyor ve ikiye ayrılmış durumda. Direk ve bumba sağlam görünüyor ve herhangi bir sızıntı yok gibi. Sadece ana yelkenle, daha yavaş hareket edeceğiz ama çalışır durumda olacağız. Daha kötüsü de olabilirdi.

Balıkçı kuyularından birinde sakladığımız eşyaları inceliyorum.

Her şey sırlısklam ama bu beklenen bir şey.

Acker bir elini yüzünde ve çenesinde gezdiriyor. "Sanki bütün geceyi bira içerek geçirmişim gibi hissediyorum."

Su tasını alıyorum ve Acker'a vermeden önce yarısını içiyorum. "Bunu sık sık yapıyorsun, değil mi?"

Şişeyi bitiriyor, her yutkunuşta boğazı sallanıyor. "Ben kendi payıma düşen eğlenceyi yaşadım. Peki ya sen? Şarap ister misin? Cin?"

"Alaha'da alkole izin verilmiyor ama Kai bir keresinde babasının bal likörünü çalmıştı. Sabah kondisyonu sırasında bağırsaklarımızı kusmuştuk."

Gülümsüyor. "Benim de benzer deneyimlerim oldu. Sayamayacağım kadar çok kez içkiyi bıraktım. Benim aksime Hallis bugüne kadar bir damla bile içmedi."

Yelkenleri tamir etmeye, mandarları sıkılaştırmaya başladım. "Hâlâ çocukken olduğu kadar büyük bir dangalak mı?"

Acker sözlerimi duyunca kıpırdamadan durdu, gözleri bana kilitlenmişti. dur.

İfademi boş tutarak, halatı yelkene geri bağladım, tatmin olmuş bir şekilde yeni düşümle. "Bana çok sataştı," diyorum, bir sonrakine geçmeden önce bakışlarını karşılayarak.

Acker bir kolunu bomun üzerine yaslar. "Sana aşıktı. Sadece bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu."

Yüzümü buruşturuyorum. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" diyor dikkatli bir şekilde.

"Sen de daha iyi değildin, peki bahanen ne?"

Cevap vermiyor, ben yelkeni kaldırmaya başlarken aramızda sessizlik uzuyor. Bu sessizlik her şey hazır olana kadar sürüyor.

Dümeneye giden yolumu kapatarak beni tüm dikkatimi ona vermeye zorluyor.

"Anılarını ne zaman geri almaya başladın?"

Bu konuşma şimdiden yorucu olmaya başladı ve bir şey söylediğim için pişmanlık duyuyorum. "Belki Market'ten beri. Garip rüyalar görüyorum. Başta saçma olduklarını düşünmüştüm ama giderek daha canlı hale geliyorlar. Sanki bazı anıları yeniden yaşıyormuşum gibi."

Bilgi saklayıp saklamadığımı anlamaya çalışır gibi beni inceliyor. "Karaya döndüğümüzde hafızanın geri gelip gelmeyeceğini merak ediyordum ama Wren'in onlar üzerindeki etkisi sen ondan uzaklaştıkça azalıyor olabilir."

"Onları her zaman hatırlamıyorum. Bazen uyanıyorum ve rüyam bulanıklaşıyor."

Tuhaf bir yüz ifadesiyle, "Ne hayal ettin? Ben mi?"

Beni bununla kızdırma fırsatını kaçırmamasına şaşırdım. Soru. Sorgusu karşısında kaşlarımı kaldırıyorum ve hayal kırıklığına uğramadığıma kendimi ikna ediyorum. "Pek bir şey yok aslında. Sadece senin ve Hallis'in çiçek tacımı çalmanızla ilgili bir anım var."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Çiçeklerden bir taç..."

Tabii ki sahip olduğum tek anı onun için o kadar önemsiz ki hatırlamıyor bile. "Bu ve bir kez ölümsüzlüğünü itiraf ettiğin benim için aşk."

Yüzünden renk sızıyor, o kadar ki bu beni duraksatıyor. Onun Sadece şaka yaptığımı anladığında yüzü kızgınlığa dönüşüyor ve onun utancı karşısında dudaklarımdan kaçan kahkahaya engel olamıyorum.

Arkasını dönüyor. "Dokuz yaşındaydım."

Onu teknenin kış tarafına kadar takip ettim. "Ne dedin sen? Ne dedim *ben*?"

ne diyorsun?"

Oltaları gövdeden çıkarır ve incelemeye başlar

Hasar için. "Gördüğüm en güzel kız olduğunu söylediğimden oldukça eminim." Bana baktığında kulaklarının ucunun pembeleştiğine yemin edebilirim. "Yüzüme güldün." Ters ters bakıyor. "Biraz şu anı anımsatıyor."

Keyfimi bastırmak için mücadele ediyorum, yüz hatlarımı elimden geldiğince ayık tutuyorum. "Özür dilerim."

Bana inanmadığını belli eden bir bakış attı ama Gülümseme ağzının köşesinde seğiriyor. "Yalan söylediğinde çok güzel oluyorsun."

Sessizliğe gömüldüm, itirafı karşısında hazırlıksız yakalandım.

Atış için bir olta hazırlamaya çalışırken bana sırtını dönüyor. "Aslında sen kaybolmadan bir gün önceydi."

Onu yemleri nasıl dizmeyi sevdiğini bilecek kadar izledim ve sııkların geri kalanını hazırlamak için onunla birlikte çalışıyorum. "Belki de kaçmışımdır."

Çevremde onun gülümsemesini görebiliyorum. "Bir iki kez aklımdan geçmedi desem yalan olur. Ama dürüst olalım, hiçbir kız benim güzel yüzümden kaçmaz."

Gözlerimi deviriyorum. "Yedi yaşındaydım. Ve hatırlayabildiğim kadarıyla, sen çetrefilli uzuvlara ve dağınık saçlara sahiptin. Bitli olduğunu düşündüğümden oldukça eminim."

"Bitlerim vardı. Onları büyüttüm. Şimdi, onlar yıkıcı derecede yakışıklı bitler."

"Yıkıcı derecede alçakgönüllü," diye mırıldanıyorum içimden, ses tonum alaycı.

İlk oltayı attı ve oltayı teknenin kenarına yerleştirerek dikkatini bana çevirdi. "İki konuda da hemfikir olduğumuza sevindim."

Yüzümün ısınmasına engel olamıyorum. "Katılıyorum," diyorum ona, inkar edilemez güzelliğine bakarken ifademi boş tutmaya dikkat ederek. "Yalan söylediğinde de çok güzelsin."

Gözlerindeki kibirli alay, şaşkınlığa dönüşüyor.

"Senin eşin," diyorum. "O gerçek değil. Kai'ye olan hislerimle ilgili bir noktaya değinmek için yalan söyledin."

Suçlamam karşısında gözünü bile kırpmıyor, dudaklarında hâlâ bir gülümseme var ama biraz daha keskin. "Kai'ye karşı hislerinin olmamasını kastediyorsun."

Yine gözlerimi deviriyorum. Oltamı bitiriyorum ve bir sonrakine başlarken atması için ona veriyorum. "Bana söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim ki?"

Ben ona bir sonraki çubuğu verene kadar cevap vermiyor. Elimden almıyor, onun yerine elini benimkinin üzerine koyuyor, böylece bırakamıyorum ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Sana yalan söylemedim. Eşleştin."

Gözleri, tepedeki güneşin ağır parıltısı altında tereddütsüz benimkileri tutarken, dürüstlük doğru gibi görünüyor. Midemdeki batma hissi beni tedirgin ediyor. Kendime bunun açlık ve susuzluktan kaynaklandığını, haksız bir hayal kırıklığı duygusu olmadığını söylüyorum. Hem de hiç.

"Seni, zaten sahiplenilmişken bir başkasıyla edepsizlik yapacak bir adam olarak düşünmemiştim."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık daha oluşuyor. "Geçen gün suda olanları mı kastediyorsun?"

Tam olarak neyi kastettiğimi anlaması için başımı sallamama gerek yok.

Elimi bırakıyor ve oltayı benden alıyor. "Seni neyin üzdüğünü merak ediyordum," diyor oltayı atıp beni sert bakışlarından kurtarırken. "Bunun Kai'ye karşı devam eden duygularıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm ama sadakatimle ilgilendiğini bilmek beni memnun etti."

"Biri olmalı," diyorum kuru bir ifadeyle.

Onu diğerleriyle baş başa bırakıp kış taraftaki yerimi alıyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum, onun yalancı olduğunu düşünmek mi yoksa dolandırıcı olduğunu düşünmek mi? Benim gözümde ikisi de güvenilmez. Sanırım neden ondan bir beklentim olduğunu da bilmiyorum.

Halatları kurmayı bitiriyor ve teknenin burnuna sırtını dönerek her zamanki pozisyonunu alıyor. Sabahın erken saatleri, ama ter şimdiden saç çizgisini nemlendiriyor, nem boğazına kadar bir parlaklık yaratıyor.

"Eşim beni sahiplenmedi," diyor. "Evlenmedik, yani ortada bozulması gereken bir antlaşma yok. Ben istediğimi yapmakta özgürüm, o da öyle."

Sorgulayan bir kaş kaldırıyorum. "Kibritlerin nadirliğinden bahsettiğine göre, bunu göz ardı edecek kadar rahat olmayacağını düşünmüştüm."

"Eşimin bana sahip çıkması için uzun süre bekledim," diyor, biriken kirli sakalını kaşırken yüzünde dalgın bir ifade var

Çenesi boyunca. "Yeterince uzun, sanırım."

Sanki kendisini rahatsız eden ikilemi çözmüş, karar omuzlarından kalkmış gibi konuşuyor. Maının neden onu almadığına dair bir açıklama yapmıyor.

Başımı yana eğip ona yeni bir açıdan bakıyorum. "Ve sen hiçbir kızın senin güzel yüzünden kaçamayacağını söylemiştin."

Gülüyor ve bu saf bir zevk. "Alçakgönüllölük dersini takdir ediyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

"Bir daha hiç ekmek yememeyi mi yoksa hayatınızın geri kalanında sadece ekmek yemeyi mi tercih edersiniz?"

Balıklar fırtınanın içine çekilmiş gibi görünüyor, çünkü günlerdir tek bir ısırık bile yok. Yiyeceğimiz bitti ve son su taramalarımızı yapıyoruz. Bulutlar bir kez daha üzerimize kapandı ve doğru bir rota olmadan yelken açıyoruz. İyimser olmak için elimden geleni yapıyorum ama boş midem lanet olası günün her dakikasında varlığını hissettirmeye kararlıyken bu çok zor.

Acker seçenekler karşısında yüzünü buruşturuyor, gözleri kapalı, başı katlanmış bir kolla destekleniyor. "Bu yılan-kol ultimatomundan daha kötü."

"Peki, hangisi?"

Tek gözünü kısarak bana bakıyor. "Sanırım bir daha asla ekmek yemeyeceğim."

Öfkelendim. "Sen bir mazoşistsin."

"Biftek varken ekmeğe ne gerek var?" Gözlerini tekrar kapatırken yüzünde bir gülümsemeyle uzanmaya devam ediyor. "Her tarafının kılıklı olmasını mı yoksa hiç kılıklı olmamayı mı tercih edersin?"

Saçlarımın şu anda içinde bulunduğu durumu hatırlayınca inliyorum. Saçlarımı örmek için elimden geleni yaptım ama tuzlu su ve rüzgâr saçlarımı çılgına çevirdi. "Zaten kimin saça ihtiyacı var ki? Yıkamak ve fırçalamak zorundasın ve *her zaman* ayak altında."

"Bahse girerim onsuz çok hızlı yüzersin. Bir balık gibi."

Repliklerden birini yeniden yazdım. "O zaman fikrimi değiştiriyorum. Beni balık zannedip yiyebilirsiniz."

"Şaka yapıyorsun. Saçın olsa da olmasa da seni yiyecek kadar açım."

Bir sessizlik oluyor, ima bambaşka bir anlam kazanıyor ve benim ateş kırmızısı bir renge bürünüyor. Omzumun üzerinden ona bakmıyorum, ima kafamdan geçmiş gibi davranıyorum.

"Ağı atayım mı?"

Acker homurdanıyor. "Kendin söyledin, ağ resiflerin yakınında balık tutmak için tasarlandığından yeterince derine çekilmeyecek. Ayrıca, bizi sadece yavaşlatır. Seni besleyecek bir madde olmadan sahip olduğundan daha fazla enerji harcarsın." Gerçek bir yatakta olsaydı yapacağını tahmin ettiğim gibi dönüyor. "Aslına bakarsan, dinlenmelisin."

"Yorgun değilim," diye yalan söyledim.

Ona bakmaya cesaret ediyorum ve o da bana tembel gözlerle bakıyor. Yorgun olduğumu biliyor. Bunu o da hissediyor. Okyanusun size bunu yapmanın bir yolu var, her saniye kemiklerinizdeki yaşamı biraz daha emiyor. Güneş tüm ihtişamıyla dışarıda olsaydı nasıl bir ıstırap içinde olacağımızı hayal bile edemiyorum. Tanrıların küçük lütufları sanırım.

"Rotasyon için beni uyandırır mısın?" diyor bir süre sonra. Başımı sallıyorum.

Gün yerini geceye bırakıyor ve bulutlar hareket etmiyor. Sanki yeryüzünün üzerinde ağır bir battaniye varmış gibi. Acker güvertede uyuklarken bir santim bile kıpırdamıyor. Hava yoğun ve nemli, her nefesi bir öncekinden daha zor alıyorum ve çok susadım.

Parmaklarımı misinaların üzerinde tutuyorum. Ayın yansıması çok az olduğu için bir misinanın çekilişini ya da düşüşünü kaçırma ihtimalim var, bu yüzden attığımız birkaç misina arasında gidip geliyorum. Arada bir pusulayı kontrol ediyorum,

Gerektiğinde dümen üzerinde ayarlamalar yapıyorum. Zaman aynı anda hem sonsuza dek hem de hızla akıp gidiyor, o kadar ki Sabah ışıyla birlikte bulutlar yavaş yavaş netleşiyor.

Acker sessizliği bozduğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım, sesi uykudan boğuk çıkıyordu. "Bütün gün uyudum."

Su tulumuna uzanıyorum ve ona uzatıyorum. "Aslında sabah oldu."

Elinin ortasında donup kalıyor, gökyüzünden bana bakarken gözleri berraklaşıyor. "Gece boyunca uyudum mu?"

Alması için su tasını sallıyorum. "Bir bebek gibi." "Beni neden uyandırmadın?"

"Uyumaya ihtiyacın vardı."

Oturuyor. "Sen de öyle."

Kabı kucağına bırakıyorum. "Senin tarafın nasıl?"

Bakma zahmetine girmiyor. "İyi."

Bu hızlı reddetme ikna edici değil. "Dün suya girdiğinde gördüm," diyerek gerçeği açıklıyorum. "Hiç hoş değil. Üzerine merhem sürdün mü?"

Yakalandığını biliyor. "Hepsini kullandım." Su tulumunun kapağını açıp küçük bir yudum aldıktan sonra bana geri verdi, ağırlığı öncekinden farklı değildi. "Ben soyunurken gizlice bana bakıyordun. Gururum okşandı."

Kendi küçük yudumumu alıyorum ve onun konuşmayı başka yöne çekme çabasını görmezden geliyorum. "Enfekte olmuş."

"Bal likörünün birinci sınıf olduğunu sanmıyorum," diye şaka yapıyor. "Bir bakayım."

"Beni soymaya mı çalışıyorsun?" Ona gözümü bile kırpmadığımda, bir sonraki nefesinde yüz ifadesi ciddileşiyor. "Göründüğü kadar kötü değil."

"O zaman neden bana göstermiyorsun?"

Ayağa kalkıyor, bir anda üzerimde yükseliyor. "Çünkü boşuna endişeleniyorsun. Karaya indiğimiz an iyileşecek."

"Sanki ufkun hemen ötesindeymiş gibi davranıyorsun," diyorum, umursamazlığı karşısında sinirlenerek. "Karayı haftalarca göremeyebiliriz. Ateşin yükseldiğinde ne yapacaksın?"

Başını bir kez sallar. "Olmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" Bağırarak üzereydim, dökülmemiş duygularımdan dolayı sesim çatlıyordu.

Bana gülümsemeye cüret ediyor. "Kaşınan bir yaranın beni yok etmesi için çok daha kötü şeyler atlattım."

Boğazımdan kaçmaya çalışan alayla boğuluyorum. "Kibrin seni kurtaramayacak," diye feryat ediyorum.

"Senin endişen de öyle." Sözlerinin yumuşaklığı damarlarımdaki tüm ateşi emiyor, ardında bir boşluk bırakıyor. Elini kaldırmakta yavaş davranıyor.

Sanki beni tahrik edeceğinden korkuyormuş gibi eliyle tel tel saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Dinlenmeniz gerekiyor. Zihin çok uzun süre huzursuz kaldığında oyunlar oynar. uzun."

Haklı olduğunu biliyorum. Gözlerimi kapatma arzusu beni çekiyor. Bütün gece bununla savaştım ve sanki tartışmamız kemiklerimdeki tüm enerjiyi tüketmiş gibi, uyku özlemi her saniye daha güçlü hale geliyor.

Başımı sallıyorum, teslim oluyorum. Vücudunda gözle görülür bir gevşeme var, sanki benim teslimiyetim onun endişelerini hafifletiyor.

Sırıttırıyor. "Güzel."

Tek kelimelik cevabı eksik gibi geliyor, sanki daha fazlasını söyleyecekmiş de vazgeçmiş gibi. Ama uzanıp yatağımı kapatırken bunu düşünecek zamanım yok.

Başımı çantama yaslayarak gözlerimi açıyorum. Bir dakika içinde dışarıdayım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

Kai'yi ve ne yaptığını düşünüyorum. Bunu yapmamak çok zor. Ne zaman

ayrılmaya karar verdiğimde, kendime geriye bakmayacağımı söyledim. İlerlemeye, her zaman gitmek istediğim yere, eve odaklanacaktım.

Artık bir efsane gibi hissettiren bir yer. Belki de okyanus hiç bitmiyordur.

Bu duyduğum cehennem, ateş değil ama sonsuz, sonuçsuz bir rezervuar.

Acaba Kai beni hiç düşünüyor mu yoksa kendi planlarını yapmakla mı meşgul? Satranç taşlarını hareket ettirmekle. Kai şeylerini yapmakla. İşbirlikçilik.

Açlık gitti. Bu güzel bir rahatlama. Arada sırada karnıma bir bıçak saplanıyor ama onun dışında her şey yolunda. Amansız susuzluk dışında, ama bunu sadece her yutkunuşumda düşünmeme izin var. Bunu yasakladım.

Blue bile daha az etkileşimli. Bizden bile daha aç olmalı. Durum yeterince vahim hale gelirse yiyecek bulmak için uçacaktır. Tabii Acker'ı yemeye niyetli değilse. Ona bakıyorum.

ve onu uyurken buldum, başını bir kanadın altına sokmuş.

Tanrılar aşkına, delirmenin ilk aşamalarındayım. Deliren denizcilerin hikayelerini duymuştum. Messer, dedesinden aktarılan bir hikâyede, yarım yıl denizde kaybolduktan sonra buldukları bir balıkçının tüm saçlarını yolduğunu anlatmıştı. Belki ben de saçsız *olurum*.

Nefesim Acker'ı uyandırdı.

"Oh, hey. Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni uyandırmak istememiştim."

Karanlıkta beni daha iyi görebilmek için bir dirseğinin üzerine yaslanıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Saçımı çekmeyi düşünüyorum."

Yarı eğlence yarı şaşkınlık dolu bir yüz ifadesi takınır. "Lütfen yapmayın."

Söylediğimin aksine, saçlarını oldukça beğeniyorum."

Gülümsüyorum ve parmaklarımı oltanın ucunda gezdiriyorum.

"Sadece bir ısırık bekliyorum."

Tek duyabildiğimiz şeyin her birimizin nefes alıp vermesi ve teknenin hafifçe sallanması olduğu bir sessizlik var. Ta ki o iki kelime söyleyene kadar.

Nefes almamı tamamen durduran.

"Buraya gel." Sesi aramızda derin ve ağır. Bir el hareketiyle gelmemi işaret ediyor. "Bu gece hiçbir şey yakalayamayacaksın ve beni uyandırıp değiştireceğine de güvenmiyorum."

En karanlık düşüncemi fısıldıyorum. "Uyumak pes etmek gibi geliyor."

Nefes nefese kalıyor ve başını sallıyor. Dudaklarında kuru bir sırıtışla, "Bir şeyden kaç kez vazgeçtiğin konusunda epeyce bahse girerim," diyor. "Şüphesiz beşten azdır."

Gülme sırası bende.

Bir süre sonra, "*Buraya* gel." dedi. "Yeke-"

"Hareket etmeyecek. Yelkene bak."

Direkten sarkıyor, en ufak bir rüzgâr izi bile yok.

"Kokuyorum," diye uyarıyorum.

"Biliyorum. Kokunu buradan alıyorum."

Ona öldürücü bir bakış fırlatıyorum ama bu sadece gülümsemesini genişletmeye yarıyor ve pes ediyorum. İpi bırakıp yanına sokuluyorum, yanından ayrılmamaya dikkat ederek yanıma uzandığımda aramızdaki boşluk. Bırakın iki kişiyi, yetişkin bir insana bile zar zor yetecek kadar yer var ve kolumu kıvrarak derme çatma bir yastık oluşturunuyorum. Üçüncü vardiyadan sonra Acker kolunu bana doğru uzatıyor. Seçeneklerimi düşünerek ön kolunun iç kısmına bakıyorum.

"Seni ısırmayacağım," diyor. "En azından bugün değil."

Alaycılığı, olması gerekenden daha tuhaf hissetmeden kolunu başım için yastık olarak kullanmama yetecek kadar ciddiyetsizlik sağlıyor. Ayrıca endişe verici bir şekilde benden daha iyi kokuyor. Yarın gündemdeki ilk şey Okyanus.

"Kokumu alabildiğini söylemiştin."

Gözlerini deviriyor. "Eminim ben de en az senin kadar güzel kokuyorumdur. Bir nevi birbirimizi dengeliyoruz."

"Hayır. Alaha'da, hücrede," diye açıklıyorum. "Orada olduğumun kokusunu alabildiğini söylemiştin."

"Ah. Kanınızdaki demir yüzünden."

"İnsanları ayırt edebiliyor musun?"

Bir an için bunu düşünür. "Bazen. Duruma göre değişir."

"Açık...?"

"Birine ne kadar aşına olduğumu sanırım. Bu şöyle olabilir dikkat çekici değil ya da herhangi bir koku kadar akılda kalıcı değil." Eğilir ve içine çeker,

Gözlerinde bir gülümseme öpücüğü ile burun delikleri genişledi. "Kır çiçekleri gibi kokuyorsun. Kenta'nın tepelerinde yetişen türden."

Kızarıklığının başımın üstünden ayak parmaklarıma kadar uzandığını hissedebiliyorum. Olduğum kadar etkilenmiş görünmemeye çalışıyorum ama o aptal ağzı ve daha aptal alaycı gözleriyle bana gülümserken bunu yapmak çok zor.

Yüzünü buruşturuyor. "Pis kokunun altında yani."

Bu, içinde bulunduğum büyüü bozuyor ve boştaki elimle göğsüne vuruyorum.

Gülerek elimi kendi elinin altına, aramıza sıkıştırıyor. "Uyu, Jovie. Yarın benden intikamını alabilirsin."

Uyumak için onun iznine ihtiyacım yok ama Acker'ın ısrarının beni rahatlattığını da inkâr edemem. Kendimi ısınmış ölüm gibi hissediyorum. Eğer ikimizin de biraz dinlenmesinde bir sakınca görmüyorsa, bu benim için yeterince ikna edici.

Ona güveniyorum, farkındayım. Tam olarak değil, henüz değil. Ama zeki ve sadık olduğunu düşünüyorum. En azından bir dereceye kadar, ki bu Alaha'daki çoğu insan için söyleyebileceğimden daha fazla.

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve rüya görüyorum.

Yastıklarla dolu rahat bir yataktayım, devlere layık bir yatak, o kadar büyük ki. Kır çiçeklerinden bir taç yaptığım çayıra geçişi bekliyorum ama gelmiyor. Onun yerine, uykuda kalmak için savaşıyorum. Yatağı seviyorum ve henüz uyanmak istemiyorum ama bir şey omzumu çekiştirip duruyor.

"Jovie."

Uyandığımda Acker beni dürtüyordu, yüzünde heyecan ve aciliyet dolu bir ifade vardı.

"Bak," diyor, gözlerini yukarı dikerek. Yukarı bakıyorum ve nefes almayı bırakıyorum.

Yıldızlar.

Bulutlar yerine gökyüzünü kaplayan iğne ucu kadar ışık, okyanusun düz düzleminden göz alabildiğine yansıyor. Su o kadar durgun ki, daha önce hiç görmediğim bir sükûnet, gökyüzü ve suyun birleştiği yerde birleşerek her yönde kaynağı bilinmeyen bir küre oluşturuyor.

Tekne kıpırdamıyor, altındaki su gibi donmuş ve sanki gökyüzünün bir parçasıymışız gibi. Teknenin üzerindeki yansımaya daha iyi bakmak için eğildim.

suyun yüzeyi. Elimi suya daldırıp bir yıldız dokunabilirmişim gibi geliyor, yukarıdan gelen ayna görüntüsü hiç değişmiyor.

"Daha önce hiç böyle bir şeye tanık oldunuz mu?" Acker fısıldar. Başımı salladım. "Asla."

"Onlardan bir şey çıkarabiliyor musun? Takımyıldızlardan herhangi birini?"

Gökyüzünden daha fazla yıldız var. Daha önce incelediğim herhangi bir konfigürasyon ya da şekil seçemiyorum. Başımı sallıyorum. Cevabım onu hayal kırıklığına uğrattıysa da bunu belli etmiyor, bakışları benimkiler kadar geniş. Ayağa kalkıyor ve oltaları sudan çekerek yıldızların yansımalar her yöne dağılıyor.

Ben de ayağa kalktım. "Ne yapıyorsun?"

Çubukları aceleyle saklıyor ve gömleğini başına geçiriyor. "Yıldızlarla yüzmeye gidiyorum," diyor, sanki cevap çok açıkmiş gibi. Aynı hızla pantolonunu çıkarıyor ve teknenin yan tarafında duruyor. "Ne bekliyorsun?"

Sonra bana göz kırpmıyor ve suya dalarak illüzyonu ışık dalgalarına dönüştürüyor. Çıkıyor ve saçlarındaki suyu silkeliyor, kulaktan kulağa gülümsüyor. Yardım edemiyorum ama takip ediyorum.

Alçakgönüllülüğü geçtim, iç çamaşırlarıma kadar soyundum ve Suya. Beklediğimden daha serin ve vücudumu bir ürperti sarıyor. Yansımaları korumak için suyun altında hareketlerimi minimumda tutmaya çalışıyorum.

Mavi uçmadan önce yukarıdan ötüyor. Güvenebileceği bir rüzgâr yok, bu yüzden sanki o da sonsuzlukla uçmayı deneyimlemek istiyormuş gibi direğe dönmeden önce sadece bir kez daire çiziyor. Ben sırtüstü yatıyorum ve Acker da aynı şeyi yapıyor, yanımda süzülüyor. Konuşmuyoruz. Konuşmaya gerek yok.

Derimiz buruşana ve yorgunluğumuz bizi ele geçirene kadar öylece kalıyoruz. Tekneye geri döndüğümüzde saatler geçmiş gibi hissediyoruz. Kurumayı ve giyinmeyi bekleyemeyecek kadar yorgunuz, bu yüzden utanmazlığı umursamadan uzanıyoruz. Gece havası nemli tenime karşı mükemmel. O zamandan beri hissettiğim en sakin hava.

Uyku beni ele geçirmeden önce hiçbir anımı hatırlayamıyorum.

BÖLÜM 24

"Yemeği geri çevireceği günü asla göremeyeceğimi sanmıştım," diyor Acker, son avının bağırsaklarını suya atarken.

Mavi tüylerini kabartır ve geminin pruvasında tüylerini kabartmaya devam eder.

tekne.

"Belki de balıktan bıkmıştır." Öyle olduğumu biliyorum. Balık yeme düşüncesi

bir ısırık daha midemi bulandırıyor, ama açlık da öyle. "Biraz midye yiyebilir. Gövdenin muhtemelen kazınması gerekiyor zaten. Eğer dümeni devrilmek istersen, ben dalarım."

Başını iki yana sallar. "Ben giderim," der ve ellerini lavaboda yıkar. Su.

Sadece bir acı titreşimi, ama saklamaya çalıştığı irkilmesini yakalıyorum.

ayağa kalkıyor. Gömleğini çıkarıyor ve pantolonunu çıkarmadan önce yan tarafındaki mor, benekli deriyi görüyorum. Kemiklerinde et olmamasına rağmen kasları her hareketinde esniyor. Uyluklarındaki güçten kaburgalarındaki daha küçük kaslara kadar, gücü vücudunun hatlarında hala çok belirgin. Halatı beline bağlıyor ve tekneden atlayarak dalışa geçiyor. Saf zarafet.

Yıldızlarla okyanusun bütünleştiği gecenin ardından balıklar bol miktarda geri döndü, aynı şekilde kuyumuza biraz su girmesini sağlayan sağanak yağışlar da. Ancak bununla birlikte gökyüzünde yükselen ve intikam için yanıp tutuşan güneş de geldi.

Acker bir avuç midyeyle geliyor. Gözlerindeki suyu siler ve teknenin yanına doğru yüzer. Blue'ya dilini şaklatıyor ve kabukluları birer birer teknenin kenarına yerleştiriyor. Kuş uçarak Acker'ın birkaç metre yakınına iner, meraklı ama temkinlidir. Acker

En yakın kabuğa atlarken Mavi'ye biraz yer açmak için geri adım atıyor. O Başını bir o yana bir bu yana eğerek inceler, gagasıyla alır ve zıplayarak Acker'a biraz daha yaklaşır.

Sonra midyeyi Acker'ın yüzüne fırlatmaya devam eder. Suyu geri sıçramadan önce alnına çarpıyor. Mavi ona ciyak ciyak bağırır.

uçmadan önce, kalan midyelerin yarısını devirdi. Nutkum tutuldu. Acker'a bakıyorum, o da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

"Bu son..." Sözüünü kesiyor, gözleri omzumun üzerinden bir şeye takılıyor.

Tam zamanında dönüp Mavi'nin bir martının kuyruğuna yapıştığını görüyorum. Bir savaş çılgılığı atıyor ve ağzını açıyor, yaklaşan sonundan habersiz olan kuşa doğru dalarken ağzını açıyor. Martı yakalanır, kış tarafına konar... ve yutar.

Minik kuşun vücudunun içinden boğuk bir gıcırta duyuluyor ve ben ıslak sesle irkiliyorum. "Hasta."

Acker suya girerken heyecanlı bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Yakındayız toprak."

Dudaklarım ince, gözlerim ufku tarıyor. Bir sürü küçük Alaha ve Kenta arasında dağılmış adalar ve resifler. Yiyeceklerle dolup taşıyorlar, bu yüzden kuşlar buralara sık sık uğruyor ama ben yine de umuda sarılıyorum. Nasıl kaçacağımı bulamadığım sonsuz sefaletten daha iyi hissettiriyor.

Acker teknenin dibini kazımayı bitiriyor. Günün geri kalanında sessiziz ama çalışırken fark edilir bir enerji var, dikkatimiz sürekli ufka dönüyor. Sanki şüphelerimizi dile getirerek şansımıza lanet etmek istemiyoruz.

İlk mide bulantısı dalgası beni vurduğunda kurutmak için bir balık filetosunu dilimlemenin ortasıdaydım. Bunun üzerinde fazla düşünmedim. Sıcak acımasız, bu yüzden suyum daha sık tüketmek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Acker okyanusa bir kez daha daldığında hava kararmıştı. Sanırım enfeksiyonundan yayılan ısıya yardımcı oluyor. Aramızdaki ılımlı ateşkesi sarsmaktan korktuğum için bu konuyu bir daha açmadım. Ayrıca o haklı, bu konuda yapılacak bir şey yok. Karaya dönene kadar olmaz.

Başım bir dalga gibi dönüyor ve dünyanın tersine dönmesini engellemek için gözlerimi sıkma zorunda kalıyorum.

Ta ki tekrar olana kadar.

Ve tekrar.

Bıçağımı bırakmak ve boğazıma kaçma tehdidi oluşturan safrayı içime çekerek nefes almak zorunda kalıyorum. Kendimi toparladığımda, yukarı baktım ve karanlığı gördüm.

doğrudan yolumuzda bir kara parçası. Kesin bir şey söyleyemeyecek kadar uzaktayız ama muhtemelen bir adadan daha fazlası olacak kadar uzanıyor.

Teknenin yan tarafına doğru eğildim. Acker yüzeye çıktığında tek bir kelime söyleyebiliyor ve ufku işaret edebiliyorum. "Kara."
Sonra bağırsaklarımı kustum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Acker, kıyıya yaklaştıkça görüşünü sabit tutuyor. Siyah kayalar siyah kumdan oluşan küçük bir kumsal çevreliyor ve martılar kayaların üzerinde yuva yapıyor. Kara gittikçe yaklaştıkça Acker daha da gerginleşiyor.

"Böyle siyah kumsalları olan tek bir yer var." Ağzı acımasız bir çizgiye oturmuş. "Burası Roison bölgesi."

Alaha'da bize gösterilen harita basitleştirilmişti. Başlıklar ya da sınırlar yoktu, sadece noktalı çizgilerle işaretlenmiş topografik işaretler vardı, ancak kara parçasının kuzeydoğu ucunda siyah kumlu plajlar belirgindi. Kenta'nın doğusu Roison'un yaşadığı yerdir. Kelimenin tam anlamıyla hedefimizin yanından geçtik.

Acker nefesinin altında küfrediyor. "Batıya dönüp Kenta'ya doğru ilerlemeliyiz."

Başımı geriye atıyorum. "Kesinlikle olmaz."

Bakışlarını kıyıdan ayırıyor, gözlerini bana diyor. "Liderleri Chryse, isyancıların ve haydutların toprakta istediklerini yapmalarına izin verdi. Burası bizim için girilebilecek en kötü yer."

"Ya başka bir fırtınaya yakalanırsak ya da rotamızdan saparsak? Haftalardır kırıntılarla hayatta kalmaya çalışıyoruz ve sen gördüğümüz ilk karaya sırtını mı dönmek istiyorsun? Hayır. Bu çok riskli."

"Jovie, uyanışın etkilerini şimdiden hissediyorsun. Karaya ulaştığımızda on kat daha kötü olacak ve sen düşman topraklarına tecavüz etmek mi istiyorsun?"

"Eğer içindeki hastalığa yenik düşersen hayatta kalamayız. Damarlar," diyorum ona, yan tarafını göstererek. "Karada iyileşeceğini söylemiştin. İşte orada." Parmağımı sahile doğru sallıyorum. "Tam orada."

Dişlerini sıkıyor. "Bir barış anlaşması var ama kırılabilir. Eğer Chryse bizi kendi topraklarında bulursa, bunun bedeli savaşı yeniden alevlendirmek olabilir."

Gözlerimin arkasında delici bir acı hissetmeye başlıyorum ve onları sıkarak kapatıyorum, acı azalınca açıyorum. "Yelkeni sallamalıyız eğer

dönüyor."

Acker beni dirseğimden tutup içeri çekti. "Ne kadar kötü?"

Korkunç. Başım çığlık atıyor, midem isyan etmek istiyor ve görüş alanımın köşesinde görmezden geldiğim yanıp sönen bir ışık var.

"Ben iyiyim."

İkna olmadı ama yine de beni tutmayı bıraktı. Bomu çözmek için döndüğümde yüksek sesle iç çektiğini duyuyorum.

"Dur."

Omzumun üzerinden soru sorarcasına ona bakıyorum.

"Onu indirmeli ve yolun geri kalanını kıyıya kadar kürek çekerek gitmeliyiz. Fark edilme şansımız daha az olur."

Dik duruyorum. "Emin misin? Dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum," diye mırıldandı. "Sadece yere indiğimizde emirlerime uyacağına söz ver."

"Sana söz veriyorum."

Bir şekilde öncekinden daha az ikna olmuş durumda.

Bayrağı indiriyoruz ve yanımızda getirebildiğimiz her şeyi topluyoruz. Fazla değil ama yükümüzü hafifletecek kadar çok. Dalgalar kırılmaya başladığında sırtımız sahile dönük olarak kürek çekiyoruz. Her kulaçta omzumun üzerinden bakmamak için metanet gerekiyor. Düşmana sırtımı dönmek yanlış geliyor.

Karaya çıkmak için sahile yeterince yaklaştığımızda hava kararmıştı. Önce Acker atlıyor, sonra ben de onu takip ediyorum. Su önce dondurucu bir soğukluk hissi veriyor, sonra tenime değdiğinde kavurucu bir sıcaklığa dönüşüyor. Sıcak bir sobaya dokunmak gibi, yanmadan önce bir buz şoku, sanki kaynar su dolu bir tencereye atılmışım gibi.

Dalgaların olabildiğince üstünde kalmak için çırpınırken bağıriyorum. Kumsal, kayalar ve bitki örtüsü eksikliği bir uyarı olmalıydı. Suyun yaşanmaz olduğu çok açık. Bir şeye tutunmak için uzanıyorum, beni kurtaracak herhangi bir şeye, ancak su parmaklarımın arasından geçerken yakıcı bir acıdan başka bir şeyle karşılaşmıyorum.

Acker'a bir bakışım bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Mücadele etmiyor. Su iyi.

Sadece ben varım.

Yüzünde endişeyle bana doğru yüzüyor ama ben onun bana ulaşmasını beklemiyorum. Tüm gücümle kıyıya doğru yüzüyorum. Kıyıya ulaşmalıyım. Karaya çıkınca rahatlayacağım.

Ama
yanılıyorum.

Çok yanlış.

Dizlerim dalgaların kırıldığı sığ suyun kumlu dibine çarpıyor ve inliyorum. Ayağa kalkıyorum, ama bacaklarım acının etkisiyle hemen gevşiyor. Kaçış olmadığını fark ediyorum. Suyun yakıcı acısına tahammül ederek suya giriyorum. Bundan kurtuluş yok.

"Jovie," diye bağıyor Acker, dalgaların arasından geçerek Ben.

Acımı gizleyemiyorum, korkum beni tam anlamıyla paniğe sürüklüyor.

A

Bunun bir gün, belki iki gün süreceğini söyledi. "Yapamam," diye ağlıyorum, kendimi sudan çıkmaya zorlayamıyorum.

İznimi alma zahmetine girmeden uzanıp bir elini bacaklarımın altına, diğerini sırtımın altına koyarak beni sudan çıkarıyor. Hafif bir rahatlama sağlıyor ama uzun sürmüyor. İleriye doğru attığımız her adım, karaya doğru ilerlerken başka bir işkence seviyesini beraberinde getiriyor. Görüş alanımın bir köşesinde duran kör edici ışık büyüyerek her şeyi kuşatıyor.

Kıyıyı kaplayan kayalara ulaşıyoruz, sonra kum çimenlere dönüşürken onları geçiyoruz. Acker kollarında benimle yürürken Mavi tepemizde süzülüyor ve alçakta kalıyor. O da tedbirli olmanın önemini biliyor.

Ne kadar sürdüğünü söyleyemem ama ağaçların başımızın üzerinde belirlediği ormanlık bir alana ulaşıyoruz. Alaha'daki ağaçlar gibi değil. Bunlar ince, daha küçük yapraklı ve daha seyrek.

Acker küçük bir açıklıkta durur. "Uyanışının geçmesini burada beklemek için yeterli alanımız olmalı."

Diz çöküyor ve ben ona yapışıyorum. "Lütfen." *Yere değil. Lütfen beni yere yatırma.*

"Jovie," diyor nefesi saçlarımı okşayarak. "Bunun tek yolu içinden geçmek."

Haklı olduğunu biliyorum. Kaçınılmaz olanı engellemek için yapabileceğim bir şey yok, ama beni geri alması için ona yalvarmak istiyorum. Tekneye geri dönmek. Alaha'ya. Bunun için kendimden nefret edeceğimi biliyorum, bu yüzden kan tadı alana kadar dilimi ısııyorum.

"Şimdi seni yere bırakacağım," diyor yumuşak ama sert bir sesle.

Başımı sallıyorum, gömleğini sıkıca kavradığım yerden kurtarıyorum. Yer sırtımla buluştuğu anda çığlık atıyorum. Acker avucunu ağzıma kapatıyor, başımı geriye doğru indirirken eliyle kafatasımı kavlıyor.

Durduramıyorum. Bedenim acıdan kaçmak için kendini kasıyor. Acker'ın ne dediğini duyamıyorum. Tek görebildiğim dudaklarının hareket ettiği.

Ses yok. Var olan tek şey, damarlarımda şimşek gibi çakan acı. Kalp atışlarım kendi ölüm marşım, her gümbürtü ateşi körüklüyor.

Sesi kafamın içindeki uğultuyu bastırıyor. "Lütfen, Jovie," diyor çaresizce.

Yüzüne odaklanabilmek için mücadele ediyorum. Ağzı kıpırdıyor, ama sözcükleri karmakarışık, konuşmaya - hayır, yalvarmaya - devam ederken yüzü çarpık. Bana yalvarıyor.

"Çılgılık atmayı kesmeni istiyorum. Lütfen."

Dişlerimi sıkarak inliyorum ve kaçmak için yalvarıyorum.

Acker'ın göğsü kabarırken bir nefes daha veriyor. "Özür dilerim," diyor. Tekrar tekrar özür diliyor. "Bunu daha iyi hale getirmek için bir şeyler bulmaya çalışacağım, tamam mı?"

Gözlerimden yaşlar akıyor ama başımı sallamayı başarıyorum. Bedenimi gevşemeye zorluyorum, kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız. Her nefes alışım ve kalbimin her atışı kendime karşı bir saldırı gibi geliyor, sanki kendi bedenim isyan ediyormuş gibi. Göğüs kafesimin altındaki büyüğü hissediyorum. Dönüyor ve değişiyor, hissettiğim ıstıraptan zevk alıyor.

Bu bir hediye gibi hissettirmiyor. Bir ceza gibi hissettiriyor.

Konuşmadan önce Acker'ın varlığını hissediyorum. "Bunu yutmadan önce iyice çiğne." Yapraklı bir bitkiyi dudaklarıma doğru tutuyor. Acker başımın arkasını kavlıyor ve su tasını ağzıma götürürken başımı kalçasına yerleştiriyor.

Suyun çoğu ağızımdan ve çenemden aşağı dökülüyor, ama ben bir şekilde birkaç yudum almayı başarıyor. Acker saçlarımı alnımdan itiyor, elini yatıştırıcı bir hareketle tekrar tekrar o bölgede gezdiriyor. Açık bir uyku çukuruna düşüyorum.

BÖLÜM 26

Her şey karmaşık.

Gökyüzü mor, çimenler kırmızı ve ağaçlar rüzgarda dönüyor. Mutfaktaki masada börek yiyorum, açık kapıdan dışarıdaki eğik dünyaya bakıyorum. Ayaklarımı masanın altına atarken annem saçlarımın uçlarını kulağımın arkasına doğru fırçalıyor.

Gülümsüyor ama yağmurdan yüzünü seçemiyorum. Evin içinde bardaktan boşanırcasına yağıyor, bize dokunmadan masayı, yerleri ve duvarları ıslatıyor. Üzgünüm ama nedenini hatırlamıyorum.

"Git onu gör," dedi bana.

Ellerimdeki kırıntıları temizliyorum ve kapıya doğru yürümek için ayağa kalkıyorum. Dışarı çıktığımda yağmur kayboluyor, güneş ufukta alçalırken gökyüzü koyu bir erik tonuna bürünüyor. Kova gözüme ilishince, elimi ona uzattım. Zihnimde kristal berraklığında olan tek şey, sanki başka bir dünyadan koparılmış gibi: kovanın üstünde bir kır çiçeği tacı duruyor. Ona uzandım.

Ve sarsılarak uyandım.

Gökyüzü ve tepemde beliren ağaçlar yeşil ve mavinin normal tonlarına geri dönüyor. Midem isyan ediyor ve yan dönüp kalan küçük kalıntıları temizlerken inliyorum.

Acker yanımda diz çökmüş, saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken yüzü endişeyle sıkışmış bir halde beliriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Bok gibi.

Tekrar öğürüyorum. Görünüşümü incelerken dudakları inceliyor, içebilmem için su tulumunu ağzıma tutuyor.

Yer, altımdaki deniz gibi yuvarlanıyor. "Yer neden hareket ediyor?" Diyorum, sesim zayıf.

"Öyle değil. Sana verdiğim saigon kökü ateşli rüyalara neden olabilir, Bazen halüsinasyonlar. Acının çoğunu uyuyarak geçirmeni sağlayacak kadar vermeyi umuyordum ama düşündüğümde daha çabuk tükettin. olur."

Yaşasın ben.

Acker'ın beni bir bölgeden diğerine sürüklediğini hayal meyal hatırlıyorum ama ne zaman ne de yer hakkında hiçbir fikrim var. Ağaçların hepsi aynı görünüyor. Gökyüzü açık, bu yüzden öğle vakti olmalı. Acının keskin kenarı o kadar yaygın değil.

"Ağrı," diyorum. "Daha iyi." Geçmedi ama artık beni yiyip bitirmiyor.

Canlı

Acker bana şüpheyile bakıyor. "Berbat görünüyorsun." Kırık bir kahkaha attım.

"Teşekkürler."

Sanırım, onun görünüşüne kıyasla, ben ölümün eşiğinde. Toprak benim hayatımı emmiş gibi görünürken, Acker'a yeni bir canlılık üfledi. Alnına düşen saçlar daha parlak, gözler daha parlak, omuzlar... daha geniş gibi görünüyor? Cildinin parladığına yemin edebilirim.

"Burada daha fazla kalamayız. Tekne buranın güneyinde alabora oldu. Dikkatleri bölgeye çekti. İstedikimden daha içerilere doğru seyahat etmek zorunda kalacağız."

Mavi onun omzuna konuyor ve ben gerçekten halüsinasyon görüyor *olmalıyım*.

Çünkü tüylerini kabartıyor ve cıvıldıyor, sanki ölümcül düşman değillermiş gibi yerleşiyor.

"Etrafta dolaşıp isyancıları kontrol ediyor."

Kuş onun omzundan yere atlıyor ve yaprakların arasında bir böceği kovalıyor. Güvenliğimiz emin ellerde, görüyorum. Harika tüyler. Her neyse.

Acker paketin içine uzanıyor ve daha fazla yaprak koparıp ağzıma tutuyor.

Başımı salladım. "Bekleyebilirim."

"Cehennem için acı çekmenin bir anlamı yok."

Parmaklarımı iki yanımdaki toprağa gömüyorum, elindeki sunuya direniyorum. Ama parmak uçlarımda bile ne kadar güçsüz olduğumun farkına varıyorum. Bundan nefret ediyorum, en zayıf halka olmaktan nefret ediyorum. Mavi şu anda benden daha yardımsever. Acker yaprakları boğazıma tıkmakla tehdit ettiğinde, ona gözlerimle hançer fırlatıyorum ama o sadece kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor.

"Dene beni," diye meydan okuyor.

Ağzımı açıyorum ve o da yırtık parçaları dilime yediriyor. Gözlerimin arkasında tutuşturduğu acı dilimine rağmen dişlerimi olabildiğince sert bir şekilde sıkmak için sahip olduğum az enerjiyi kullanıyorum. Geri çekiliyor ama yeterince hızlı değil,

ve bir parmağımın ucunu ısırabiliyorum. Tıslıyor, bakışlarıma intikamla karşılık veriyor.

Elini başımın yanında yere dayadığında öfkesi kurnaz bir gülümsemeye dönüşüyor. Sudaki bir yılan gibi, pürüzsüz ve hassas.

"Tatlı rüyalar," diyor gözleri parlayarak.

Belki de kaybetmenin eşiğindeyken onu kızdırmak
Bilinçli olmak iyi bir fikir değildi ama güvenliğim için en ufak bir endişe ya da korku duymadan uykuya daldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

"Beni yere bırak."

Dinlemiyor.

"Bırak. Beni.

İndir."

Acker'ın omzunda bir çocuk gibi sallanıyorum. Bu benim en sevmediğim uyanma şekilleri listeme ekleniyor.

Ona söylemek istemiyorum ama.

"Gömleğinde kusmuk var."

"Farkındayım," diyor kökünden sökülmiş bir ağacın üzerinden geçerken.

Yer, hareketle birlikte tüneller açıp kapatıyor ve midemde başka bir şey kalmadığı için şükrediyorum. Malzemeyi kaldırıp yan tarafındaki bıçak yarasını inceliyorum. Artık açık ve renksiz değil, bölge iyileşmiş görünüyor ama deri parçalanmış.

Dokunuştan titriyor. "Kes şunu."

Malzemeyi bırakıyorum. "Beni kabusların bitkisini yemeye zorladığın için bu senin hatan."

Rüya aklımın bir köşesinde duruyor. Parlayan kırmızı gözleri ve kollarımın uzunluğundaki pençeleriyle okyanus gibi kaymaya ve hareket etmeye devam eden zemini sürükleyen dev bir ayı tarafından kovalanıyordum. Eğer bu geçmişimden bir anıysa, geri dönmeye hevesli olduğum bir anı değil.

"Beni isteğim dışında tutamazsın," diyorum sesime toplayabildiğim kadar inanç katarak.

Ağırlığımı omzundan alıp beni dik konuma getirmeden önce kızgınlığını duymaktan çok hissedebiliyorum. Bacaklarım altımdan çekiliyor ve Acker beni sabitlemek için kollarımın altından kaldırıyor.

Bana bir bakış attı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Beni tekrar kucağına aldığı anda bu kez göğsüne yaslıyor.

"Üç gün oldu," diyorum, o yürürken başımı göğsüne yaslayarak.

"Uyanışın şimdiye kadar geçmiş olacağını söylemiştin."

"Dört gün," diye düzeltti beni. "Dört gün oldu." "Dört mü?"

"Bir girip bir çıktın. İlk başta saigon kökü yüzünden olduğunu düşündüm, sanki bir tür ters reaksiyon göstermişsin gibi, ama hala bu kadar acı çekmemen gerekirdi."

Kollarının arasında bana bakıyor, endişesi gözlerinin çizgilerine kazınmış. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamam için söylemesine gerek yok. Hissediyorum, içimde büyüün yaşadığı yerde. Kendini küçültmüş, sanki saklanıyor. Neyden, emin değilim. Neredeyse sanki...

Korkuyorum.

"Bir grup asi izimizi buldu. Mavi onların hareketlerini izliyor ama düzensiz hareket ediyorlar. Son iki gündür onları atlatmaya çalışıyorum ama pek şansım yok. Onları her kaybettiğimde, kokumuzu tekrar almak için geri dönüyorlar."

"Kaç adam var?"

"En son bildirilen Mavi on ikiydi, ama bu bir kuşun sayma yeteneğine güvenebileceğimizi varsayıyor."

Fazla ağırlığıma rağmen, Acker ormanda emin adımlarla yürüyor, dallardan ve ıslak zeminden kaçınırken sessiz ama stratejik. Günlerdir hiç uyumadan bunu yapıyor ve bu onu en ufak bir şekilde bile yıldırmadı. Bu da benim ne kadar işe yaramaz olduğumu, onun kollarında gerçek bir ölü ağırlık olduğumu gösteriyor.

Ve üzerine kustum.

Acker yokuş aşağı ilerlerken hafif bir inişteyiz. Ormanın zemini ölü yapraklardan oluşan bir halıyla kaplı, ancak canlı yeşil tutamlar katmanların, yosunların ve yapraklı çalılarının arasından görünüyor.

Alaha'da bize toprak hakkında bilgi verildi - kıtanın ekosisteminin her bir parçasının nelerden oluştuğu ve yerli bitki ve hayvanların nerede yaşayıp geliştiği, hangilerinin zehirli hangilerinin yenilebilir olduğu - ancak bir kitaptaki çizimleri görmek gerçek hayatla kıyaslanamaz bile. Sesler, kokular ve hisler, kuşlar, taze çiçekler ve nem. Burada bir Yere düşüp parmaklarımı toprağa gömmek ve toprağın özünü ellerimde hissetmek için çaresiz bir dürtü.

Acker durur. "Ne-"

Beni susturuyor.

Başını yana eğmiş, bir şeyler hissediyor, anlıyorum. Sonra yeni bir yöne doğru yürümeye başladı. Bir şeye doğru mu yoksa bir şeyden uzağa mı gittiğimizi anlayamıyorum, ta ki ilerideki ağaçlarda bir kırılma olup akan suyu duyana kadar.

Önümüzde güröl güröl akan bir dere ile bir kaya setine çıkıyoruz. Bir vadideyiz, uzaktaki ağaç tepelerinin arasından karla kaplı dağlar görünüyor, o kadar uzaktalar ki kenarları puslu. Derede ters yöne giden bir kıvrım var.

Akan suyu geçmenin güvenliğini ölçüyorum. Beyaz ve köpüklü, öfkeli görünüyor. Akıntının ne kadar tehlikeli olduğuna dair bir referansım yok ama insanları kuyruklarımızdan kurtarmak için tek şansımız bu olabilir.

Yukarıdan uçan Mavi, yanımızdaki bir kayanın üzerine konarken güneşte yansıyan siyah ve gökkuşağı tüyleriyle görünür hale geliyor.

"Hareketlerinde bir değişiklik var mı?" Acker soruyor. Sanki kuş ağzından çıkan her kelimeyi anlıyormuş gibi konuşuyor.

Mavi başını sallıyor, tüyleri tekrar yatışmadan önce kabarıyor. "Kaç tane?"

Gagasını tıkırdatıyor... on kere.

"Şimdi iki kişi kaldılar," diyorum iletişimlerinin özünü anlayarak.

"Benim yerleştirdiğim yanlış bir izi takip etmek için ayrılmış olabilirler."

Köpüklü suya bakmak için dönüyoruz. Bunu başaracak gücüm yok ve Acker'ın da su bizi altına almadan beni taşıyabileceğini sanmıyorum. Bacaklarımı sardığım elini büküyor, parmakları karşı kıyıyı gösteriyor, gözleri bir şey arıyor.

Hayır, bir şeyler *hissediyorum*.

Nehirden yükselen küçük kaya parçalarını görene kadar ne olduğundan emin değilim. Acker parmaklarıyla setin aşağısını işaret ediyor, büyüyle üzerlerinden geçerken birkaç tanesini tıkırdatıyor. Ağır metallerle yüklü herhangi bir kaya arıyor.

Bana baktı. "Seni sırtıma yatırırsam bana tutunabilir misin?" Başımı sallıyorum. Yapamam bile yapacağım. Başka seçeneğim yok.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum, o da beni her iki dizimin altından tutup sırt üstü yatırıyor. Sonra duruşunu genişleterek ellerini nehre doğru uzatır.

Avuç içleri dik, çekiyor, parmakları kıvrılıyor. Bir an sürüyor ama sonra onları görüyorum. Sudan yükselen kaya ve ham metal parçalarını görünce nefesim kesiliyor. Bazıları bir çakıl taşı kadar küçük, bazıları bir hindistan cevizi kadar büyük, öğleden sonra güneşinde parlıyorlar.

Konsantre olurken Acker'ın kollarındaki damarlar şişiyor. Sanki görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi, tortu önümüzde yüzen bir köprüye dönüşüyor.

Acker bir elini yapıyı korumak için önünde tutarken, diğer elini

ve ilk ayağını köprüye yerleştiriyor. Dondurucu soğuk su ayaklarına sıçrıyor, köprü onun ağırlığı altında hafifçe alçalıyor ama Acker durmuyor. Bir ayağımız diğerinin önünde, karşıdaki sete ulaşana kadar öfkeli akıntıları geçiyoruz.

Acker elini bırakıyor ve köprü yıkılıyor, bir kaya yağmuru beyaz akıntıların altında kayboluyor ve geride yolumuza dair hiçbir iz bırakmıyor.

Acker'ın göğsü yükselip alçalıyor, kaslarındaki gerginlikle birlikte konsantre çabası da serbest kalıyor. "İyi misin?"

Etrafında tutunmak için harcadığım enerjiden dolayı titriyorum, ter tenimi kaplıyor. "Evet," diye cevap veriyorum, huşu içinde.

"Güzel." Kavrayışını bacaklarımın arkasına geri getiriyor ve beni kendisine doğru tutuyor. "Burayla aramıza mesafe koymamız gerekiyor, bu yüzden hızlı hareket edeceğim."

Ağaçların arasından koşarak uzaklaşmadan önce aldığım tek uyarı bu. Güneş ışığı solmaya başlayana kadar koşuyor ve ben de mücadelemi kaybediyorum. çok geçmeden bilincini kaybetti.

BÖLÜM 28

Bu sefer, ben hareket etmeden önce yerin altımda hareket ettiğini Uyan. biliyorum.

Devrilmiş iki ağacın arasına sıkışmış durumdayız. Durumlarına göre Çürüyorlar, uzun zamandır buradalar. Mavi kırık bir dalın üzerinde oturuyor, başını bir kanadının altına sokmuş uyuyor. Güneş gökyüzünde alçakta, bana bir süredir dışarıda olduğumu söylüyor.

Acker'ın göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyor. Bir kolunu kucağında kıvrılmış olan bacaklarımın üzerine koymuş, diğer kolunu sırtımda dolamış, beni göğsüne kilitlemek için avuç içlerini omurgamın tepesinde düzleştirmiş. Onu uyandırmaktan korktuğum için hareket etmiyorum. Kalbi kulağında sabit bir şekilde atıyor ve ani bir yalnızlık nöbeti beni vuruyor.

Daha önce hiç gitmediğim bir yere seyahat etmek için bildiğim her şeyi, tanıdığım herkesi terk ettim. Herhangi bir yere değil, sadece rüyalarımın parçalarını gördüğüm bir eve.

Acker benim arkadaşım değil.

Yol boyunca benimle birlikte olan, beni korumak için kendi hayatını defalarca riske atan bir adam. Önceki hayatımdan bir arkadaş. Olabilirdi, belki, ama aileme, anneme verdiği bir sözden dolayı burada.

Kenta'ya ulaşmamız ne kadar sürer bilmiyorum ama birlikte geçirdiğimiz zaman sona eriyor.

Ağrı seviyemi not etmek için bir an duruyorum, hafif ağrıları görmezden geliyorum.

göğsümde bir sızı. Temkinli bir şekilde, Acker'ın diğer tarafındaki toprağa dokunmak için elimi uzatıyorum; serin geliyor. Parmaklarımı yüzüme doğru kaldırarak parmak uçlarımı birbirine sürtüyorum ve aralarındaki kirin kumunu hissediyorum. Tadına bakmak için garip bir dürtü duyuyorum. Parmağımın ucunu dilime götürüyorum ve anında pişman oluyorum. Onu kazımak için acele ediyorum, küçük kum tanelerini ısırırken pişmanlık beni sert bir şekilde vuruyor.

Acker'ın sessiz kahkahası yüzünden başım sallanıyor ve uyanık olduğunu anlıyorum. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen uyanıktı. Göğsü sarsılıyor

savaşı kaybetmeden önce kahkahasını kontrol altında tutmaya çalışıyor, ağzından bir ses gümbürtüsü dökülüyor.

Karşılığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, utanarak.

Bu yorumum onu daha da güldürüyor ve Blue'nun kafası kanadından dışarı fırlıyor. Acker'ın kucağından kalkmıyorum ama tünemesi için bir elimi kaldırıyorum. Acker'la iletişim kurarak bana çok yardımcı oldu.

Ben hastayken. Boynunun çizilmesini hak ediyor.

Elime doğru kısa bir sıçrama yapıyor ve başının arkasındaki sinir bozucu noktayı almam için eğiliyor. Bana göz kırpmıyor ve uçup gidiyor.

Reddedilince elimi geri çektim. "Bu garipti."

Acker yatıştırıcı bir hareketle elini sırtımda gezdiriyor. "Günlerdir çevreyi koruyor. Avlanmak için pek uygun değil. Muhtemelen kahvaltı arıyordur."

Bu adil.

Dikkatimi Acker'a çeviriyorum ve uyandığımdan beri ilk kez ona bakıyorum. Gözleri yumuşak ama uyanık. Birkaç saatlik uyku ona iyi gelmiş. Onun tek ilgisi altında olmaya alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Elini omurgam boyunca ovmaya devam ediyor, sırtımın alt kısmındaki çukura ulaştığında tüylerim diken diken oluyor. "Başka rüya var mı?"

"Birkaç tane, ama anlamlandırmak için çok kafa karıştırıcıydılar." Gözleri benimkileri arıyor, "Bana onlardan bahset" diyor.

"Şey, öfkeli bir ayı vardı. Kan kırmızısı gözleri vardı ve beni kovalarken arka ayakları üzerinde koşuyordu."

Acker duraksıyor ve ardından bir kahkaha daha patlatıyor. Bu ses nedense az öncekinden daha da hoştur.

Göğsüne bir şaplak attım. "Hiç komik değil! Korkunçtu."

Bu sadece onu daha çok güldürüyor. Sinirlenip ondan uzaklaşıyorum. Bana uzanıyor ama ellerini savuşturuyorum. Ta ki yırtık pantolonum Dizlerimi altındaki nemli toprağa doğru açtığımda Acker'ın bacaklarının arasında yere diz çöktüğümü fark ediyorum.

O da benimle aynı anda fark ediyor, kahkahası boğazında düğümleniyor, gözleri sabit bir şekilde önündeki beni görüyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

İliklerime kadar hissettiklerimi kelimelere dökmekte zorlanırken yüzümü buruşturuyorum.

Ellerimi toprağa indiriyorum, avuç içlerim toprağa bakıyor.

"Hissettiriyor..." Bunu söylemeye korkuyorum ama gerçeği ondan saklamak için bir neden düşünemiyorum. "Tuhaf," diyorum. "Ama hiç acı yok."

Düşündüğüm gibi tepki vermedi. Bir tür patlama beklediğimden değil, ama yüzünde kaybolmuş gibi boş bir ifade beklemiyordum.

Başını salladığında gülümseme yüzüne geri döner, daha küçük ama oradadır.

"Hallis, Fang Hands adını verdiği ve ormanda güzel elbiseler giymiş küçük kızların geçmesini bekleyen bir ayıyla ilgili hikayeler anlatarak sizi korkuturdu."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Arkadaşın Hallis hakkında pek olumlu düşüncelerim yok," diyorum. "Haklı bir pri-"

Acker ayağa fırlıyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor, adamların etrafımızdaki boşluğa doluşmasından bir saniye önce sırtım onun önüne dönük. Resifin içinde kamufle olan balıklar gibi, ağaçların arasından akıp gidiyorlar, kılıçları ve yayları her taraftan bize doğru yönelmiş. Yeşilliklere bürünmüşlerdi.

Gözlerinin altında koyu lekeler olan arazide.

Dokuza karşı iki. Acker'ın dört adamı kolaylıkla alt ettiğini gördüm, ama dokuz?

Günlerdir bacaklarımı kullanmamıştım ve ayaklarımı yere basarken kendimi yeni doğmuş bir buzağı gibi hissediyorum, Acker'ın kolu beni sabitlemek için belime dolanmış. Kılıçlı askerleri fark ettim. Ellerinden bir tanesini almak için yeterince yaklaşmam gerekiyor ama bırakın silah kullanmayı, bu mucizeyi gerçekleştirmek için bile çok yorgunum.

Onuncu adam derme çatma çemberin içine doğru ilerliyor. Uzun boylu, açık renk saçlı, gözleri masmavi. Görünüş olarak Alaha'ya bu kadar benzemesi ürkütücü.

"Silahlarınızı sıkı tutun." Gözlerini bizden ayırmadan adamlarıyla konuşuyor. "Aramızda Kaos'un Askeri var."

Çemberin içinde bir tedirginlik dalgası dolaşıyor ama hiçbirini kıpırdamıyor, sadece silahlarını sıkarken elleri titriyor.

Adam onaylamak için başını eğiyor. "Ace," diyor, gözleri Acker.

Acker'ın arkamdaki duruşunun gerginliğinden, iyi olduğu belli. bizden önceki adamla tanıştı. "Vad. Firar sana çok yakışmış."

Yırtık gömlek ve yırtık pantolon Vad'ın bakışlarındaki çeliği yumuşatmıyor. "Sen de pek iyi görünmüyorsun." Öyle görünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Kendimi güçsüz hissediyorum, ama içimden bir ses onun yüzümün arkasını görebildiğini söylüyor. "Peki burada ne var?"

"Sizin ya da adamlarınızın ilgilendiği bir şey değil," diyor Acker kararlı bir şekilde. "Sizi temin ederim."

"Mmm. Sanırım yanıyorsun."

Acker'ın sesi soğuklaşıyor ama yüzünde soğukkanlı bir gülümseme olduğunu ona bakmadan anlayabiliyorum. "Ben asla yanılmam."

"Şu anda anlaşma sınırlarını aşarak yanlış yapıyorsunuz." "Bir ihanet adamı gibi konuştun," diyor Acker.

"Ahlak saçmalığını kes, Acker. Burada kimin daha kana susamış olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Acker konuşmuyor ya da arkamda hareket etmiyor.

"Endişelenmenize gerek yok." Vad'ın gözleri kısa bir an için bana kayıyor. "Bu açıklıktaki her erkeği öldürmenle ilgili birçok senaryoyu gözden geçirdi. Senden korkmuyor. Tam tersi aslında."

Donuyorum. İmkansız.

"Ben bir kahinim, sevgilim," diyor. "Elemental arkadaşını tuzağa düşürmeyi nasıl başardığımı düşündün? Bunu şimdi hatırlaman akıllıca olur. eve döndün."

Kıpırdamadan durma sırası Acker'da, arkamdan saldırmaya hazır kas yığınının başka bir şey yok. Vad kim olduğumu ve nereden geldiğimi biliyor.

"Jovinnia, Maile'nin kayıp prensesi. Yoksa Brynn olarak mı anılmayı tercih edersin?"

Adımı pek düşünmedim. İkisi de doğru gelmiyor. Sanırım bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, Acker'ın versiyonu olurdu.

"Jovie o zaman," diyor Vad gülümseyerek. Acker cevap olarak neredeyse hırlıyor.

Vad kayıtsızca bir elini kaldırır. "Amacınız topraklarımız arasında barışı sağlamaksa, sizi gördüğümü unutabiliriz. Bugün kan dökülmesine gerek yok."

Vad'in bana attığı sivri bakış omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Belimdeki bıçak bana biraz güvence veriyor.

Acker kolunu göğsümün üst kısmında gezdiriyor, nefesi ılık yanağımı okşadı. "Beni kötü adam olarak göstermek zorunda değilsin Vad. Rolümü oynamakla ilgili bir sorunum yok. Ve senin de çoktan keşfettiğin gibi, o buna aldırıyor."

Zihnimin derinliklerinde Vad'ın gücünü en karanlık gecedeki tek bir alev yalımı gibi hissediyorum. Hiçbir engel yok, istediği her ne ise onu görmesini engelleyecek hiçbir şey yok. Alev anılarımın üzerinden ve içinden geçerek onları inceliyor. Araştırıyor, araştırıyor, araştırıyor.

Kemiklerimdeki titremeyi durduramıyorum. Korkuyu bilirim ama böylesini hiç yaşamadım. Beynimdeki yangını söndürmek için zihnimin bir kuyu olduğunu farz ediyorum. Suyun, alanı istila eden büyü'nün önüne geçtiğini hayal ediyorum ama Vad'in gücü en içteki düşüncelerimi gizli tutma şansımı buharlaştırıyor. İsteddiği her şeyi görebilir, duyabilir ve hissedebilir. Zihnim zayıf, hiç bilmediğim kadar zayıf.

Sırlarımın tadını çıkardıkça gülümsemesi daha da artıyor. "Bilmek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor Acker'a.

"Onun kafasından çık," diye feveran ediyor.

Vad şaşırmadı. Arkamdaki adama bilmiş bir kaş kaldırıyor. "Merak ettiğini biliyorum."

Acker neredeyse öfkeden titriyor. "*Şimdi*," diyor.

Bir mumu söndürmek gibi, alev zihnimde dumana dönüşüyor ve arkasında is kalıntısı bırakıyor.

"Bu fikri iğrenç buluyor," diye açıklıyor Vad. "Çocukları savaşa göndermek. Aslına bakarsanız, aynı şeyin kendi başına gelmemesi için kendini teslim etmeyi kabul edeceğinden eminim."

Mide bulantısı içimi sarıyor. Mahremiyetin ihlalinden mi yoksa uyanıştan mı bilemiyorum. "Kimsenin kurbanı olmak gibi bir arzum yok," diyerek onu düzeltiyorum. Zihnimden ne çıkarırsa çıkarsın, gerçeği duymasını istiyorum. "Seninle bir yere gitmektense ölmeyi tercih ederim."

Acker'ın gülümsemesini kulağımın kabuğunda hissedebiliyorum.

"Kadınlar

Bu duyguyu sana sık sık ifade ediyorlar mı Vad? Senin huzurunda olmaktansa *ölmeyi* tercih ettiklerini?" Diliyle bir tıklama sesi çıkarıyor.

"Utanç verici."

Vad gülümser. "Sen her zaman ukala bir orospu çocuğu oldun."

"Ona geri çekilmesini söyle," diyor Acker. Sağımızdaki adamlardan biri bunca zamandır yan tarafımıza doğru ilerliyordu.

"Bu adamlar üzerinde hiçbir yetkim yok, Ace." "Ama yine de onları ölüme götürdün."

Vad başını sallar. "Bu adamlardan hiçbirini öldürmeyeceksin."

İkisi arasında bariz bir yakınlık var ve Vad'in kendini tutuşundaki bir şey Acker'ı duraksatıyor. Tereddütünü arkamda hissedebiliyorum.

"Nasıl anladın?"

Vad solumuza doğru bir adım atıyor ve adamların her biri onu takip ederek etrafımızda saat yönünün tersine bir hareket oluşturuyor. "Çünkü o ölüyor."

Göz kırptım. Onu yanlış duymuş olmalıyım, çünkü şöyle dediğini sandım.

"Şüphelenmiştin." Vad bir adım daha atar. Sonra bir adım daha, adamları da aynı yolu izliyor. "Vücudunun muhtemelen bir şifacı olmadan uyanışı atlatamayacak kadar zayıf olduğunu biliyordun. Kenta'ya geri dönmek istedin, orada bir şifacının hazır olacağını biliyordun. karaya ulaştı."

Acker pozisyonumuzu değiştirmiyor, Vad'in arkamızdan kaybolmasına izin veriyor. Bize yaklaşıyorlar ama o hiçbir hareket yapmıyor. Bir ağaç kadar sağlam, ayakları yere basıyor. Hâlâ öyle. Ölümcül.

"Ama o zorladı ve sen de kabul ettin. O gemide perişan haldeydi ve sen onun her gün biraz daha çöküşünü izlemekten nefret ediyordun."

Acker'ın sesi alçak ve soğuk çıkıyor. "Bu kadar yeter."

"Söyle bana," diyor Vad, çevremizde yeniden belirerek. "Karada tanık olmak farklı mı? Tahammül etmeyi kolaylaştırıyor mu?"

"Bu kadar yeter dedim." Acker'ın vücudundan belli belirsiz bir titreme geçiyor, zar zor gizlenen öfke dışarı çıkmak için can atıyor. Kendi duygularımı bir kenara bırakarak, kontrolümü kaybetmemem ve sakin kalmam gerektiğini ona anlatmak umuduyla daha da gevşiyorum.

"Gerçeği bilmek için zihninizin içini görmeme gerek yok." Vad çemberini tamamlıyor ve bir kez daha önümüzde duruyor. "On iki yaşından beri zihin okuyucu olmamın bir belirtisi bu. İnsanlık durumuyla ilgili çok az gizem bırakıyor. İnsanlar..." Bir an düşünüyor, gözleri gökyüzüne bakıyor, sonra yenilenmiş bir enerjiyle geri dönüyor. "Sıkıcı."

Her nefes bir öncekinden daha yorucu geliyor. Sabit bir ritim tutmaya odaklanıyorum, tek başıma durmaktan ne kadar bitkin düştüğümü belli etmekten korkuyorum. Acker'a yaslansam bile gücüm azalıyor.

Vad'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, güçsüzlüğümü gizlemekte iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum. "Zihinsel savunmaların üzerinde çalışıyordun. Beni dışarıda tutma yeteneğinden etkilendim."

Acker konuşmuyor. Etrafımızdaki adamların bakışlarına bakılırsa, bu onları tedirgin ediyor, gözler aralarında gidip geliyor, bir sonraki adımın ne olacağından emin değiller.

"Seninle bir anlaşma yapalım." Parmaklarını şıklatır ve bir tanesini Acker'a doğru fırlatır. "Otuz saniyeliğine anılarına girmeme izin verirsen sana Roison'daki bir şifacının yerini söylerim."

Acker güler, hızlı bir inançsızlık kıkırdaması. "Hayal görüyorsun."

"Öyle miyim?" Vad yüzünü buruşturur. "At sırtında bir günlük yolculuktan daha fazla sınıra kadar."

Vad bir kelime daha söyleyemeden, bir nefes daha alamadan, havanın delinmesiyle oluşan bir vızıltı açıklıktan duyuluyor. Bu çok net. Bir sonraki anda göğsüme bir yumruk yedim. Aşağı baktım. Göğüs kafesimin yanından tahta bir kamış çıkıyordu. Acker çarpışmadan bir saniye önce bizi döndürmüş, gelen oku görmüş ve hedefini ıskalamasına neden olmuştu. Kaburgalarımın arasından çıkan kamış, kalbimin atışıyla birlikte nabız gibi atıyor.

Acker homurdanıyor, elini fırlatırken sesi patlıyor. Silahlar adamların ambarlarından ve kayışlarından fırlayıp boyunlarına, yanlarına ve yanlarında duran adamların cesetleri. Yarisı yere düşmeden ölmüştü.

Havada bir fermuar daha var, bir başka tahta ok Acker'ın şahdamarını kıl payı ıskalıyor ve o da bizi okun yörüngesinden uzaklaştırıyor.

"Dur!" Vad bağırır.

Adamları dinliyor.

Acker yapmaz. Ölen cesetlerin birinden aldığı bıçağını yedek eline geçirir.

"Beni ya da bir başkasını öldürürseniz, şifacıyı nerede bulacağınızı asla bilemezsiniz ve Jovie siz sınıra ulaşmadan ölür."

Sıvı boğazımdan yukarı fışkırıyor ve öksürüyorum. Giriş yarasının etrafına bastırduğım elimin üzerine kırmızı kan parçaları sıçırıyor. Acker'ın tutuşu için minnettarım. Yoksa bacaklarım tutmazdı.

"İyi," diye tükürür Acker. "Zihnim açık."

Vad başını sallıyor, gülümsemesi geri dönüyor ve büyüdükçe Acker'la alay ediyor. "Bizi ancak sonra öldüreceksin. Hayır. Bize zarar vermeyeceğine dair kan yemini etmeni istiyorum."

Acker tereddüt etmez. Elini kaldırır ve sihrini kullanarak bıçağını açık avucunun içinde gezdirir. "Bu kanla, Jovie ölmediği sürece sana ya da bugün buradaki adamlara zarar vermeyeceğime yemin ederim." Yumruğunu sıkıyor ve kanın silahla birlikte yere damlamasına izin veriyor.

Vad, Acker'ın şartlarından pek memnun görünmüyor, ancak sesini çıkarmıyor.

Onlar.

Acker sıkılmış dişlerinin arasından konuşur. "Devam edin."

Başını yana eğdiğinde Vad'ın gözleri Acker'ı yakınlaştırır. kararıyor. Acker'ın etrafıma doladığı kolu geriliyor ama vücudu arkamda hareketsiz duruyor. Nefes almaya konsantre oluyorum. Her nefes alışım bir öncekinden daha sıkı geliyor ve metal tadı dilimin arkasını kaplıyor. I

Sadece otuz saniye olduğunu, aynı nefes sayısından daha fazla olmadığını biliyor ama Vad'in gözleri tekrar odaklanmadan ve Acker'ın bedenine hayat geri dönmekten önce bir ömür gibi geliyor. Vad'in Acker'dan edindiği bilgi her ne ise, buna değmiş olsa iyi olur.

"Batıya doğru giden bir dere var. Yosunlarla kaplı ağaçlara rastlayana kadar ormanın içinden takip edin. Ağaçların arasına sıkışmış bir kulübe var. Gizlenmiş durumda, o yüzden gözlerinizi dört açın."

"Ne kadar uzakta?"

"Yirmi dakika," diyor Vad, gözleri üzerimde. "Eğer koşarsan."

Acker beni göğsüne bastırıyor. Tekrar öksürüyorum ve çenemde ve boynumda kanın sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ağaçların tepesinden bir adamın çığlığı geliyor. Sanırım okçudan.

"Bu da ne?" diye soruyor yerdeki adamlardan biri, sesinde korkuyla.

"Bize zarar vermeyeceğinizi söylemiştiniz."

Acker adamlara sırtını döner ve çığlıklar yükselmeye başlar. "Kuş hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Kuş mu?"

Mavi'yi göremiyorum, ama feryatlar bozuk inlemelere, sonra da boğuk bir sessizliğe dönüşmeden bir an önce onun savaş çığlığını duyuyorum. Uzun bir duraklama oluyor.

Hayatları için kaçan adamların sesleri arkamızda yankılanıyor.

Ama Acker arkasına bakmıyor ya da beklemiyor. Koşuyor.

BÖLÜM 29

"Onu öldürmeli ve kellesini krala teslim etmeliyiz."

Başka bir erkek sesi devreye girer. "Kılını bile kıpırdatmadan seni öldürebilir evlat. Çeneni kapalı tutmanı öneririm."

Acker'ın sesi öfkeyle karışık. "Eğer ona izin verirseniz ikinizi de öldürürüm."

öl."

Her nefes bir mücadele. Boğazıma ve ağzıma sıvı doluyor. Her nefes alışımda. Bitmesini istiyorum ama ölüm bunu benim için çabuklaştırmaya istekli görünmüyor.

Yaşlı bir kadın sesi, "Kapıda kim var?" diyor.

Bir süre sessizlik oluyor, tek ses benim sığ nefes alışım. "Şifacı sensin," diyor Acker, ses tonundaki sertliği kaybederek, çaresizlik sızıyor.

Soğuk parmaklar yanağımda geziniyor. "Henüz tam olarak uyanmadı," diyor dişi. Devam etmeden önce bir an geçiyor. "Uyanış sürecinden geçmeden iyileşemez. Özür dilerim. Onun için yapabileceğim bir şey yok."

"Dene," diyor, sesi tek kelimede kırılırken zayıf bir emir. "Lütfen."

Diğer adamlara ecza dolabından yağlar ve otlar toplamalarını emretmeden önce derin bir nefes alıyor.

"Tapınağa gideceğiz."

"Senin fanatik saçmalıkların için zamanımız yok," diye tükürüyor Acker, öfkesi tüm gücüyle geri dönüyor. "Al. Burada yap."

"Her şeyi bilmiyorsun, metal sapanı. Dediğimi yapacaksın ve beni ölümle tehdit etmenin sana bir faydası olmayacak," diye ekliyor.

Bilincim gidip geliyor. Göğsümde sıcak bir demir çubuk var ama kendimi ondan uzak hissediyorum, sanki bedenimden ayrırım ve sadece zihnimde varım. Anılar üst üste yığılıyor. Sadece babamın beni yatağa yatırdığı ilk çocukluğumdan değil, boş bir Yüzünün olması gereken yerdeki boşluktan değil, Alaha'da geçirdiğim zamandan, Kai bana suyun altında nefesimi uzun süre nasıl tutacağımı öğretmeye başladığında.

Sanki ruhum iki geçmişi birleştirmeye çalışıyormuş gibi, hatıralar ileri geri gidip geliyor. Sonra gerçek dünyaya fırlatılıyorum, ok bedenimden söküldüğünde yakıcı acıdan çığlık atıyorum.

"Tutun onu," diye bağılıyor kadın.

Eller kollarımı ve bacaklarımı sert bir kaya parçasına sabitliyor, gözlerim stmdeki Acker'inkilere kilitleniyor. Terliyor, gözleri ıldırması ve omuzlarımı aşağı doğru tutarken dişleri birbirine çarpıyor. ığlıklarımı yeterince uzun süre durduramıyorum. ama ona yalvarıyorum.

Kes şunu. Beni serbest bırak.

Konuşmaya başlayan kadına doğru bakıyor. "Yap şunu." Sonra ellerini göğsüme koydu. Bu uyanıştan daha kötü, Göğsümü delen kamıştan daha kötüydü, her yönden tarif edilemezdi. Saf ıstırap. Vücudum masaya doğru eğildi. Tüm kontrolümü kaybettim. Kaçmak için savaşıyor.

Bağırışlar susturulmuş duyularımı ihlal ediyor, benim değil, beni tutan insanların. Adamlardan biri bilmediğim bir tanrıya merhamet diliyor.

Kadın emirler yağdırıyor. "Gözlerini kapat! Kr olmak istemiyorsan sakın açma!"

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Önümde, arkamda, her yönde sonsuz bir hiçlik. Sadece ıplak tenimdeki elleri hissedebiliyor, elindeki işe devam eden kadının sözlerini duyabiliyorum.

Acker'ın saçları alnımı gıdıklıyor ve alnının benimkine dayandığını, ellerinin omuzlarımda belirginleştiğini fark ediyorum. Daha önce rüyamda gördüklerimden farklı bir anıya ışınlanıyorum.

Hallis'le yüzleşmek için döndüğümde denize bakan bir uçurumun üzerinde duruyorum.

Görünüşü ilk kez net, ama büyümüş. Bir adam duruyor

Koyu kumral saçları, teninin bronzluğuna karışan illeriyle karşımda duruyor.

"Ya çok ileri gittiyse," diyor Hallis.

Altın rengi gözleri benimkileri delip geçiyor, cevabımı düşünmem için bana zaman tanırken sabit duruyor.

Hayır, benim cevabım değil.

Acker's.

"Onu terk edemem."

Düşünceleri sanki benimmiş gibi içimde dolaşıyor. Hiç kimse Alaha'ya gidip de hikayesini anlatmak için geri dönmedi. Paralı askerler ve casuslar, bir örtü altında öldürüldüler.

gizlilik. Wren sevecen bir lider olarak bir kişilik yarattı. Kurye çantalarıyla aldığımız ceset parçaları bunu yalanlıyor.

Güpegündüz geleceğim. Wren'in beni öldürmesini engellemenin tek yolu bu. Okyanus üzerinde gücü azalır, bu yüzden bir adamı soğukkanlılıkla öldürürse o kadar çok insanın aklını kendi lehine ikna edemez.

Hava izin verirse, sabah yola çıkacağız.

Hallis başını sallar. "Siz vardığınızda kalyon bir barış fişegi atacak."

Dış uyluğuma bağlı bıçağa uzanıyorum ve elim boş dönüyorum. Onsuz kendimi eksik hissediyorum ama ona geri dönmüş olması beni teselli ediyor.

"Ailesine haber gönderin. Sonuç ne olursa olsun."

Hallis başıyla onaylıyor ve elini omzuma koyuyor. "İkinizin bir sonraki buluşması ilkinden daha iyi geçsin."

Kolunu omzumdan itiyorum, limana geri dönerken yürüyüşümdeki gerginliği gizlemeye çalışıyorum. Şifacının dokunuşuna rağmen bileğim ağrıyor ama beklentiyle ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Jovie'yi alacağım.

BÖLÜM 30

Acker yatağın ayak ucundaki sandalyede oturuyor, başını kapalı bir yumruğa dayamış, sanki uyanık kalma savaşını vermiş ve kaybetmiş gibi. Göğsünün üst kısmı ve kolları kurumuş çamur, kan ve kim bilir başka hangi pisliklerle yıkanmış, saçları alnına ve şakaklarına yapıştığı yerden kabarmış. Arkasındaki tek pencereden içeri süzülen ışık, vücudunu altın rengi bir silüete büründürüyor.

Temiz dantel elbiseyi vücudumdan çekip çıkarırken, göğüslerimin arasındaki pembe yara izini inceliyorum, okun çıktığı yerden tek bir çizgi. Yatak odasının ortasındaki küçük yataktayım.

Kapının diğer tarafından döşeme tahtalarının gıcirtısı geliyor ve ardından Acker'ı uyandıran bir kapı çalınıyor. Kapı açıldığında ayakta duruyor, başının tepesi neredeyse tavana değiyor. Kadın içeri girer, Acker'a doğru bakarken yavaş ve ölçülü. Elinde bir tepsi yemek var.

Bana bakıyor ve başını ve vücudunun üst kısmını eğerek selam veriyor. "Yemek getirdim."

Kadın yatağa yaklaşırken Acker ayaklarının üzerinde kayar ve yatağa yerleşir. ayak ucundaki tepside. Tavuk, pilav ve yeşil sebzelerin kokusuyla midem gurulduyor. Acker'ın burun delikleri açılıyor, şüphesiz onun midesi de aynı şeyi yapıyor.

"İkinize de yetecek kadar var. Tatmin olmazsanız geldiği yerde daha fazlası var."

Bu çok garip. Sanki onur konuğuymuşuz gibi davranıyor. Ne kadar zaman kaçırıyorum? Hatırlayabildiğim son şey.

Taş bir levhaya tutuldum. Sadece iyileşmekle kalmadım, aynı zamanda uyanışın son kalıntılarından da geçmeye zorlandım. Benim olmayan çığlıkların anıları.

Rahatsızlığımı hissetmiş olmalı, ya da belki Acker'ın. İkimiz de görgü kurallarına uymuyoruz.

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim."

Gülümsemesine çok daha samimi bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Fia," diyor kendini tanıtarak.

Hiç tereddüt etmedim. "Jovie."

"Siz ikiniz istediğiniz kadar kalabilirsiniz." Acker'a doğru sivri bir bakış atıyor. "Eğer kullanmak isterseniz tuvalet ücretsiz." Sonra kapıdan çıkmadan önce tekrar eğiliyor.

Acker bir nefes veriyor ve elini yüzünde gezdirerek sandalyeye geri gömülüyor. Gözleri vücudumu tarıyor, her santimini inceliyor.

Sanki o uyurken başka bir yara almadığımdan emin olmak için beni kontrol ediyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Normal."

Bakışlarını indiriyor. "Sadece normal mi?"

Şimdi o bahsettiğine göre, büyüm... *Uyanık* hissettiriyor.

"Sanki kilolarca yemek yemezsem öleceğim."

Biraz gülümsüyor. "Enerjinizi kullanmanın bir sonucu bu. Sihrin her zaman bir bedeli vardır."

Ellerimi kaldırıp yeni yeteneklerime dair bir işaret olup olmadığını inceliyorum.

Gözlerimi ona dikerek bir kolumu ona doğru fırlatıyorum ve belindeki hançeri hedef alıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Gülümsemesi bir tarafa doğru eğiliyor.

"İyi denemeydi." Hayal kırıklığına

uğramış gibi bir ses çıkarıyorum.

Başını bir kez sallar. "Sen bir elemental değilsin." "O zaman neyim ben?"

Derin bir nefes alarak sırtışı bir derece azalıyor. "Henüz emin değilim." "Ama bir fikrin var."

Dirseğini sandalyenin koluna dayamış, beni incelerken başparmağının ucunu ısırtıyor. O çok uzakta. Ona bağlandıktan sonra Haftalardır, aramızdaki üç metrelik boşluk bana bir uçurum gibi geliyor, sanki onun kucağına tırmanmak için en güçlü arzuyu duyarken bu yatakta kalmaya zorlanıyormuşum gibi.

Sonra ellerinin temiz olduğunu fark ettim. Geri kalanına kıyasla çok temiz.

"Beni kim yıkadı?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Seni ben giydirdim."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

"Değildi..." Kaşları ortadan çatılır. "Öyle değildi.

Sen... vücudundaki tüm giysileri yakmıştın." "Ben-ne?"

"Uyanış sırasında," diyor kelimeleri bulmakta zorlanarak.

"Aydınlandın ve... parlaktın. Güneş gibi. Ve tenin o kadar sıcaktı ki giysilerini teninden ayırdın. Tüm kanı ve kiri de beraberinde yaktın."

Nutkum tutuldu.

Açık avuçlarına bakıyor. Yanık pembe. "Fia seni iyileştirdikten sonra, seni buraya, onun evine taşıdım ve kapalı."

Bana verdiği bilgileri sindirmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Gerçek gibi gelmiyor, dürüst olmam gerekirse gerçek gibi de gelmiyor ama Acker'a güveniyorum. İster içgüdülerim deyin, ister sihir, umurumda değil. Sadece doğru olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ederim,"

diyorum ona. Cevap

vermiyor.

"Kıyafetlerini yakmanın uyanışa verilen tipik bir tepki olmadığını varsayıyorum."

Burnundan nefes alıyor, yorgunluk her santimini kaplıyor. yüzü ve vücudu. "Bunu söylemek zor. Geç uyanma tanımları çok azdır. Bunu yaşayan biriyle hiç karşılaşmadım. kendileri."

Sormaya korkuyorum ama sormalıyım. "Bu... benim hediyem olabilir mi?"

"Eğer öyleyse," diyor, kaşları hâlâ çatık, "daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

Bu güven verici değil.

Bir süre sonra yemek tepsisini işaret ederek ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Yiyin."

"Nereye gidiyorsun?"

"*Kendimi* yıkamak için," diyor şakacı bir

gülümsemeyle. Ama... Çok fazla sorum var.

"Ne kadar çabuk hareket edersek o kadar iyi."

Gözlerini kapının dışındaki koridora çeviriyor ve ben söylemediği her şeyi anlıyorum. Fia uzlaşmacı davrandı ama hâlâ düşman bölgesindeyiz. Kimseye güvenilmez. Önce hamile bir duraklama oluyor.

hançerimi yatağın ayak ucundaki tepsiye yerleştiriyor. Anlayışla başımı salladım.

Gitmek için döner ama eli kapının kolunda kalır. Ona gitme dürtüsü tüm gücüyle geri geliyor. Sadece ona gitmek için değil... fırtınada yaptığı gibi beni kollarına çekmesi için.

Önce Acker büyüü bozuyor, sonunda uzaklaşıyor. Açık kapıdan bakmak için eğiliyorum ve mutfakta Fia'yla konuştuğunu, boğuk seslerinin koridordan aşağı süzüldüğünü doğrudan görüyorum. Bir şey soruyor kıyafetlerini değiştiriyor ve onu takip ederek gözden kayboluyor. Tekrar ortaya çıktığında, başka bir kapı aralığında kaybolmadan önce katlanmış bir takım taşıdığını görüyorum.

Fia koridorun sonunda durur. Uzaklaşmadan önce gülümsüyor.

Ölümü hiç bu kadar önemsememiştim.

Hayatta olduğum için minnettarım. Yemek tepsisini kendime doğru çekiyorum ve Fia'nın iyi bir yemek pişirebilmesine de aynı derecede minnettarım, gerçi şu anda boş mideme her şeyin hitap edeceğinden eminim. Ağzımı açıp yiyebildiğim kadar yemek yiyorum, sonra gözümü kırıpıyorum ve kaşık yok oluyor.

Her şeyin gittiğini fark ettim. Başka bir odadayım. Burası bir tuvalet. Su dolu bir leğen, bir lavabo ve-

Ellerimi ya da nereye baktığımı kontrol edemiyorum. Botlarımı çözmek için eğildiğimde leğenin kenarında oturuyorum.

Acker'ın botları.

Benim ellerim değil, Acker'ın elleri.

Ayakkabılarını çıkarıp lavabonun altına, yan yana yerleştirmesini izliyorum. Hallis'le olan anısının aksine, düşüncelerine ve duygularına vakıf değilim. Bu sefer sadece gözlerinin arkasındaki bir röntgenciyim.

Ayağa kalkıyor ve pantolonunun düğmelerini açarak kalçalarına doğru itiyor.

Panik içinde gözlerimi kapamaya çalışıyorum ve odama, bedenime geri dönüyorum. Boşluğa bakıyorum, göğsümdeki paniği yatıştırırken zor nefes alıyorum. Elimdeki kaşıқта duran yemek şimdi kucağımda, yemeğin sıcaklığı önlüğün içinden sızıyor.

Başımı sallıyorum.

Bir şeyler hayal ediyorum. Acker'ın bana verdiği kökün kalıcı etkileri, şüphesiz. Midemi daha sağlam bir şeyle doldurmam gerek.

Yemek *harikaydı*. Tüm tabağı mideye indirdim ve Fia kapıda belirdiğinde parmaklarımdaki kalıntılar. Elinde katlanmış başka bir giysi seti vardı.

Göğsümü işaret ediyor. "Bakabilir miyim?"

Başımı sallayarak bıçağı battaniyenin kıvrımının altına kaydırdım. Oturması için yer açma bahanesiyle. Ben önlüğümü çıkarırken o da kıyafetleri yere bırakıyor, edep endişelerimi bir kenara itiyorum. Acker'a göre, o zaten her şeyi görmüş.

"Hayati kısımları iyileştirmeyi bitirdiğimde tükenmişim. Yarayı istediğim kadar iyi kapatacak enerjim yoktu." Onun Eti incelerken parmakları göğsümde soğuk duruyor. "Çıkarmamı ister misin?"

Kızgın ve kırmızı ama en küçük parmağımdan daha uzun değil. "Will it Yaral

andın "Hafif olur ama biraz rahatsızlık verir, evet."

mi?" Başımı sallıyorum. Son zamanlarda acı konusunda yeterince deneyimim oldu.

"Benim için sorun yok."

Gülümsüyor. "Nasıl isterseniz. İşte kıyafetlerini değiştirdim. Benim bedenime yeterince yakınsın."

Bana getirdiği pantolonu alıp ayağa kalkıyorum. Bir tüy kadar hafif ve koyu kırmızı renkte, bana Marketteki kızların elbiselerini hatırlatıyor. Onları kaydırarak giyiyorum, malzemenin yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Bu sutyen ve tunik tenime çok yakışıyor. Vücudum hatırı sayılır ölçüde inceldi ama kıyafetler üzerime tam oturuyor.

İşim bittiğinde Fia gülümsüyor. "Bu renk sana çok yakışmış," diyor. "Gözlerinin rengini çok güzel ortaya çıkarıyor."

Midem gurulduyor.

Fia gülümser. "Mutfakta daha çok yemek var. Gelin, ikinci bir porsiyon alın."

Aceleyle bıçağı cebime atıyorum ve onu odadan çıkarken takip ediyorum. Ev mütevazı ama küçük olmasına rağmen sıcak ve rahat, hatta davetkâr.

Yiyecekler, ötesindeki sık ormana bakan bir pencerenin önündeki iğ masanın üzerine bırakılır.

"İkinizi Kenta'ya dönüş yolculuğunuza gönderecek kadar hazırlık yapmak istedim," diyor dikkatimi fark ederek. "Ne istersen hazırla."

Kesme tahtası üzerinde soğumakta olan somundan bir dilim ekmek alıyorum. Neredeyse tüketilemeyecek kadar sıcak ama kendimi durduramıyorum.

"Alaha'da en son ne zaman ekmek yedin?" Fia soruyor.

Acker'ın benim kim olduğuma dair ona ne açıkladığından emin değilim. Kendisinin bir araya getirmiş olabileceği şeylere karşı. Bildiği çok açık.

Acker'ın kim olduğunu. Görünüşe göre birden fazla isimle tanınıyor, ancak gönüllü olarak bilgi vermek istemiyorum.

Ben de dişlerimle biraz daha ekmek koparıp omuz silkiyorum.

"Akıllı kız," diyor kendine bir tabak hazırlarken. Ben evini incelerken umursamaz bir tavırla masaya oturuyor.

Mutfak, ana yaşam alanının büyük bölümünü oluşturmaktadır. Duvar halıları farklı renk ve desenlerde çeşitli duvarlardan sarkıyor. Uzak duvar, farklı sıvılarla dolu şişelerin bulunduğu raflarla kaplı. Kapı aralıklarından tüyler ve deri şeritler sarkıyor. Mutfağın diğer tarafındaki bir pencereden içeri bakıyorum.

"Kenta sınırına bir buçuk günden biraz daha az bir mesafedeyiz. Bölgede yıllarca süren çatışmalar nedeniyle burada ve orada çok fazla çiftlik yok, ancak bölge askerlerle dolu. Pencereleden uzak durmak en iyisi."

Bir lokma daha ekmek kemiriyorum. Tuvaletin kapısı açılıyor ve taze bir Acker kapı aralığında duraksıyor, kafasını beni bıraktığı boş yataktan çevirip beni ters yönde buluyor.

Saçları ıslak ve cildi kalıntılardan arınmış, yüz hatlarını dengeleyen soluk mavi gömleğiyle harika görünüyor. Yakışıklılık bunu örtmez.

Bu sefer bakışlarımı önce ben ayırıyorum.

"Alabilir miyim?" diyor, yiyecek çeşitlerini işaret ederek.

"Elbette," diyor Fia, bir dolabı işaret ederek. "Kaseler ve çatal bıçak takımı orada."

Fia'nın evini ve ıvır zıvırlarını incelemeye devam ederken sırtımı onlara dönüyorum. Bu gerçek bir ilgiden çok dikkat dağıtma ihtiyacından kaynaklanıyor ve ben yine de Acker'ın hareketlerine kulak kesilmekten kendimi alamıyorum. Sandalye sürtünürken gümüşün tabağa çarpması, dişlerin gıcırdaması, baharatların dilime değdiği andaki mutluluk-

Yerimde dönüyorum.

Ani hareketimden etkilenen iki çift göz bana bakıyor. Acker'ın yemeğinin tadını çıkardığını duymuyorum; bunu *hissediyorum*.

Tadını alıyorum.

Acker dikkatini yemeğine vermeden önce üzerimde hızlı bir tarama yapıyor. Haftalardır ilk kez gerçek yemek yiyebiliyor ve ağzına mütevazı bir parça et atıp çiğnerken bir leş yiyici gibi görünmemeyi başarıyor. Tanrı aşkına, çatal bile kullanıyor.

Acker'ın kafasının içine atladığımı inkar edemem. Güçlerim kendi iradeleriyle ortaya çıkıyor olabilir. Yeteneklerim umduğum gibi Acker'inkinden çok Vad'inkini (ormandaki kâhin) andırıyor olabilir ve en yakın olduğum kişi olduğu için Acker'ın zihnine sıçramak en kolayı olmalı. Daha kötü bir hediye düşünemiyorum.

Bu bir yalan; bedenimin, giysilerimi bedenimden ayıracak kadar sıcak olana kadar kendini tutuşturması üzerinde kontrol sahibi olmamak en kötü hediye olurdu. Kahin olmak ikinci sırada. Çok yakın bir saniye.

Kulübenin kapısı açılıyor ve Acker'ın onların gelişiyile ilgili endişelenmemesinden Fia'nın kocası ve oğlu olduklarını anladığım yaşlı bir beyefendi ve çocuk ortaya çıkıyor.

"İyi haberlerim var." Kapıdan giren yaşlı adam oturma odasında durduğumu görünce duraksıyor. Bir elini göğsüne götürüp bana doğru eğiliyor, Fia'nın yaptığından daha derin ve daha uzun bir eğilme ve sanki bir şeyi kaçırmışım gibi omurgamdan aşağı bir endişe dalgası gönderiyor. "Adım Jorgen," diyor doğrulurken. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Gelenekleri bilmediğim için ben de selam veriyorum. "Teşekkür ederim."

Oğlu daha az heyecanlı, selamlaması sadece başını eğmekle sınırlı ve bunun için rahatladım.

Fia ayağa kalkıp kocasını yanağına bir öpücük kondurarak selamlıyor, sonra da oğlunu yemeğe yönlendiriyor. On altı yaşından fazla olamaz ama bir erkek görünümünde. Yanımızdan geçerken Acker ve benden hoşlanmadığını açıkça belli ediyor.

"Bana bu iyi haberden bahset," diyor Fia, masada kocası için bir sandalye çekerek.

Başını sallıyor ve başındaki örgü şapkayı çıkarıyor, parmaklarını kullanarak gri saç tellerini geriye doğru itiyor. "Bir tane bulduk birkaç at."

Bu Acker'ın dikkatini çeker.

Fia şüpheli. "Bulundu mu?"

Ona "*Sorma, çünkü cevabını beğenmeyeceksin*" der gibi bir bakış atıyor. Tabii ki, kızın verdiği "*tsk*" yanıtı saf bir hoşnutsuzluk.

Acker bir parça ekmek koparır ve damlayan suya batırır. "Kötü haber ne?" diyor ekmeği ağzına atarken.

"Açıkta kaza yapan tekne ve ormanda ölü bulunan asiler hakkında söylentiler yayıldı." Karısıyla bakışlarını paylaşıyor,

gözleriyle konuşuyordu. "On adam. Yarıları sakatlanmıştı. Gözleri ve dilleri koparılmıştı."

Aralarında taş gibi bir sessizlik var.

Acker'ın gözleri bana kaydı. Bu, birinin kaçmayı başardığı ve Mavi'nin özel bir tür dehşet verici olduğu anlamına geliyor. Acker, *ben sana söylemiştim dercesine* yavaşça ve giderek büyüyen bir gülümseme yayıyor. Ve eğer yanılmıyorsam, gurur gibi bir şey parlıyor.

"Kasaba halkından bazıları bir av partisi göndermek için bir araya geldi. Kenta'nın yeniden istila etmesinden korkuyorlar."

Yine mi?

Son bilgiyi sanki bizi ilgilendirmesi gerekiyormuş gibi aktarıyor ama Acker sosu mideye indirmeye devam ederken bu haber karşısında gözünü bile kırpmıyor. "Teknik olarak öyle," diyor ve Jorgen'e *gerçekçi olalım* der gibi bir bakış atıyor. "Sadece bir at alacağız ve yarın akşam olmadan gitmiş olacağız."

Jorgen başını eğiyor. "Tabii yakalanmazsanız."

"Yakalanmayacağız."

"Dün onu bize getirdiğinde içinde bulunduğu durumu göz önüne alırsak kendinden oldukça emin," diyor Fia. "Yolun geri kalanında Jorgen ve Sven'in sana eşlik etmesine izin vermelisin."

"Bu Jovie uyanışını tamamlamadan önceydi. Sen ve senin sayende daha iyi durumdayız ama kendi başımızın çaresine bakabiliriz."

Jorgen ellerini Fia'nın sandalyesinin arkasına dayadı. "Kralın en iyi korunan bölgesine gidiyorsunuz. Sorunlarla karşılaşp karşılaşmayacağınız değil, ne zaman karşılaşacağınız önemli. Eğer gözle görülmezsen, sadece bir kızla yalnız kaldığın için kim olduğunu anlayacaklardır. Grup olarak seyahat edersek daha az şüphe çekeriz."

Acker ağzını siler ve sandalyesini geriye iter. "Saygısızlık etmek istemem ama sadece ayak bağı olursunuz."

"Ağırlığımızı taşıyacağımıza söz veriyoruz."

"Kafan karışmış," diyor Acker, adamın bakışlarını tutarken oturduğu yerden ayağa kalkar. "Arkam dönükken biriniz aptalca bir şey yapmaya karar verirse sizi ya da oğlunuzu öldürmek zorunda kalıp kalmayacağım konusunda endişelenmeme gerek yok."

Acker'ın suçlaması karşısında Jorgen'in yüzü kızarır. Oğlu Sven sırıtıyor.

"Metal sapancı haklı," diyor Fia. "Bu yüzden ikiniz de onlara zarar vermeyeceğinize dair kan yemini edeceksiniz."

Sven tartışmaya başlar ama Acker eliyle onun sözünü keser. "Yeminli sadakat umurumda değil."

Jorgen, "Gerçeği inkâr edemezsiniz, bizimle seyahat ederseniz Kenta'ya ulaşma şansınız daha yüksek," diyor. "Yemin endişelerinizi hafifletir."

"Kusura bakmayın ama," diyor Fia, dikkatini bana çevirerek, "bu sizin kararınız değil."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Hava ilahi. Gevrek ve bir şekilde yeşil, sanki ağaçlar etrafındaki dünyaya hayat veriyor. Attığım her adım yosun kaplı zemin tarafından yumuşatılıyor. Eğilip parmaklarımı yumuşak yüzeyde gezdiriyorum.

Acker önündeki ata bir sırt çantası bağlarken, "Çimenleri başka zaman okşayabilirsin," diyor. Gülümsemeyi başarıyor ama vücudunda daha önce tanık olmadığım bir aciliyet var.

Jorgen ve Sven, peşlerinde Fia ile ortaya çıkıyorlar. Acker yaklaşmamı işaret ediyor ama ben ata bakıyorum. Dev gibi, Alaha'daki padoklarda beslediğimiz sığırlardan daha büyük ve kas yığını.

"Jovie," diyor Acker sabırsızca, yaratığın sırtına çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Koyu renk gözleri yaklaştığımda beni izliyor, sanki hayvan heybetli cüssesinin gözümü korkuttuğunu biliyormuş gibi. Korktuğumu biliyor ve bu hoşuna gidiyor.

Fia'nın nefes alıp verme sesi arkamdan geliyor, ama ben de ata sırtımı döndüğüm için gergindim. Acker'ın kaşları ortadan çatılırken bakışlarını benden ayırmıyor. Adımı tekrar söylüyor, bu sefer uyararak. Bakışlarımı hala attan ayıramıyorum, burun delikleri açılıyor, kasları seğiriyor.

Acker bağırıyor. "Jo!"

Bakışlarıyla karşılaştım, kafam karışmıştı. Sanki benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi bana bakıyor.

"Parlıyorsun," diyerek dile getirmediğim soruma cevap veriyor.

Bir kolumu kaldırarak, alevsiz bir fener gibi tenimden yayılan, ateşsiz parlayan ışık karşısında nefesimi tutuyorum. "Bu da ne... Uyanışın bu kısmı mı?"

"Bu senin yeteneğin," diyor Fia arkadan gelerek. "Sen bir ışık kullanıcısısın."

Sözlerinde bir hürmet var ama bakışlarımı Acker'dan ayırmaya cesaret edemiyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bence yetenekleriniz korkunuza tepki veriyor," diyor. "Onu kontrol etmeniz gerekiyor."

"Ben... Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Ve sanki büyüm paniğimi hissetmiş gibi, etrafımı saran ışık daha da parlaklaşıyor.

"Dikkatli ol," diyor Acker, bana yaklaşırken uzattığı eli dikleşiyor. "Kıyafetlerini tekrar yakmak istemezsin."

"Ya da biz," diyor Sven, sesinde biraz korku var. Acker'ın adını söylüyorum, bir yalvarış.

"Sorun yok," diyor, eli omzumda geziniyor, gözleri gözlerimi tutuyor. "Gözlerini kapat."

Gözlerimi kapatmak istemiyorum. İtiraz edercesine başımı sallıyorum, ama ben başımı sallayana kadar tek yaptığı yavaşça ve kasıtlı olarak başını sallamak oluyor. Eli omzumun alt kısmıyla temas ediyor ve dokunuşunun rahatlığını hissediyorum, Bu sabah uyandığımdan beri arzuladığım hissin ta kendisi. Kendimi Acker'ın avucunun boynumun dibine, yakamın boğazımla birleştiğı yere doğru kaydığı hissine bağlıyorum.

Başparmağı hassas derinin üzerinde geziniyor. "Büyün senin içinde var. Onu bul. Ona tehlikede olmadığını ve geri çekilmesini söyle."

Anlamadığım için başımı sallıyorum.

"Benimki burada," diyor. Elimi uzatıp sert bir şeyin üzerine koyuyor. Nefes alıp verişinden, kalbinin sıcaklığından ve tik taklarından anladığım kadarıyla göğsüne. "Seninkini bul."

Ama her yerde. Düşüncelerimin kıpırtısından ayak parmaklarımın ucuna kadar her parçamda elektrik hissediyorum. Yine de zihnimden onunla konuşuyorum, Acker'ın bana söylediğı gibi itaat etmesini söylüyorum.

Tehlikede değilim. Tehlikede değilim. Her şey yolunda.

Enerji akışı tereddütlüdür, ancak bir keşif yengecinin kabuğuna geri batması gibi kendini yavaş yavaş kabartır.

"İşte böyle," diyor Acker, alçak ve yatıştırıcı bir sesle.

Gözlerimi açıyorum ve Acker'ın güzelliğinin tüm gücüyle karşılaşıyorum. O kadar sersemlemiştim ki nefesim kesildi ve bilinçli bir kararla bir ciğer dolusu havayı içime çekmek zorunda kaldım. Bu Acker'ı kendi sersemliğinden kurtarmış gibi görünüyor ve bir adım geri atıyor. Onun dokunuşunun verdiği teselliği hemen özlüyorum.

Bir hareket sesi bakışlarımı arkama çekiyor ve Fia ile Jorgen'i diz çökmüş, başları öne eğik bulduğumda nefesim bambaşka bir nedenle kesiliyor. Jorgen'in şapkası göğsünde yumruk olmuş. Sonra Sven, sert bakışlar

Dizleri çimenlere değene kadar benimkini tutuyor, çenesi göğsüyle buluştuğunda bağlantıyı kaybediyor.

Durumu ölçmek için gözlerim Acker'a kayıyor ama yüzü taş kesilmiş, sert bakışlarında en ufak bir duygu belirtisi yok. Kaşlarımı kaldırıyorum, bir şey yapması, bir şey *söylemesi* için yalvarıyorum. Buradaki sosyal görgü kurallarını bilmiyorum.

Burun deliklerinden nefes verir ve gözlerini hızlıca devirir. "Kalkın," diye emrediyor onlara. "Onu rahatsız ediyorsunuz."

Bir de baktım ki Acker'ın elleri belimi kavıyor ve beni atın battaniyeyle örtülü sırtına çıkarıyor. Hiçbir şekilde yükseklik korkum yok ama yere olan mesafe ürkütücü. Bana baktığında Acker'ın başının tepesi kalçalarımınla aynı hizada. At ayaklarını kaydırıyor ve ben de yelesinin kıllarına tutunarak düşmemek için bacağımı yana atıyorum.

"İyisin," diyor Acker, atın boynunu okşayarak ama benimle konuşarak. "Korkunu hissedebiliyor. Rahatla."

Fia, Acker'a bir sırt çantası ve yatağa benzeyen bir rulo veriyor, o da sırt çantasını omuzluyor. Ayrılışımız için hazırlık yapan aileye bakıyorum. Kenta'ya yalnız gitme konusunda Acker'ın fikrine güvenme kararına saygı duyuyorlar ama endişeleri yüzlerinden okunuyor.

Konuşurken sesimin kesilmemesi için boğazımı temizliyorum. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Fia bir adım öne çıkıyor, gözlerinde bir nem birikintisi var. "Her şeyi değiştireceksin kızım."

Duraklıyorum, sözlerinin altında yatan uyarı beni tedirgin ediyor. Bir vaatten çok bir tehdide benziyor.

Acker atın yelesinden bir tutam alır ve onu kullanarak atın sırtına tutunur. "Eğer yapabilirsem, ödemeyi göndereceğim," der ona.

"Sadece gönderdiğin kişiyi riske atmış olursun. Onları bağışlayın."

Başını eğerek onaylıyor ve veda ederken dizime bir kez vuruyor. Jorgen bir adım öne çıkıp ona da veda ediyor. Fia ona, arama ekibi atı kapılarında bulmadan önce diğer atı etraftan uzaklaştırması talimatını verdi. Kucaklaşırlar. Jorgen ona usulca bir şeyler söylüyor, o da yüzünü ellerinin arasına alıp onu öpüyor.

Sven gitmeden önce vedalaşmak ya da hoşbeş etmekle uğraşmaz. İçeride.

Hazırlıklı olmadığım şey, birbirimize ne kadar yakın oturduğumuzdu. Acker'ın bacakları benimkileri kavıyor, uyluklarının iç kısmı arka ve dış bacaklarımı sarıyor, dizginleri kucağımın üzerine yerleştirirken kolları her iki tarafta göğüs kafesime sürtünüyor.

"Karanlık Orman'ın tam batısındayız," diyor Jorgen. "Ben olsam oraya olabildiğince yakın dururdum. Bölgede devriye gezen daha az nöbetçi var."

"Ağaç sınırına ulaştığımızda kuzeye mi yoksa güneye mi gitmeliyiz?"

Acker diyor ki. "Güneye. Daha az trol var."

Pardon? "*Troller mi?*"

Acker tepkime gülümsüyor. "Genellikle kendi içlerine kapanıktırlar ama insanlar onlardan uzak durur."

Jorgen bana bir bakış attı. "Bu koku seni asla terk etmeyecek."

Tamam, evet. Güneye doğru.

Acker dilini şaklatıyor ve at ileri doğru yürümeye başlıyor. Hayvanın kaslarının gerildiğini ve kasıldığını, her adımda ileri geri derin bir salınım yarattığını hissedebiliyorum. El sallamak için arkama bakıyorum, ama kulübe yok olmuş, sanki Fia ve Jorgen de onunla birlikte yok olup gitmişler.

Acker bana "Sihirle yapılmış," diyor. "Jorgen bir illüzyonist. Göze kendi kendine oyunlar oynatabilir. İyi iş çıkarıyor. Dün neredeyse kaçıırıyordum."

İlginç.

Acker'ın önü sırtımla tam temas halindeyken bedenimin gevşemesini sağlayamıyorum. Atın attığı her adım, vücudunun benimkine karşı yumuşak bir şekilde kaymasına neden oluyor. Bu özel bir işkence türü. Boynumun ve yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyorum ama Acker bunu görse bile ne bunu ne de duruşumdaki sertliği fark ediyor.

Mavi atın boynuna konmadan önce yumuşak bir kanat çırpma sesi duyulur.

Atın kulakları geri çekilir ama yavaşlamaz ya da herhangi bir tedirginlik belirtisi göstermez.

"Merhaba." Boynunun arkasını kaşımak için uzandım. Jorgen'in parçalanmış bedenlerle ilgili anlattıkları aklıma geliyor. "İyi iş," diyorum ona. "Ve teşekkür ederim."

Acker homurdanıyor ama o bile uzanıp Blue'nun kafasındaki eğri büğrü tüyleri gıdıklıyor.

Saatlerce bu şekilde hareket ediyoruz. Mavi tepemizde dönüyor, Acker ve ben sessiz kalıyoruz. Güneş gökyüzünde alçalana ve ormanın derinliklerine inene kadar aramızdaki mesafeyi korumak için verdiğim mücadeleyi kaybetmeye başladım.

Uyanıştan kaynaklanan enerji dalgası gün içinde azaldı ve Acker'ı destek olarak kullanma isteği sonunda inadına galip geldi.

Sonunda bedenimin onunkinin açıklığına gömülmesine izin verdiğimde tepki vermiyor, bakışlarını ileride tutuyor.

"Ölümü kandırdığınızdan beri yaşamak ya da ölmek konusundaki tutumunuz değişti mi?"

Oh. Vad'in benim hakkımda ifşa ettiği şeyi kastediyor.

"Hayatta olduğum için minnettarım," diyorum ve bir kez daha ona yaslanıyorum. Acker'ın sırtıma vurarak aldığı derin nefesi hissediyorum. "Güzel."

Onun bakış açısından görebildiğim bir an, omzumun üzerinden, kalçamın üzerinden sarkıttığı dizginlere baktığım bir parıltı var. Ama ne kadar çabuk geldiyse, o kadar çabuk gitti.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Sadece hayatımı kurtardığın için değil, benimle ilgilendiğin için de..."

Sesi beklediğimden daha hırçın çıkıyor. "Tabii ki." "Ama aynı zamanda, bana aktif olarak ölmekte olduğumu söylemediğin için de siktir git. Sen

bu bilgiyi bana ifşa edebilirdi." "Hangi amaca hizmet etmek için?"

"Bilmeyi hak ettim."

Ben kendi kendime söylenirken bir süre sessizlik oldu ve o "Ben korkuyordum. Sanki bunu yüksek sesle söylersem gerçek olacakmış gibi hissettim." Başparmağını ön kolumda gezdiriyor. "Özür dilerim. Sana anlatmalıydım."

Dürüstlüğü ona duyduğum öfkeyi bastırıyor. "Bir daha benden bilgi saklamayacağına söz ver. Hele ki benimle ilgiliyse," diye açıklıyorum.

"Söz veriyorum," diyor kararlı bir şekilde.

"Güzel. Şimdi bana Fia ve ailesinin neden benim önümde eğilme ihtiyacı hissettiklerini anlat."

Kekeleyerek bir kahkaha attı. "Sanırım bu tuzağa düşürme sayılır." "Kelimenin tam anlamıyla söz verdin."

"Şifacılar bağınaz olarak bilinirler. Dört ana elementten birine sahip olan birinin bizzat Doğa Ana tarafından görevlendirilmiş olduğunu düşünürler. Dünya onun tasarımıyla mükemmeldi, dört çocuğuna bir armağandı: hava, su, ateş ve toprak. Ancak efsaneye göre bu dört element sürekli olarak egemenlik için savaştı ve bu da Doğa Ana'nın istediği istikrarı değil, kaos dolu bir dünyayı yarattı. Dünyayı tamamen yok olmaktan korumak için, Doğa Ana kendi yarattıklarını dünyaya gönderdi - elementleri kontrol etmeye uygun yeteneklere sahip insanlar."

Alaha'ya geri döndüğümüz zamandan bir anı yeniden su yüzüne
Varis. çıkıyor. "Bir
"

"Evet." Acker atımızı yavaşlatmak için dizginleri çeker.
ormanı kesen bir derenin akıntısını görüyor. Önce o attan iniyor ve bana
yardım etmek için dönüyor. "Ve en son bir ışık kullanıcısı yeryüzünde
yürüdüğünde, dünyaya ve içindeki dört elemente *hükmetti*."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, ellerini henüz belimden
çekmediğinin farkındayım. "Nasıl biriydi?"

Cevap vermesine gerek yok. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Işığı
kullanan her kimse, hiç de nazik biri değildi. Beni tamamen bırakmadan önce
tutuşunu sıkılaştırıyor.

Pınarın yanına diz çöktüğümde minik balıklar uzaklaşıyor. Uzun
boyunlu bir kuş derenin aşağısında dikkatli adımlarla ilerlerken, at sarkık
dudaklarıyla pından höpürdeterek su içiyor. İçmek için soğuk suyu
avuçlarımın içine alıyorum ve
Tadına baktığım en saf su. Saçlarımı omzumun üzerinden çekerek,
avucumdan damlatabildiğim kadarını aşırı ısınmış boynuma
damlatıyorum.

Sonra kendimi arkadan görüyorum, Acker'ın gözlerinden. Gözleri
boynumun kıvrımında oyalanırken su tulumundan yuttuğu suyun tadını
alabiliyorum. Hâlâ kendimin farkındayım, sanki aynı anda iki yerdeymişim
gibi. Elimi suya daldırıyorum ve tekrar boynuma döküyorum.
Su damlacıkları boynumdan aşağı süzülüp bluzumun altında kayboluyor.

Bakışlarıyla buluştuğumda bağlantıyı keserek omzumun üzerinden
bakmaya cesaret ediyorum. Ama bana doğru adım atarken yüzünde hiçbir
şey görünmüyor. Çömelip boş su tasını dolduruyor, gözleri artık bende değil,
önündeki görevde.

Dikkatinin üzerimde olmasını tercih ettiğimi fark ediyorum. "Bu
yüzden mi diz çökmedin?"

Su tasını kapatıp bana bakmadan önce dudaklarında bir gülümseme
beliriyor. "Diz çökmemi ister misin?"

Benim gülümsemem de kendini belli etmekle tehdit ediyor. "Eğer benim
kötü bir hükümdarın vücut bulmuş hali olduğumu düşünüyorsanız, hayır."

Gülümsemesi tamamen kaybolmadan önce derinleşiyor, yüzü
ciddileşiyor. "Sen hiçbir şeyin vücut bulmuş hali değilsin ve kötü de
değilsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben biliyorum."

Aramızda bir adımdan daha az mesafe var ve ağzına baktığımı bir an
geç fark ediyorum. Gözleriyle tekrar karşılaştığımda yanaklarıma renk geldi,

Sadece onun da aynısını yaptığını görmek için. Gözleri ileri geri gidip geliyor, ağızından gözlerime ve tekrar gözlerime.

Parmak uçlarındaki fazla suyu silkeliyor, sonra da yüzümdeki dağınık saçları topluyor. "Kenta'ya bir dünya barış getireceğine inanıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

Şekillendirip sıvazladığım toprak yığını, ilkokulda öğrendiğimiz, büyülü yaratıkların yaşadığı rivayet edilen dünyanın en yüksek noktası Zallis Dağı gibi küçük bir dağı andırıyor. Toprağın tepesine bir yaprak yapıştırıyorum, sanki zirvesine ilk ulaşan ve toprağı sahiplenene benmişim gibi.

Kim bilir? Belki de büyüünün var olduğunu düşünürsek o yaratıklar gerçektir. Sadece var olmakla kalmıyor, onu barındırıyorum. Ben bir Varis olarak kabul ediliyorum, sözde Doğa Ana'nın kendisi tarafından görevlendirildim.

Bir yumrukla dağı ezerim.

"Neye gülüyorsun?" Acker soruyor.

Kafamı kaldırdığımda, derme çatma kamp alanının çevresinde yürüyüşünü izlerken gülümsediğimi fark *ediyorum*. Rastgele çubuklar topluyor, onları inceliyor, sonra da etrafımızda bir daire oluşturacak şekilde belirli yerlere yerleştiriyordu.

"Denizanası sürüsü etrafını sardığında." Yüzgeçleri olsaydı tekneye daha hızlı yüzemezdi.

"Bu senin için güzel bir anı, değil mi?" diyor, aksanının kenarları daha kalın.

Ellerimin tozunu alıp ayaklarımı altına katlıyorum. "En sevmediğim şey değil."

Gülümsemesini saklamaya çalışıp başaramayınca dişlerini bir an için görebiliyorum.

Çevreyi güvenli ya da en azından yeterince güvenli bulmuş olmalı, çünkü bana olduğum yerde kalmamı emrediyor ve ormanın içinde kayboluyor.

Gün ışığının son kalıntıları da dağılıyor ve yerini dolunayın tüm ihtişamına bırakıyor. Acker ateşin dikkat çekeceğini söylemişti ama büyü hakkında bir şey söylemedi.

Bir avucumu yukarı kaldırıyorum. Derin bir nefes alıp, parladığını hayal ediyorum.

Attan korktuğum zamanki gibi, ama hiçbir şey olmuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Acker'ın sihrin olduğunu söylediği yeri arıyorum ama bir şey bulamıyorum. Gözlerimi açtığımda tenimin sıradan rengine dudak büküyorum.

Yumuşak bir esinti beni hazırlıksız yakalıyor ve ürperiyorum. Sonra sıcaklık beni sarıyor ve Acker omuzlarıma bir battaniye örttüğünde başımı kaldırıp bakıyorum.

"Burası Karanlık Orman," diyor. "Sınırının hemen yanındayız."

Bu ormanın ve trollerin çoğu insan için açıklama gerektirmeyen yaygın bilgiler olduğu aşikâr. Acker yatağının üzerine yerleşiyor, ön kolunu dizine dayayıp kendi yiyecek rezervlerini karıştırıyor. Benimkilerden bile daha berbat görünüyorlar.

"Kenta ve Roison arasındaki sınırın ortasında yer alan bir orman sazlığı." Acker'ın kollarında tüyler diken diken oluyor. "Hissediyor Yakındayız."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Bir tane bulana kadar kurutulmuş meyve ve çilekleri karıştırıyor. onun beğenisine uygun. Kollarının esnemesi, tendonlarının ve kaslarının mükemmel bir şekilde bilenmiş olması beni büyülüyor. Kollar ve eller hem öldürmek hem de atıştırmak için kullanılıyor.

"İçeri girmediğiniz sürece güvendesiniz."

Kendime engel olamıyorum. "İçeri girersen ne olur?"

diye sordum. Birkaç fındık kırıyor. "Dışarı çıkamazsın."

Battaniyemi daha sıkı çekiyorum. "Neden?"

"Kimse bilmiyor. İnsanlar bir daha görülmemek üzere içeri giriyor." Bir avuç dolusu yiyeceği ağzına atıyor ve konuşmayı tamamen bitiriyor. O Bir kolunu başının arkasına katlıyor ve gece için yerleşirken diğer koluyla çalıntı bıçağını döndürüyor. "Biraz dinlenmeye çalış."

Ellerimdeki kırıntıları siliyorum ve bir yudum su içiyorum. Küçük açıklığa bir serin hava daha doluyor ve zeminin kaya gibi sert olduğunu düşünerek olabildiğince rahatlıyorum.

Haftalardır seyahat ediyoruz ve varış noktamıza bir günden az kaldı. Her şey yabancı geliyor, sanki yerimde değilim ve her yaprak ve ot bunu biliyor. Kenta benim gerçek evim değil.

Bir farkındalık hissettim ve gözlerimi açtığımda Acker'ı bana bakarken buldum. Sırt üstü yatıyor ve başı bana dönük. Saçları haftalar içinde uzamış ve alnının üzerinden sarkıyor.

Zihin sıçramalarını ona açıklamak konusunda tereddüt ettim. Kahin Vad zihnimi kurcaladığında hissettiğim ihlali göz önünde bulundurduğumda bunu nasıl karşılayacağından emin değilim. Aklından uzak durmak için elimden geleni yaptım ama fiziksel dokunuşun onun zihniyle benimkinin arasına koyabildiğim tüm bariyerleri yok ettiğini fark ettim. Birlikte ata binmek de pek yardımcı olmuyor.

Onun bakış açısının benimkiyle çarpışması neredeyse sürekli bir bombardıman. Boynumun omzumla birleştiği yere özel bir ilgisi var. Bacaklarımın etrafındaki dizginleri ayarlarken ve gözleri kalçalarımında oyalanırken de birkaç görüntüden fazlası oldu.

Yoksa onun bakışlarıyla sadece yeri ve göğü seyrediyorum, kayda değer bir şey yok. Şu anda bana bakış şeklinden, aramızda karanlık bir sır sakladığımı bildiğine ikna oldum.

"Kahin neden beni öldürmeye çalıştı, sadece beni kurtaracak bir şifacının yerini vermek için mi?"

Kafası karışmış görünüyor. Sorumdan mı yoksa verdiği cevaptan mı, emin değilim. "Vad yıllardır zihnimin içini görmeye çalışıyor ama başarılı olamıyor. Annem beni çocukluğumdan beri bir kahin arkadaşım ile eğitirdi, bu yüzden koz olmadan içeri giremeyeceğini biliyordu. Hayatını tehlikeye atmak muhtemelen şimdiye kadarki en akıllıca taktiği idi."

"Görmek istediği şey neymiş?"

"Babamla yaşadığım bu anıyı aradı. Annem öldükten sonra, o..." Devam etmeden önce bir an yutkunuyor. "İlk içkimi onunla içmem için beni davet etti. Asla girmeme izin verilmeyen oturma odasındaydı. Bana kalp kırıklığıyla başa çıkma konusunda bir konuşma yaptı."

"Kulağa... yeniden yaşamak zorunda kalmak acı verici geliyor."

Kayıtsızmış gibi omuz silkiyor. "Vad böyledir. Kendi hastalıklı meraklarını tatmin etmek için insanların zihinlerini kurcalamayı ve kurcalamayı seviyor."

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Hallis ve benimle birlikte eğitim kampındaydı." Bir an bu konuda söyleyeceklerinin bu kadar olduğunu düşündüm ama yan dönüp Devam etmeden önce yüzüme baktı. "O bir çiftçinin oğlu, bu yüzden kimse onun uyanmasını beklemiyordu. Yeteneğinden kimseye bahsetmedi. Ta ki taburumuzun yerini Roison isyancılarına vererek bize ihanet edene kadar. Pusuya düştüler.

bizi gece yarısı öldürdüler. Önde gelen subaylarımız Roison'un saflarında savaşarak kendilerini feda etmeselerdi bizi katledeceklerdi.

sırtlarına bağlanmış patlayıcılar." Başka tarafa bakmıyor, gerçeklerden ya da anısı yüzünden taşıdığı acıdan kaçmıyor. "Sadece bir avuç insan hayatta kaldık. Çocukluğumuzu o gün kaybettik ama onunla birlikte başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağ oluştu. O beş askerden başka arkamda olmasını tercih edeceğim kimse yok."

"Ya Hallis?" Sormaya cesaret ettim.

"Hayatta ve iyi." Sonra sırtıyor. "Bir eli eksik ama idare etmeyi öğrendi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Nedense hiç şaşırmadım."

"O bir danışman ve bazen de yeni askerler için bir eğitmen, ama kılıç dövüşünde çoğu aktif askerden daha başarılı."

Bu düşünce beni gülümsetiyor. "Eminim belli bir sürpriz unsuru vardır."

Acker gülümsememe eşlik ediyor. "Öyle de denebilir."

Yataklarımıza yerleşiyoruz. Gözlerimi kapatarak, geleceğimin neye benzeyeceğini, önümde uzanan olasılıkları hayal gücümün çılgınca çalışmasına izin veriyorum. Hayatımın mümkün olduğunu düşündüğümünden iki, üç ya da dört kat daha uzun sürme ihtimali var. Başıma kötü bir şey gelmezse tabii.

Uyku hiç gelmez. Dakikalar saatlere dönüşür.

Rahat bir yatak, sonsuz sanat malzemeleri düşünüyorum. Hiç resim yapmadım - buna param yetmedi - ama ıslak bir fırçayı tuvale değdirmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

Annem bir gizem olarak kalıyor. Neye benzediğini ya da dönüşüme nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Sıcak bir kucaklamayla sevinç gözyaşları dökmesini beklemekle soğuk bir ilgisizlik ya da beceriksizlik arasında gidip geliyorum. İkisi de bana uygun görünmüyor.

Esneyerek, en son kapattığımdan beri ilk kez gözlerimi açmama izin veriyorum. Yıldızlar, ağaçların gölgesi arasından iğne ucu kadar bir ışık gibi üzerimizde parlıyor. Arkamı dönüp atı arıyorum. Kıpırdamıyor ve ayakta uyuyor, ilkokulda kara hayvanları üzerine yıllar süren dersler sırasında işlenmemiş bir gerçek.

Ayağa kalkarken açıkta kalan kollarımdaki soğukluğu ovuyorum. Acker'ın gözleri kapalı ve göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyor. Dinlenebilmesine şaşıyorum ama battaniyeyi bırakıp olabildiğince sessizce ayağa kalkıyorum, burada bir dakika daha yatmaya dayanamıyorum.

Tam bir adım atmıştım ki Acker'ın kolu fırlıyor ve beni yerimde tutmak için bileğime sarılıyor. Bana bakarken gözleri berrak ve uykusuzdu. "Nereye gidiyorsun?"

Hızla çarpan kalbimi elimi göğsüme bastırarak sakinleştiriyorum. "Rahatlamaya ihtiyacım var," diye yalan söylüyorum. "Senin için sorun olur mu?"

"Ben de seninle geleceğim."

"Kesinlikle yapmayacaksın."

Saçmalıyormuşum gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Birlikte bir teknede mahsur kalmamışız gibi mi davranacağız?"

"Evet," diyorum ona, o zamanın en tatsız yönlerini kabul etmeyi reddederek.

İkimizin de tereddüt ettiği birkaç vuruştan sonra beni serbest bırakıyor. "Üç dakika."

"Beş."

"Üç ya da seninle geliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Cömertliğiniz için çok teşekkürler." Bana sırtıtmaya cüret ediyor.

En yakın ağacın yanından geçerken görebileceğim kadar ışık var. Bu ormanlar kıyıya yakın olanlardan daha sık. Etrafı kolaçan ederken ayaklarımın altında yapraklar çıtırdıyor. Şimdi sadece zaman kaybediyorum, böylece Acker'a benden her zaman iki adım önde olduğunu bilmenin memnuniyetini yaşatmıyorum.

Zemini kaplayan ince bir sis tabakası var. Ona tekme atıyorum, dağılmadan önce küçük bulut girdapları yaratıyor ve yerini daha fazla buhar tutamına bırakıyor. Yeterince zaman geçtiğine karar vererek geri dönüyorum ve Acker ile yüz yüze geliyorum.

Çılgılığımı yutuyorum. Bana dokunabilecek kadar yakınımda duruyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Omurgamı dikleştiriyorum. "Ne yapıyorsun?"

İlk başta cevap vermiyor. Gözleri benimkilerin arasında geziniyor, ay ışığının görebileceği kadarıyla. "Pişman mısınız?"

Sorusu karşısında kafam tamamen karışmış bir halde ona başımı sallıyorum. "Alaha'yı bırakıp benimle geldiğin için pişman mısınız?"

Sorgulamasına tamamen hazırlıksız yakalandım ve kelimelerimi bulmam bir anımı aldı. "Hayır. Kalamazdım. Ne bildiğimi bilmeden." Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor, sakın yüzüne endişe kazanmış. "Ama..." diyor, karanlık gecede sessiz bir sesle.

Omuz silkiyorum. "Geleceğimin burada nasıl göründüğünü bilmiyorum."

Acker derin bir nefes alır, göğsü genişler ve sonra serbest kalır.

"Beni... geleceğinde görüyor musun?"

Kalbim boğazıma doğru fırlıyor. "Bilmiyorum," diyorum dürüstçe.

"Benden ne beklediğinizi bilmiyorum."

Kaşları çatılıyor ve kendi kafa karışıklığını ortaya koyuyor. "Senden beklentilerim mi var?"

"Ben..." Sinirlerimi toplamak için duraklıyorum. "Beni geri getirmek için aileme bir söz verdiniz," diye açıklıyorum. "Ama bu seni borçlu yapmaz."

sonsuz kadar arkadaşım."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Nefes verirken adım söylüyor, kısmen inanmayarak, kısmen de kızarak. "Hâlâ bir fikrin yok mu?" diyor neredeyse suçlarcasına. "Uyanışın bunu belli edeceğini düşünmüştüm." Dudaklarını yalıyor, tavrında bir parça sinir belirliyor. "Sanırım sana göstermem gerekecek."

Gösterir misin?

Söylenmemiş soruma cevabı, elini üst kolumun üzerinde durduğu yerden boynumun omzumla birleştiği noktaya, onu defalarca incelerken yakaladığım noktaya kaydırmak oluyor. Bakış açım ona bakmaktan aşağıya, kendime bakmaya doğru kayıyor, gözlerim başparmağının çenemin altına bastırıp başımı yukarı kaldırmasına odaklanıyor.

Sonra kendi kafama geri döndüm ama kendi isteğimle değil. Zorla çıkarıldım.

Acker'ın bakışları, elini boynumun yan tarafına dayadığı yerde kalıyor. "Ne zamandır kafamın içini görebiliyorsun?" Gözleri yükseliyor ve benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde en ufak bir kızgınlık belirtisi yok, sadece açık bir kırılma var ve benden dürüst olmamı istiyor.

"Uyanış sırasında, sen ve Hallis'in Alaha'ya gelmeden önceki halinizi gördüm. İkiniz de bir uçurumun üzerinde durmuş strateji tartışıyordunuz. beni nasıl çıkaracağını."

O anıyı hatırlıyor. "Peki ya o zamandan beri?"

Kendimi dengelemek için elimi bileğine doluyorum, kendimi dengesiz hissediyorum ama aynı zamanda uzaklaşmasını da engellemek için. "Dışarıda kalmak için elimden geleni yaptım, ama bazen... bazen beni hapsediyor, sanki aynı anda iki yerdeymişim gibi."

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken kafasından geçen düşünceleri hissedebiliyorum.

"Kenta'ya vardktan sonra sana söyleyecektim," diyorum. "Güçlerimin daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemediğini söylemiştin ve-"

Sözümü kesti. "Jovie, kızgın değilim."

Ona en büyük korkumu söyledim. "Vad gibi olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" Başını sallıyor, çok emin. "Hayır. Biraz bile değil."

Küçük bir rahatlama nefesi verdim.

Başparmağının ucuyla çenemde geziniyor, beni içine çekerken gözleri yumuşuyor, bakışları ağızma düşüyor. Beni öpmeye niyetli olduğunu fark edince nefes almayı tamamen bırakıyorum. Eğilirken gözleri sorguluyor

yaklaştı ve bunun olmasına izin verip vermeyeceğime karar vermek için üç kalp atışından daha az zamanım var.

Yapmamalıyım, değil
mi? Ama aynı
zamanda... *neden*
olmasın?

Ağzım kendiliğinden açılıyor, katılmaya çok istekliyim, sonra Acker hareketsiz kalıyor. Birkaç metreden ötesini göremeyecek kadar karanlık olmasına rağmen yana bakıyor. Onu takip edecek kadar iyi tanıyorum. Parmağını dudaklarına götürüp beni yakındaki bir ağacın arkasına çektiğinde, hiç sorgulamadan yapıyorum.

Kalçalarına doğru çöküyor ve beni yanına çekiyor. Rahatsız edici ama her hareketimiz toprakta ve ayaklarımızın altındaki yapraklarda bir rahatsızlık yaratıyor. Acker'ın omuzlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve kıpırdamamamı söylüyor. Ne pahasına olursa olsun, yap. Kımıldama. Hareket etme.

Sonra onu gördüm. Etrafını saran gece kadar karanlık bir hayvan, hareket ederken yere yaklaşıyor. Ürkütücü bir sessizlik. Onu ele veren tek şey ay ışığının siyah kürkü üzerindeki yansıması. Bir tür büyük bir kedi. Sanırım bir panter. Acker ve benim toplamımdan daha büyük.

Önce atı görüyor. Yatağımıza yaklaşmaya devam ederken altın rengi gözleri kısılıyor, kokumuzu alınca burun delikleri açılıyor. At kediyi görünce kişniyor ve kaçmak için başını geriye doğru çekiyor.

Panter arka ayakları üzerinde durur. Kaslar ve kemikler yer değiştirip yerine oturuyor ve insan formuna geri dönüyor. Siyah saçlar genç bir adamın pürüzsüz, açık tenini ortaya çıkarmak için geri çekilir. Bu, atı korkuya sürükler. Kesilmiş bir ağacın dalına bağlanmış olan ip kopana kadar tekmeler ve sarsılır ve ormana doğru kaçar.

Adam olduğu yerde dönüyor ve ben Fia'nın oğlunu görünce nefesimi tutuyorum. Gece için kurduğumuz geçici kampı incelerken burnunu rüzgâra doğru kaldırıyor, derin nefes alırken çıplak göğsü genişliyor.

"Yakında olduğunu biliyorum," diyor Sven. Yatağımızın üzerinden geçiyor. Yakındaki çalılıkları ararken sinsice yaklaşıyor, her adımı kedi adımları kadar sessiz. "Kokunu alabiliyorum."

Kulübedeyken onda gözlemlediğim çocuksuluk gitmiş. Bakışları yer değiştirdiğinde, ay ışığı gözlerinden yansıyarak altındaki gerçeği ortaya çıkarıyor - sınır tanımayan bir avcı.

"Gördüğünüz gibi ailem, dünyaya iyilik yaparsanız karşılığında iyilik alacağınıza inanıyor" diyor. "Ama bunun doğru olabilmesi için Aynı şey kötü şeyler için de söylenmelidir. Hayat sana almaya istekli olduğun şeyi verir." Gülümsemesi keskinleşerek itici bir hal alıyor. "Ve sen, metal sapanı,

kellenizin değeri için yüzlerce kez öldürdünüz. Neden ellerinde bu kadar kanla yaşamaya devam edesin ki?"

Etrafta sinsice dolanıyor, gözleri her yönü kesiyor. Dikkati yukarıya, ağaçtaki gece mavisi kuşa doğru yükseldiğinde tükürme mesafesindeydi.

Elimle ağzımı kapatıyorum ama artık çok geç.

Kafasını bize doğru çevirdi. "İşte buradasın."

Kahretsin. Parlıyorum.

Sven tekrar yer değiştiriyor, ancak dört patisine birden dönemeden Mavi yukarıdan dalışa geçiyor ve uçuşun ortasında rotasını değiştiriyor.

Messer ayağa kalkıyor.

Acker ve ben aynı anda küfrediyoruz.

Orospu çocuğu. Şaka yapıyor olmalısın.

Messer bize doğru tek bir kelime tükürdü: "Kaçın!" Sonra panterin büyüklüğüne rakip bir leopara dönüşüyor.

İki kedi aynı anda saldırır, çarpışır ve pençeler ve dişlerden oluşan bir karmaşa içinde orman zemininde yuvarlanır.

Acker beni ayağa kaldırdı. "Gitmemiz gerek."

Ama Messer-

Pençelerin eti yırtarken çıkardığı inkar edilemez sesi, delici bir uluma takip ediyor.

Adını söylerken boğuluyorum. "Messer!"

Panter serbest kalıyor, ayağa kalkarken keten gözleri bize sabitleniyor, vücudu saldırmaya hazırlanırken alçalıyor. Panter çalılıklara dalmadan hemen önce Acker beni yolumdan itti. Bu Yakındaki bir çalılığa doğru kayıyor.

Messer'a doğru bakıyorum. Vücudunda kan izleri var ama o yılmadan bir ağaca tırmanıyor.

Tek kaçış şansımızı kullanarak sınıra ya da Kenta'nın gittiğini varsaydığım yöne doğru koşmaya başlıyoruz. Orman her taraftan üzerimize geliyor gibi. Sis her yeri istila ediyor. Gözlerimi Acker ve leoparın tepedeki ağaçların arasından sıçrayışını izliyorum, kafamı çevirirsem onları kaybedeceğimden korkuyorum. Daha önceki soğukluk intikamla geri dönüyor.

"Dur!" Acker bağılıyor, daha ileri gitmemi engellemek için bir kolunu uzatıyor.

Ağaçlardaki değişimi fark etmem, görmem bir anımı alıyor. Kemik kadar beyaz kabuklar, ince ağaçların gövdelerini kaplıyor ve yükseklerle doğru uzanıyorlar.

Gölgelik, bu ormanla diğer tarafta kalan her şey arasında bir ayrım yaratıyor. Yaprakları olmayan sapların arasından yoğun bir sis yayılıyor. Diğer taraftan zifiri karanlıktan başka bir şey görünmüyor.

Panter ortaya çıkmadan bir an önce bozulan sis ve buğu bizi uyarıyor. Sola dönüyoruz, Karanlık Orman'a paralel koşuyoruz, kuyruğumuzda dal ve yaprak sesleri var.

Ondan kaçamayız.

Aynı şeyi fark eden Acker yavaşlayarak durur. "Bıçağını bana ver." Silahı belimden çekiyorum ve o da hemen avucunun içine alıyor. "Onu uzak tutacağım. Sınıra ulaşana kadar ormanı takip et. Gördüğünde anlayacaksın."

Başımı salladım. "Hayır."

Kızgın, inatçılığım karşısında dişlerini gıcırdatıyor ama ikimiz de tartışmak için yeterli zaman olmadığını biliyoruz. Bir hırıltıyla beni arkasına itti.

Sven hızla yaklaşıyor. Durmaya hiç niyeti olmadan son sürat koşuyor. Acker'ın gömleğinin arkasını yumruklarımla kavrayıp biraz sonra olacıklara hazırlanıyorum ve bu adama kesinlikle güvendiğimi fark ediyorum. Kendi ölümüm de dahil olmak üzere onu her yerde takip edeceğimden oldukça eminim.

Ama beklediğim her neyse, Messer'ın saldırmak için mümkün olan son saniyeye kadar beklemesi değildi. Panterin sırtına sıçradı, birbirine kenetlenmiş bedenleri öne doğru yuvarlanırken bu hareket kalbimin boğazıma kaçmasına neden oldu, momentum ikisini de Karanlık Orman'ın ağaçları arasındaki bir açıklığa gönderdi. Tiz çığlıkları ani bir sessizlikle son buluyor.

Hayır! Acker'ın arkasından sendeleyerek çıktım. Durdurmak için elini uzattı.

Ben.

"O öldü," diyor, kararlı ve inkar edilemez bir şekilde. "Yapabileceğin hiçbir şey yok onu kurtarmak için."

Elini kolumdan çekmek için mücadele ediyorum. "Jovie. Dur."

Bir şekilde kendimi Acker'ın elinden kurtarmayı başarıyorum ve beyaz huş ağaçlarına o kadar yaklaşıyorum ki Acker olduğu yerde donup kalıyor, ona baktığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Denemek zorundayım," diyorum, sesim titreyerek. "Onu öylece bırakamam." Acker'ın göğsü her nefeste kabarıyor. "Jovie," diyor yalvararak,

Ellerini yatıştırıcı bir tavırla uzattı. "Beni dinle. Eğer oraya girersen, bir daha asla çıkamazsın."

Bir seçimle karşı karşıya kaldığımda gözyaşlarım görüş alanımı
Ben. dolduruyor. "Come with
"

Acker başını eğiyor, inançsızlığı ve çaresizliği bana yansıyor
bakışlarında. Adımı söylüyor, iki hece sesiyle birlikte kırılıyor.

"Sana güvendim. Seni buraya kadar takip ettim," diyorum ona. "Şimdi
senden de aynısını yapmanı istiyorum."

Yutkunuyor. "Ya sonsuza dek orada sıkışıp kalırsak?"

Ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "O zaman en
azından birlikte sıkışıp kalacağız?"

Başını belli belirsiz sallıyor, sanki bunu düşündüğüne bile
inanamıyormuş gibi. O gelse de gelmese de gideceğim ama bunu yalnız
yapmamayı tercih ederim.

Sonra bir karar vererek ağzını kapatıyor ve aramızdaki mesafeyi
kapatıyor. Tek bir kelime bile etmeden kollarını bana doluyor ve geriye,
ormanın açık ağzına doğru düşüyor.

Zifiri karanlığın ötesine.

BÖLÜM 33

Tamamen ışıksız değil, ama neredeyse.

Yere düştüğümüz anda sihrim söndü. Hava dondurucu soğuk ve gözlerimizin alışması biraz zaman alıyor. Sanki karanlığın kendisi bir sis gibi, ormandaki yaşamı boğuyor. Ağaçların beyaz kabukları en ufak bir aydınlatma sağlıyor. Netlik kazanmak için boşuna bir çabayla tekrar tekrar göz kırpiyorum.

Kendimizi düzeltirken Acker elimi sıkı sıkı tutuyor. Geriye dönüp baktığımızda, ağaçların arasından düştüğümüz yarığın yok olduğunu görüyoruz. Her yönde hiçbir şey yok. Birbirimizden dört adımdan fazla uzaklaşacak olsaydık, etrafımızdaki mavilikte kaybolurduk.

Messer'i çağırmak için ağzımı açıyorum ama o kadar sessiz ki neredeyse sessizliği bozmak istemiyorum.

"Sence kaybolan insanlar basitçe... yollarını mı kaybettiler?"

"Bilmiyorum," diyor Acker, sesi benim alçak fısıltıma uyuyor kendi. O da benim gibi karanlık uçuruma bakıyor ama ulaşabileceğimiz bir yer yok.

Uzun süre sessizce durduktan sonra daha fazla dayanamayıp "Messer!" diye sesleniyorum.

Acker'ın eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor, ama ben tekrar seslenirken beni durdurmuyor. Bu sefer daha yüksek sesle, boğucu atmosferi aşmaya çalışarak. Sesim sadece havadaki görünmeyen bir ağırlık tarafından yutuluyor.

Tıslıyorum.

Acker'ın sesinde bir alarm var. "Ne oldu?"

Keskin ağrının kaynağı için boynumun arkasını yokluyorum. Elim yüzüme götürüyorum. Parmaklarımdaki sıvı gece kadar karanlık ama kan olduğunu anlamak için görmeme gerek yok. Kürek kemiklerimden aşağı ıslak bir his damlıyor.

"Bir şey beni ısırdı-"

Konuşmamı bitiremeden kanatlı bir yaratık ikinci kez boynuma doğru uçuyor. Pençeleriyle ya da dişleriyle omzuma yapıştı, emin değilim.

Çığlık atıyorum. O daha da derine inerken ben de pençelerimle ona saldırıyorum. Acker onu uzaklaştırmak için vücuduna yapıştı ve parmaklarım safra gibi deriye saplandı. dilimi iğrenç dokusuyla kaplıyor. Grotesk olduğunu anlamak için görmeme gerek yok.

Yaratığı yerinden oynatır oynatmaz, bir diğeri saldırmak için uçuyor. Tepki verecek zaman yok. Bu sefer Acker'a yapışıyor. Sonra bir tane daha. Ve bir başkası, ellerimizi serbest bırakmak zorunda kaldığımız noktaya kadar kendimizi saldırıdan kurtarmalıyız.

Yüzümü ve boynumu korumak için ellerimi başımın üzerine koyuyorum. Ön kollarımda acı var. Parçalanıyorlar. Jilet gibi keskin dişler ya da gagalar deriyi ve kasları yırtıyor. Neredeyse kemiklerime kadar hissediyorum.

Dişlerimin arasından çığlık atarak birini yakalayıp fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatıyorum, ancak bir başkası onun yerini alıyor. Kanatları gök gürültüsünü andıran bir ses çıkarıyor ve sürü saldırırken üst üste binerek ritim tutuyor. Tökezleyerek geri çekiliyorum ve yerden yükselen bir şeye takılıyorum, elimdeki acıyla bir çığlık atıyorum.

Mümkünse, yaratıkların kükremesi çoğalıyor, sanki zayıflamış bir av sezmişler ve bir dalga gibi üzerime geliyorlar. Acker benim için bağırıyor ama faydası yok. İkimiz de öleceğiz ve hepsi benim suçum.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke içimi dolduruyor. Sürekli ölümün ya da bir saldırının eşiğinde olmaktan, dünyayı ve içindeki herkesi kontrol edebileceklerini düşünen erkeklerden bıktım.

"Yeter!" Ellerimi havaya kaldırarak bağırıyorum.

Bu hareketle birlikte, korkunç sahneyi aydınlatan kör edici bir ışık parlaması geliyor. Yüzlerce, binlerce kuduz yarasa benzeri yaratık üzerimizde geziniyor. Onları büyülerimle yakıyorum ve kaçmak için paniklemeye başlıyorlar. Derileri kemiklerinden ayrılıyor, yere düşmeden önce kanatları parçalanarak yok oluyor.

"İşte bu," diye teşvik ediyor Acker, ayağa kalkmama yardım ederken.

Öfkemden beslenen saldırım çılgınca. Büyümün göğsümün altında şiştiğini, geri çekilmeye çalışan yaratıkların her birinin ölümü için zorlandığını hissedebiliyorum. Sonsuz bir titreşim sesi kulaklarımda çınlıyor.

Orman temizlenmeye başladı. Yeteneğim avuçlarımdan taşarak her yöne ışık saçıyor. Ağaçları, orman zeminini ve kemikleri görebiliyoruz. Elimden çıkan da dahil olmak üzere, çürümenin çeşitli tonları ve aşamaları zemini kaplıyor.

"Büyünün seni kontrol etmesine izin verme," diyor Acker, gözleri etrafımızda uçuşuyor, bir çıkış, bir yön arıyor. Bize bu ormanın neresinde olduğumuzu söyleyecek herhangi bir şey.

Kemiği avucumdan çekiyorum ve büyü alevleniyor, ama acıyı hissetmiyorum, sanki büyüm beni bu hislerden korumak istiyor. Hiçbir şey bana dokunamaz. Ben durdurulamazım.

"Jovie," diye uyarıyor Acker.

Kızgınlık içime işliyor. "Kendine gel, Jovie."

Yaratıklar gökten yağmur gibi yere düşmeye devam ediyor.

Işık balonu etrafımızda genişliyor, sanki işgal ettiği her santimde karanlığı geri kovalıyor. Karanlık, kaçınılmaz olanla savaşıyor, kıvranan bir kütle.

Çünkü bu kaçınılmaz. Benim ışığım galip gelecek.

Acker adımı haykırıyor ama çok uzakta. Okyanusun dibinde bile olabilir.

Gökyüzü tepeden kırılıyor, ışığım öğleden sonra güneşiyle eski dostlar gibi buluşuyor. Kaçacak yeri kalmayan yaratıklar buhar olup uçuyor.

Hepsini öldürebilirim.

Gücümün akmasına, itmesine, kovalamasına ve ormanı yok etmesine izin veriyorum. Ölüm ve acı dolu bir yer artık gerçek ölümün neye benzediğini biliyor ve ışığımın ağaçların arasından geçip ormanın kenarlarına ulaşmasını, karanlık yer artık karanlık olmayana kadar tek bir gölge bile bulunmamasını izliyorum.

Yere kapaklandım. Kafatasım yere çarpıyor ve tekrar odaklanabilmem için görüşüm birkaç saniyeliğine kayboluyor, acıyla birlikte.

Başımın arkasını kucaklıyorum. "Ow."

Acker'ın gözleri hâlâ sımsıkı kapalı, bakmanın yeterince güvenli olduğunu düşünmeden önce biraz açılıyor. Eşit oranda rahatlama ve Bana bakarken duyduğu huşu hızla öfkeye dönüşüyor.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Yüzündeki ve boynundaki çizikler ve delinme yaraları iyileşmeye başlıyor, deri saniyeler içinde tekrar birbirine dikiliyor.

Nefes almakta zorlanıyorum. "Bana cinayet silahıyla balık yedirdiğin için bunu ödeşme olarak kabul et."

"Ben-ne? Şu anda ciddi misin?"

Bakışlarındaki mizahtan yoksunluk, midemde zaten kök salmış olan suçluluk duygusunu daha da şiddetlendiriyor. Yeteneğimi kendimi azaltma kaygısı olmadan kullanmak nefes almak kadar doğal geliyor, sıcaklığın ruhuma bir merhem gibi bedenime ve zihnime yayılmasına izin veriyordu. Onu kapatmak istemedim. Asla.

"Özür dilerim."

Rahat bir nefes alıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. Ayağa kalkmama yardım ediyor ve işte o zaman çevremizi tam olarak algılayabiliyorum. Karanlık Orman artık yok. Ağaçlar yanıyor. Yapraksız ve yanık, görünürde kanatlı bir yaratık olmadan duruyorlar. Kenta'nın hangi yönde olduğuna dair hiçbir işaret yok.

Ağaçların arasından geçerken iskeletlere ve enkazlara takılıyoruz. Uzakta yumuşak bir vücut parçası görünüyor ve ben ona doğru koşuyorum, Acker da peşimden geliyor. Bu Roison şekil değiştiren, hâlâ panter formunda. Nefes alıyor ama bilinci yerinde değil. Messer'a ve yaratıklara karşı verdiği mücadele yüzünden, ölümün onu ele geçirmesini engelleyecek bir şifacı olmadan geri dönüş noktasını geçmiş durumda.

"Bırak onu," diyor Acker, beni ileri doğru iterek.

Ama Messer'ın yakınlarda olma ihtimali varsa devam edemem. Acker gözlerindeki kararı görüyor. Nefesinin altından kızgınlığını haykırıyor. Ters yöne döner ve yaralı olabilecek bir varlık aramaya başlar.

"Messer!" Tekrar tekrar sesleniyorum, Acker'ın sesi benimkini yankılıyor.

Onu bulacak kişi benim. Leopar etinin bütün parçaları kayıp. Nefes alış veriş sığ. Gözleri kapalı, bir dakikadan az zamanı kaldı.

Acker'ı çağırıyorum ve o da yaklaşıyor. Yüzündeki ifadeden hiç umut olmadığını düşündüğünü anlayabiliyorum. Ona bakıyorum, leoparın başını kaldırmak için mücadele ederken gözlerim yaşıyor. "Bana yardım et. Lütfen."

Bana hareket etmemi emretti. Koşarak yolundan çekiliyorum. Her iki eliyle bir bacağını kaldırıyor ve devasa hayvanı omuzlarının üzerinde sallıyor. Sırtından şelale gibi kan akıyor. Başını sallayarak önünden gitmemi işaret ediyor.

Doğru yöne gidip gitmediğimizi bile bilmeden neredeyse depar atarak koşuyorum, sonra toynak sesleri dikkatimi çekiyor.

"Devam et," diye emrediyor Acker, nefes alış veriş benimkinden daha az düzensiz.

İşte o zaman onu görüyorum, ağaçlardaki kırılmayı ve uzaktaki bir tepeden gelen askerlerin akışını, tepede dalgalanan Kenta bayrağını: ortasından yatay bir çizgi geçen yeşil, yan tarafındaki bir güneşin ışınları gibi ondan yayılan hançerler.

Yer çimenlere dönüşüyor ve ormandan çıkıp Kenta bölgesinin açık alanına girdiğimizde neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

Acker at sırtındaki ilk askeri durdurur ve Messer'i atın sağına yatırır. "Onu bir şifacıya götürün."

"Evet, majesteleri," dedi asker, atı geri döndürerek etrafta.

Ekselansları.

Bir adım atıyorum, askere acele etmesini söylemek istiyorum ama bacaklarımı ya da ağzımı işbirliği yapmaya zorlayamıyorum. Acker'ı bir şeylerin ters gittiği konusunda uyarmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor, her şey odaktan çıkıyor.

Yere düştüğümde son duyduğum şey onun küfürleriydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

Bir çadırdayım. Branda rüzgârda dalgalanıyor, kapı örtüleri kanat çırparak açılıyor, gece havasını ve Kenta askerini ortaya çıkarıyor tekrar kapanmadan önce dışarıda duruyor. Benimkinin karşısındaki karyola, üzerinde kanla ıslanmış sargı bezleri dışında boştu.

Doğrulup önce iyileşen elimi, sonra da vücudumu inceliyorum. Hiçbir ağrı ya da acılar ya da pençeli saldırıların kalıntıları. İki yatağın arasındaki masanın üzerinde yeni bir takım elbise duruyor ve onları giymek için zaman kaybetmiyorum. Yeşil tuniği tam başıma geçirmiştım ki biri elini içeri soktu Kapıyı geri çekip gördüğüm en güzel kadınlardan birini ortaya çıkardı.

"Uyanmışsın," diye ilan ediyor çadıra girerken.

Kuzguni saçları metal bir toka ile ensesinde toplanmıştır. Omuzlarını bir çeşit metal halatlı deri süslüyor. Belini çevreliyor ve kemerinden bir bağla sarkıyor. Etkileyici bir üniforma. Rütbeli olduğu kesin.

Masaya bir sürahi ve iki bardak koyuyor. "Sana getirdim su."

Kımıldamıyorum.

Kehribar rengi bardakların her birine dolduruyor, kendi bardağından içerken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Utanmana gerek yok," diyor gülümseyerek. "Hepimiz bunu bir kez ya da başka bir zaman yaptık."

Diğer bardağa uzanıyorum, yudum yudum içmek istememe rağmen kendimi ölçülü bir yudum almaya zorluyorum. Dudaklarımı seviyorum. "Ne yaptın?"

"Büyümüzü yaktı." Karşımdaki karyolanın kenarına sırtını dayadı ve parmaklıkları iki yanından kavradı. "Bu yüzden bayıldın. Büyüyü çok fazla kullanmanın bedeli, insan zihnimizin kapanmasına neden olmasıdır. Bir tür fenerin yağının bitmesi gibi."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum ona. "Acker'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Gönülsüzce omuz silkiyor. "Muhtemelen bir yerlerde utanmazca yakışıklı olurken vahşet işliyordur."

Gözlerimi ona diktim. "Kimsin sen?"

Sanki görgü kurallarını hatırlamış gibi reverans yapmadan önce doğruldu. "Ben Beau. Üçüncü komutanım ve Acker'ın kız kardeşiyim."

"Abla?"

"Lütfen kimseye selam vermeyi unuttuğumu söylemeyin," diye aceleyle çıkar. "Kıçıma tekmeyi basarlar."

Burnumun kenarını sıkıp derin bir nefes alıyorum. "Bir daha asla yapmadığın sürece bizim sırrımız."

"Buna söz veremem, ama bunu bir daha özel olarak yapmayacağınıza dair söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Kenta'nın kadınları bu kadar yüksek rütbede olmanızı sağlayacak kadar değerli bulmasına sevindim."

"Kadın ya da değil, yeteneklerimi inkâr etmek imkânsız." "Seni aşağılamak istememiştin," diyorum.

"Alınmadım," diyor ve elini sallayarak endişemi yok sayıyor. "Karada her şeyin farklı olduğunu fark edeceksiniz. Çok farklı."

"Şekil değiştirene ne yaptıklarını biliyor musun?" Yaslandığı karyolayı işaret ederek söylüyorum.

Dağınıklığa bir göz atıyor. "Alaha'nın çocuğu mu? Nakil için tutuluyor. Neden?"

Kıllandım. *Tutulmak mı?* "Nereye nakledilecek?"

"Kenta zindanlarına." Sanki cevap çok açıkmiş gibi söylüyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bir sonraki vuruştan önce çadırdan çıkıyorum. Kapımın önünde duran muhafızlar aniden ortaya çıkmamla irkiliyor ama ben yanlarından geçerken hiçbiri kıpırdamıyor.

Kafalar bana doğru dönüyor, ben aşağı inerken konuşmalar ölüyor. kampta. Kenta askerleri etrafa dağılmış, kâğıt oynuyor, bira içiyor ve akşam karanlığı yaklaşırken akşam yemeği hazırlıyorlar. Duman bulutları kuzey ve güneyde gökyüzünü dolduruyor, çadırların tepeleri her iki yönde de göz alabildiğine uzanıyor.

"Prens nerede?" Bakışlarıma karşılık vermek isteyen herkese soruyorum. "Acker nerede?" Sadece boş bakışlar cevap veriyor. Çadır labirentinin içinden geçip tekrar tekrar soruyorum. "Prens nerede?"

Garip sessizliği bir ses böldü. "Size yardımcı olabilirim." Bir çadırın direğine yaslanmış, saçları batan güneşte parlıyor, Gülümsemesiyle birlikte çilleri de kalkıyor.

"Hallis," diyorum nefes verirken. Başını eğecekmiş gibi eğmeden önce bir an bakışlarımı tutuyor. Elimi kaldırarak onu durdurmak için acele ediyorum. "Lütfen yapma."

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor ama bunu hemen gizliyor. "Nasıl isterseniz, prenses." Alaycı bir tonla bana unvanımla hitap etmesi tanıdık geliyor.

"Acker nerede?" "Seni ona götüreceğim."

İri cüssesinin birkaç adım gerisinden takip ediyorum. Beau'nunkine benzer bir askeri kıyafet giymişti, ancak sol kolunun kolu ani bir şekilde bitiyordu.

bir elin yokluğu. Omzumun üzerinden bakıyorum ama onu göremiyorum.

Biz kampta ilerlerken sesler azalmaya devam ediyor. Askerlerin bazıları durup bakıyor, bazıları başka yerlere bakıyor. Çok azı sahte bir gülümseme takınacak ya da Kenta selamında başını eğecek kadar kibar. Eğer bu garip bir davranışsa, Hallis bunu kabul etmiyor.

Hallis'in Acker'ın nerede olduğunu teyit etmesine ihtiyacım yok. Dışarıda konuşlanmış askerlerin metal miğferleri bunu ele veriyor. Hallis'e başlarıyla onay veriyorlar ve Hallis de boşdaki eliyle benim için malzemeyi tutuyor. "Önden buyurun prenses."

Geçerken ona bakıyorum. Sonra dikkatim Acker'a kayıyor. Onun görünüşüne bakıyorum. Sanki gözlerim onu yeterince hızlı içine çekemiyor. Saçları yıkandığı için nemli, gözleri lamba ışığında parlıyor. Acker'ın Temiz gömleğinin kolları ön kollarına kadar kıvrılmış, bir haritanın bulunduğu masanın üzerine eğilmiş.

Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ama boyuna göre ayağa kalkarken bunu hemen gizliyor. "Jovie," diyor, elini yanındaki adamlardan birine uzatarak. "Bu lejyonun baş komutanı.

Rango, lütfen Maile Prensese Jovinnia ile tanış."

İri yarı adam bana bir selam ve gülümseme sunuyor. "O zevk bana ait."

Uygun cevabı bilmiyorum. Gülümseyip başımı sallayarak karşılık verirken masanın etrafındaki diğer dört adamın gözlerinin ağırlığını hissediyorum.

"Birkaç saat daha uyanmanı beklemiyordum," diyor Acker, masanın etrafında dönerken, gözleri omzumun üzerinden geçiyor. "Seni ve Hallis'i görüyorum.

yeniden tanışmış olduk. Umarım çok misafirperver davranmıştır."

Hallis hiç eğlenmiyor. "O burada, değil mi?" diye ukalalık yapıyor. "Askerlerinizden yerinizi bildirmelerini talep ederek kampa doğru yürürken hayatta kalma becerilerinden yoksun olduğu için hayır."

Acker'ın bakışları tekrar benimkilere dönüyor. "Beau ile tanıştın mı?"

"Ben yaptım. O... *güzel*." Hallis homurdanıyor ama onu duymazdan geliyorum. "Bana Messer'ın tutulduğunu söyledi."

Acker bir süre bana bakıyor, gözleri her zamankinden daha karanlık görünüyor,

Kirpikleri doğal ışık olmadan daha kalın ve etraflarında daha ağır görünüyor. Sonra Hallis'e bakar. "Beau nerede?"

Omuz silkiyor. "Onu bulduğumda prenses yalnızdı."

"Onu çadırda bıraktım," dedim. "Neden? Messer nerede?"

Komutan -Rango- sanki ben konuşmamışım gibi araya giriyor. "Muhtemelen adamlarımı korkutuyordur."

"Acker."

Hallis'e başımın üzerinden bir emir verdi. "Onu bulun."

Ellerimi onun önünde çırpıyorum. Çarpmanın etkisiyle ışık kıvılcımları patlıyor, ama buna aldırmayacak kadar öfkeliyim, ya da kılıçlar hazır. "Seninle konuşuyorum."

Askerlerine geri çekilmeleri için sessiz bir işaret olarak elini kaldıran Acker, sonunda beni dikkatiyle onurlandırıyor. Dişlerini sıkmasından, kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

Gözlerini benden ayırmadan konuşuyor. "Üç bin kişi sabaha kadar güneye hareket etmeye hazır olsun."

Rango başını eğiyor ve adamlarıyla birlikte masadaki haritalardan birini alıyor. Onlar yanımdan geçerken yakıcı bakışlarımı Acker'ın üzerinde tutuyorum ama yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Hallis her zamanki gibi sıkılmış görünerek kaşlarını kaldırıyor.

"Görünüşe göre pek bir şey değişmemiş." Kapı arkasından kapanmadan önce güneş ışığı kısa bir süreliğine içeri doluyor ve sonra yalnız kalıyoruz.

Acker burnundan derin bir nefes vererek çenesindeki sivri ucu serbest bıraktı. "Adamlarımın önünde beni baltalayamazsın."

"Şu anda seni ilgilendiren *bu* mu?" Şaşkınlıkla söyledim. "Egonun bu kadar kırılğan olduğunu fark etmemiştim."

"Bu durumun ne kadar hassas olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok." "Messer'ın-"

"O değil," diye sözümü kesti Acker.

"*Sen*." Şaşırdım. "Ne?"

Masanın etrafından dolaşıp eliyle beni yaklaştırıyor ve haritanın önünde bana yer açmak için dönüyor. Daha önce gördüklerime hiç benzemeyen yuvarlak ve ayrıntılı bir harita; bölünmüş ve etiketlenmiş bölgeleri gösteriyor, öne çıkan özellikler işaretlenmiş ve resmedilmiş.

"Buradayız." Acker konumumuzu işaret eden tahta bir kılıcı gösteriyor, sonra parmağının ucunu sağa doğru kaydırıyor. "Burası Roison sınırı."

Kara Kenta'nın iki katı büyüklüğünde ve kıtanın kara parçasının sağ tarafının çoğunluğunu oluşturuyor. Okyanus, kuzeydeki kıyı şeridi dışında düz olan diğer tüm tarafları kapatıyor.

Acker parmağını ikisini ayıran noktalı çizgi boyunca hareket ettiriyor Siyahla gölgelenmiş ormana ulaşana kadar bölgeleri. "Burası Karanlık Orman." Sınır boyunca uzanan iki kısa açıklık dışında tüm sınırı kuzey ve güney geçitleri. "Bu orman binlerce yıldır kara büyüyle boğuşuyor. Varislerin en güçlüleri laneti kırmak için içeri girdiler ve başarısız oldular. Ama sen," diyor, "gözünü kırpmadan tek başına temizledin."

İmkansız.

"Hepsi mi?"

"Hepsi," diye onaylıyor. "Var olan her haritanın senin yüzünden değiştirilmesi gerekecek. Her parşömen ve tasvirin yeni ve açık bir sınırı gösterecek şekilde yeniden işlenmesi gerekecek."

"Nasıl?"

Acker cevap verene kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum. "Adamlarımın bilmek istediği de bu. Buranın kuzeyinde konuşlanmışlardı.

ışık. Bazılarına göre, gün ortasında güneşin ışığını gölgede bıraktı."

"Benden korkuyorlar," diyorum parçaları birleştirerek.

Bunu inkar etmiyor. "Şu anda ihtiyacım olan son şey senin etrafta dolaşıp akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünmen." Öne doğru eğiliyor, kokusunu alabileceğim kadar alanımı işgal ediyor. "Görünüşe göre seni kontrol edemiyorum."

Son cümle beni kendime getirdi. "Beni kontrol *edemezsin*." "Lanet olsun, Jovie." Elini masaya vuruyor. "Ne olduğunu biliyorsun. Yani."

"*Beni* buraya *sen* getirdin," diye hatırlatıyorum ona. "Ve bir Alaha şekil değiştiren getirdin."

"Ben öyle bir şey yapmadım ve bunu sen de biliyorsun." "Öyle mi?" diyor, gözleri keskin bir şekilde benimkilere dikilmiş.

Önce kendimi sakinleştirmedimse pişman olacağım bir şey söylemekten korkarak ağzımı kapatıyorum.

Gözleri tereddütsüz. "Biliyor muydun?"

En yakın arkadaşlarımdan birinin evcil hayvan kılığına girdiğini biliyor muydum? Ya da Alaha'dan ayrılırken bizi takip edeceğini? Her iki durumda da, ona verdiğim cevap aynı.

Başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum. "Hayır."

"Tamam" demeden önce bakışlarımı tuttuğu bir süre sessizlik oldu.

Aramızdaki gerginlik akımı dağılıyor, Acker'ın rahatlatıcı bakışları tüm gücüyle geri dönüyor, tanıdık bir dostun gözleri. İlişkimize bir başlık koymak güzel hissettiriyor, ancak ormandaki o an aklıma geliyor, beni öpeceğini düşündüğüm o an, aramızdaki arkadaşlık fikrine meydan okuyor.

Arkadaşın pek yeterli değil.

Acker masanın üzerindeki bıçak kuşağına uzanır ve onu göğsüne bağlar. Kenta amblemi omzundaki deriye dikilmiştir. "Gidip onunla konuşalım, olur mu?"

BÖLÜM 35

Kampın içinde yürürken gözler beni takip etmeye devam ediyor, ama sadece başları hükümdarlarına saygı ile eğildikten sonra.

"Yani... prens, ha?"

"Doğduğumdan beri," diyor bana yandan bakarak. "Ama şüpheleniyordun, değil mi?"

"Unvanım ve ailelerimizin geçmişi göz önüne alındığında bu mantıklı. Neden bana söylemedin?"

"Bana güvenmezsiniz," diyor. "Halklarımız arasındaki durumu göz önüne alırsak. Aradığımdan şüphelenirdin intikam." Gülümsediğimi fark etti. "Neymiş o?"

Yüzümün yarısını buruşturuyorum. "Kibrin ilk ipucumuz olmalıydı."

Dirseğini ihtiyatlı bir şekilde yan tarafıma saplıyor. "Kendi adına konuş,
Prenses."

Kampın sınırı boyunca uzanan son çadır grubuna ulaşıyoruz. Diğerlerinden geride kalan yapı, tam zırh giymiş askerlerle çevrili. Özellikle de içeri girip Messer'i alanın ortasındaki çatıyı ayakta tutan tekil direğe zincirlenmiş halde bulduğumuzda biraz abartılı geliyor.

Arkasında miğferli bir asker duruyor. Başındaki örtünün derin göz yarıkları beni tedirgin ediyor. Düşük ışıktaki gözlerini görmeden hissetmek garip.

Messer dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını kirişin arkasına uzatmış, iyileşmiş ama tam olarak iyileşmemiş. Vücudunda çürükler ve kesikler var ve bize baktığında yüzünde ve vücudunda yorgunluğun izleri görülüyor.

Önünde diz çöküyorum ve bana bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalmasından nefret ediyorum. "Seninkini kurtarmak için hayatını riske atanlara böyle mi davranıyorsun?" Acker'a doğru bir bakış fırlatarak soruyorum.

Ellerini ceplerine sokuyor. "Muhtemel casuslar."

Messer'ın dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "En azından bana pantolon verdiler."

Kendimi tutamayıp gülümsüyorum onun ciddiyetsizlik girişimine. "Gözlerin," diyorum, gözlerine bakarken duraksıyorum. "Onlar mavi." Artık Alaha halkında yaygın olan gri değil.

"Seninki de," diyor.

Yanağıma dokunmak için uzanıyorum, sanki değişimlerini hissetmek, yeni renklerini sezmek için. Acker'a bakıyorum. Bana bundan hiç bahsetmemişti.

"Karadan çok uzun süre ayrı kaldığınızda böyle olur. Su renklerini beyazlatıyor."

Hallis omuzlarını çadırın açıklığından geçiriyor. "Onu buldum," diyor, Beau'nun girmesi için malzemeyi tutarken tonu alaycı. "Gerçekten de adamları korkutuyordu."

Beau dilini şaklatıyor ve gözlerini deviriyor. "Her şeyden korkuyorlar."

"Onlar savaşta sertleşmiş vahşiler."

Başını ona doğru eğiyor. "Kesinlikle." Sanki nerede olduğunu ve başka insanların varlığını fark etmiş gibi gülümsüyor. "Burada neyimiz varmış?"

Acker bileğinin bir hareketiyle Messer'e işaret ediyor. "Sen söyle."

Yaklaşıyor. Gözleri karanlık ve keskin, durumu değerlendirirken Acker'ınkilere çok benziyor. "Sevgililer, belki?" Bakışları meraklı bir hal alıyor. "Hayır, öyle değil."

Tam olarak bilmediğim bir şeyler olduğunu fark ederek ayağa kalkıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Bir tür açıklama için Acker'a bakıyorum ama bana bakmıyor. Gözleri Messer'ın diz çökmüş halini çevreleyen kız kardeşine takılmıştı.

"Aşk var ama romantik türden değil. Yine de," diyor kaşlarını çatarak, "daha önce bunu düşünmüş. Anladığım kadarıyla biraz çapkın biri."

Messer de benim kadar telaşlanmış görünüyor ama bunu iyi saklıyor, kız önünde durduğunda gülümsemesi çapkınlığa dönüşüyor. "İlgileniyor musun?"

Beau'nun gülümsemesi gerçek bir eğlence. "Zerre kadar değil." "Beau," diye azarlıyor Acker.

Kabadayılığının bir kısmını bırakıp daha fazla odaklanıyor. "O sadık biri. Muhtemelen bir hataya. Kalbiyle liderlik ediyor ama aynı zamanda bir baş belası. İkiyüzlü. Kuralları ya da adabı umursamıyor. İlgiyi sever."

Messer, Messer'in özelliklerini sıralarken gülümsüyor; sanki Messer'in kendisi hakkında inandığı şeyler bunlarmış ve Messer bunları yüksek sesle duymaktan memnunmuş gibi.

"Bana zaten bilmediğim bir şey söyleyin," diyor Acker. "Onunla bir göz olarak geçirdiğim süre boyunca pek çok şeyi tespit edebildim."

"Bir eyun mu?" Beau diyor ki. "Neye dönüşeceğini bilmek için nerede bir eyun gördün?"

"Babam," diyor Messer, önce Beau'ya sonra Acker'a bakarak. "Muhafazasında canlı ve ölü yaratıkların resimli bir kitabı var."

Acker onay için Beau'ya bakıyor. Başını eğerek Messer'in doğruyu söylediğine inandığını belirten onaylayıcı bir hareket yapıyor.

Acker devam ediyor. "Declan senin baban, değil mi?"

Messer cevap verirken gülümsemesindeki parıltıyı

kaybediyor. "Evet." "Seni büyüme maruz bırakan o mu?"

Messer yavaşça başını sallar. "Hayır." "Kim o zaman?"

Tereddüt ediyor. Bana bakarken yüzündeki ifade çok açık. Duraksama büyümeye devam ediyor, sanki hava sudan yapılmış gibi. Ağır ve boğucu. Herkes ölüm korkusuyla nefesini tutarken ben de dahil Messer'ın cevap vermesini bekliyorum. Beau'nun yeteneği her neyse, kurcalanacak bir şey değil.

"Kai," diyor, gözleri tekrar Acker'ın sert bakışlarına kayıyor. "Babam yeteneklerim hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Göğsündeki kayıştan bir bıçak çıkaran Acker, onu parmaklarının arasında evirip çeviriyor, Messer'ın cevabını sindirirken yüzü düşünceli. "Neden bizi takip ettiniz?"

Messer gülümsüyor. "B'nin tüm eğlenceyi bensiz yaşamasına izin veremezdim."

Beau kıs kıs güler. Hallis ona ters ters bakınca, "Ne? Korkmayan *birini* buldum," der.

Acker o kadar eğlenmiyor, Messer'ın diz çökmüş figürünün üzerinde efendilik taslarken çenesi esniyor. "Son birkaç haftadır yaptığımız her konuşmaya kulak misafiri oldun. Her etkileşimi dinledin." Gözleri düpedüz ölüm saçıyor. "Onun adının bu *olmadığını* çok iyi biliyorsun."

Messer omuz silkmeye çalışıyor ama bağlı bilekleri buna engel oluyor. "Bunun bir önemi var mı? Adı ne olursa olsun, unvanı ne olursa olsun o olduğu kişi."

Acker onun önünde kamburuna çöküyor. "Peki o senin için kim?" der, sesi alçak ve talepkârdır.

Acker onu çok daha uzaktan gözünü kırpmadan öldürebilirdi, ama Messer'e bu kadar yakın ve elinde keskin bir silahla olmasında rahatsız edici bir şey var.

Messer "Arkadaşım" dediğinde bakışlarımla bir kez daha buluştu.

Tüm bu yolculuk boyunca benimleydi. Hatta daha önce, Alaha'daki pencereimde beni ziyaret ettiğinde bile. Kalkanımın çatısında saatler geçirirdik, sadece... *olurduk*. İkimiz birlikte. Belki babasından kaçacak bir yere, acı ve kargaşadan uzaklaşacak bir yere ihtiyacı vardı, ama belki benim de daha az yalnız hissetmek için ona ihtiyacım vardı.

Bir adım daha yaklaştım. "Neden beni takip ettin?"

"Her zaman karaya birlikte çıkacağımızı ya da hiç çıkmayacağımızı söylerdik." Messer yüzündeki tüm mizah izlerinin silinmesine izin veriyor ve neşeli dış görünüşünün altında çok az kişinin görebildiği gerçeği ortaya çıkarıyor. Onsuz gittiğim için bana kızgın. "Yalnız gittin."

Başımı salladım. "Yalnız değildim."

"Ona güvenmedim." Aramızdaki adam olan ona. "Kai bana ne yaptığını, ne kadar iyi dövüştüğünü anlattı ve ben de seni bulmam gerektiğini biliyordum. Durumu inceleyip güvende olduğunuzu anladıktan sonra geri döneceğimi düşünmüştüm ama sonra fırtına çıktı ve tüm enerjimi ikinizin hayatta kalmasını sağlamak için harcadım. Geri dönüş uçuşuna dayanabileceğimi sanmıyordum."

"Kalamar," diyor Acker, şaşkınlık gözlerini aydınlatıyor, sesine karışıyor. "O sen miydin?"

Messer başını sallar.

Acker'ın bakışları önce Beau'ya, sonra Hallis'e kayar. "Açık denizde vardiyasını korumayı başardı."

Messer, Acker'ın etkilenmiş değerlendirmesini beğenir ve yarım yamalak bir gülümsemeyi başarır. "Bir şey değil, bu arada."

Acker yemi yutmaz. "Ayrılmadan önce niyetinizi bilen biri var mıydı?"

"Evet," diyor. "Aurora. Ve Kai."

Acker bu cevaptan hoşlanmadı. "Neden gittiğini sana söyledi mi?"

Messer'in yüzündeki pişmanlık dolu ifadeden cevabının ne olduğu çok açık. Bunu dile getirmesine gerek yok.

"Ve onu hâlâ arkadaşın olarak mı görüyorsun?" Acker diyor ki. "Ona ne yaptığını öğrendikten sonra mı?"

"O her zaman biliyordu," diyorum onun yerine cevap vererek. "Sen bilmiyor muydun?"

Messer başını sallıyor. Cevap olarak değil, hayal kırıklığıyla. "Kai bundan nefret ediyordu ama başka bir seçenek olmadığını düşünüyordu."

Acker bıçağı avucunun içinde çeviriyor, derin düşüncelere daldığı zamanlarda yaptığı bir alışkanlık. "Mazeretler."

"Yatağa hiç aç girmemiş biri gibi konuştun."

Acker'ın elindeki kılıç da bakışlarıyla birlikte donuyor. "Wren'in muhafızlarının üçüncü komutanının oğlu gerçek açlığı hiç hissetmemiş gibi davranma."

Messer, Acker'a uyuyor ve dişlerini göstererek "Babamı tanımıyorsun" diyor.

Acker'ın onay için Beau'ya bakmasına gerek yok. Messer'ın yüzüne yayılan yakıcı acı yeterince açıklayıcıdır. Babası iyi bir adam değil. Babasının statüsünden yararlandığı her yolu telafi etmek için Messer'e çok şey yaşattı.

"Jovie'ye zarar vermek için mi buradasınız?"

Messer başını sallar. "Hayır."

"Kai ya da babası için muhbir olarak mı buradasınız?"

"Hayır."

"Niyetinizde dürüst müsünüz?" "Evet."

Acker Beau'ya bakar, o da başıyla onaylar. Miğferli muhafıza şifacıyı getirmesini emrediyor. Sonra bana baktı.

"Bu senin kararın," diyor. "Ne hakkında?"

"Ya zindanlar ya da serbest bırakılma." Bıçağı bir parmaktan diğerine, elinin arkasına ve tekrar avucunun içine doğru döndürmeye devam ediyor. Bu o kadar hızlı oluyor ki, saf beceri mi yoksa sihir işi mi emin olamıyorum. "O senin arkadaşın," diye devam ediyor. "Hayatını senin için tehlikeye attı, ancak herhangi bir kafaya bağlı gibi görünmüyor. Bu da onu etrafta tutmak için potansiyel bir sorumluluk haline getiriyor. Onu bir tekneye bindirip Alaha'ya geri götürebiliriz ama yer değiştirme yeteneği göz önüne alındığında geri dönmesini engelleyecek hiçbir şey yok."

Acker'ın yoğun bakışlarından Beau'nun değişken sırtışına, oradan da Hallis güven verici bir teklifte bulunmadan dururken, tipik olduğunu tahmin ettiğim gibi kuru bakışlarla bakıyor. Hepsinin gözleri bana kilitlenmiş durumda.

"Sadece..." Sorumun geri kalanında zorlanıyorum ve bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. "Gitmesi ve bir daha dönmemesi için kan yemini ettirmek mi?"

Benim önerim üzerine üçü arasındaki en küçük hareketlerde, havada gözle görülür bir değişim var.

Önce Beau konuşur. "Kan yemini, özellikle de baskı altında verildiğinde karmaşıktır. Yemin eden kişi önyargısız bir şekilde söz vermelidir, yoksa

anlaşma içinde boşluklara yer bırakıyor. Onları alt etmek kolay değil ama imkansız da değil."

"Yine de yapabilirdim," diyor Acker, bana acı gerçeği söylerken gözlerini benden ayırmıyor. "Onu ömür boyu denizlere sürebilirim. Ya da ona sadakat yemini ettirebilirdim, böylece ihaneti hakkında endişelenmek zorunda kalmadan daha rahat uyuyabilirdim, ama adamın suçlu olduğu tek şey şüpheli olmakken ne pahasına?"

Hallis, "Wren ya da halkı bile sürgüne gönderildiklerinde bir yemine bağlı tutulmadılar" diyor.

Acker'ın Fia'ya yemin etmekten hoşlanmadığına dair sözlerini açıklıyor. Messer'ın serbest bırakılmasını seçersem, aslında ona kefil olmuş olurum.

Bunu yapıp yapamayacağımı biliyorum. Messer'in çenesi göğsüne yaslanmış, ama gözleri alnına dökülen tel tel saçlarının arasından benimkilerle buluşuyor ve bakışlarıyla bana verebileceği teselliği veriyor. Bu durumun beni nasıl bir çıkmaza soktuğunu biliyor ve hangisini seçersem seçeyim beni anlayacağından hiç şüphem yok.

"Onu zindana gönderemem," diyorum, içimdeki bocalamadan nefret ederek

Ses.

"Kai'nin günahlarını bildiği halde sana karşı mı?" Acker'ın bakışlarında herhangi bir yargılama ya da kınama yok, sadece Messer'ın tüm bunlardaki rolüne dair nazik bir hatırlatma var.

"Messer'in babasının ona ne yaptığını gördüm," diyorum arkadaşımın bakışlarıyla karşılaşmayı reddederek. "Morlukları gördüm ve bu konuda hiçbir şey yapmadım."

Gözlerimdeki son noktayı gören Acker, direğin tepesinden sarkan feneri açıyor ve bıçağın keskin ucunu içine yerleştiriyor. Kara bir taş bıçak, tıpkı benimki gibi. Messer'in yanında durmak için adım atıyor. "Ocak taşı hakkında bir şey biliyor musun?"

Messer başını sallıyor ama zayıf bir ses.

"Sıvı ateş nehirlerinin aktığı yeryüzünün derinliklerinden çıkarılır.

"Bu ateş, iz bırakabilen tek silahı yaratmak için kullanılabilir.

iyileştirilemez. Bir Varis'in armağanını öldürebilecek bilinen tek madde budur," diyor bıçağı ateşten çıkarırken.

Bir zamanların koyu renkli taşı şimdi inci beyazının doğal olmayan bir tonuna dönüşmüş. O

yakıcı ucu Messer'ın göğsüne yerleştirir ve yakasının altındaki deriyi kabartır. Messer uluyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Acker, Messer'ın sallanan başını saçından bir avuçla geriye doğru tutuyor. "Şimdi söyle bana, sihrin burada mı?"

Messer sıkılmış dişlerinin arasından hırlıyor. Acker'ın adını bağırlıyorum ama Hallis bir kolunu belime dolayarak beni durduruyor ve ulaşamayacağım bir yere çekiyor.

"Son şansın," diye tehdit ediyor.

Messer başını sallıyor, dudaklarından tükürükler uçuşuyor. "Orada değil." Acker bıçağı daha derine saplıyor, eti geçip dokuya giriyor. Acker yaradan kan fişkırtırken, Messer'ın tekrar sertleşmesine ve Acker yarayı çekip çıkardığında gevşemesine neden olur.

V harfini tanıdım, Acker'ın kalçasının üzerindekiyle aynı.

"Benden başka bu işareti taşıyan sadece dört kişi var," diye açıklıyor. "Düşmanlarımız arasında kötü bir üne sahip, bizi avlayanların çoğu için imrenilen bir ganimet olarak görülüyor. Kenta bölgesinin dışında yakalanırsanız, yavaş bir şekilde ölmenden önce sahip olmadığınız bilgiler için işkence görürsünüz. Wren de buna dahil."

Hallis'in elinden kurtuldum. "Onu uyayabilirdin."

Acker bıçağı, alanın uzak tarafındaki masadan aldığı bir bezle temizliyor. "Başka seçeneği yoktu."

Asker içeri girmeden önce döndüğünü bildirir. Saçları kafa derisine yakın kesilmiş bir kadın asker hemen arkasından takip ediyor. Kapalı mekânın havasına ya da içinde bulunduğu koşullara aldırış etmeden Messer'a doğru gidiyor. Yarayı ve Messer'ın genel durumunu inceliyor. dizlerinin üzerine çökmeden önce. Bir avucunu göğsünün önüne, diğerini de sırtına koyarak derin bir nefes almasını söylüyor.

Messer'ın boğuk acı sesi rahat bir iç çekişe dönüşür. Gözlerinin altındaki koyu renkli kırıksıklıklar kaybolur. Nefes alıp vermesi normale dönüyor ve hava almak için mücadele etmeden dik durabiliyor. V hala orada, deri tekrar birbirine yapışmış ama lekesiz cildinin geri kalanına karşı keskin bir hatırlatma.

Acker ona hizmeti için teşekkür ediyor ve iyi geceler diliyor.

"Çözün onu" dedim.

Beau'nun başıyla onaylamasıyla Acker, Messer'ı kirlettiği bıçağı kullanarak onun bağlarını keser.

Messer ayağa kalkarken bileklerini ovuşturuyor. "Biraz yiyecek bir şeyler bulma şansım var mı?" diyor, sanki kendi özgür iradesi dışında köleleştirilmemiş gibi gülümseyerek. Midesi açlığının yüksek sesli bir kanıtı olarak gurulduyor.

Hallis onu gördüğünden beri ilk kez gülümsüyor. "Eğer bir tilkiyi tercih etmek istersen bir sürü tarla faresi var."

"Ya da bir yılan," diye cıvıldıyor Beau.

Örtülü benzetme kimsenin dikkatinden kaçmıyor.

Acker, Hollis'e dik dik bakarak, "Size daha iyi bir konaklama ve sıcak bir yemek ayarlayacağız," diyor.

Gözlerinin zar zor gizlenen yuvarlanmasına bakılırsa bu görevden pek de heyecan duymuyor ama itiraz etmeden ayrılıyor.

Messer, Acker'a başıyla selam verirken hâlâ dişlerini sıkıyor.

"Cömertliğinize minnettarım."

Acker, Messer'ın tavrından etkilenmez. Ocak taşından yapılmış kara kılıcını kuşağına geri koyuyor. "Güvenin şu anda ikimizden de istenemeyecek kadar büyük olduğunu biliyorum ama umarım zamanla gelir." Acker'ın ifadesi ağırlaşır. "Ve ne olursa olsun, sana teşekkür etmek istiyorum. Bizi gemide ve karada korudunuz. Siz olmasaydınız hayatta olacağımızı kesin olarak söyleyemem."

Gülümsemesi daha samimi hale gelirken Messer'in alaycılığının ince bir tabakası düşüyor. Hayatına bu kadar kolay devam etmek Messer'a özgü bir şey. Hiçbir zaman kin tutmayı becerememiştir. Bu kuralın tek bir istisnası var ve o da babası için.

Dikkatini başka yöne çekmek için Messer'ın koluna temkinli bir el koyuyorum. Gülümsemesi ondan yayılıyor ve Karanlık Orman'da kaybolduğu o anları düşünmeden edemiyorum. Dünya en saf insanlarından birini kaybetmeye çok yakındı.

Beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Daha önce hiç sarılmamıştık ama bu temas için minnettarım çünkü sesimin boğazımdaki düğümü aşacağından emin değilim. Teknemizi bulduğunu görmek ne kadar beklenmedik olsa da

Okyanusta, tüm bu süre boyunca yanımda olduğunu bildiğim için minnettarım ama bu onun gerçek yüzünü ve daimi gülümsemesini görmenin yanında hiçbir şey.

Çenemi omzuna yasladığımda, Acker'ın gözlerindeki parıltıyı o daha gizleyemeden yakalıyorum. Ama Beau bunu kaçırmıyor. Acker'dan bana bakarken bakışları dikkatle inceliyor. Sonra durdu. İkimizin arasına bakarken donup kaldı.

Acker'a. Bana. Tekrar.

Acker onun ani ilgisini fark ediyor ve başını iki yana sallıyor. Bir uyarı, fark ettim. Yüzünü düzeltmesi bir anını alıyor. İçimden bir ses, Beau'nun dış kabuğunu çok fazla karıştıramayacağını söylüyor. onu hazırlıksız yakaladı.

Başka bir şey söylemeden gidiyor ve içimde bir huzursuzluk oluşuyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Haritaya bakıyorum, Roison'un genişliğinden kara parçasının merkezindeki Kenta'ya ve sonra kuzeydeki Maile'ye, bölgeyi sınırlayan dağlara. Daha solda, daha küçük ama çok değil, Streau bölgesi var. I Okyanusun güneyindeki adalara doğru ilerlerken hançerimin kabzasını Alaha'nın işaretlendiği yere doğru kaydırıyorum; yeşil bir iğne ucu ve onu tanımlayan bir ağaç.

Acker çadırın açık kapısından içeri adım atar, adımları ağırdır. O Göğsündeki kayışı çözüyor ve direğe asıyor. "Yemek yemelisin," diyor masanın karşısındaki sandalyeye oturarak. Çizmelerinin bağını çözmeye başlar ama bu işten yorulmuş gibi görünmektedir. koltuğa yerleşir.

Messer'in icabına baktıktan sonra, komutanlarına adamlarını artık açık olan sınır boyunca harekete hazır hale getirmeleri için yardım etmek üzere ayrıldı. Nasıl olduğunu bilmiyorum. geçirdiğimiz günden sonra buraya kadar gelebildik. Sabaha birkaç saatten fazla yok.

"Bu senin," diyorum ona, yulaf ezmesi ve havuç artıklarıyla dolu kâseyi ona doğru iterek.

Soğuk yemeğe bakıyor ama ona doğru bir hamle yapmıyor. "Görüyorum ki kılıcını bulmuşsun."

Silahı ışığa tutup ucunu inceliyorum. "Bunu bana bir çocuk getirdi. Emirlerinize göre bileyip parlattığını söyledi."

Fenerin titremesi yüz hatlarına turuncu bir parıltı yayıyor, Bir şekilde onu daha cazip ve tehlikeli bir görünüme büründürüyor. "O bir asker değil, eğer düşündüğünüz buysa," diyor. "O bir silahtar. Büyük ihtimalle yetimler. Ancak bazı aileler oğullarını yardım olarak gönderiyor. Bu, onları besleme masraflarını hafifletiyor ve çocuklar eve göndermek için küçük bir ücret alıyor."

"Reşit olduklarında orduya katılıyorlar mı?"

"Çoğu, evet." Bir dirseğini sandalyenin koluna dayayarak şakağını kapalı bir yumruğa dayıyor, sanki başını dik tutmak taşınamayacak kadar büyük bir yükümüş gibi. "Belki de bu Hallis ile yapılması gereken bir konuşmadır. O size sipahilik hakkında benden daha iyi bir bakış açısı sunabilir."

"O bir yaver miydi?"

"Öyleydi."

Acker'ın birlikte yaptıkları ilk savaşı ve ne kadar kötü bittiğini hatırlaması ilginç. Hallis'in zafer işaretini nerede taşıdığını merak ediyorum.

"Fakir bir çocuk ve bir prens nasıl arkadaş oldu?" Yaklaşmak için masanın etrafından dolanarak söylüyorum. "Orduya girerken peşinden gittiğin kişi o, değil mi?"

Acker'ın yüz hatları gerginleşiyor, inanılmaz karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

Yorgunluk vücudunun her zerresini kaplamış. "Bu başka bir günün hikayesi, tercihen iyi bir gece uykusundan sonra."

Ama cevaplamam gereken o kadar çok soru var ki. Messer'ın durumu, şekil değiştirmesini engellemek için iyileştirilmeden bırakıldı. Sonra Beau'nun hediyesi, bir çeşit görüş. Vad'inkine benziyor ama onun kadar istilacı ve saldırgan değil. Acker'ın güvenilirlik önlemi olarak zorla damgalaması. Bunların hiçbirisi bana aktarılmadı. Beni eksik olduğum bir duruma sürükledi. Onunla tekrar eden bir tema gibi geliyor.

Memnuniyetsizliğimi hissederek konuşuyor. "Söyle."

Haritadaki mevcut konumumuz ile başkenti işaretleyen kılıç arasındaki mesafeyi inceliyorum. "Saraydan ne kadar uzaktayız?"

Bir süre sessizlik oldu. Asıl sorunun bu olmadığını biliyor ama yine de geçiştiriyor. "Hava izin verirse üç gün," diyor.

Kenta'dayız. Güvendeyiz. Küçük merhametler için minnettar olmalıyım. Masanın iki yanındaki karyolalara bakıyorum. "Tercih ettiğiniz bir yatak var mı?"

Saçlarımı örgüsünden kurtararak söylüyorum. "Kapıya en yakın olan, ben Sanırım." Yüzündeki ifadeyi gördüğümde saçlarımın uçlarını parmaklarımla taramayı bırakıyorum. "Ne?"

Gözleri yumuşuyor. "Senin için kalacak yer ayarladım," diyor.

Biraz zaman alıyor ama mahcubiyetim ortaya çıkınca yanaklarım pembeleşiyor. "Birlikte kalacağımızı sanıyordum..."

Yanmış yüzüme bakarken bakışları özür diler gibi. "Bu uygun olmazdı," diyor.

Gözlerim çadırın açık kapısına ve dışarıda konuşlanmış askerlere kayıyor, kısmen aşağılanmama tanık olup olmadıklarını kontrol etmek için, kısmen de

Döndüğümüzde kapıların neden arkadan bağlı olduğunu fark ettim. "Elbette," diyorum saçlarımı taramayı bitirirken.

Tahmin ettiğim gibi oluyor. Acker'ın benimle hiçbir bağı yok. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Sanırım, ormanda bir an için...

Çok aptalım.

Yüzündeki pişmanlık ifadesini kaçıramıyorum ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor; ona duyduğum bu aşk tek taraflı.

Hançerimi bel kemerimin arkasına sokuyorum ve sandalyesinin etrafında dolanırken bakışlarından kaçıyorum. "Dinlenmene izin vereceğim."

Uzanıp bileğimden tutuyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni kucağına çekiyor. Bir eliyle kendimi sabitliyorum.

Elimi sandalyenin arkasına koyarak vücudumu onun önüne yapıştırmaktan kendimi alıkoydum.

"Saraya vardığımızda," diyor, gözlerini benimkiler arasında gezdirerek bana bakıyor, çenesini mükemmel bir açıyla eğmiş, başının sallanışını izleyebiliyorum.

Yutkundüğünde boğazını. "Nerede istersen orada uyurum. İster yerde, ister toprakta ya da yatağında, beni istersen orada olacağım."

Nefesimi tutuyorum, aynı yatağı paylaşmamızdan bahsedildiğinde bile kalbim çarpıyor. Vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Zihnimde, uyandıktan sonra kendime geldiğim andaki gibi ona yakın olma arzusuyla artık savaşmak zorunda olmadığım, her zaman hemen arkasından gelen bağımlılık yapan utanç olmadan tenini tenime değdirmek için artan arzuya izin verebileceğim bir yer.

Acker'ın gözleri açılıyor, dişlerini sıkarken burun delikleri açılıyor. Ensemden tutup ağzımı onunkiyle buluşacak şekilde aşağı indirmesini onun bakış açısından izliyorum.

Hayır, gerçek bir öpücük değil, ama onun özlemi, göz attığım bir fantezi.

içine

. Ayağa kalkarken sarsılarak geri çekiliyorum.

"Jovie." Geri çekilmemi engellemek için öne doğru oturdu ama ben bir adım attım.

ulaşamayacağı bir yerde.

"O da neydi?" Avucumla ağzımı kapatarak söylüyorum.

Acker'ın şoku benimkini yansıtıyor. "Ne gördün?"

Elimi çekip parmaklarıma bakıyorum, sanki orada gerçekleşmemiş bir öpücüğün kanıtını bulacakmışım gibi. "Beni öptün, ama-"

Kalbim durdu, damarlarımdaki kan durdu. Arkamı dönerek Acker'ın astığı kuşaktan bıçaklardan birini kapıyorum. Adımı söylüyor, ama metali lamba ışığına yakın tutup parlak metal şeridindeki yansımamı incelerken onu görmezden geliyorum.

Gözlerim - hayatım boyunca baktığım gri değil, bulanık bir renk. Hançeri hangi açıyla tuttuğuma bağlı olarak yeşil ve altın rengi varyasyonları olan ela, ışığın kaymasına ve irislerimden yansımaya izin veriyor.

...her mevsimin her rengi gibi.

Nefes nefese, bıçağı düşürdüm.

Adımı söylüyor, sesi derin ve dikkatimi istiyor. *Jovie*. Bana doğru küçük, ölçülü bir adım atıyor. Temkinli, sanki ilk tehlike işaretinde fırlayacak vahşi bir hayvanmışım gibi...

"Bunca zamandır biliyordun," diye suçluyorum, ona dönerek. "Bu yüzden senin zihnini görebiliyorum ama başkasınınkini göremiyorum."

Bu bir soru değildi ama yine de başını salladı. "Evet."

Korku kanımı buzla değiştiriyor. "Sen de benimkinin içini görebiliyor musun?" Cevap vermiyor ama cevap gözlerinde gün gibi açık.

"Aman Tanrım." Birlikte olduğumuz haftalar boyunca onun hakkında düşündüğüm her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

"Benim için o kadar kolay değil. Kafanın içini görmek," diye açıklıyor, gözleri benimkilere yalvarıyor. "Zihnin çok güçlü. Bir an öncesini saymazsak, sadece çizim yaparken içini görebildim."

Bir an önce gördüğü şeyin, aramızda tenden başka bir şey olmayan bir imgelem içerdiğini bilerek üzerinde duramam.

"Sanırım..." Devam etmeye karar vermeden önce tereddüt ediyor.

"Sanırım zihnin en özgür olduğu zaman o zaman."

En son Alaha'da, ağlayarak uyuduğum günün ertesinde bir şeyler çizmiştim. Sabahı yatakta geçirdim, günlüklerimi inceledim, yıllar boyunca kroki şeklinde belgelenmiş günlüklerimi. Biliyordu ve benden saklıyordu.

"Neden bana söylemedin?"

"Kai'yle yaşadıklarını göz önünde bulundurunca bunu nasıl karşılayacağını bilemedim. Uyanışından sonra bunu hissetmenin senin için daha iyi olacağını düşündüm."

Başımı sallıyorum. "Neyi hissetmek?"

"Bağ" dediğinde beni dikkatle izliyor.

İçimden geçen bir farkındalık şimşeği gibi, neyi kastettiğini bir anda anlıyorum. Sabah uyandığımdan beri hissettiğim çekim

Kai'nin yatak odası. Ona yakın olmak, ona dokunmak için duyduğum amansız arzu. Aramızdaki gerginlikle gerilmiş bir iplik gibi.

Başımı sallıyorum. Çok fazla düşünce var ve bunları sıralamak için yeterli zaman yok, Acker'ın varlığı beni bir pervane gibi aleve çekerken değil.

"Düşünmem gerek."

Bu çok açık bir ifade, ama o anlıyor ve bir adım geri çekiliyor. Sandalyenin koluna oturuyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını gölgeliyor, sonra da onu bir kenara atmayı başarıyor.

Dışarıdan muhafızlardan birini çağırır. "Lütfen Prenses Jovinnia'ya kamarasına kadar eşlik edin," diye talimat veriyor askere, sesi sert ve kararlı.

Sanki kendini benden koruyormuş gibi dikkatli ve yapmacık. Bunu bana gösteren bağ mı yoksa onu bazen takındığı yüzün ötesini görebilecek kadar iyi tanıdığım için mi olduğunu ayırt edemiyorum.

Askerin peşinden dışarı çıktığımda, Acker bana başıyla selam veriyor.

"İyi geceler, Jovie."

37. BÖLÜM

Öğle vakti kampın koşuşturmacasına uyandığımda karnım doymak istiyordu. Çadırımın dışında duran askere ne olduğunu soruyorum. ama karşılığında aldığım tek şey boş bir bakış.

İlk içgüdüm Acker'ı bulmak. Orada olduğunu bile fark etmeden önce bir düşünce, bağ her zamankinden daha belirgin. Göğüs kemiğimin altından çekiliyor. Güneye, gitmemi istediği yöne bakıyorum ve ters yöne dönüyorum. Messer'ın nerede olduğunu bilmiyorum ama onun yerine beni ona götürecek bir iç pusulaya sahip olmak güzel olurdu.

Ellerinde yiyecek olan askerleri görene kadar kampta dolanıyorum. ve açık hava mutfağına giden yolu takip ediyorum. Bir sıra var ama içeri sızmakta tereddüt ediyorum. Hoş olmayan bakışlar ve sırt çevirmeler beni karşılıyor ama hayatımın büyük bölümünü Alaha'nın uzak köşelerinde gözlerden uzak geçirdim. Bir yabancı olduğum için hakkımda dedikodular yapıldı ve utandırıldım ve tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğimden eminim. Ayrıca *açım*.

Bakışlara rağmen yerime geçiyorum. Sıra uzun ama hızlı ilerliyor gibi görünüyor. Önümdeki adam sanki gücenmiş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Beni etkilemelerine izin vermemeye kararlıyım, bu yüzden askere gülümsüyorum, ancak o bu jسته karşılık vermeden geri dönüyor.

Kaba.

"Tam bir gösteri," diyor Beau yanıma sokularak. Arkamdaki adamların onun kesmesiyle ilgili bir sorunu varsa bile bunu dile getirmiyorlar.

"Neymiş o?"

Gülümsüyor ama gözleri hiç durmuyor. kampa gelip gidenleri inceliyor. "Onları bir kez olsun benden başka birinin yanında gergin görmek."

"Sanırım düpedüz küçümsemeyi sinirle karıştırıyorsunuz."

Gülüyor ve karşımızdaki asker bir kez daha bakıyor, bu sefer benim gülümsememin yerine Beau'nun büyüleyici gülümsemesiyle karşılaşılıyor. Bu onu sersemletiyor, yanaklarının üst kısımları kızarıırken gözleri büyüyor ve aceleyle arkasını dönüyor.

"Blöf yaptıklarını söylediğimde bana güvenin."

Sırada ilerliyoruz. "Peki böyle şeyleri nasıl ayırt edebiliyorsunuz?"

Rahatça soruyorum.

"Aralar görüyorum," diyor.

"Renkler gibi mi?"

Bir elini havada sallayarak omuzlarındaki zincirlerin birbirine çarpmasına neden oluyor. "Bazen renkler, bazen de titreşimler. Daha önce benimle aynı türde bir yeteneğe sahip olan herhangi birinin kaydı yok, bu yüzden bunun için bir isim yok. Ben buna sadece aura diyorum çünkü başkalarının anlaması için en kolayı bu."

İstiyormuş gibi başımı sallıyorum ama sallamıyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

Tayınlarımızı alma sırası bize geldi ve domuz eti ile bisküvi olduğunu görünce çok şaşırdım. Beau'nun su tulumunu bir fiçiden doldurduğu bir su istasyonu var ve benimle paylaşmayı teklif ediyor. Yemek yerken kampın merkezinden biraz uzakta oturmak için devrilmiş bir kütük buluyoruz.

Aç olmama rağmen, porsiyonumun yarısından fazlasını mideye indiremiyorum.

Beau omzuyla beni dürtüyor. "Bana bir şey sor," diyor, endişemi hissederek. Ya da görüyor, sanırım.

Açık bir kitabın iyi bir resmini sunuyor. Bunun nedeni, ya bu kitaptan ne anlayabileceğini düşünmesi gerektiğini hissetmesi ya da ya da sınırları bizim algıladığımız gibi algılamadığı için.

"Dün gece," diyorum, bilmek isteyip istemediğimden bile emin değilim. "Acker ve benim aramda bir şey gördün..."

Bana bakmak için başını eğişinde bir merak var. "Gördüğüm insan etkileşimlerinin çoğu iyi huylu. Arkadaşlar ya da tanıdıklar ya da örneğin yolda karşılaştığınız biri arasında çok fazla örtüşme olmaz. Ancak bir ya da iki kişiden güçlü duygular yayılırsa, bu duygular aralarında parlayabilir."

"Acker'ın aurasının *parladığını* gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Bundan daha fazlası," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "*Birleştiğini* gördüm seninkiyle."

Anlattıkları çok müdahaleci hissettiriyor.

"Acker'ın aurası her zaman bastırılmış bir niteliğe sahip olmuştur. Neredeyse hiç lekesi ya da dalgalanması olmayan çok keskin renkleri var. her zaman sessizdi, sanki onları vitraydan izler gibiydik" diye açıklıyor.

"Ta ki dün gece ikiniz arasındaki bağı görene kadar. Siz ikinizin kaderinde varmış."

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu bağda seni tedirgin eden şey nedir?"

"Gerçekten mi? Hayatımda hiçbir söz hakkım olmamasından bıktım. Sonunda düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmenin, zaman içinde beni yiyip bitiren acıyı birine anlatmanın verdiği bir rahatlama var.

"Elbette biliyorsun," diyor, bana aptalmışım gibi gülümseyerek.

"Eşleşen bir bağ sadece bir bağdır. Hissettiğin ya da hissetmeyeceğin hiçbir şeyi belirlemez.

yap." Elini önüne doğru uzatıyor. "İstersen bağ yokmuş gibi davran."

"Renkler... ya da her neyse tüm gerçekleri ortaya çıkarmıyor mu?"

"Öyle olmuyor çünkü *insanlar* öyle çalışmıyor." İyi tanımlanmış cevapların eksikliği beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Acker'ın sana karşı büyük bir sevgi beslediğini söyleyebilirim, eğer duymak istediğin buysa," diyor omuz silkerek gönülsüzce. "Sana hayran olduğunu ve onun eşi olduğun için gurur duyduğunu söyleyebilirim ama bu senin asıl endişeni çözmez, şimdi öyle mi?"

Samimi olup olmadığını anlayamıyorum. Çoğunluğum bunların doğru olmasını dilese de, içimi kemiren endişeyi yatıştırmıyor.

"Bana baktığında ne görüyorsun?"

Gülümsemesi hem empatik hem de acıma dolu. "Sana söyleyerek sana kötülük etmiş olurum."

Cevap vermeyi reddetmesine nedense hiç şaşırmadım.

"İnsan duyguları değişkendir, Jo. Seninki, benimki, Acker'ınki.

Okyanustaki bir dalgadan başka bir şey değildirler. Asıl önemli olan onlarla ne yapmaya karar verdiğindir." Bu bilgece sözleri söyler söylemez, yarısı yenmiş kahvaltımı göstererek, "Onu yiyecek misin?" diye sordu.

Bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. "Hepsi senin."

Oturup etrafta dolaşan adamları izliyoruz. Benden korktuklarından bahsediyor ama Beau'yu gördüklerinde gözle görülür bir tedirginlik oluyor. Acker kampa girdiğinde o kadar da rahatsız görünmüyorlar.

Diğerlerinden daha cesur olan iki tanesi yanımdan geçerken gizlice bize bakıyor. Bu farklı türden bir ilgi ama daha az tehditkar değil, özellikle de biz kulak kesildikten sonra kahkahalara boğulduklarında.

"Bu da neydi şimdi?" Ona sordum.

Yakınına eğiliyor. "Söz konusu erkekler olduğunda, Jo, en iyisi en kötüsünü düşünmektir."

Bu pek güven verici değil.

Sesler, kampın üzerinde bir gelgit dalgası gibi adamların konuşmalarının üzerine taşınmaya başlar, bir kargaşa içinde çökmeden önce hacmi artar. Adamlar zırhlarına ve silahlarına uzanırken, diğerleri onları tamamen bırakıp kaçmaya başlıyor.

Güneye. Güneye kaçıyorlar.

Konuşmadan, Beau ve ben koşmaya başladık. Bıçağımı yanımda hazır tutuyorum. Beau iki adım önde, elinde metal halatla çadırların arasına dalıyor. Hızlı, o kadar hızlı ki yetişmekte zorlanıyorum. Denizde geçirdiğim haftalar yüzünden formdan düştüm ve kargaşaya vardığımızda nefes nefese kalmıştım.

Beau kampın dışında duran cesetlerin arasından geçer. Yamaç alçalarak sınırın geniş bir görüntüsünü verir. Burada hiç Bir toprağın nerede bitip diğerinin nerede başladığını gösteren işaretler var ama at sırtında iki adam var. Kenta'dan uzaklaşıp Roison'a dönüyorlar ve geri çekilirken beyaz bayraklarını indiriyorlar.

Acker'ın figürü yamaçtan yukarı, bekleyen asker grubuna doğru yürüyor. Rüzgar saçlarını ve giysilerini kamçılıyor ve bu sadece Yapısındaki gücün altını çiziyor. Bakışlarımdaki takdiri hissetmiş gibi başını kaldırıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

Acker benim eşim.

Bu ifadenin kesinliği göğsümde bir kıvılcım yaratıyor.

Asker grubunu göndermeden önce Rango, Hallis ve tanımadığım birkaç adamla daha konuşuyor. Askerlerin Ayrılanlar arasındaki fikir birliği hafifleme ya da hayal kırıklığı şeklinde. Birkaç şımarık yüz görüyorum.

Acker yaklaşırken bakışları üzerimde toplanıyor. "O Jorgen'di, Sven'in babası," diyor. "Ayrıldığımız günden sonra Sven tavernadan eve dönmeyince, başımıza ödül konduğunu öğrendiğinden şüphelenmiş ve peşimize düşmüş."

"Ona... söyledin mi?"

Başını sallıyor, pişmanlık içinde. "Anlaşılabilir bir şekilde üzgün. Kalıntıları ona geri vereceğime söz verdim."

Beau, "Kederli bir babayı teselli etmek için bir adamı Roison'a göndermek büyük bir risk," diyor.

"Karısına bir hayat borcum var," diye açıklıyor. "Jovie'nin hayatını kurtardı. En azından bunu yapabilirim."

Beau sınıra doğru bakarak başını sallar. "Hangi adamı ölüme mahkum edeceğinize karar vermeyi size bırakıyorum."

"Ne olursa olsun bir keşif ekibi göndermek zorundayım, o yüzden ne burada ne de orada," diyor Acker, bir elini çenesinde gezdirerek. "Jorgen uyarmıştı

söylentiler yayılıyor. İnsanlar bizim -Kenta'nın- sınıra sınırsız erişim sağlamak için Karanlık Orman'ı yok ettiğimize inanıyor."

"Sınır boyunca adam dağıtıyorsunuz," diyor Beau. "Başka ne bekleyebilirler ki?"

"Bu bir kaybet-kaybet durumu," diye araya giriyor Hallis. "Eğer adamlarımızı hareket ettirmezsek, bu bizi savunmasız bırakır."

Beau, Hallis'in değerlendirmesiyle sakinleşmiş görünmüyor.

"Chryse'in kendi birliklerini göndermesi an meselesi," diyor Beau'ya bakarak. "Göndereceği adamların sayısı, hücumda mı yoksa savunmada mı olmamız gerektiğini belirleyecek."

Messer'ın sesi arkandan kesiliyor. "Ben yaparım."

Dönüyorum ve onu daha önce hiç görmediğim kadar iyi görünürken buluyorum. Saçlarında ve cildinde görünüşünü vurgulayan bir parlaklık var. Bunun şoku bir an için nefesimi kesiyor. Kızlar geri döndü Alaha onun daha önce yakışıklı olduğunu düşünüyordu; şimdi karaya çıktığına göre onu görmek için can atıyor olmalılar.

Acker'a dönüp baktığımda Messer'a bakmıyordu. Bana bakıyordu. Sonra dikkatini Messer'a yöneltiyor. Teklife şaşırdıysa bile belli etmiyor.

"Emin misiniz?" Hallis soruyor. "Roison sürekli hareket halinde olan ordusunun yanı sıra isyancılar ve ödül avcılarıyla dolu."

"Tehlikenin farkındayım," diyor Messer, gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Bunu Acker'ın geliştirmeye çok hevesli olduğu güveni inşa etmeye yönelik bir adım olarak düşünün."

Acker bir kez başını sallar. "Fark edilmeden gitmek için gönderdiğimiz herkesten daha donanımlısınız. Akşam karanlığında gitmeye hazır olabilir misin?"

Eller omuzlarıma kenetleniyor ve ben de dizlerimin üzerinde oluşan irkilme tepkisini bastırıyorum. Messer sanki bana bu kadar rahat dokunması gayet normalmiş gibi beni sıkıyor. Sonra Acker'ı yemlediğini, tepkisini test ettiğini fark ediyorum.

Başka bir sıkıştırma. "Emrinizdeyim," diyor Messer.

Acker aptal değil. Messer'ın onunla uğraştığını biliyor. Messer'ın köprücük kemiğine vurduğu parmaklarından başını kaldırıp yeni bir keskinlikle bakıyor. "Harika. İşe leşi almakla başlayabilirsin."

Tüm gözler uzaktaki Karanlık Orman'ın iskelet kalıntılarına ve tepelerinde dönüp duran leş yiyicilerin bulanıklığına çevrilir.

"Acele edersen kurtçukların yumurtadan çıkmasını önleyebilirsin," diye akıl veriyor. Hallis'in sırtışı arkadaşınınkini yansıtıyor. "Koku için aynı şeyi söyleyemeyeceğim,

Ancak."

Messer yılmadan beni serbest bırakmadan önce biraz sarsıyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?" diyor, gözleri neşeye dolup taşarak.

"Evet. Elbette," diye uzatıyorum.

Gömleğini çıkarıp bana uzattı. "Bunları benim için tutar mısın? Ölüm görevime çıkmadan önce çürüyen et kokusunun onları kirletmesini istemiyorum." Pantolonunu çözüp aşağı indirmeden önce bana cevap verme şansı vermiyor. Gözlerimi kaçırıyorum, yüzüm utançtan renkleniyor. Pantolonunu açık elimdeki gömleğin üzerine yerleştirdiğini görmekten çok hissediyorum.

Gözlerimi göğsünün üzerinde tutmaya dikkat ederek ona ters ters bakıyorum. "Hiç komik değil." Soyunması ya da gelecekteki olası ölümü hakkındaki şaka.

"Tam tersine," diyor Beau, kulaktan kulağa gülümseyerek. "Onu oldukça komik buluyorum."

İltifatının tadını çıkarıyor, bir an önce bana göz kırpmıyor. Kanatlarını açıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kuş formuna giriyor. Gökyüzüne doğru fırlıyor, arkasından siyah tüyler yağıyor.

Yakındaki bir asker dehşetini haykırıyor, eyunla ilgili bir tür böğürme ve ben yardım edemiyorum ama büyük, kötü savaşçılar olmaları gerektiği halde hepsinin aptalca korkmuş olduğu gerçeğine gülümsüyorum.

Beau ve ben bilmiş bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

BÖLÜM 38

Acker'ın rahat sırtışını gördüğümde tüm gerginliğim uçup gidiyor. O Dizginlerini tuttuğu kısırağın boynunu okşuyor, ben yaklaştıkça gözleri parlıyor. Bugün onda huzurlu bir hava var. Bana teknede geçirdiğimiz zamanı hatırlatıyor. Sadece ikimiz varken her şey daha basitti. Yine de sürekli karanlıkta bırakılmanın verdiği bir güvensizlik var.

"Diğer atlar nerede?" Beau önümüzde duran iki ata bakarak şöyle diyor.

Acker ata binmeme yardım etmek için elini uzattı. "Taburun kampı dağıtmak için olabildiğince fazla güce ihtiyacı var."

Gözlerini Acker'a diyor. "O zaman Jo ile gidiyorum."

Ama o çoktan arkamdaki battaniyenin üzerine çıkmaya başladı. "Hallis ve ben birbirimize uymayacağız. Neyse o, Beau," diyor. "Hallis ve ben kurallar."

Dişlerini gıcırdatarak, şeytan gibi sırttan Hallis'in üzerine yürüyor. Hallis'in yardım teklifini tokatlayarak, "Sen bilirsin," diyor. "Bu sizin monarşik egemenliğiniz. Kelimenin tam anlamıyla kurallar."

Onun durumunu çok iyi biliyorum.

Hallis öne doğru eğiliyor, dudakları kulağından bir saç teli kadar uzakta ve "Isırmayacağıma söz veriyorum" diyor.

Kıllanıyor. "Öyle mi?" Onun kaburgalarına dirsek atıyor. "Olabilir."

Eliyle hassas noktayı ovalarken gülümseyerek yüzünü buruşturuyor. "Uzun bir üç gün olacak."

Omzumun üzerinden Acker'a bakmaya cesaret ediyorum ve gözleri üzerime düşüyor. İçimde sakladığım öfke onu görünce sönüyor. Onun çizgisinden

Kaşından dolgun dudaklarına kadar, güzelliği beni büyülüyor.

Nefret ediyorum. Özellikle de kokusundan, keskin bir hava ve biraz da tatlı bir şey içeren orman kokusundan.

"Hazır mısın?" diyor, gözleri üzerimde geziniyor, değerlendiriyor.

Öyle miyim? Önümüzdeki üç ayın nasıl geçtiğini anlamak zor. ama ne zaman durup odaklansam, heyecan vızıldıyor.

İçimde. Önümde uzanan şeyin arkamda uzanan şeyden daha iyi olduğuna dair bir umut var.

"Sanırım öyle."

Gülümsüyor, dişlerinin bir kısmı görünüyor. "Güzel. Her prenses ata nasıl binileceğini bilmeli." Elimi tutuyor ve dizginleri bırakmadan önce bileğimi sıkıca kavlıyor. Küçük bir cesaretlendirme hareketi, ama şehvetli bir yanı var, yavaşça kayıyor. parmak uçlarını tenimden ayırdı.

Ya da belki de hepsi kafamdadır.

"Bana ne öğrendiğini göster," diyor.

Başımı sallıyorum. "Gösteremem."

"Şifacıdan ayrıldığımızda dikkat ettin," diyor. "Dizginleri her sıkıldığında ya da çektiğimde bunu not ettin. Seni gördüm. Bunu yapabilirsin."

Ne yapacağımı bilemez bir halde elimdeki deri kayışlara bakıyorum. "Sadece ellerine bakıyordum," diyorum, farkına varmadan gerçek ağzımdan kaçıyor.

Yüzüme daha iyi bakabilmek için yana doğru eğiliyor. "Sen ne?"

Yanaklarımın kızarmasına engel olamıyorum ve omuz silkiyorum.

"Güzel ellerin var."

Gülümsemesi saf pirinç olana kadar büyüyor ve gözlerimi deviriyorum, sonunu asla duyamayacağım bir şeye başladığını biliyorum.

Beau nefesinin altından konuşuyor, ama rüzgarla birlikte taşınıyor. "Bu çok, *çok* uzun bir yolculuk olacak."

Acker şimdilik bu işin peşini bırakacak kadar nazik ve bana bir atın nasıl yönlendirileceği, ne zaman sıkılıp ne zaman gevşetileceği ve boyun boyunca nasıl ayar yapılacağı konusunda temel talimatlar veriyor.

Kamp, vardığımız zamanki büyüklüğünün dörtte biri kadar; düzleştirilmiş ve çamurlu topraktan oluşan geniş bir alanda sadece bir avuç çadır toplanmış durumda. Acker geride kalan askerlere veda etmek için elini kaldırıyor. Tepeden inip bir sonraki tepeye çıkıyoruz, Acker dizginleri aşağıya çekmemi söyleyerek bizi durduruyor.

Hallis alçak sesle ıslık çalar.

Yapraksız ve kemik kadar beyaz ağaçlar tek bir yönde göz alabildiğine uzanıyor. Açıkta kalan orman zemini kar gibi görünüyor.

parlak kül. Yeryüzündeki ters bir doğum lekesi gibi, onu çevreleyen ormanın ve çimenlerin zengin, koyu renkleriyle birleşiyor. Bir zamanlar karanlık olan orman şimdi aydınlık. "Bunu sen yaptın," diyor Acker, sesi alçak, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Bunun büyüklüğü bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Seleye daha da gömülüyorum, günlerdir parmak uçlarımda karıncalanan güçle başa çıkmaya çalışırken ağırlığımı Acker'ın göğsünden destek alıyor.

Başka bir şey söylemeden yola çıktık. Düşman arkamızdayken, Roison'un ormanlık vadisinde yapamadığımız şekilde otlakları kırbaçlayarak dörtlüye koşmaya başlıyoruz. Acker atı yönlendirmeme yardım ederken ellerimi onunkilerin içinde tutuyor. Kendime Messer'in bizimle iki hafta içinde sarayda buluşacağını hatırlatıyorum.

Kayaların vadiyi kapladığı kayalık bir yamaca inerken yavaşlamak zorunda kalana kadar günün daha iyi bir yarısı için hızlı tempoyu koruyoruz. Bu bir darboğaz etkisi yaratıyor ve Beau ve Hallis arkamızda. At işin çoğunu tek başına yapıyor ama Acker'ın elleri dizginleri sıkıca tutuyor, arazide ilerlerken bacakları gergin. Ağaçlar toprak çatlağını örterek üzerimize gölgeler düşürüyor. Sıcaktan uzaklaşmak için güzel bir fırsat.

Beau'nun sesi dolambaçlı yamaçta yankılanırken bozuluyor, ardından Hallis'in daha derin tonu geliyor.

"Sence ne hakkında tartışıyorlar?" Acker, saatlerdir kullanılmadığı için sesinin sert çıktığını söylüyor.

"Nefes alıyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Çocukluklarından beri böyleler. Onları bir araya getirdiğim için muhtemelen daha kötü hissetmeliyim."

"Peki neden yaptın?"

"Sadistçe bir zevk," diyor, en ufak bir pişmanlık duymadan. "Ama gerçekten, seni yanıma almak için bir nedene ihtiyacım vardı."

İtirafına nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermiyorum ama sözlerinin yarattığı keskin hissi fark ediyorum.

"Sola doğru," diye yönlendiriyor ve atı devrilmiş bir ağaç dalının soluna doğru yönlendirmek için dizginleri nasıl konumlandıracağımı gösteriyor.

Beau'nun sesi atların kayalara vuran toynaklarının sesini bastırıyor, keskin bir hakaretle atışmalarına son veriyor ve ardından gelen yankılanan sessizliği noktalıyor.

"Tamam, kendimi biraz kötü hissediyorum," diyor. Kıs kıs gülüyorum. "Hayır, hissetmiyorsun."

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Artık bana kızgın değilsin" dedi. Daha çok bir soru gibi geldi.

Bir nefes verdim. "Bilmiyorum."

Bunu düşünene kadar kızgın *hissetmiyorum*. O zaman gerçeği benden sakladığı için yanıyordum ama gerekçesini de görebiliyordum. *Durumumuzun* farklı noktalarında bana bağımızı açıkladığını hayal etmeye çalışıyorum... ve tepkim farklı olurdu diye bir şey bulamıyorum. Aslında daha kötü olacağından oldukça eminim.

Yapabileceğim en iyi şey daha fazla bilgi toplamak. "Ne zaman öğrendin?" diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım çocukken biliyordum," diyerek beni şaşırtıyor. "Genç bir kız olarak her zaman büyük duygulara sahiptin ve-" Düşüncelerini toparlamak, onları nasıl tarif edeceğini bulmak için duruyor. Dizginleri bırakıyor ve avucunu göğsüne koyduğunu görece kadar dönüyorum. "Onları *hissedebildiğime* yemin edebilirim." Gözleri anılarla parlıyor.

Anlattıkları beni üzüyor. Bahsettiği kız için, tanımadığım bir kız ve maçı kaybettiğini düşünen çocuk için. Elini dizginlere geri götürmüyor, onun yerine uyluklarımızın birleştiği yerde dinlendiriyor.

"Ama elini taş duvarın üzerine koyduğumda bundan emin oldum. O zaman senin büyüü hissettim ve benimkiyle eşleştiğini biliyordum. Sonra zihnini görebildiğimde, Alaha'ya dönerken geminin sintinesindeki hamağında çizim yaparken aklımda kalan tüm şüpheler yok oldu."

Marketten dönerken de aynı şeyleri çizdim, bıçağı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Geri dönene kadar, takıntım

Cansız nesneden ona geçtim. "Markette seni çizdiğimi gördün," diyorum.

"Dudaklarımı tam kıvamına getirmekte zorlanıyor gibiydin," diyor alay ederek

Ben.

Hafif utancımı gizlemek için gözlerimi deviriyorum. "Kontrol edebilir misin vizyonlar?"

"Hayır. Sen çizim yapmıyorken içeri girmeye çalıştım ama şansım yaver gitmedi," diyor. "Sen mi?"

"Dışarı çıkabilirim ama ne zaman içeri çekileceğim konusunda pek seçeneğim yok." Ona ne söyleyeceğimi tartışıyorum ama sanırım bu noktada en iyisi her şeyi açıklığa kavuşturmak. "Sanırım fiziksel temas bağlantıyı güçlendirir."

Derin bir nefes alır. "Eşleşen bağ gizemle örtülüdür. Buna sahip olan çok az kişi var ve sahip olanlar da bunu kilit altında tutuyor. Başkentte bize bazı cevaplar verebilecek biri var. Bedeli karşılığında, yani."

"Alaha'da bunu seçilmiş bir evlilik gibi gösterdiler. anlaşması."

"Kibritlerin bir zamanlar yaygın olduğuna dair hikayeler var, ancak asla seçilmediler. Bu Wren'in halkını daha fazla kontrol etmek için benimsediği bir gelenek."

Yamaçtan çıkıntı yapan şekilsiz bir taş duvarın yanından sıyrılıyoruz ve kayanın çıkıntısından kaçınmak için eğiliyoruz. Geçit dar. Geçmeden önce en dar kısımda bacaklarımız sıkışmanın yükünü taşıyor.

Sonra önümüze çıkan manzara karşısında nefesim kesiliyor. Biz bir Sığ vadi mor çiçeklerle dolu, ata bindiğimizde sapları baldırlarımıza ulaşacak kadar uzun. Kilometrelerdir kokladığım kokunun gücü dört katına çıkıyor.

"Yapabilir miyiz-"

Ben daha sormayı bitirmeden, Acker atından indi ve tek bir hareketle ayaklarının üzerine indi. Ben de onu takip ettim, biraz daha az zarif görünüyordum.

Çiçeklerin arasından dikkatle geçerken parmaklarımı yaprakların üzerinde gezdiriyor, ipeksi dokularının tadını çıkarıyorum. En uzunları belime ulaşıyor. Arılar ve diğer böcekler, kendi alanlarına giren devî umursamadan vızıldayarak sağa sola uçuyor.

Vadinin içine doğru ilerledikçe, vadi bir taraftan açılıyor ve uzakta dağlara dönüşen, gökyüzünü işaret eden beyaz şapkalı ve pürüzlü yeşil tepelerin görüntüsünü ortaya çıkarıyor. Dünya, hayal edebileceğimden çok daha büyük. Nefes kesici. Her ayrıntıyı yakalamaya çalışırken gözlerimi nem kaplıyor.

Çimlerin şıptırtısı dikkatimi Acker'a çeviriyor, o yaklaşıyor. Bir elinde yiyecek paketi, diğer elinde su tulumu tutuyor.

"Dinlenirken yemek yiyebileceğimizi düşündüm," diyor.

Omzunun üzerinden Beau ve Hallis'in kaya üst geçidini aştıklarını görüyorum, ikisinin de suratı asık. Acker da onları görüyor ve beni parmağını dudaklarına bastırarak, onunla birlikte yere yatıyor. Gözlerden uzakta, yolculuğun geri kalanında arkaya kimin bineceği konusunda tartıştıklarını duyuyoruz. Beau soruyor

Hallis'in bunu görmezden gelmesi gerekiyor çünkü Beau'nun Hallis'e öğle yemeğinden pay istediğinde *bok yemesini* söylediğini duyana kadar sessizlik devam ediyor.

Acker ve ben kıs kıs gülüyoruz. Vücudunun üst kısmını dirseğiyle destekleyerek yatıyor ve bana yağlı kâğıda sarılı yiyeceği uzatıyor. Bacaklarımı altına katlıyorum ve-

Kesilmiş kırmızı meyveler ve peynir karşısında nefesim kesiliyor. "Yıllardır çilek yememiştım," diyorum bir dilim koparıırken. Meyvenin ekşiliği damak tadımı bastırıyor ve bununla mücadele etmek için bir dilim peynir yıyorum. "Nereden aldın bunları?"

Acker salkımdan bir dut koparıp ağzına atıyor ve çiğniyor. "Bir askerle takas ettim. Annesi toprak büyüğü yeteneğine sahip ve ona en iyi bakım paketlerini gönderiyor."

"Şanslı adam."

"Şanslıyız," diyor ve biraz daha alıyor.

Erzakları tüketiyoruz ve sırayla su içiyoruz. Gözlerim uzaktaki dağlara gidiyor, oradaki ve buradaki sıcaklıklar arasındaki gözle görülür farka hayret ediyorum.

"Hiç kar hissetmemiştim."

Görüş alanımı takip ediyor. "Çocukken öyleydin. Maile şu dağların hemen ötesinde."

Çok uzak ve aynı zamanda çok yakın görünüyor. Kapağı suyun üzerine geri itiyorum ve kafamı kaldırdığımda Acker'ı bana bakarken buluyorum, gözleri erimiş cevher gibi. Beni bir metre ötemden izlemeye devam ederken kasıtlı olduğunu hissediyorum.

"Hızmanı geri takacak mısın?" Yoğunluğu kırmak için söylüyorum.

Bunu sormak kibarlık mı bilmiyorum ama soruma şaşırmış ya da kırılmış gibi görünmüyor. "Sence yapmalı mıyım?"

Omuz silkiyorum, tarafsızmış gibi davranıyorum.

Gülümsüyor ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Belki yaparım."

Gün ışığını boşa harcamamamız gerektiğini biliyorum ama yanına uzanmak için hareket ediyorum ve aramızda tek bir kelime geçmeden yastık olarak kullanmam için kolunu uzatıyor. Ona bakabilmek için yan dönüyorum. O da aynısını yapıyor, benim pozisyonumu taklit ediyor. Yanağımı ön koluna yaslıyorum, diğer kolunu da belimin kıvrımına doluyor. Teknedeyken bu şekilde uyuduk ama karada bir şekilde daha samimi hissettiriyor. Belki de sadece

çünkü eşleşen bağın farkındayım.

Ya da belki de artık birbirimize bu kadar yakın olmamamız için bolca alan olduğu içindir, yine de... işte buradayız.

Gömleğinin altındaki V harfinin olduğu yere dokunuyorum. "Sen, Hallis ve üç kişi daha mı?"

Gözlerinde çözemediğim bir bakış var, konuşmamızla doğrudan çelişen bir sıcaklık. "Sayabilirsin," diyor şakacı bir şekilde beni yanımdan çimdikleyerek.

Acker'ın elini kaburgalarımın uzaklaştırmayı başarıyorum, çünkü o parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek aramızda birleştiriyor. Başından beri planı buydu şüphesiz.

Sessizliğe gömülüyoruz, arıların vızıltısının ve çiçeklerin etrafımızda bir koza oluşturmaya izin veriyoruz. Hâlâ söylenmemiş çok şey var ama şu anda hiçbirisi önemli gelmiyor. Kendimi en son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyorum. Puslu havayı dağıtmaya çalışan, benden sakladığı her şeyi hatırlatmaya çalışan küçük bir ses var ama onu uzaklaştırıyorum.

Acker'ın parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğini hissettiğimde uyuyakaldığımı fark ediyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın. Kalk ayağa," diye bağıyor Hallis, yüzü hayal kırıklığıyla kaplı, o kadar ki hayatında hiç keyif almadığına yarı yarıya ikna oldum... *hiç*.

"Aman Tanrım," diye gürlüyor Acker, uykulu gözlerle arkadaşına bakarak. "Yarım gündür bir atı paylaşıyorsun ve şimdiden çatlıyor."

"Siz ikiniz uyuklamakla meşgul olmasaydınız, havadaki değişikliği fark ederdiniz."

Sanki bir işaretmiş gibi, gökyüzü üzerimize düşüyor. Beyaz bulutların arasında parlayan güneşe rağmen yağmur yağıyor ve biz de sıçrayarak vadinin dibindeki ağaçlara doğru kaçıyoruz. Hallis ters yönde ilerleyerek Beau'nun atları almasına yardım ediyor.

Acker'ın saçlarını ve tenini saran otlar ve başıboş yapraklar, göğsüne yapışan gömleğinin kumaşından da anlaşılacağı üzere bu nafile bir kaçınma çabası.

Uzanıp saçlarımdan bir yaprak koparıyor, görmem için havaya kaldırıyor ama benim sadece ona bakan gözlerim var. Yaprığın aramızda yere düşmesine izin veriyor. Tek düşünebildiğim, saçlarından damlayan suyun ıslak dudaklarını yaladığında nasıl bir tat verdiği.

Bir adım daha yaklaşıyor ve beni ona bakmak için başımı arkaya eğmeye zorluyor. "Jovie..." diye fısıldıyor, parmak uçlarını yanağıma götürerek.

Ama Hallis ve Beau bizden daha ıslak ve kızgın görünerek yaklaştıklarında at toynaklarının sesi bizi ayırıyor. İkisi de.

Acker, "Yakın zamanda hafifleyecek gibi görünmüyor," diyor ve onlara doğru bakmadan önce gözlerini benden ayırmıyor. "Hadi gidip gece için kamp kuralım. Sabah erkenden yola koyuluruz."

Hallis'in olayların gidişatından mutsuz olduğu çok açık, ancak bunu dile getirmeyecek kadar akıllı, hele de Acker'ın onun *çatladığına* dair sözlerinden sonra.

Beau attan iner ve onun saçlarını sıkar. "Hallis'in zaten bir duşa ihtiyacı vardı."

Yemin ederim Hallis'in dişlerinin sinirlenerek gıcırdadığını neredeyse *duyabiliyorum*.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

Hallis, Acker'a dönerek, "Uzun yoldan geleceğini biliyordum," dedi. "Ama küçük bir yağmur yüzünden kamp kurmak?"

Ağaçların arasına gerdiğimiz tentenin altındalar. Yağmur tuvalin üstüne vurmaya devam ediyor, küçük ateşin çıtırtısını bastırıyor, ışığı mekâna turuncu bir parıltı yayıyor. Acker sırtını bir ağaca dayamış oturuyor, ön kolunu dizine dayamış, bir bıçakla oynuyor. Bıçağım, fark ediyorum, siyah taş ateş ışığından etkilenmiyor. İçgüdüsel olarak bel kemerimi kontrol ediyorum, sonra onu yatağımın altına sıkıştırdığımı hatırlıyorum...

Beau ve benim kendimiz için talep ettiğimiz barınağa bakıyorum ve iki tane görüyorum

Birbirlerinin karşısında uyuyan figürler. Beau sağda, ben solda. Göğsümün sabit bir ritimle yükselip alçalmasını izliyorum.

"Dünyası tersine döndü," diyor Acker ve dikkatimi Hallis'le konuşmalarına geri çekiyor. Hallis'e bakıyor ve ben de ateşten gelen ışığın sınırının dışında, gölgelerde kalmak için elimden geleni yapıyorum. "Bir alışma sürecine ihtiyacı olabilir."

Hallis, "Sahip olmadığımız zamanı boşa harcıyorsunuz," diye yanıtlıyor.

"Savaş savaştır," diyor Acker. "Bir haftalık süre bir fark yaratmaz."

Hallis'in sırtı bana dönük, ama ayaklarının üzerinde kayışında gözle görülür bir hayal kırıklığı var. "Hadi ama Ace. Bana karşı dürüst ol." Aralarına bir elini uzatıyor. "Ne yapıyorsun?"

Acker uzun bir süre Hallis'in bakışlarını tutar. "Bir izbe evde yaşıyordu, Hallis. Onu diğerlerinden ayrı tuttular, tek sırdaşı olarak Wren'in oğluna güvenmesini sağlamak için onu izole ettiler. Sevgilisi olarak." Yüzünde zorlukla gizlenmiş bir tiksinti ifadesi belirdi. "Korunaklı ve *daha az değerli* olduğuna inanmaya şartlandırılmış. Daha kapıdan içeri adımını atmadan saray onu paramparça edecek."

Hallis, "Bana bu saçmalıkları anlatmayın," diyor. "Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu kanıtladı."

"Mahkemenin ne kadar acımasız olabileceğini herkesten daha iyi biliyorsunuz."

"Öyle," diye kabul ediyor Hallis. "Ve ya uyum sağlayacak ya da-" Hallis durur

Cümlelerin ortasında, farkına vararak. "Annesiyle birlikte Maile'ye dönmeyi seçeceğinden korkuyorsun."

Acker, Hallis'in şüphelerini doğrulamıyor ya da yalanlamıyor, sessizliğin kendi adına konuşmasına izin veriyor.

"Ve onu kendine aşık etmenin gitmesini engelleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Acker, başka herhangi bir adamın hayatından endişe etmesine neden olacak bir sakinlikle ona bakıyor. "O şişirilmiş kafanda inandığının aksine, her şeyi bilmiyorsun."

"Ne gördüğümü biliyorum," diyor Hallis. "Onu öpmek üzereyken, aşık gibi görünüyordun."

Acker'ın parmaklarındaki bıçak şimdi Hallis'in arkasındaki ağacın kabuğuna saplanmış ve şahdamarını milimetre farkla ısıtıyor.

Acker'ın bakışları düpedüz öldürücü. "Kapa çeneni."

"Iskaladın," diyor Hallis, Acker'ın öfkesinden en ufak bir sarsılma yaşamadan. "Ona karşı bir şeyler hissediyor olabileceğim hiç aklına geldi mi?" der, daha bastırılmış.

Hallis, Acker'ın karşısındaki yatağının üzerine oturur. "Biliyorum," diyor. "Ama aynı zamanda yıllardır taşıdığın suçluluk duygusunun annesinin sana yüklediği sorumlulukla bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Eşleşen bağ da işleri karıştırıyor."

Acker bıçağı tekrar kendisine doğru çeker ve parmaklarının arasında döndürmeye devam eder. "Yanılıyorsun."

Hallis pes etmeden önce uzun süre birbirlerine bakarlar. "Tamam," diyor, geceyi geçirmek için koltuğunun altına yerleşiyor. "Madem ısrar ediyorsun. Ama sana bir tavsiye?"

Acker, can sıkıntısının mükemmel bir temsili olarak kaşlarını kaldırır.

"Saraya gitmeden önce ona söylemelisin. Sarayda sır olmaz ve Strou Prensesi'yle nişanlanmanı pek hoş karşılayacağını sanmıyorum."

Onun *neyi*?

Rüya görüyor olmalıyım. Şu anda nasıl iki kişi olduğumun tek açıklaması bu.

aynı anda. Bir adım geri atıyorum ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama Acker göz ucuyla bu hareketi izliyor, kafasını bana doğru çeviriyor. Gözlerimiz buluştu.

"Ne oldu?" Hallis, ayakucundaki kılıcına uzanarak şöyle der Yatak.

Acker yer değiştiriyor, ben de uyuyan bedenime doğru bir adım atıyorum. Sonra ben Nefes nefese doğruluyorum, kendime geldiğimde başım dönüyor ve bu sırada Beau'yu uyandırıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diyor. "Olacak gibi görünüyorsun hasta."

Gözlerim ateşin üzerinden Hallis ve Acker'ın sığınağına doğru kayıyor. Onları az önce bıraktığım yerde buluyorum. Sonra Acker ayağa kalkıyor, yüzü şaşkınlık ve kararlılıkla karışık bir halde yağmurun altında bana doğru yürüyor. Ayağa kalkmak için çabaladım.

"Bana o şık numaradan ne zaman bahsedecektin?" diyor ve sesindeki zehir beni şaşırtıyor.

Anında savunmaya geçtim. "Muhtemelen bana nişanlı olduğunu söyleyeceğin zaman," diye karşılık veriyorum.

"Yikes." Beau metal halatını kapıyor. "Ben sadece... şurada olacağım," diyor gizlice geçerken.

İkimiz de ona aldırış etmiyoruz.

"Bana gerçeği söyle, Jovinnia." Belki de en incitici olan buydu, tam adımı kullanması. "Bunu ne zamandır yapabiliyorsun?"

"Neden yapayım ki? Bana karşı açık sözlü olmadığın ortada," diye karşı çıkıyorum.

"Wren ile mi çalışıyorsun?"

Sorduğu soru beni o kadar şaşırttı ki sessizliğe gömüldüm, ağzım bir balık gibi açık kaldı ve vardıgı sonuç karşısında şaşkına döndüm.

Sesimi bulmayı başardığımda, daha önce sahip olduğü ateşten yoksun. "Sen neden bahsediyorsun?"

Şaşkınlığımı hisseden Acker bir nefes veriyor, burun delikleri nefes verirken genişliyor, gözleri sertliğini kaybediyor. Ama hepsini değil.

"Hayatının büyük bölümünü Alaha'da geçirdin. Wren'in aklını çelmesi ve seni yem olarak Pazara koyması için bolca zaman vardı, önceki her yıl olduğü gibi orada olacağımı ve seni görürsem kurtarmaya geleceğimi biliyordun. Bütün bu süre boyunca beni aptal yerine koymuş olabilirsin. zaman."

Başımı sallayarak yenilgiyle ellerimi havaya kaldırıyorum. "Seni kandırmıyorum, Acker. Beau'nun dürüst olduğümü onaylayacağına eminim. Burada olmasının sebebi de bu, değil mi?"

Öfkesi dağılırken en azından kafası karışmış gibi görünmeyi başarıyor. "O zaman neden gizlice dinliyordun? Bunu nasıl yapabildin?"

"Bilmiyorum! Hatırladığım son şey uyumak üzereydim ve sonra seni ve Hallis'i izliyordum. Sanki zihnim kendini göstermiş gibiydi. başka bir yerde. Başka bir yerde..." Sesim ateşini kaybediyor. "...senin yanında." Bu gerçek olamayacak kadar acınası bir itiraf.

Sanki başından aşağı bir kova su dökülmüş gibi, bir suçluluk ve utanç dalgası tüm benliğini kaplıyor, yüzü ve vücudu her şeyi berbat ettiğinin bilinciyle gevşiyor.

"Jovie."

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. Parmak uçlarımdan sıyırmak için acele ettiğim soluk sarı bir parıltı ile renklendi.

"On üç yaşından beri Strou Prensesi'yle nişanlıyım," diyor, dinlemeyi reddetmeme rağmen. "Ondan önce de sendin."

Ona sırtımı döndüğümde kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum, sanki içimde bir duygu seli üstünlük için savaşıyor.

Cevap vermeyince devam etti. "Bu yüzden sen kaybolduğunda ailen benimkini ziyaret ediyordu. Her yaz ittifakı yenilemek için gelirdin."

Kaybolmamdan sonra bozulduğunu tahmin ettiğim bir ittifak. Kenta, Roison ile sınırı paylaşan tek halk, çok fazla kaynağa ve onu destekleyecek orduya sahip bir düşman... Kenta'nın neden başka bir bölgeyle siyasi bir anlaşmaya aç olduğunu anlamak kolay.

"Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun?" Yine ona bakarak ama uzaktan söylüyorum.

"Yaz sonuna kadar," diyor ama hemen ekliyor, "Ama babamla konuştuktan sonra düğün iptal edilecek."

"İttifakı kaybedeceksiniz."

"Fark etmez," diyor, bir elini uzamış saçlarında gezdirirken, etrafa su damlacıkları saçıyor. "Sen benim dengimsin." Sanki cevap basitmiş gibi söylüyor.

"Geleneklerinizi bilmiyorum," diyorum boynumdan yüzüme çıkmak isteyen kanla savaşıyor. Alaha'nın dışında bu kadar saf ve bilgisiz olduğum için kendime kızıyorum. "Ona... *kur mu* yaptın?"

Tereddüt ediyor ama başını sallıyor. "Reşit olduğundan beri, bir tür yakınlık kurmak için iki kez ziyaret ettim. Ailelerimiz seninki ve benimki gibi yakın değil.

Bu yüzden önce bir dostluk kurmak istedim."

Hallis'in kullandığı sözcükleri hatırlayarak, "Onu kendine aşık etmek için," diyorum.

Kurduğum bağlantıdan hoşlanmadı. "Şart değil, hayır." "Ama şart da *değil*."

Suçlama karşısında çenesindeki kaslar patladı. "Onları kurtarmam için *bana* güvenen bir ulusum var..." Duruyor, başını eğiyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. "Onları güvende tutmak için yapmayacağım şey yoktur."

Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü bunu sağlamak için benden çok şey sakladı. Acker'ın haince nedenlerle beni karanlıkta tutmak istediğine inanmıyorum. Niyetinin olabildiğince iyiye yakın olduğuna inanıyorum ama bu onu yeterli kılmıyor.

"Kim daha büyük bir orduya sahip, Maile mi Strou mu?"

Sorum üzerine Acker'ın gözleri karardı. "Fark etmez." Bir cevap istiyorum. "Maile mi Strou mu?"

Yutkunuyor. "Maile," diyor.

Bunu fark ettiğim için göğsüm neredeyse çökecek. "Varisi kendine aşık ederek olası bir Maile ittifakını, daha baskın bir orduyla ittifakı sağlamak ne kadar da uygun..."

"Jovie," diyor, aramızdaki mesafeyi kapatırken sesi sertleşiyor.

Bana ulaşmadan yanından uzaklaşıyorum. "Dokunma bana."

Eli sıkı bir yumruk haline geliyor. "Bunu çarpıtmayın ve olmadığı bir şey haline getirmeyin."

Başımı salladım. "Ne olduğunu bilmiyorum, Acker. Tüm bunlar bir hile olabilir, eşleşen bir bağı taklit etmek için sihirli bir numara, tabii böyle bir şey varsa."

Gözlerini benden ayırmadan Beau'yu çağırıyor. "Gel Jovie'ye benden ne okuyabildiğini anlat."

"Sanki güvenilir bir kaynakmış gibi," diyorum dilimden alaycılık damlayarak. "Sen onun prensisin, *kardeşisin*. Sen ne dersen bana onu söyler."

Bu sefer bana uzandığında kaçmama izin vermiyor. Boynumu kavrayan elleriyle ağzını benimkinin üzerine indiriyor. Göğsünü itiyorum ama beni kendine doğru çekiyor, başımı geri çekmemi engellemek için eliyle çenemi kavırıyor.

Dişlerini ağzıma dayadı. "Benimle savaşmayı bırak."

Parmakları yanaklarımı sıkarken dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırıyor ve bu sefer dilini hızla ağzımın içine daldırıyor. Boğazımdan utanç verici bir şey kaçıyor, onu tadarken yarı inilti yarı protesto olan bir ses. Arzu, çakılmış bir kibritteki alev gibi bedenimi yalayıp geçiyor ve tüm itirazlarımı toza dönüştürüyor. Onu uzaklaştırmak için kullandığım ellerim Birkaç dakika önce göğsünden omuzlarına, boynunun saçlarıyla buluştuğu yere kadar uzanıyordum. Ona yaklaşmak için boynunu kaldıraç olarak kullanıyorum ve vücudumun uzunluğunu onunkine bastırıyorum.

Dilini daha derinlere sokuyor, beni yutarken inliyor ve işte o zaman oluyor. Sihirlerimiz, iki ayrı varlık gibi, ilk kez temas ediyor.

Hayır, ilk değil. Elim taş duvarla karşılaştığında marketteydim. Ama bu ilk gerçek tanışma.

İçten içe yanmak gibi, Acker'ın gücünün benimkiyle iç içe geçtiğini hissediyorum. Gücünü ve erişimini hissedebiliyorum. Kilometrelerce ötedeki her metal zerresi ağaçlarda, toprakta ve yeraltının derinliklerinde, ayrıca silahlar, aletler ve Beau'nun metal ipi gibi insan yaratımının daha ağır metallerinde farkındalıkla titreşir. Hepsisi benim ve Acker'ın, istediğimiz gibi kullanmak, bükmek ve genişletmek için.

Kendimi öpücükten kurtararak Acker'ı geriye itiyorum, ellerim gömleğini delip göğsünü işaretliyor. Yanığa gözünü bile kırpmıyor, ayrı düşmenin verdiği rahatsızlığa karşı derin bir nefes alıyor. Ben de hissediyorum, yeniden bir araya gelme, başladığımız şeye devam etme özlemini.

"Sana güvenmiyorum," diyorum, bir yandan da nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Buna ihtiyacım yok," diyor elini ağzında gezdirerek. "Sadece kendine güvenmene ihtiyacım var." Ateşe doğru dönüyor ama aynı hızla geri dönüyor. Yaklaştığında yerimde duruyorum, gözleri deli gibi parlıyor. "Sözümü unutma, onu bir daha görürsem, sana yaptıkları yüzünden onu öldüreceğim."

Açıklamaya gerek yok. Kai'den bahsettiğini biliyorum.

Sonra sığınağına doğru yürür ve gömleğini çıkarır. Beau'ya bir şey söylüyor ve Beau başını sallıyor.

Bıçağımı arıyorum, bundan sonra yanımda onunla uyuyacağımı biliyorum.

Acker çantasından sağlam bir gömlek çıkarır, her iki kolunu da Başının üzerine döküp göğsündeki iki el izini kapatmadan önce. Ateşin üzerine toprak atıp bizi karanlığa fırlatmadan önce bir an bana bakıyor.

Cildimin hafif parlaklığı nedeniyle tamamen karanlık olmaması dışında.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

"Akşama doğru başkentin eteklerine varmadan önce küçük bir köyden geçeceğiz," diyor Hallis. "Eğer şanslıysak, yarın gece bu saatlerde gerçek bir yatakta uyuyor olabiliriz."

Yalan söyleyemem. Son birkaç gecedir yaşadığım uykusuzluktan sonra gerçek bir yatak düşüncesi sınırdan bir coşku gibi geliyor. Bilinçsizliğin beni ele geçirmesi için umutsuzca dönüp duruyorum ama gecenin olaylarını tekrarlamaktan kaçamıyorum. Kendimi bedenimin dışına nasıl yansıttığımı, Acker ile tartışmamı, onun beni Wren ile çalışmakla suçlamasını.

Ve öpücük. Tanrım, o öpücük.

Acker arkasında Beau ile oturuyor ve bunun daha az samimi bir sürüş düzeni olduğunu ve muhtemelen herkes için rahatsız edici olduğunu fark ediyorum. Kamptan ayrılma zamanı geldiğinde, Hallis'le birlikte ata binmek gibi aceleci bir karar verdim. Hallis ve Beau'nun Acker'ın tepkisini beklediği fark edilir bir duraklama oldu, ancak önemli bir şey bekliyorlarsa, tek yaptığı kırsağının yularını ayarlamak ve Beau'nun atına binmesine yardım etmek olduğunda hayal kırıklığına uğradılar.

Hallis'in cephesinde henüz rahatlamadım.

"Bunu sen seçtin," diyor Hallis bıkkın bir ifadeyle.

Ne demek istediğini anlamamış gibi davranıyorum. "Neyi seçtin?"

Gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Zaten istikrarsızlığa doğru sürüklenirken beni kışkırtmak onun açısından akıllıca bir hareket değil. Sessiz kalmanın en iyi eylem planı olduğuna karar verdim. Tabii ki onun güvenliği için. Acker'ın göğsüne kazınmış el izleri, zorlandığımda neler yapabileceğimin açık bir göstergesi.

Kavgayı hâlâ anlayabilmiş değilim. Onun konuşmasına kulak misafiri olduktan sonra, bir şekilde bana döndü. Onun şüpheleri, Beau'nun benim üzerimdeki konumu, bunların hepsi duruma yeni bir ışık tutuyor. Ve ben Acker'ın beni Wren'in gizli bir müttefiki olmakla suçlamasında gerçek bir haklılık payı olduğunu bilmek, bunun beraberinde getirdiği incinmeyi değiştiriyor.

Belki de incinmek hissettiklerimin doğru bir tanımı değildir. Belki de daha çok hayal kırıklığıdır. İnançsızlık. Duvardaki yazıyı göremediğim için kendi saflığıma kızgınlık. Acker kendi kişisel çıkarları için beni manipüle ediyor olabilir. Kai'yi öldürmek için verdiği söz tam bir inançla çınliyordu. Sözlerinde zerre kadar çekince yoktu. Ben istesem de istemesem de olacak. Acker Kai'nin hayatını bağışladı.

Bir kez benim için yaptı ve bir daha yapmayacağını açıkça belirtti.

Günün geri kalanında sabit bir tempoda ilerliyoruz. Güneş ufka doğru alçaldıkça sıcaklık yumuşuyor ve arada bir deniz meltemi eserek bana kıyı şeridinden çok uzakta olmadığımızı söylüyor. Dar bir dereye rastlıyoruz. Kısrağımız karşıya geçerken ürkekleşiyor ve Hallis dizginleri benden almak zorunda kalıyor. Deri kayışları parmaklarının arasında tutuyor ve her bir parmağını kullanarak ince ayarlı hareketlerle atı yönlendiriyor. Etkileyici, özellikle de ben bunu iki elimle yapamadığım için.

Hallis kulağıma alçak sesle konuştuğunda su yolunu yarlamıştık. "Gördün mü, ata binmemizden hoşnut olmayan tek kişi sen değilsin. düzenleme."

Onu bu açıklamayı yapmaya iten şeyin ne olduğunu görmek için başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum ama Acker'ın dikkatinin üzerimizde olduğunu *hissedebiliyorum*. Güneşin kendisi gibi yakıyor. Gözlerimi Hallis'in dizginleri tutuşuna kilitliyorum, onu korkusundan kurtarmak için bacaklarıyla atı nasıl sıkıttığına odaklanıyorum.

Acker'ın bakışlarının ağırlığı, kuru zemine geri dönene kadar azalmıyor. Arazi.

"Eğer bakışlar öldürebilseydi..." Hallis mırıldanıyor, yüzünde bir parça eğlence

Ses. "Sabah beni ölü bulursanız, nereye bakacağınızı biliyorsunuz."

Ben de kendimi gülümserken buluyorum. "Korkman gereken kişi Acker değil. Ölümünü Acker'ın düşündüğünden çok daha fazla düşündüm, sana söz veriyorum."

Hallis'in vücudu arkamda geriliyor. "Affedersiniz?" "Fang Hands ismi bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Fang Hands," diye tekrarlıyor tanıdık bir ifadeyle. "Çocukken seni korkutmak için anlattığım hikâye mi?"

Başımı sallıyorum ve vücudu bir kez daha rahatlıyor.

"Acker, Alaha'dan önceki hayatınıza dair hiçbir anınız olmadığını söyledi."

"Bazılarını rüyamda gördüm ama bulanıktı. Bir saigon köküyle yaptığım kötü bir yolculuktan sonra Fang Hands'in sevgili anısına yeniden kavuştum." Bu anı midemi bulandırıyor.

"Bu olmalı..." "Dehşet verici," diye bitiriyorum.

"Çok üzgünüm," diyor alttan alta fark ettiğim bir samimiyetle. "Ne olursa olsun, benim de Saygon'la ilgili kendi deneyimlerim var. Büyükanneimin evindeki yemek masasında çıplak uyandım ve ev yapımı reçeli... *hoş olmayan* yerlere bulaşmıştı."

İtirafı beni hayrete düşürdü. Hallis'in bırakın aşağılayıcı bir şeyi, çok fazla şey ifşa edecek bir tip olduğunu bile düşünmemiştim. "Zavallı büyükanne."

"Hey," diye gücenmiş gibi yapıyor. "Uyanmak için o kadar da kötü bir manzara değil."

Bu sadece beni güldürmeye yarıyor ve ben de gülüyorum. Acker ile göz göze geldim. Yüzündeki ifade beni şaşırtıyor, öyle ki kahkahalarım göğsümde patlıyor. Gözlerinde gizli bir gülümsemenin yumuşak kırışıklığını değil, dikkatle yerinde tuttuğu boş bakışını bekliyordum O başka tarafa bakmadan önce.

"Bana konuşmamıza kulak misafiri olduğunu söyledi." Ben bir şey söylemeyince Hallis devam etti. "Acker'ı haksız bir duruma düşürecek bazı şeyler söylemiş olabilirim."

Bunun ona bir faydası olmadığı kesin. "Zaten şüphelenmemem gereken bir şey değil."

"O bir hataya sadıktır, tehlikeli bir hataya. Değer verdiği birini, halkını kurtarmak için hayatını ve uzuvlarını riske atacaktır türden." Hallis arkamdan kayıyor ve ben de onun bu konuyu tartışmaktan rahatsız olduğunu hissediyorum.

arkadaş, özellikle de güvenmediği biriyle. "Acker'ın sadece iki tarafı var: sadık olduğu insanlar ve diğer herkes. Ve inan bana *asla* olmak istemeyeceğiniz bir tarafı var."

"Peki Strou prensesi bu denklemin neresinde yer alıyor?"

"Sanırım bunun cevabı size kalmış."

"Siyasi kazanç için ona kur yapması ile Kai'nin bana yaptığı arasında çok az fark bulabiliyorum."

"Eğer aradaki farkı göremiyorsan, seni başka türlü ikna edemem. Acker'dan istediğin kadar nefret edebilirsin prenses, ama bunu yapmak için onu kötü adam yapmana gerek yok."

Yaptığım şey bu mu?

"Böyle bir şey var mı?" diye sordum. "Bağlanmış bir çiftin gerçek bir aşk maçıyla bitmemesi için?"

Hallis, "Bazı hikâyeler var," diyor.

"Ve?"

"Sonunda etraflarındaki herkesle birlikte birbirlerini de yok ettiler."
Peki o zaman.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

Rastladığımız toprak yol, iki girişten birinin dışında arnavut kaldırımına dönüşüyor. Taş duvarlar kasabayı çevreliyor ve muhafızlar dışarıda durup içeri giren herkesin evraklarını kontrol ediyor.

Hallis, kırılmış eli cebinde atı yönlendiriyor. "Burası sınırdaki ilk savunma hattı. Kasaba bir ya da iki kez yağmalandı, bu yüzden kimin geçeceği konusunda titiz davranıyorlar."

Acker yüzünü gizlemek için boynundaki kumaşı kukuleta şeklinde çekti. Silahlarını da gizlediler ve bana da kılıcımı gözlerden uzak tutmam talimatı verildi. Kimliklerimizi neden gizlememiz gerektiğini sorduğumda Hallis, prensin varlığının kasaba halkı arasında kargaşaya neden olmasını önlemek için olduğunu söyledi. Kraliyet ailesini göremiyorlar.

Başkentin duvarlarının dışına çok sık çıkarız ve bu genellikle bir ceset girdabı yaratır. Ayrıca Roison'un misilleme yapma ihtimaline karşı yerimizin duyulmasını engellemek için.

"Kağıtlar," diye sesleniyor bir gardiyan yaklaştığımızda. Onların tipik ziyaretçileri olmadığımız çok açık. Atlar, eyerler ve giysiler, çiftçiler ve serflerle dolu bir bölgede zenginliğimizi ele veriyor.

Acker, "Belgelerimiz yok ama harcayacak paramız var," diyor ve avucunu göstermeden önce yumruğunu sallayarak metali şingirdatıyor.

Adamlar daha iyi görebilmek için eğilir ve lider başını sallamadan önce bakışlarını paylaşırlar. "Geçiş ücreti arttı. Üç katına çıksın."

"Üçlü mü?" Hallis öfkeyle havlar.

"Öde ya da etrafından dolaş. Sınırdaki bir light wielder olduğu söyleniyor, sizin arkanızda taşıdığınız ikisinden birine çok benzediği söylenen alçak bir kız," diyor Beau ve beni kirli bir parmakla işaret ederek. "Ve kasabamızda bela istemiyoruz."

Acker cebinden üç altın daha çıkarır. "Bu yeterli mi?" diye sorar, kelimeleri sıkıntıyla kırparak.

Gardiyan Hallis ve Acker'a "Siz ikiniz için," diyor. "Kızlar için ek ücret ödenecek."

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız," diye bağıyor Hallis. "Bu haraç almaktır. Lordunuzun bundan haberi var mı?"

"Lord Gravebriar tavernada, eğer uygulamalarımız hakkında onunla konuşmak isterseniz," diyor muhafız, gülümserken sakalı seğiriyor. "Ama önce ödeme yapmanız gerekecek."

Acker, bir arsanın tamamını satın alabileceğini tahmin ettiğim kadar para topluyor ve adamın eline sıkıştırıyor. "İyi biraları olsa iyi olur."

Adamlar geçmemiz için ayaklarını sürüyerek yoldan çekiliyor, hırsızlar gibi gülümsüyor ve bizim yüzümüzden sessiz kahkahalar atıyorlar.

Duyuma menzilinden çıktıktan sonra Hallis, Acker'a yaklaşıyor. "Ne kadar kaldı?"

"Çok değil," diye yanıtlıyor.

Kasaba bir tekerleğin parmaklıkları gibi ortadan ayrılıyor, merkezde başıboş tavukların ve çocukların toplandığı eski bir kuyu bulunuyor.

"Ayrılmamız gerek," diyor Acker, Hallis'e paranın kalan yarısını uzatarak. "Ben atlar için bir pansiyon bulacağım. Siz üçünüz gidip kalacak yer arayın ve bize yiyecek verecek gibi görünmeyen her şeyi kontrol edin. zehirlenme."

"Olmaz." Hallis elini omzuna koyarak onu durduruyor, başını bize doğru eğiyor. "Birini seç ve ödeşmiş olalım."

"Affedersiniz," diye araya giriyor Beau. "Bizim söz hakkımız yok mu?"

Acker nefesini bıraktı, gözlerini bana çevirdi. Seçmem için bir teklif.

"Hallis ile gideceğim."

Beau kararından en ufak bir rahatsızlık duymadı ve dizginleri ondan almak için atladı. Acker, yola çıkmadan önce şehrin merkezindeki saati işaret ederek bir saat içinde burada buluşmamızı söylüyor.

Binalar eski ve yıpranmış, tuğla cepheler dökülüyor ve kırık pencereler tahtalarla kaplanmış. Hava koşulları ve bakımsızlık nedeniyle tabelaların çoğu okunaklı değil, ancak hanı nispeten kolaylıkla bulmayı başarıyoruz Vitrindeki boş yer tabelası sayesinde.

Kapı bir sandalye ile desteklenerek açılıyor ve küçük salona giriyoruz. Köşedeki bir kulübede oturan ve önündeki masada bir bardak koyu likör içen yalnız bir adam dışında salonda müşteri yok. Merdivenlere yakın bir bar var ve arkasında yaşlı bir kadın bir deftere bir şeyler karalıyor.

"Bir saat daha servisimiz yok," diyor, kitabından başını kaldırmaya zahmet etmeden.

"İki oda ne kadar?" Hallis soruyor. "Kağıtlar mı?"

Hallis, "Yine mi bu saçmalık," diye mırıldanıyor. "Ne kadar *olmadan* Kağıtlar?"

Okuma gözlüğünün kenarından bakıyor, gözleri keskin bir maharetle bizi süzüyor. "İkiniz için ve kâğıt yok mu?" diyor, bizi bir kez daha süzerek. "Kişi başı üç gümüş."

Hallis paralarımızı değerlendiriyor ve hepsini barın üzerine koyarken yüzünü buruşturuyor. "Elimdekinin hepsi bu."

Paraları avucunun içinde kaydırmadan ve iç çamaşırının cebine koymadan önce bir dizi bozuk parayı parmaklarıyla karıştırdı. "Şiddet ya da aşırılık yok

Sarhoşluğa izin yok. Temiz tutun. Ortak banyo koridorun sonunda sağda." İki takım anahtar çıkararak her iki elinde birer tane tutuyor.

Kulağa yeterince mantıklı geliyor. "İkisinin de ayrı yatakları var mı?"

Bana gülümsüyor ve sağ elindekini sallıyor.

Hallis ve ben aynı anda anahtara uzanıyoruz, ama önce ben kapmayı başarıyorum. Tabanına dört rakamı kazanmış. Hallis diğerini alıyor, yatağını biriyle paylaşma ihtimalinden pek de heyecan duymuyor.

Bu zevki kimin tadacağına dair sadece birkaç seçenek var ve sanırım ikimiz de bunun ben olmayacağımı biliyoruz.

"Fiyatını söyle," diyor Hallis handan çıkarken.

Anahtarı bluzumun kıvrımına sokarken ona "Bana sunabileceğin hiçbir şey yeterli değil" diyorum.

Acker ve Beau'dan önceki kuyuya dönüyoruz. Hallis kendi surat asma versiyonunu yapıyor, ki bence bu en iyi versiyon, çünkü bu konuşmadığı ve göz temasından kaçındığı anlamına geliyor.

Kasaba bana Alaha'daki Main'i hatırlatıyor ama daha köhne. Merkeze yakın bir fırın ve ayakkabı dükkanı, yolun aşağısında da bir taverna var. İnsanlar yakınlardaki kasabın bulunduğu sokaktan sicim ve kâğıda sarılmış paketler taşıyor. Çiftler, aileler ve erkekler var ama tek başına dışarı çıkan tek bir kadına rastlamadım, bu da güneş taş duvarın ardında batarken kasabayı saran karanlıkla birlikte en anlamlı şey.

"Hallis?" Cevap olarak homurdanıyor ve tüm dikkatini çekmek için sokağı kaplayan fenerleri gösteriyorum. "Neden yanmıyorlar?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve beni hâlâ görmezden gelip gelmediğini kontrol etmek için ona bakıyorum. O cevap vermeden önce Beau ve Acker beliriyor.

Beau, "Bütün kasaba çarpık" diyor. "Ne kadar paramız var?" Hallis soruyor.

Acker başını sallar, gereken tek cevap budur.

"Eğer aç karnına yatacaksam," diyor Beau, "en azından kaldığımız yerde akan su olduğunu söyleyin."

Hallis ve ben birbirimize bakıyoruz ve Beau bizden yayılan iyimserliğin eksikliğinden yakınarak bunu yorumlayabiliyor. Hallis'i hana kadar takip ediyoruz. Beau ya da Acker yol boyunca ışık olmamasından rahatsız olsalar da bunu dile getirmiyor ya da göstermiyorlar. Biz geçerken müşteriler karanlık ara sokakta sıralanıyor ve son geldiğimizden beri işlerin arttığı görülüyor. Bir kadın kapının yanında duruyor, içeri girenleri selamlıyor ve...

...sabahlık mı giyiyor?

Hallis durur, önce kalabalık işletmenin içine bakar, sonra da harap tabelaya bakar.

Beau, Hallis'in omzunun üzerinden başını uzatıyor ve hırıltılı bir sesle, "Bize bir genelevde oda mı ayırttın?" diyor. Kadın onun omzuna vurur.

Hallis'in bakışları grubumuzdaki son kişi olan Acker'a yöneliyor. "Bilmiyordum," diyor ona, özür dileyerek. "Daha önce geldiğimizde burası boştu ve paramızı alan kadın da..." Destek için bana bakmadan önce yüzünü buruşturdu. Ben destek vermeyince, "O bir zevk kadını değildi, ne demek istediğimi anlıyorsan," dedi.

Acker iç çekiyor. "Parayı alabilmemiz için hiçbir şansımız yok. geri."

Herkes bana bakıyor ve belli ki benim tepkimi bekliyorlar. I Tercihini ölçmek için omzumun üzerinden Acker'a bakıyorum, sonra Beau, "Geneleve aldırıyor, değil mi Acker?" diyor.

Dişlerini sıkıyor ama sıkıntısını kontrol altında tutmayı başarıyor. "Rahatsızsan gideriz," diyor bana. "Hiçbirimiz yerde uyumaya yabancı değiliz. Bir gece daha bizi öldürmez ve zaten yarın akşam karanlığında sarayda olacağız."

Ama para zaten boşa gitti ve düzgün bir kamp kurmak için hava çok karanlık. Ayrıca çok yorgunum. "Sorun değil. Hadi biraz uyuyalım."

Beau ve Hallis arasında gözle görülür bir rahatlama var ve birbirlerine ne kadar benzediklerinin farkında olup olmadıklarını merak ediyorum.

İçeri ilk giren Hallis olur ve kapıdaki kadın onu bir gülümseme ve parmaklarını kolunda yavaşça gezdirerek karşılar. Hallis ona başıyla selam verir - Kenta'nın selamlaması - ve kibarca yanından geçer.

"Oooh." Beau ve benim kumaş parçalarından biraz daha fazlasını giydiğimizi görünce yüzünü buruşturdu. "Kendileriyle temas halinde olan kadınları seviyorum. Belki biriniz daha sonra bana dokunabilir." Ben geçerken bana göz kırpmıyor, kalın boyalı kirpikleri bu hareketi vurguluyor. "Ya da belki ikiniz birden."

Acker hemen arkamdan geliyor, biz içeri girerken eli sırtımın alt kısmında. "Kesinlikle bir tercihi var," diye kulağıma fısıldıyor ve yakınlığıyla tüylerimi diken diken ediyor.

Salon erkekler ve açık saçık giyinmiş kadınlarla doludur. Parfüm ve likör havaya sinmiş. Baktığım her yerde beni kendine çeken bir kadın var; kıyafetleri, saçları ve makyajları ilgimi çekmek için bir oyun. Bazılarının üzerinde parlak kristaller ve boncuklardan oluşan özenli giysiler varken, bazılarının üzerinde iç çamaşırı olarak dantelden bir slipten başka bir şey yoktur, göğüsleri çıplaktır.

Peki ya partimizdeki iki adam? Uzun boylu, yakışıklı ve varlıklı olan Hallis ve Acker, normal müşterilerinin fersah fersah üzerinde olan işyerlerinde yürüyen başlıca hedeflerdir ve onlara saldırmadan önce zaman kaybetmezler.

Hallis ve Acker, bazı kadınların gönüllü olarak ücretsiz zaman ayırmalarına rağmen, hizmet tekliflerini ellerinden geldiğince kibarca geri çevirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Hatta sabaha karşı herhangi bir tatsız belirti ya da endişenin ortaya çıkması ihtimaline karşı bir şifacıdan bile bahsediliyor.

Merdivenleri çıkmayı başardığımızda, nefes nefese kalmış ve darmadağınık durumdayız, kıyafetlerimiz ve saçlarımız birbirine karışmış.

Acker nefesini tutup kapüşonunu çıkarıyor ve saçlarını her yöne savuruyor. "Sanırım Karanlık Orman'dan kaçarken daha iyiydik."

Gülümsememi saklayamıyorum.

Beau avuç içleriyle gözlerini ovuşturuyor. "Her şey kırmızı."

Hallis gömleğini tekrar yerine yerleştirirken onu inceliyor. "Sen Tamam mı?"

Ellerini bırakarak bir nefes alıyor ve başını sallıyor, yüzüne bir gülümseme geri geliyor. "Evet. İyi bir gece uykusu yardımcı olacaktır."

Anahtarımı çıkardım ve eşleşen numarayla kapıyı buldum.

Hallis de aynısını yapıyor ve benimkinin karşısındaki kapıda duruyor. "Eğer Beau'yla kalıyorsan, çift kişilik oda tutmalıyız."

Hallis ve Acker'ın aynı yatağı paylaşma fikri güzel bir tablo çizse de mantıklı olmasından nefret ediyorum. "Peki," diyorum, takası kabul ederek.

Acker, "Kapılarınızı kilitli tutun ve yanınızda biri olmadan hiçbir yere gitmeyin" diyor.

"Evet efendim," diyor Beau sahte bir selamla.

Uyarmak için onun adını söylüyor ve o da gözlerini deviriyor.

Hallis kapısını açar ve küfreder. "Yaşlı cadı Anahtarlar," diyor ve odanın ortasındaki tek kişilik yatağı görebilmemiz için kenara çekiliyor.

Hepimiz dönüp Beau'nun kapımızı iterek açmasını izliyoruz ve odamızın içinde de aynı düzen ortaya çıkıyor: alanın ortasında tek kişilik bir yatak.

"Görünüşe göre sizi kandırmış," diyor.

Odaya geri adım atarken Hallis'e dilimi şaklatıyorum. "Bu kadar *prezses* olma," diye takılıyorum.

Acker, Hallis'in kızgınlığına gülümser.

"Paylaşmak önemsemektir," diye onaylıyor Beau, kapıyı yüzlerine kapatıp kilitliyor. "Sonunda," diyor ve dolabından bir şişe likör çıkarıyor. Bir büyücü gibi pantolonunun kıvrımlarını. "Hadi sarhoş olalım."

BÖLÜM 42

*Allah
kahretsin.*

Bu gerçekten çok sinir bozucu.

Hallis ve Acker'ın odasında duruyorum. Aşağıya baktım ve uyumak için giydiklerimden başka bir şey giymediğimi doğruladım. kalçalarımı öpen bir bluz.

Hallis kapının yanındaki yazı masasında oturuyor, gömleğini çıkarmış, loş ışıktaki küçük bir deftere bir şeyler karalıyor. Onu daha önce elinde görmediğim bir kitap ama kapağının çizik derisinden ve yıpranmış ciltlerinden iyi kullanıldığı belli.

Odanın diğer ucunda, Acker yatakta yüzüstü uzanmış, başını katlanmış bir koluna dayamış uyuyor. Üzerinde sadece pantolonu var ve botları yatağın kenarından sarkıyor, sırtının hafifçe inip kalkması dışında hareketsiz duruyor.

Hallis işinden başını kaldırmadı. Yanındaki masaya dayadığı kılıcı fark ederek ona doğru tereddütlü bir adım atıyorum. Omzunun üzerinden bakıyorum ve önündeki sayfada kelimeler görünce şaşırıyorum. El yazısı dağınık, neredeyse okunaksız, bir sonraki satırda bulanıklaşan küçük karalamalar. Teninden yayılan vücut ısını hissedebiliyorum ama başını kaldırıp bakmıyor. Varlığımın sınırlarını test ederek kulağının kabuğuna üflüyorum ve kafasını bana doğru çeviriyor.

Bir adım geri çekiliyorum. Dilimin ucuna gelen sözcükler bana bakışları karşısında yok oluyor. Şey, bana değil. Bana *doğru*.

Gözlerini sağa sola çevirerek yatakta uyumaya devam eden Acker'a bakar. Karanlığın içinde görmeye çabalarken gözleri daralıyor. Kalbimin patlayacağını düşündüğüm uzun, gergin bir andan sonra arkasını dönüyor.

Sessiz bir nefes alarak Acker'a doğru dönüyorum. Onu birçok kez kalkanımda, tekne, sert zeminde uyurken gözlemledim ama hiç *bu* kadar rahat ve huzurlu uyuduğunu görmemiştim. Saçları alnına dökülüyor, kirpikleri yanaklarının üst kısımlarında dalgalanıyor,

ağız hafif aralık. Göğsümde tanımlayamadığım bir sıkışma oluyor, keskin olduğu kadar yumuşak bir şey.

Gücü, sırtındaki ve kollarındaki kaslarda, eğitim ve dövüşle şekillendirilmiş her eğim ve kıvrımda kendini belli ediyor. Kai'nin onu bıçakladığı yerdeki yara izi hala yan tarafında görülebiliyor. Karada daha hızlı iyileşen yaraların aksine, zamanla birbirine yapışmış bir deri. Cildinin geri kalanı koyu bronz ve kusursuz.

Merak ediyorum.

Eğilerek, omzunun pürüzsüz kıvrımında bir parmağımı gezdiriyorum. Sırt üstü döndüğümde Acker'ın yumruğu boğazıma dayanmadan önce düşünecek ya da tepki verecek zamanım yok, hançer havada ve vurmaya hazır.

Hallis silahı hazır bir şekilde duruşa geçti. "Ne oldu?" Acker'ın gözleri uykudan arınmış, beni içine çekerken pus dağılıyor.

Boğazımdaki tutuşu gevşiyor ve ben açgözlülükle havayı kabul ediyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" der ve hançeri havadan alıp avucuyla üzerine bastırarak yatağın üzerine bırakır. O

Bedenini benimkinin üzerine kaldırıyor, gözleri birkaç nefes içinde sakin bir katilin boş bakışlarından sıcak bir kızgınlığa dönüşüyor. "Ben Jovie."

Hallis'in kılıcını tutuşu gevşiyor, omuzlarındaki gerginliği gevşetirken kılıç yere doğru bakıyor. "Demek bir dakika önce hissettiğim buydu."

Acker'ın gözleri beni içine çekiyor, bluzumun önünü inceliyor, Açıkta duran iç çamaşırlarıma ve dizinin arasına sıkıştırdığı kalçalarımın geldiğinde kaşları kalkıyor.

"Onu göremiyor musun?" diye soruyor, gözlerini benden ayırmadan.

"Hiç de değil," diye cevaplıyor Hallis, ama Acker'ın hararetli bakışlarından başımı çevirmeye cesaret edemiyorum. "Bir hayaleti sıkıştırıyor gibi görünüyorsun."

Acker dizlerinin üzerine oturur, yüzü okunmaz haldedir. "Konuş," diye emrediyor.

Ben.

Kendimi gülümserken buluyorum. Neden bilmiyorum. "Konuşuyorum." Acker yavaşça başını çeviriyor, ama ben onun hafifçe kalkışını kaçırmıyorum.

Hallis'e bakmadan önce bastırmayı başardığı dudaklar.

Başını sallıyor. "Hiçbir şey."

Acker dikkatini bana çeviriyor. "Şu anda uyuyor musun?"

"En son hatırladığım kadarıyla öyleydim. Ben yatağa gittiğimde Beau bir şişe konyağı yarılamıştı."

Acker, Hallis'e bakarken küfreder. "Beau içiyor."

Hallis, odadan hışımla çıkmadan önce sandalyenin arkasından atılmış gömleğini kapar.

Acker'a baktım, kafam karışmıştı.

"Sadece büyüyle mücadele ederken içiyor. Tüm o yüksek duygularla birlikte... bunaltıcı olabiliyor," diyor, kelimelerini seçmeye dikkat ederek.

Zaten söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum. Eğer o Aşağıya baksaydı bacaklarımın arasındaki ince kumaşı mükemmel bir şekilde görebilecekti. Sırtım duvara gelene kadar doğruluyorum ve o da bu hareketi yakalıyor, gözleri aşağıya, kalçalarımın birbirine bastırıldığı yere ve sonra tekrar yüzüme kayıyor.

Bütün gece ince duvarlardan gelen müstehcen sesler, biz birbirimize bakarken sahte yerine baştan çıkarıcı gelmeye başlıyor. Sonra cam kırılma sesiyle irkilerek uyanıyorum.

"Saçların çok *ağarmış*," diye mızızlanıyor Beau, ona doğru uzanırken siyah saçları başına dolanıyor.

"Daha önce iyi olup olmadığını sorduğumda neden bana gerçeği söylemedin?" Hallis başının arkasını okşayarak soruyor. Beau'yu şımartırken gördüğüm en yumuşak tavır bu. "Sen daha iyi bilirsin."

Beau alnını Hallis'in göğsüne dayar, gömleğini tutarken parmak eklemleri kemik gibi beyazdır. "Özür dilerim."

Öfkesi bir anda dağılır. Beau'nun başının arkasını göğsüne yaslayarak şişeyi kapının yanındaki küçük masanın üzerine bırakır. Acker içeri girer ve sahneyi inceler, Beau'nun gözlerinden akan yaşlara bakarken ağzı sıkı bir çizgi halindedir.

"İlk vardiyayı benim almamı ister misin?" Acker diyor ki.

Hallis iç çeker ve başını sallar. "Bu gece uyuyacakmışım gibi görünmüyor."

Acker başını eğip onaylamadan önce, kelimeler olmadan iletişim kuran bir bakış paylaşıyorlar. Bana doğru bakıyor ve gelmem için elini uzatıyor. Ben yaklaşırken Hallis bakışlarını Beau'dan ayırmıyor.

Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. "Beau-"

"Hayır," diye ağlıyor, Hallis'e daha da yaklaşarak. "Çok parlaklar, Hallis. Lütfen beni buna zorlama."

Hallis'e endişeyle bakıyorum ama o sadece başını sallıyor. "Sadece git."

Acker cesaretle başını sallıyor ve beni odadan çıkarıp koridorun karşısına geçirmesine izin veriyorum. Kapıyı arkamızdan kilitledi ve hançerini masanın kenarına, bıçağın ucu kapıya doğru. "Bu sık sık olur mu?"

"Son zamanlarda değil. Daha gençken daha kötüydü." Gömleğini çıkarıp sandalyenin arkasına asıyor. "Onun yeteneğini hiçbir zaman kıskanmadım. Uyuduktan sonra iyi olacaktır."

Bana bakarken omuzlarında bir ağırlık var. Olayların gidişatından hoşnut olmadığı çok açık.

"Ben yeri alacağım," diyor ve çantaya ulaşmak için etrafımdan dolaşıp yatakla masa arasındaki ince boşluğa bırakıyor.

Botlarının bağcıklarını çözmek için yatağın kenarına oturuyor ve onları yoldan çekiyor. Kolumu omzuna atarak yere düşmesini engelliyorum. Hareketsiz kalıyor. Bakışları açıkta kalan kalçalarımın gözlerime doğru ilerliyor.

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de..." Söyleyeceğim sözler yüzünden yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım dinlenebilmem için zemin bile aramızda çok büyük bir mesafe bırakıyor."

Yatağa doğru bakıyor, göğsü nefes alırken yükseliyor. Bir serap Düşünceler ve duygular bakışlarında uçuşuyor. Ağırlığını yatağa verdiğinde bunlardan birine karar vermiş olmalı.

Göğsü açıkta, üst bedeni dirseğinin üzerinde dengede, beni içine alıyor. Bakışları altında kıvrınma isteğimle savaşıyorum. Bluzum transparan değilmiş gibi davranıyorum. Keşke biraz daha uzun olsaydı. Gözlerinin açıkta kalan tenimde dans ettiğini hissedebiliyorum ve şu anda anlayamadığım nedenlerden dolayı ona izin veriyorum.

"İlk kez düzgün bir yatağı paylaştığımız yerin bir genelev olmasından nefret ediyorum."

Sert yorganın üzerine tırmanıyorum. "Bunu sanki gelecekte başka zamanlar olacakmış gibi söylüyorsun."

Başımı yaslamam için kolunu uzatarak pozisyonunu aldı. Sırtarak ön kolunu kalçamın kıvrımına dayıyor. "Eşleştik. Bu kaçınılmaz bir sonuç."

İçimden bir öfke dalgası geçiyor. "En azından hâlâ benimle flört etmek zorundaymışsın gibi davranamaz mısın?"

Sırtışı kayboluyor, yerini şaşkınlık alıyor, hemen ardından da hayal kırıklığı. "Sana kendimi kanıtlamadım mı daha? Alaha'ya gitmek için hayatımı riske attım. seni kurtardım. Senin için korudum. Senin için öldürdüm."

Hallis'in masanın üzerine bıraktığı yarı yanmış mumdan başka hiçbir şeyin odayı aydınlatmadığı karanlıkta bile onun yüzündeki keskinliği görebiliyorum.

bana bakarken gözleri. Gözlerimi yaşartmakla tehdit eden suçluluk dalgasından hoşlanmıyorum.

"Söyle bana, Jovie," diyor kızgın bir şekilde. "Daha fazla ne yapabilirim?"

Başımı sallıyorum, sadece ufak bir hareketle, çünkü bilmiyorum. Söyleyeceği ya da yapacağı herhangi bir şey endişelerimi ortadan kaldırabilir mi bilmiyorum.

O da bunu görüyor olmalı, çünkü derin bir nefes verirken yüz hatlarına teslimiyet yerleşiyor. "Günlerdir uyumuyorsun."

Çok yorgunum, kemiklerimin içine kök salmış türden. Serin bir cereyan çıplak bacaklarımı ürpertiyor ve Acker beni kendine çekiyor, bacaklarını benimkilerin arasına sokup üstlerini örtüyor. Üç gecedir peşinde olduğum yorgunluk azalmaya başlıyor. Bizi birbirimize bağlayan bağın uzunluğundaki gerilimi hafifletmek için bile olsa, onun varlığıyla teselli bulmama izin veriyorum.

"Beni ziyaret etmemek için uyumaktan kaçınıyordun," diyor, sessiz odanın rahatlığında sert bir sesle. "Seni zihnime sokmayı bırakana kadar böyle bir şey olmadı, değil mi?"

Düşündükten sonra başımı salladım.

"Sanki bağ en az dirençli yolu arıyor gibi." "Neden sadece benim tarafımda?"

Sorumu düşünmek için bir an bekliyor. "Çünkü sen buna karşısın."

Aradaki farkı kapatmanın yollarını bulmaya çalışan bağımın sebebinin kendi isteksizliğim olabileceğini fark ettiğimde nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Eğer bu doğruysa, bu konuda asla söz hakkım olmayacak. Bağ, benim itirazlarıma aldırmadan istediğini elde edecek.

Derin bir nefes alarak Acker'ın kokusunu içime çekiyorum. Tanıdık ve tehlikeli, baştan çıkarıcı ve rahatlatıcı, tıpkı bir yaz gecesinde gece yarısı yüzmek gibi.

Kalçamı sıkıyor. Güven verici ya da yatıştırıcı bir jest, emin değilim. "Biraz uyu."

"O ifşaattan sonra söylemesi yapmasından daha kolay."

Gülümsüyor, beni o kadar yakınına çekiyor ki çenesi başımın üstünde duruyor. "Merak etme, Jovie. Sana öyle güzel kur yapacağım ki benimle yatağa girmek için yalvaracaksın."

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum. Onun meydan okuması içimdeki rekabetçi ruha dokunuyor. Burnumu boğazının sütunu boyunca gezdiriyorum ve derisi boyunca oluşan tüylerin tadını çıkarıyorum. Sonra dişlerimi boynunun hayati kısmına geçirdiğimi gösteren bir görüntüyü doğrudan zihnine gönderiyorum. Sıkışmış bir kapıyı iter gibi, boğazına olan hayranlığımı açığa vuruyorum.

Davetsiz misafirim için hazırlıksızdı, başımın arkasındaki saçları kavrarken vücudunu bir ürperti sarıyor, gözleri kalkık yüzümde geziniyor. "Nasıl-"

"Ya da," diyorum, biraz kendini beğenmiş bir ifadeyle, "benim bağıml seninkinin yetişmesini bekliyor."

Bakışları gözlerimin arasında geziniyor, herhangi bir yalan ya da aldatma olup olmadığını inceliyor. Boş çıkınca, açık ağzını benimkinin üzerine eğdi. I

Bir sonraki hamlesini beklerken nefesimle birlikte olduğum yerde donup kalıyorum.

Kalçasının sıkıştığı boşlukta, bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor, damarlarıma ateşli bir özlem sızıyor. Çıplak göğsünün benimkini örten yetersiz malzemeye karşı yükselip alçaldığını hissetmek bana nefes almam gerektiğini hatırlatıyor. Nefesini büyük bir hızla içime çekiyorum ve bu sadece içimdeki ateşi daha da körüklüyor.

Ağızma karşı konuşuyor, derin sesi adımı söylerken dudakları dudaklarımı öpüyor. "Jovie."

Sonra onu hissediyorum, kendi arzusunu, sert ve alt karnıma doğru bastırıyor.

Kirpikleri elmacık kemiklerine gölge düşürüyor, bakışlarımı üzerinde tutarken gözleri kararıyor. Kalçalarımın hafifçe eğilmesine engel olamıyorum, çünkü bir tür rahatlama, temas ya da sürtünme arıyorum, beni içten dışa yakan arzuyu azaltacak bir şey.

Elini belimden kığımın kıvrımlarına doğru kaydırıyor. Birini seçip sıkmadan önce her iki tarafın da tadını çıkarıyor. Tam beni öpmesi için yalvarmak üzereydim ki Acker'ın yüzünü bir sırtıma kapladı ve tüm Düşünceler ve kan, onu görünce çılgılık atarak durdu.

"Ya da belki bağımlığınız ne istediğinizi sizden daha iyi biliyordur."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve o da benim tavrım karşısında kıkırdayarak kendini benden kurtarıyor. Yanaklarımı renklendiren yakıcı sıcaklığı gizleyecek kadar karanlık olmasına seviniyorum. Kulaklarıma kadar hissedebiliyorum.

Ters dönüp sırtımı ona veriyorum. "Sen bir piçsin."

Rahatsız olmadan avucunu karnıma doğru kaydırıyor ve önü sırtımla aynı hizaya gelene kadar çekiyor. Uyarılmışlığının kanıtı hala

Kıçımın kıvrımlarını okşuyor, ama uzaklaşmıyorum, bacaklarımı bir kez daha kendi bacaklarıyla sararken vücudunun sağladığı sıcaklık için minnettarım.

En azından kendime ve iyi bir önlem için bağına söylediğim şey bu. Ben uykuya dalarken lanet olası ip, Acker'ın yakın varlığından memnun bir şekilde mırıldanıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

Hallis bu sabah kapımı çaldığından beri zihnim dönüp duruyordu. Yanımdaki boşluk boştu. Acker şafaktan önce atları nalbanttan almak için ayrılmıştı, bunu da Hallis ve Beau'nun beklediği resepsiyondaki yaşlı kadına oda anahtarımızı geri verdiğimde öğrendim.

Onu son gördüğümde daha iyi olsa da, Beau benim gri rengin özünü hissettiğini varsayalım. Acaba kendi aurasını hissedebiliyor mu? Eğer öyleyse, akşamdan kalma olduğu düşünülürse neye benzediğini merak ediyorum. Öğle yemeği için durduğumuzda ona bunu sordum.

"Aynada kendime ne kadar süre bakmak istediğime bağlı," diyor gözlerini uzaktaki küçük köye dikerek.

Başkente komşu kasabalar arasında gidip geliyoruz. Sınıra en yakın olanın aksine, hiçbirinin etrafında herhangi bir barikat yok, ancak ilerlememizi yavaşlatmasına rağmen bana söylenmeyen nedenlerden dolayı onlardan uzak durduk.

"Açıkçası, o kadar da umurumda değil."

Sudan bir yudum alıyor, öğleden sonra güneşi üzerimizde olmasına rağmen teni solgun. Onu Hallis ile yalnız bıraktıktan sonra ne olduğunu bilmiyorum. Haftalardır uyuduğum en iyi geceyi geçirmiş olmaktan nefret ediyorum.

Görünmeyen şeytanlarla savaşırken baş düşmanı onu teselli ediyordu. "Bağıra çağıra suçluluk duyma hiç yardımcı olmuyor," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Seni bırakmamalı mıydım?"

"O değil." Dişleriyle bir ses çıkarıyor. "Diğer şey."

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için dikkatimi başka yöne çeviriyorum. Uyandığımdan beri ihanet duygusunu elimden geldiğince bastırmaya çalışıyorum, bu duygu her ortaya çıkmaya cesaret ettiğinde

Bu sabah. Sinirlerimin serbestçe dolaşmasına izin verdim ve onların, ortaya çıkmakla tehdit eden diğer duyguları gölgede bırakmasını umdum. Beau'nun beni rahatsız eden sadakatsizlik duygusunu hâlâ fark edebilmesi endişe vericiydi.

"Alaha'dan ayrılmaya karar verdiğimde Kai'yi sevmekten vazgeçmedim," diyorum ona, dilimi kaplayan utançtan nefret ederek. "Bunun doğru karar -en iyi karar- olduğunu bilsem de yine de canım yandı."

"Biri hakkında çelişkili duygulara sahip olmak normaldir. Kalp kırıklıklarını gidermek, bir zamanlar olanla olması gerekeni birbirinden ayırmak uzun zaman alabilir."

Başımı sallıyorum. "Gerçek bir eşleşmenin ne olduğunu bilip bilmediğini bile bilmiyorum.

öyl

e." "Fark eder mi?"

Gözlerindeki sempatiyi fark ederek ona cesurca bir bakış attım. Sonunda Kai'yi neden Alaha'da bırakmış olursam olayım, o benim dengim değil. Acker öyle.

"İnsanları sevmek konusunda asla hata yapamazsın Jo. Kai'ye karşı hissettiklerini kabul etmekte utanılacak bir şey yok, tıpkı Acker'a karşı hissettiklerini kabul etmekte utanılacak bir şey olmadığı gibi." Kaşlarını kaldırıyor, ifadesi bütün gün olduğundan daha hafif. "Bunu söylediğimi Acker'a söyleme. Başımın omuzlarımda üzerinde olmasını seviyorum."

Atların yanına döndüğümüzde gülümsüyoruz. Acker ve Hallis dönüşümüzü görünce duraksıyor.

"Her şey yolunda mı?" Acker gülümseyerek soruyor, gözleri Beau'ya ve tekrar bana kayıyor.

Başımı sallıyorum. Hallis, Beau'nun tavırlarındaki değişiklikten şüphelendiyse bile bunu dile getirmiyor ama Beau yanından geçip kısıraklarına binerken gözleri Beau'dan hiç ayrılmıyor.

Eşyalarımızı toplayıp başkente doğru ilerlemeye devam ederken sınırlarım geri geldi. Acker ile aynı atı paylaşmaya geri döndüm. Bu ikimiz arasında konuşulmayan bir anlaşmaydı ve Beau ile Hallis sınırdan ayrıldığımızdan beri ilk kez bunu tercih ediyor gibiydiler.

Boş bir yatağa uyandığımda, bağ onun yokluğunu anında protesto etti. Kaburgalarımın altındaki bir gerginlik gibi, bağ, Acker ulaşma mesafesine gelene kadar acı veren çekimini azaltmadı. Sonra kendini sadece donuk bir çekişe bıraktı.

Yine de, bedenim onun kalçalarının arasına sıkıca bastırılmışken, bu lanet şeyi tatmin edecek kadar yakın hissettirmiyor. İkimiz de bu konuyu açmadık, ama dün gece aramızda *her ne olduysa* bitirme şekliyle onun tarafında da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmek için ölüyorum.

Bunu çok uzun süre düşünemiyorum, çünkü arzunun zonklayan sızısı bir intikamla geri geliyor. Anının, Acker'ın durmadığı tam teşekküllü bir gündüz rüyasına dönüşmesini engelleyemiyorum ve Yatağımızın arkasındaki duvarın bütün gece sallanmasının sebebi biziz. Sonra yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi ve ardından gelen utancı hatırladığımda utanç geliyor. İçimden gelen düşüncelere homurdanıyorum. Beau'yu rahatlatmaya çalışıyorum, sinir bozucu duygularıyla onun stresini artırmaya değil.

"Ne oldu?" Acker, Hallis ve Beau'nun duyamayacağı kadar alçak bir sesle sorar.

duy

mak. "Gerginim," diyorum ona.

Bu biraz dürüstçe olsa da, hiçbir şekilde

Aslında dün geceyi zihnimde tekrar tekrar yaşıyordum.

"Stresinizi azaltmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yok mu?" Teklifi kafamı karıştırdı.

"Emin misin?"

Sesindeki tonlama dikkatimi çekiyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Çenesini yaklaşıyor, atın tırısıyla sallanırken dudakları yanağıma ve kulağıma okşuyor, konuştuğunda tüylerim diken diken oluyor. "Bağ senin ucundan *zonkluyor*."

Bağ aracılığıyla beni hissedebileceğini fark ettiğimde nefesim kesiliyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Tüm yüzümü ve boynumu kaplayan kızarıklığa rağmen toplayabildiğim en kuru tonla söylüyorum.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," diyor ve içime bir ürperti dalgası daha gönderiyor.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyor. Ağzını boynumun kıvrımına götürüyor -tam da gözünü diktiği noktaya- ve tenime ağzını açarak bir öpücük konduruyor. Bu sefer nefesim kesiliyor, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı omzuna yaslıyorum. Bu gerçeği asla açıklamayacağım ama bütün gün peşinde koştuğum fantezi, dilinin tenimdeki gerçek sıcaklığı ve hissiyle kıyaslanamaz.

İç çekmekle inlemek arasında bir yerde olan bir nefes bırakıyorum ve o da avucunu karnımın düzlüğüne koyarak beni belime bastıran sertliğe doğru çekiyor. Dişlerini hassas bölgede gezdirerek öpücüğü sonlandırıyor. Hissettiğim zonklayanın kesinlikle ondan kaynaklandığını anlamak için bağının ucunu hissetmeme gerek yok.

Hepsi tam ona göre.

"Daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Azıcık bile değil."

Gülüyor ve şakağıma iffetli bir öpücük konduruyor. Bu jest, boynuma kondurduğu öpücükten daha fazla açıkta hissetmeme neden oluyor ve aramızda biraz boşluk bırakmaya ihtiyaç duyarak doğruluyorum.

Saatlerce konuşmadan yolculuk ediyoruz. Acker'ın sataşmalarının yardımını olduğunu tahmin ediyorum. Zihnim sakinleşiyor, gerginlikten ziyade beklenti hissine kapılıyorum. Hallis ve Beau da aynı şekilde sessiz, kırları dolduran daha fazla ev ve çiftliğin yanından geçtikçe sakinleşiyorlar.

Yollar diğer yolcular, tüccarlar ve hayvanlarını taşıyan çiftçilerle sıkışık hale gelir. Karşılaştığımız insanların çoğu Geçmemiz için yeterince geniş bir alan bırakıyor, görünüşe göre yabancılara karşı temkinli. Bizimle aynı yöne giden bir ailenin yanından geçene kadar birileri fark etmiyor.

Babanın yüzündeki tanıma ifadesi, ısrarıyla hepsini dizlerinin üzerine çöktürüyor. Acker saygıyla elini göğsüne koyuyor ama çok geçmeden hızımızı artırıyoruz.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük kasabalardan birinin etrafından dolaştıktan sonra güneş ufka dokunmak üzereyken atlarının üzerinde bir grup adam uzaktan fark ediliyor. Acker, Hallis'e arkamızda durmasını işaret etmek için elini kaldırıyor.

"Kim o?" Yanlarında bayrak olmadığına dikkat çekerek soruyorum.

Acker hemen cevap vermiyor. Hallis kısırağını bizimkinin yanında durduruyor, gözlerini kısarak uzaklara bakıyor.

"Okuyabilir misin, Beau?"

Başını sallıyor. "Çok uzaktalar."

Acker dizginleri ellerime verdi ve attan indi. "Burada kal."

Hallis, "Beau'yu da yanına al," diye talimat verir ve kendisi de attan inerken atını sabit tutar.

"Hayır," diyor Acker, bıçak kayışını geri alıp göğsüne takarken.

"Güvenli olduğunda işaret vereceğim."

"Sanmıyorum-"

Beau elini Hallis'in kalçasına koyarak sözünü keser. "Bırakın bunu o halletsin." Acker ve Beau'nun tavırlarındaki bir şey onu tartışmaktan alıkoyar, ve bu beni endişelendiriyor.

Acker bana baktı. "Hemen döneceğim."

Her adımında gömleğini ve saçlarını dalgalandıran rüzgârla uzaklara doğru yürüyüşünü izliyoruz. Acker'ın kendini idare edebileceğini biliyorum,

ama at sırtında ona yakın adam var gibi görünüyor ve bu biraz aptalca bir iş gibi geliyor.

"Bu..."

Hallis'in sesi, adamlardan oluşan grup ayrılıp da aralarında uzun sarı saçlı bir adam belirdiğinde kesilir. Ne olduğunu anlamak zor ama Belli ki bir şey tartışıyorlar. Adamlardan biri atından inerken tedirginlik göğsüme yayılıyor. Ellerimi dizginlerde sıkıyor, kendimi sabırlı olmaya zorluyorum.

Onlar ayrılana ve Acker arkasına dönüp bakana kadar adamı daha iyi göremiyorum. Bize doğru ilerlemeye başladı, Acker da arkasından geliyordu ve üniformasının derisindeki işaretleri fark ettim: koyu bordoyla çevrili altın bir kelebek. Maile'nin amblemi.

Yaklaştıklarında attan iniyorum.

"Prenses," diyor adam gelir gelmez, keskin gözlerini bana dikmiş, önce eğiliyor, sonra diz çöküyor, sarı saçları serbest ve yakışıklı yüzüne dökülüyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Ayağa kalk."

Ayağa kalkarken gülümsüyor. "Nasıl isterseniz." Kibarlığını korumak için iyi bir iş çıkarıyor ama içimden bir ses beni komik bulduğunu söylüyor.

"Bu General Samasu." Acker onu tanıtarak dikkatimi askerden çekti.

"Maile'den bir nöbetçi. Annen onu bizi durdurması için gönderdi."

General başını eğiyor, buğday rengindeki gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Seni eve götürmek için buradayım," diyor, yoruma yer bırakmadan.

Acker'ın çenesi göğsüne doğru eğiliyor, yüzünde bir sırıtış belirliyor ve önce generale sonra da bana bakıyor. "Prensesin seçme şansı yok mu?"

General Samasu "Hayır" derken gözünü bile kırpmıyor.

Acker'ın sırıtışı yüzümdeki ifadeye tepki olarak tam teşekküllü bir sırıtışa dönüşüyor. Bunun benim halletmem gereken bir sorun olduğunu anlamamı sağlayacak bir hareket yaparak generalin etrafından dolaşıyor ve tenimde sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımnda duruyor.

Hallis'e bakıyorum, atının üzerinde güçlü ve sabit, kılıcı kucağında. Sonra da metal halatını kapalı yumruğuna dolamış olan Beau'ya. İkisi de hazırlıklı, bakışlarında en ufak bir korku ya da belirsizlik yok.

"Kimin hayatta kalma olasılığını değerlendiriyorsunuz?" diye soruyor general, meraklı gözlerle bana bakarak. "Bizimkilerin mi, onların mı?"

"Bugün hiç kimsenin hayatını kaybetmesini istemiyorum," diye cevap veriyorum.

"Size yalan söylemeyeceğim prenses." Arkamdaki adama bakıyor ve sonra sırtındaki kılıcı tutan kayışı ayarlıyor. "Eğer kendi isteğinle gelmezsen adamlarımın çoğu burada ölecek."

"Ve yine de buna karşı çıkmaya istekli misiniz?" diye sordum. "Hem de bunun hayatına mal olabileceğini bile bile?"

Sorum onu gülümsetti. "Oh, hayır. Ben ölmeyeceğim," diyor bir elini göğsüne koyarak. "Ama adamlarım ölecek."

Ve ifadesini desteklemek için ortadan kayboluyor. Sadece... bir an önce durduğu yerde hiçbir şey bırakmadan yok oluyor.

Acker en çabuk kavrayan oluyor ve şimdi arkamızda duran generalle yüzleşmek için olduğu yerde dönüyor. Hallis ve Beau'nun ikisi de sakın bir görünüm. Beau ipinin bir halkasını çözerken Hallis atından kayar.

"Söylediğim gibi," dedi General Samasu. "Benim için endişelenmenize gerek yok ama endişenizi takdir ediyorum."

Acker'ın gergin sırtının etrafından dolanıyorum, ama bileğime doladığı bir eliyle yaklaşmamı engelliyor. Bu çok yaklaşmamam için bir uyarı.

General saat tutuyor. "Eğer gerçek bir af istiyorsanız, onu annesine teslim edeceksiniz."

Acker'ın vücudu geriliyor. Bileğimi kavrayan elinin baskısıyla üzerindeki gerginliğin dağıldığını hissediyorum. "Af istediğimi nereden çıkardın?"

"Yoksa prensesi neden geri getiresiniz ki?" diye sorar general, gözleri Acker'a kilitlenmiştir.

"Kraliçe Evelyn'e kızını kendim bulacağıma dair verdiğim söz bir yana," diyor Acker, elini avucumun içine kaydırıp parmaklarımızı birbirine geçirerek, "Jovie benim dengim."

General Samasu olduğu yerde donup kalıyor, altın rengi saçlarının rüzgârda dans etmesi dışında hiç kıpırdamıyor. "Yalan söylüyorsun."

"O değil," diyorum, Acker'ın kollarıyla iç içe geçmiş parmaklarımı sıkarak, bu konuda hangi tarafta durduğumu bilmesini sağlıyorum. "Biz eşleştik."

Bakışları ikimizin arasında daralmış, bir şekilde manipüle edilmediğim olasılığını değerlendiriyor ve hesaplıyor. "Beni ikna etmenin bir yolunu bulsan iyi edersin," diyor.

Acker ve ben birbirimize bakıyoruz. Aklıma gelen tek şey, sihrimizin diğeriyle bütünleşmek istediği, yeteneklerimizi iki yerine tek bir silah gibi birlikte kullanmak istediğimiz öpüşmemiz. Birlikte ne olabileceğimize dair en ufak bir işaret. Eğer onun tadından çok sihirli yönüne odaklansaydım, belki de

güçlerimizi daha iyi kullanabiliriz. Ama benimkiyle onun ağzına saldırmak dışında, aslında nasıl kullanacağımı bilmiyorum.

Acker'ın gözlerinde sanki düşüncelerimin nereye gittiğini biliyormuş gibi bir gülümseme var. "Hançerini bana ver."

Bıçağı yanımdan uzaklaştırırken sorularımı kendime saklıyorum, en az benim kadar saf olduğumu belli etmek istemiyorum. Acker'ın birleşmiş ellerimizi önümüze getirmesine hazırlıklı değilim ve özellikle de bıçağı avuçlarımızın arasındaki boşluğa sokmasına hazırlıklı değilim. İrkilmemi engelleyemiyorum.

Çoğunlukla şoktan, ama yanmaya rağmen geri çekilmeye cesaret edemiyorum.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve bunun orada bulunan herkesten çok benim yararına olduğunu hissediyorum. "Jovinnia, Maile Prensesi, benim eşim. Bu yeminle onu ölene kadar koruyacağıma yemin ediyorum. nefes al."

Parmaklarımızdaki çatlaklardan kan sızıyor ve bileğimden aşağı damlıyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parlaklık var. Kalbimin hızlanmasına, nefeslerimin derinleşmesine neden oluyor. Boğazımdaki sıkışıklığı geçip yutkunuyorum.

"Ve" diyor, devam etmeden önce dudaklarını yalayarak, "onu seviyorum."

Hallis, Acker'ın adını haykırıyor, Acker'ın ellerimizi yana çevirip karışık kanımızın yere sıçramasına izin verirken görmezden geldiği açık ama panik dolu bir uyarı.

Az önce yapılan şeyin ne anlama geldiğini ya da bunu neden yaptığını bilmiyorum, ama denesem bile onu öpme arzusuna karşı koyamazdım. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, olamıyorum. Onun inen dudaklarını kendi dudaklarımla hevesle karşılıyorum, ağzım davetkar bir şekilde açık. Acker bunu kısa tutacak kadar becerikli olsa da dilimi hâlâ kendi tadıyla kaplıyor.

Bir bez Acker'ın suratının yan tarafına çarpıyor, Beau'nun hedefi tam isabet. "Seni aptal." Hakareti şaka değildi. Gözlerinin ardında gerçek bir öfke parlıyor. "Aptal, aptal aptal."

Hallis daha da üzgün. Tek yapabildiği başını yavaşça sallamak, yüzünü tiksinti kaplıyor.

General Samasu ise neredeyse kendinden geçmiş durumda. "Bir aptal, evet, ama muhtemelen tanıdığım en cesur adam."

Hallis, "Sanırım çılgın demek istediniz," diyor.

Acker onların hayallerinden etkilenmiyor. Acele etmeden, parmaklarımın üzerinde kurumaya başlayan kan damlacıklarını temizlemek için zaman ayırıyor, gözleri görevi ve benim gözlerim arasında gidip geliyor. Bu bir tür özür dileme, bir pişmanlık eylemi gibi geliyor. Kumaşı dişleriyle yırtıyor, ikiye ayırıyor ve daha iyi olan parçayı kanayan avucumun etrafına sarmak için kullanıyor.

Tekrar generale bakar. "İkna oldunuz mu?" diye sorar ve işine geri döner.

Öte yandan benim içim titriyor. Midem düğümleniyor, başım dönüyor. Derme çatma bandajı sıkıyorum ve iğneye odaklanıyorum.

General Samasu hâlâ hafif bir şaşkınlık içinde başını sallar. "Sanırım öyleyim." Sonra da kahkahayı basıyor. "Kraliçenin kanıta ihtiyacı olacak."

Acker'a hançerimi teslim etmesini ve generale vermesini işaret ediyorum. "Anneme eve dönmeye hazır olduğumda haber göndereceğimi söyle.

Üç gün içinde bıçağı isteyeceğim. Bu dönüş yolculuğunuz için yeterli olacak mı?"

Bakışlarımla buluşmadan önce siyah taş hançere bakıyor. "Lanet tavşanlar," diye mırıldandı.

Kullandığı kelimeler karşısında kalbim duracak gibi oluyor.

Başını sallayarak bir elini onaylarcasına yukarı kaldırır. "Devam et ve iki yap. Bir günden fazla olursa kafamı koparır."

Sonra gülümsüyor ve ben bunu fark ediyorum, Wren'le aralarındaki yakınlığı. Dudaklarının ayrılma şekli, burnunun etrafındaki kırışıklık, dişlerinin şekli. Bunu kendime saklıyorum ama gülümsemesine karşılık veriyorum.

Acker'a göz kırpmıyor. "İyi şanslar, evlat." Sonra gözlerini kırıştırır.

Uzakta, General Samasu'nun yanında duran adamlara doğru dönüyoruz. Küçük tabur geri çekilmeye başlıyor, atlar hızlanıyor ve batıya doğru ilerliyor.

Acker çenemi tutuyor, yüzümü kendine doğru çeviriyor ve ağzını ağzıma yerleştiriyor, beni bırakmadan önce öpücüğün oyalanmasına izin veriyor. Bu

basit ama her şey gibi hissettiriyor.

Sonun başlangıcı gibi hissettiriyor.

BÖLÜM 44

Başkent hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor. Taş duvarlar şehri çevreliyor, çatılar hariç her şeyi görüş alanından çıkarıyor. Ve saray... diğerlerinin üzerinde bir tepede oturuyor, o da taştan yapılmış, altın kapaklı kuleleri geceleri parlıyor, aşağıdaki şehrin üzerinde yükselen bir fener.

"Burası senin evin," diyorum, böyle bir zenginlik içinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışarak.

"Gençken, evet. Bir yılı aşkın süredir geri dönmedim. Ondan önce, orduyla seyahat ederken neredeyse iki yaşındaydım. Bugünlerde aklım nerede ise evimin de orası olduğunu düşünüyorum."

Bir kulübede yaşıyordu, Hallis.

Alaha'dan ayrıldığımdan beri geçen zaman karmakarışık. Günleri ya da haftaları tam olarak sayamam ama evim diyebileceğim bir yerim olmayalı çok oldu. Orada

O küçük odaya ve hantal yatağa geri dönmek için her şeyi yapabileceğim geceler var.

Yol, arabaları ve nüfusu barındıracak şekilde genişler. Binalar girişten dışa doğru kıvrılan sokaklarda sıralanıyor. Kendi başlarına muhteşemler, taştan yapılmışlar ama bakırla süslenmişler, prenslerinin armağanlarını örnekliyorlar.

Küçük bir tugay bizi karşılamak için şehrin kapılarında bekliyor. Demir ve bakır, duvarın iki yanından uzanan bir kemerle birbirine örülmüş, direkler miğferli askerler tarafından tutulmuş. Acker'ın gelişi karşısında diz çökmeyen tek askerler onlar.

Askerlerden biri başını eğerek, "Selamlar prens," dedi. "Umarım seyahatiniz güzel geçmiştir."

Kendimi toparlayamadan bir homurtu duyuyorum.

Cevap verirken Acker'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Yeterince hoş, asker. Benim için bir brifinginiz var mı?"

"Evet, majesteleri. Şehir günlerdir sizin gelişinizi bekliyor. Sokaklar biraz kalabalık, bu yüzden babanız bir araba gönderdi.

Prensese içeri taşıyın." Bir at takımının arkasına yüklenmiş altın arabaya doğru bir hareket yapar.

"Gerekli değil," diyor Acker.

Asker ayaklarını sürüyerek yürür. "Tüm saygımla, efendim, babanız
-"

Acker onun sözünü kesti. "Benimle gelecek."

Asker bu açıklamaya kulak verir, başını eğerek
Saraya gönderilmek üzere bir araba.

Hallis, "Beau ve ben önden gideceğiz," diyor. "Adamlarınızı
arka."

Eğer bu emirden hoşlanmıyorsa, bunu dile getirmez. Başka bir asker
bir pelerinle öne çıkar. Acker uzanıp onu alır, omuzlarına örter ve köprücük
kemiğinden düğmelerini ilikler. Koyu yeşilimsi mavi ve kadifeden yapılmış.

Acker yakınımına eğildi, göğsünü sırtıma bastırdı. "Hazır mısınız?"

Derin bir nefes alıp bırakıyorum ve başımı sallıyorum. "Olabildiğim
kadar, sanırım."

Nöbetçilerden biri geldiğimizi duyurmak için korna çalıyor ama buna
gerek yok. Kemerli girişin altından döndüğümüzde, ara sokaklara ve çatılara
taşan, hayatımda hiç görmediğim kadar insanla dolu kalabalık caddelerin net
bir görüntüsü var. Açık kapılarda ve pencerelerde, baktığım her yerde
yabancıların yüzleri bana bakıyor.

Acker, şehrin bir hükümdarın dönüşünü karşılamasının geleneksel
olduğunu, ancak bunun aşırı olduğunu söyledi. Kalabalığın endişeli
konuşmaları, prenslerini gördüklerinde gürleyen bir tezahürata dönüşüyor.

"Prensi selamlayın!"

İnsanlar Acker'ın eve dönüşünü kutlarken bağırışları ve övgüleri üst
üste geliyor, ancak beni gördüklerinde heyecanları azalıyor. Tezahüratlar
sessizliğe gömülmeden önce donuk fısıltılara dönüşüyor. İnsanlar sanki
denizden gelen, sekiz bacaklı ve şapkalı dans eden bir canavarmışım da
şehirlerinde geçit töreni yapıyormuşum gibi kocaman gözlerle, ağızları bir
karış açık bana bakıyorlar.

Acker'ın gösterişli pelerini için minnettarım, böylece tutuşumu
gizleyebiliyorum.

kapağının altındaki kolunda. Bir elini serbest bırakmak için dizginleri
tutuşunu değiştiriyor, böylece gözden uzakta benimkiyle iç içe geçebiliyor.

Bir kasaba merkezine geliyoruz. Bir kuyu yerine, etrafındaki bina
kadar yüksek, ellerini gökyüzüne açmış bir kadın heykeli var. Su,
parmaklarının arasından içinde durduğu leğene doğru yağmur gibi akıyor.
Çocuklar suyun içinde durmuş, prensleri geçit töreni yaparken gözleri
kocaman ve neşeli

Bir şeylerin ters gittiği mesajını almadan şehir boyunca ilerliyorlar. Arsız gülümsemeleriyle el sallıyorlar.

Biri bir boru daha çalarak kalabalığı bir kez daha susturur. Sanki kendilerine terbiyeleri hatırlatılmış gibi, dizleri birer birer kaldırım taşına değerek eğilmeye başlıyorlar. Denizdeki bir dalga gibi, başlar ve omuzlar yere batıyor.

Sessizlik sağır edici.

Ta ki kalabalığın derinliklerinden biri "O lanetli!" diye bağırana kadar.

Korku ve dehşet dolu bir haykırış insanların arasında dalgalanır.

Bir başkası bağırıyor, "O sadece kötü alametler getirir!"

Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Sonra lanet kırılır. Her taraftan sesler geliyor, parmaklar beni işaret ediyor. Bana hoş karşılanmadığımı, kötü olduğumu, prensin şehrine ölüm getirdiğini söylüyorlar.

Acker'ın arkamda giderek daha da sinirlendiğini hissedebiliyorum. Elini sıkı sıkı tutuyorum, yarı rahatlıktan yarı da tutmazsam ne yapacağından korktuğumdan.

En yakındaki lamba söner ve kalabalığı kışkırtır. Hallis adamlarına hızlanmaları için emirler yağdırır, ancak bu emirler bir sonrakinin karararak sokağı ve etrafındaki binaları aydınlatan o güzelim turuncu ışıltıyı yok etmesinden önce gelmez. Sonra bir sonraki söner, bir sonraki ve bir sonraki, karanlık bir nehir gibi uzaktaki saraya doğru ilerler, ta ki şehir Sadece ara sıra açık kalan pencereden ve aydan gelen ışıkla görülebilen derinlikler.

Saraya doğru dörtlüye ilerlerken Acker elimi bırakıyor. Geceyi geçirdiğimiz küçük kasabada lambaların yanmamasının nedenini anladığımda her şey bulanıklaşıyor: bana karşı.

Sarayın demir kapıları görüş alanımdayken üzerime bir domates fırlatılıyor. Kendimi çürümüş sebzeden korumak için bir kolumu kaldırıyorum ama parçalanıyor ve üzerime sıçırıyor. Beau suçluyu yakalamakta gecikmedi, bileğindeki metal kırbaça onu bir kraliyet muhafızı onu alıkoyana kadar yerinde tuttu ama olan olmuştu.

Yeteneğim açılıyor ve tenimde tutuşuyor. Onu sakinleşmeye çağırıyorum ama korkumu ve göğsümde öfkeyle çarpan kalbimi hissediyor ve dinlemeyi reddediyor. Öfkeli vatandaş sürüsü korku içinde çığlık atıyor. Kalabalık zihniyetleri ne kadar hızlıysa, parlayan tenimi gördüklerinde de o kadar hızlı dağılıyorlar.

Yolun açılmasıyla en azından kapıya daha çabuk ulaşabiliyoruz. Demir direklerden kafesler sarkıyor ve hızlı bir bakışta

İçeride hareket eden hayvanlar var. Sarayın avlusuna giriyoruz ve Acker durmak için dizginleri çekerek atın sırtından atlıyor.

"Babam nerede?" diye soruyor, yakalamak için ellerini uzatıyor.

Ben.

Yakasinda çok sayıda nişanla süslenmiş bir muhafız Üniformalı Acker'ın yanına gidiyor. "İçeride beklemenin daha iyi olacağını düşündü."

Acker cevabından hoşlanmıyor ama beni merdivenlere doğru götürürken kolunu üzerimden çekmiyor. Adamların geri kalanı yolumuzdan çekiliyor ama gözleri beni takip ediyor. En üst basamağa geldiğimde dönüp avluya bakıyorum. Girişteki demir kapılar kapanmış, şehrin en cesurları yüzlerini parmaklıklara dayamış, öfkelerini haykırmaya devam ediyorlar.

"Jovie," diyor Acker, dikkatimi çekerek. "Hadi içeri girelim." Beau hiçbir yerde görünmüyor. Ben yanından geçerken Hallis'in bakışları donuklaştı,

ve yardım edemem ama bunun olacağını biliyormuş gibi hissediyorum. Bence ikisi de biliyordu.

Sarayın ön kapısının eşliğinden geçerken düşüncelerime ya da ellerimin titremesine ayıracak zamanım yok. Yürüyoruz

Uzun bir koridorun uzaklığında, cilalı zeminde attığımız her adım geri sayan bir saat gibi yankılanıyor. Bir dizi kapıdan daha giriyoruz ve bakışlarım önce tavana takılıyor, altın rengi ve mükemmel bir şekilde parlatılmış. yansımaları bize yukarıdan bakıyor. Baş döndürücü ve bakışlarımı hemen ileriye çeviriyorum. Kolonlar odanın karşı tarafındaki merdivene doğru sıralanıyor ve tasarımın içeri giren herkesi daha az hissettirmek için yapıldığını düşünmeden edemiyorum.

Miğferli askerler odaya dizilmiş, kılıçlarının kabzalarını avuçlarına dayamış, yeri gösteriyorlar. Önlerinde tanımadığım adamlar dolaşıyor ama kıyafetlerinin ve mücevherlerinin şıklığına bakarak kralın konseyi olduklarını varsayıyorum. Bazıları benim gelişime tanıklık etmek için kendi eyaletlerinden gelen lordlar olabilir. Görünüşe göre karıları ve eşleri de beni izleyecekler.

Acker'ı takip ederek kürsünün dibinde duruyorum. Kral ortaya çıktığında çabucak terk edildim.

Koridordan dışarı adımını atan Acker'ın babası hiç de beklediğim gibi biri değildi. Ne hayal ettiğimden emin değilim ama orta boylu ve yapılı bu adam öyle değildi. Yakışıklı, evet, ama diğer her yönden ortalama. Acker'inkinden daha süslü olan pelerini, öne doğru adım atarken yere sürtünüyor.

Genişçe gülümseyerek, Acker'inkine o kadar benzeyen bir ifadeyle, başka bir adamın onu kullandığını görmek acı veriyor, kollarını açık bir kucaklamayla kaldırıyor. "Oğlum," diye sesleniyor, melodik bir sesle.

Tahta çıkan Acker'ın gözleri parlıyor ve kollarını babasının omuzlarına doluyor. Babası boy olarak daha küçük olmasına rağmen, oğluna bakmak için geri çekildiğinde otorite yayıyor.

"Kendimi biraz zayıf hissediyorum," diyor Acker'ın omuzlarındaki pelerini ayarlarken. "Nasılsın oğlum?"

Daha önce hiç görmediğim kadar çocuksu görünen Acker'ın yanakları babasının değerlendirmeleri karşısında hafifçe pembeleşiyor. "Babamın yanında olmaktan ev."

Kral başını sallar. "Güzel, güzel." Oğlunu altın rengi, süslü ve her yönüyle cüretkâr ikiz tahtlara doğru yönlendiriyor. Cemaate doğru dönen kral peleriniyi yana sıyrıyor ve otururken gözlerini bana diyor. Cemaatten "Diz çökün" diye rica ediyor.

Her başın ve dizin kralın iradesine boyun eğdiği bir telaş yaşanıyor. Soluma baktığımda Hallis'i bir dizinin üzerinde, kırılmış elini diğerinin üzerine koymuş halde buluyorum. Acker tahtın önünde, babasının yanında ayakta duruyor. Sessizlik boğucu.

Sahne önünde tamamen yalnızım. Benden ne beklendiğini anlayamadan başımı kaldırıp Acker'a bakıyorum. Cevap olarak çenesini eğiyor ve gözlerimi mermer zemine indirdiğimde dilimin arkası tiksintiyle kaplanıyor, dizlerim de hemen ardından geliyor, taş pantolonumun üzerinden ısırtırcasına soğuk.

Duyabildiğim tek sesin kalbimin atışları ve aklımdan geçen düşünceler olduğu uzun bir bekleme süresi var. Başımı kaldırıp Acker'ın kendisine ayrılan tahttaki yerini alışını izlemeye cesaret ediyorum.

Kral ancak o zaman başka bir emir verir. "Herkes ayağa kalksın."

Herkes yükselirken zıt hareketlerin telaşı var. Pekala, kendim hariç herkes. Tek dizimin üzerinde duruyorum. Acker'ın gözlerinde bir bakış, çenesinin belirli bir ucu ve bakışlarında daha önce hiç tanımadığım bir keskinlik var.

Askeri gördüm, kibri gördüm. Hiç düşünmeden öldürmek için eğitilmiş bir adamın savaşçısını ve yok edicisini gördüm ve şefkatli koruyucuyu gördüm. Hatta birkaç dakika önce babasının onayını arayan çocuğu bile gördüm.

Ama onun altında yatan güç eğilimini ilk kez görüyorum. Bir sarayda, metal bir tahtta oturuyor.

altınla kaplı. Sahip olduğu yetenekler bu binayı ve içindeki herkesi harap edebilir.

Ondan hiç şu an korktuğum kadar korkmamıştım. Farkına vardığımda göğsüm neredeyse çöküyor.

"Jovinnia," diyor kral, sonunda dikkatimi çekmeyi başararak. "Çok naziksiniz. Teşekkür ederim. Lütfen ayağa kalkın."

Sanki onun iznini bekliyormuşum gibi, bedenim kendiliğinden ayağa kalkıyor. "Teşekkür ederim, majesteleri," diyorum, bu birkaç kelimeyi ifade edebilmenin verdiği kararlılıkla gurur duyarak.

Kendime bakmamamı söylüyorum ama odanın iki yanında duran insanların gözleri beni kendilerine çekiyor. Kasaba halkının gazabına uğradıktan sonra, aynı düşmanlığı cemaatten de bekliyorum, ama beklemediğim şey, birçok erkeğin bakışlarındaki kahkahalar, sanki bilmediğim bir şaka varmış gibi.

Kral dikkatimi tekrar kendi pozisyonuna çekti. "Bunca zaman sonra seni canlı ve tek parça halinde gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Büyüleyici bir kadın olmuşsun."

Bir şekilde gülümsemeyi başarıyorum. "Teşekkür ederim, majesteleri." Bana bakarken bir duraksama oluyor, karanlık gözleri geziniyor. Ancak o zaman hâlâ parladığımı fark ediyorum. Kollarımın açıkta kalan derisini örtmeye çalışıyorum.

Ellerimle yabancıları kıkır kıkır güldürüyordum.

"Bunda utanılacak bir şey yok prenses. Büyü yeni olduğunda hepimiz onu kontrol etmekte zorlanırdık." Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışıyor ve kusursuz cildinin ardındaki yaşı ortaya çıkarıyor. "Umarım halkım adına özrümü kabul edersiniz. Bazen aşırı hevesli olabiliyorlar."

Seçtiği tanımlama karşısında kaşlarını kaldırıyorum ama düşüncelerimi kendime saklıyorum. "Her şey affedildi."

Gülümsemesindeki bir şey bana tam olarak inanmadığını söylüyor, ama yine de başını eğerek kabul ediyor. "Çok naziksiniz." Oğluna bakıyor. "İyi bir varis olur."

Acker'ın geri dönen gülümsemesi yatıştırıcıdır, gözleri babasından Ben.

"Eminim tüm seyahatlerinizden sonra yorgun düşmüşsünüzdür. Stassia," dedi.

seslenir ve komşu odalardan birinden ufak tefek genç bir kadın belirir.

"Prensес Jovinnia'ya odasına kadar eşlik eder misiniz?"

"Aslında baba," diyor Acker öne çıkarak. "Jovie ve ben sizinle görüşmek istiyoruz."

Babası cevap verirken gözlerini benden ayırmıyor. "Yorucu bir gün oldu oğlum. Konuklarımıza dinlenmeleri için zaman vermeliyiz. Eminim akşam yemeğini bekleyemeyecek bir şey değildir."

Yol göstermesi için Acker'a bakıyorum ve o da üzüntüyle de olsa bir kez başını sallıyor. Bekleyen hizmetçi Stassia onu takip etmemi işaret ediyor. Gözlerimi Acker'dan ayırmak, ayaklarımı Hallis'in varlığından uzaklaştırmak için mücadele ediyorum ama bir şekilde bana söyleneni yapıyorum.

Sırtımdaki bakışlar hissettirdiği kadar sert değilmiş gibi davranarak kızı salonun dışına kadar takip ediyorum. İki yöne ayrılan bir merdivene geliyoruz. Sola dönüp ana koridordan aşağı iniyoruz, ta ki bir başka keskin sola sapana kadar. Avlunun tavanındaki aynı altın kaplama kapılar ve kulplar. Süslü halılar koridor boyunca uzanıyor ve botlarımla üzerinde yürüdüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum.

Stassia, genç kız, kapılardan birinin önünde durur. Fısıltıyı aşan bir sesle konuşuyor. "Burası sizin konaklama yeriniz olacak."

Önce benim girmem için kapıyı açıyor ve ben geçerken bir adım geri çekiliyor. Ellerinin titrediğinden oldukça eminim ama fark etmemiş gibi yapıyorum.

Oda, kaptaninki de dahil olmak üzere Alaha'daki tüm kalelerden daha büyük. Zenginliği tanımlamak için düşünebildiğim tek kelime çökmekte olan. duvar halıları ve süslü duvarlar, kuş tüyü ve yastıklarla kaplı büyük boy yatak ve dışarıdaki bir terasa açılan oymalı cam kapı.

"Şu kapının hemen ardında bir banyo odası var," diyor Stassia girişin eşiğinden. "Biraz sabun ve kıyafet göndereceğim. Yardıma ihtiyacınız olursa bir zil var." Yatağın yanındaki tavandan sarkan ipi işaret ediyor.

Teşekkürümün tamamını ağızımdan çıkaramadan kapıyı kapatıp gidiyor. Odanın ortasında durup etrafımı inceliyorum, kirletmekten korktuğum için herhangi bir şeye dokunmaktan çekiniyorum.

Her şey ne kadar gösterişli olsa da, hepsini çok grotesk buluyorum.

Saray tek başına tüm Alaha'nın büyüklüğüne rakip. Kasaba on kat daha büyük ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Korku ve belirsizlik gözlerimi nemlendirmekle tehdit ediyor, ama ben onu şu hatırlatmayla kovalıyorum

Bir sebepten dolayı buradayım. Birçok sebep. Ve acımaya yer yok.

Terasa çıkmak için odayı geçmeden önce botlarımı çıkarmanın en iyisi olacağına karar veriyorum. Dışarı çıktığımda temiz hava esiyor. Sarayın duvarlarının ötesindeki şehir hala karanlık, ama aşağıdaki sokaklarda her şey sessiz görünüyor.

Nefretleri sadece benim zihnimde yankılanmaya devam ediyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

Bakır küvete girdiğim anda kendime acıma duygusu buharlaşıyor. Su neredeyse kavurucu ve içimde tutmaya çalıştığım duyguların gelgitini boşaltmak için harikalar yaratıyor.

Küvet, yanındaki sabun ve havlularla dolu bankla uyumludur. Ürün çeşitlerini koklayarak mor bir sabunda karar kıldım. Acker'ın beni getirdiği çiçek tarlasını hatırlatıyor. Yaptığım işten memnun kalmadan önce vücudumun her santimini keseliyor ve saçlarımı üç kez yıkıyorum. Sonra boyun derinliğindeki suyun içinde rahatlıyorum. Kendime izin veriyorum, hayatımda yaşayacağımı hiç hayal etmediğim bir lüksün tadını çıkarıyorum. Bu, çok değer verdiğim su deposunu utandırıyor.

Neredeyse iki kez uyukladıktan sonra, artık hiçbir şekilde parlamayan kırmızı ve çiğ bir ciltle sudan çıkıyorum ve etrafıma bir havlu sarıyorum. Bu Kendimi yatağa atmak için tüm çabamı harcıyorum. Haftalardır aldığım ilk gerçek nefesi alıyormuşum gibi hissediyorum.

"Görüyorum ki sarayın konforunun tadını çıkarmaya başlamışsınız bile."

Oturur pozisyona geçiyorum ve Beau'nun püsküllü koltuklardan birinde uzandığını görünce rahat bir nefes alıyorum. "Lanet tavşanlar," diye mırıldandım.

"Ödümü kopardın."

Bacaklarını başını dayadığı kolun karşısındaki kolun üzerine atarak gülümsüyor ve metal ipi ellerinin arasından geçiriyor. "Güzel. Bu sana gardını asla düşürmemen gerektiğini hatırlatacak." İpi sandalyenin arkasına yerleştiriyor. "Burada değil."

"Ne oldu sana böyle?" Havluyu göğsümün etrafında sıkıyorum. "Biz geldiğimizde ortadan kayboldun."

Gözlerini deviriyor ama bu her zamanki şımarıklığıyla dolu değil. "Sizin çürümüş hayvanlarını atacak bir yer olduğunuzu düşünen çiftçiyle uğraşmak zorunda kaldım. üretin."

"Nasıl başa çıkacağım?" Saçımdaki fazla suyu sıkarak söylüyorum.

"Göreceksin," diyor. Ayrıntıya girmiyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ayağa kalkarak başparmağıyla diğer sandalyenin üzerinde asılı duran giysileri işaret ediyor. "Gardırobunuzu teslim ediyorum. Görünüşe göre, zavallı Stassia'yı ölesiye korkutmuşsunuz, öyle ki diğer tüm hizmetçileri çılgına çevirmiş ve size hizmet etmeyi reddediyor. Bu yüzden..." Kendisini işaret ediyor.

Gözlerimi devirme sırası bende. "Ben ona hiçbir şey yapmadım," diye savunmaya geçiyorum.

"Bunu biliyorum ama babam örnek olmam konusunda ısrar etti, bu yüzden bir sonraki emre kadar akşam yemeğine ve istediğin her yere kadar sana eşlik eden kişi ben olacağım."

Bana eşlik ediyorsun.

"Eğlenceli olacak," diye devam ediyor, yorgunluğu tavırlarından sızıyor.

Güçlü duygulara sahip insanlarla bir gün daha geçirmeden önce bir molaya, belki biraz yemeğe ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı olduğu söylenmiyor. Özellikle de onca insan arasında bana eşlik edecekse.

"Şey," diyorum, müstehcen uzunluktaki yataktan aşağı kayarak. "Bu gece senin hizmetine ihtiyacım yok."

Kıyafet yığınlarını karıştırıp iç çamaşırlarını buluyorum ve havlunun altına bir çift iç çamaşırı çekiyorum. Popomu süsleyen en yumuşak iç çamaşırı olduğu kesin. Tereyağlı iç çamaşırı.

Beau başını bana doğru eğdi. "Bu akşamki yemeğe katılmak istemiyor musun?"

"Ve dönüşümle ilgili daha pasif bir şaşkınlığa mı maruz kalayım?" Ona alaycı bir sırıtış atıyorum, alaycı ve bilmiş bir bakış, umarım ben söylemeden deşifre edebilir. "Ben almayayım."

Gözlerinin arkasında küçük bir yaşam belirtisi kıvılcımlanıyor. "Seni teslim etmezsem Acker endişelenecek."

Kayıtsızmışım gibi omuz silkiyorum. "Bırak onu."

Karşılığında sırıtıyor, sanki Acker'ın her zaman yaptığım her şeyi bilme ihtiyacından endişelenmemem hoşuna gitmiş gibi, ama esnemeyle savaşıırken parlaklığını çabucak kaybediyor. "Bu durumda, hiçbir şey alamayacaksın.

benden şikayetçi."

Elimdeki geceliği ona doğru savurdum. "Git biraz uyu."

İpini bileğine geçiriyor, uzunluğu dirseğinin kıvrımına ulaşıyor ve ayağa kalkıyor. Aynı boydayız ama o bana kendimi olduğumdan daha küçük hissettiriyor. Bir tür test gibi geliyor, yerimi korumak için bir meydan okuma.

Bir süre sonra bana gülümsüyor. "Sabah ilk iş burada olacağım."

"Daha fazla iç çamaşırı getir."

Gülüyor ve kapıya doğru dönüyor. "Tamamdır, prenses."

O çıktığında, iki askerle göz teması kuruyorum.

şimdi koridorda bulunuyor. Kıyafetime ya da kıyafetsizliğime tepki vermiyorlar ama sağdakinin bakışlarında hoşuma gitmeyen bir şey var.

Kapattım.

kapıyı kilitle.

En azından Alaha'daki gemiler kendilerini olduklarından başka bir şeymiş gibi göstermiyorlardı. Hücremin rahat olmasına ihtiyacım yok. Aslında olmamasını tercih ederdim ama sanırım dilenciler seçici olamaz.

Giysileri gardıroba asmak ve geri kalan iç çamaşırları ile gecelikleri çekmeceye taşımak için hızlıca çalışıyorum. Beau'nun boşalttığı sandalyeyi deniyorum, bacaklarımı onun yaptığı gibi yana atıyorum. Tavanın boyalı olduğunu fark ediyorum, bulutlar ve güneş ışınlarının patlamaları gökyüzünü taklit ediyor. Bu kötü bir temsil, ancak biraz cansız olsa da sanat eserine hayranlık duyabilirim.

Gözlerim düşmeye başladı. Yatağa bakıyorum. Çok uzakta, bu sandalye uzun zamandır uyuduğum her yerden daha iyiyken kalkmak için çok uzakta. İşimi görür.

Tavşanları hayal ediyorum. Ayaklarımın dibinde bir sürü tavşan. Ellerimdeki yiyeceklere uzanmak için arka ayaklarının üzerinde duruyorlar. Onlara havuç ve yeşil lahana sapları uzatıyorum. Lokmalarının sesi yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Sonra çok fazla görüntü, ses ve koku var. Bir yemek salonunda duruyorum. İnsan kalabalığının sesleri altın tavanda yankılanarak bir konuşma kakofonisine neden oluyor. Masalar odanın iki yanında sıralanmış ve daha önce hiç görmediğim miktarda yiyeceklerle dolu. Yüzeylerinde tabak tabak taze meyve, sebze ve etler. Diğerleri yemek için otururken insanlar etraflarında dolanıyor, porsiyonları karıştırıyor. Yarı çıplak ve topluluğun tam ortasında duran kıza aldırmadan geçip gidiyorlar.

Kalabalık dağılıyor ve Acker'ın küçük bir cemaat topluluğunun ortasında durduğunu görüyorum. Hepsi onun dikkatini çekmek için yarışıyor. Erkekler, evet, ama kadınlar... çabalarında eşsizler.

Kim konuşuyorsa ona bakmaya özen gösteriyor ama herkes onun dikkatini çekmek için yarışıyor, bu yüzden gözleri bir ya da iki cümleden daha uzun süre tek bir kişiye takılmıyor. Meşgul görünüyor, başını sallıyor ve

Doğru zamanlarda gülümsüyor. Biri bir espri yapıyor ve o da gözlerinin kenarları kırışarak gülüyor.

Ama bunların hiçbiri gerçek değil. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü beni gördüğünde hepsi yok oluyor. Vücudunda gözle görülür bir kıpırdanma oluyor, açıkta kalan tenime bakarken gözleri netleşiyor, havlum müstehcen kısımlarımı örtmek için en azını yapıyor.

En yakınındaki kız onun dikkatinin dağıldığını fark eder ve bakışlarını takip etmek için omzunun üzerinden bakar. Saçları omzunun üzerinden düşerek güzelliğini ortaya çıkarıyor. Acker'a dönmeden önce şaşkınlıkla kaşlarını çatarak sağa sola bakar ve dikkatini çekmek için koluna dokunur. Acker bir anda

Şaşkınlığını gizleyemiyor ve insanları içine çekmek için yapılmış karanlık gözlerle ona bakıyor. Göğsümde hoşlanmadığım bir sızıya neden oluyor.

Bunun üzerinde duramam.

Hayır. Şimdi bu bağın sınırlarını test etme, onun sınırları içinde neler yapabileceğimi görme zamanı.

Çıplak ayaklarımla mermer zeminde ilerlerken gözlerimi Acker'dan ayırmıyorum. Güzel kızın etrafından dolanarak aceleyle uzaklaşıyor. Kalabalığın içinde ilerlerken bakışlarımız bedenlerin arasında buluşup kayboluyor. Birkaç adımda duyma mesafesine geliyor.

"Sana kızgıyım," diyorum ona.

İnsanların gelgitleri arasında sinsice ilerliyor. "Öyle misin?" diye soruyor, onu durdurmaya çalışan birini omzuna vurduğu bir el ile kayıtsızca başından savıyor.

Elimi masanın üzerinde kaydırarak bir çatal alıyorum. "Ben."

Gözleri etrafta uçuşuyor, ben bir parça kavun saplarken havalanan çatalı kimsenin görmediğinden emin olmaya çalışıyor. Çatalı ağzıma götürüyorum ama Acker metale yeteneğiyle seslenirken çatalı elimden kapıyor.

"Söyle bana," diyor, mızraklanmış meyveyi başka bir masaya koyarken.

"Uzun bir liste."

Yaklaşıyor ve bu bana haftalar önce Markette olduğumuz zamanı, beni nasıl avladığını ve hayatımı sonsuza dek değiştirdiğini hatırlatıyor.

Bir kadeh alır ve içer, diğer insanları ona yaklaşmaktan caydırmak için onu bir destek olarak kullanır, göz temasından kaçınır. "En baştan başla."

"Önce," diyorum, beni yakalama girişimini savuşturarak, "beni şehrinizde değerli bir at gibi dolaştırdınız."

"Topal bir at gibi uyutulmak üzere ahıra götürülmekten iyidir."

Vitray pencerelerin olduğu duvara ulaştığımda duruyorum. Fenerler renklerini parlatıyor ve dışarıyı görmeyi imkânsız hale getiriyor. Yansımam bana geri dönüyor, Acker'inki de omzumun üzerinden.

"Özür dileme konusunda berbat bir iş çıkarıyorsun."

Elini yanımdaki pervaza koyarak sırtıyor. Başkalarına göre, içkisini düşünen bir adam. Bana, beni baştan çıkarmak için aşağı inen tanrılardan biri gibi görünüyor. Yukarıdaki lambanın alevleri titriyor, ışıklar saçıyor ve Yüz hatlarında dans eden gölgeler, kirpiklerinin gölgesi yanaklarının üstünü dalgalandırıyor.

"Listenin tamamını duyana kadar bekleyeceğim," diyor, gözleri göğsümden aşağıya, sonra da havlunun kalçalarımın üst kısmında açtığı yarığa kayıyor. "Geri kalan günahlarım neler?"

"Beni babandan önce mahsur bıraktın." Beni ne kadar etkilediğini belli etmek istemediğim için nefesimi derin ve düzgün tutmaya odaklanıyorum. "Sanırım bu bir atı kesime göndermekle kıyaslanabilir."

Bu onu çok çabuk ayılttı, yüz hatları suçlamam karşısında sertleşti. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Beni küçümseme, Acker."

Elindeki fincandaki koyu renkli sıvıyı çalkalıyor, çenesi gergin. "Halkımın yöntemlerine aşina olmadığınızı anlıyorum ve bunu size karşı kullanmıyorum, ancak herkes geldiğinde kralın huzurunda durmalıdır. Bu gelenekseldir."

"Oh, harikaydı," diyorum, dilimde ağır bir alaycılıkla. "Eşimin babasıyla tanışmak, tek başıma, domatese bulanmış bir halde tüm kraliyet sarayının önünde, yeteneğimin çocukça olduğu için bana güldükleri yerde."

Boyu kadar yükseliyor ve bardağının kalanını içtikten sonra yanımdaki çikıntıya bırakıyor. "Haklısın. Bu hiç adil değildi."

İtirafı karşısında şok olmuş bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Hayatımızla ilgili hiçbir şey adil değil Jovie," diyor kara gözleri

Beni

m. Sesindeki açık sözlülük beni hazırlıksız yakalıyor. "Sanırım ben sadece

bekleniyor..." Düşüncemi tamamlamıyorum, cümlenin geri kalanından utandığım için bunu dile getiremiyorum.

Ama yine de yakalıyor, bir gülümseme egoma vurulan darbeyi yumuşatıyor. "Bu mahkemede ya da bu dünyada önünde duramayacağın tek bir kişi bile yok." Elini çıkıntı boyunca kaydırarak benim elime ulaştı.

Parmaklarının arkasını dikkat çekmeden derinin üzerinde gezdirdi. "Elin nasıl?"

Kabuk bağlamış yarayı görmesi için avucumu yukarı kaldırıyorum. Başparmağını pembe etin etrafında gezdiriyor, sonra avucumu ağzına götürüp dilinin ucuyla hassas bölgeyi yalıyor. Karnımdan aşağıya ve içime doğru bir şimşek çakıyor. Prenslerinin ağzıyla pis şeyler yaptığını kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafımıza bir göz atmaya cesaret ediyorum ama Acker'ın sırtı kalabalığa dönük olduğu için kimse fark etmiyor gibi görünüyor.

Elimi bırakmıyor, dudaklarını kulağıma yaklaştıırken bedenlerimizin arasına hapsediyor. "Ben açlıktan ölen bir adamım, Jovie. Bir daha kıyafetsiz görünme."

"Ya da ne?" Sesimin tınısını tanıyamayarak söylüyorum.

Dudakları kulağımın dış kabuğunda gezinirken leğen kemiğini benimkine doğru eğiyor ve tahrik olduğu gerçeğini ortaya çıkarıyor. "Ya da seni en sonunda

Aramızda yokmuş gibi davranmaya çok kararlı olduğun arzu."

Derin bir nefes çekiyorum, sözlerinin içimdeki yangını körüklemesinden nefret ediyorum.

Bakışlarına yansıyan aynı sıcaklığı görebilmem için yeterince geriye çekiliyor. "Uyansan iyi olur." Sonra kadehi pencerenin pervazından alıp yaklaşan adamla konuşmak için dönüyor, yüzündeki hoş ifade yine yerinde. Sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi.

Dışarı çıktığım için minnettarım, devasa salonun kapılarından hızlı adımlarla çıkıyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Saray çok büyük ama en yakın merdiveni bulup ikişer ikişer çıkarken hiç yavaşlamıyorum. Koyu renk süslemeleri ve tırabzanları, odama çıkarken hatırladığım altın rengine hiç benzemiyor.

Tam sahanlığa ulaşmıştım ki en üst basamakta bir tavşan gördüm. O tavşan

Birinden aşağı atlıyor, burnunu yukarı kaldırıp havayı kokluyor ve aşağı inmeye devam ediyor. Gördüğüm ilk patikadan ilerlemeye devam ediyorum ve başka bir tavşan gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Ama daha fazlası var. Tam olarak üç tane.

Ne garip.

Hayvanların üzerinden geçerken yukarı bakıyorum ve iki katını görüyorum. Çoğalıyorlar. Bir tanesi bana doğru zıplıyor, ben de eğilip onu kucağıma alıyorum, yumuşak hayvanı göğsüme bastırıp kulaklarının arkasını kaşıyorum. Sonra ağzını açıp uzun ve korkunç dişlerini gösteriyor ve ben de onu bırakıyorum.

Gözümü kırıyorum ve tamamen başka bir yerdeyim.

Kar.

"Jovie," diye sesleniyor bir ses.

Ona doğru dönüyorum ve artık elimde olmayan bir tavşana tutunarak rüyamdan irkilerek uyanıyorum. Oda karanlık, fenerlerin yağı yanmış. Ve ben yalnızım.

Daha önce giydiğim geceliği bulup üzerime geçiriyorum. Yatak şimdi çok daha cazip görünüyor ve ağır bir iç çekişle çarşafların arasına giriyorum. O kadar yorgunum ki kapı açıldığında hareket bile etmiyorum. Eğer burada kötü niyetli biri varsa, ölümümü bir merhamet olarak kabul edeceğim. Ya da belki de korkmuyorum çünkü onun kim olduğunu figürünün ana hatlarından zaten biliyorum. İp donuk bir ağrıya tepki veriyor.

Botlarının kilidini açıp yatağa doğru giderken onları tekmeliyor. Önce gömleğini, sonra pantolonunu çıkarıp benimle birlikte sadece iç çamaşırlarıyla yatağa girerken gözlerim vücudunun hatlarını görebilecek kadar düzeldi.

Bir şekilde sesimi kullanmak için yeterli enerjiyi buluyorum. "Bu uygun değil," diye hatırlatıyorum ona.

Örtünün altından bana uzanıyor, beni kendine doğru çekerken burnumu kokusuyla dolduruyor. "Saraya vardığımızda senin uyuduğun yerde uyuyacağımı söylemiştim."

"Bunun böyle söylendiğini sanmıyorum."

Yumuşak yatağın içinde inliyor, battaniyeleri ikimizin üzerine ayarlıyor. "Dedikoducuların maçımdan daha iyi dinlenmesine yardımcı olmamı engellemesine izin vermeyeceğim." Bacaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve avucunu kalçama koyuyor. "Daha erken gelirdim ama akşam yemeğinde babamı nişanımın feshi konusunda köşeye sıkıştırmayı umuyordum."

Nişanlı bir adamla aynı yatağı paylaştığım için kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyorum ama bunu içimde bulamıyorum. Bu yataktan asla ayrılmak istemediğime eminim. Asla.

"Ve?"

İç çekmesi yeterli bir cevaptır. "Hiç gelmedi. Saraylısına nerede olduğunu sordum ama bana cevap vermedi."

Hmm.

Elimi göğsündeki sert düzlemin üzerine koyuyorum. Dokunduğumda hareketsiz kalıyor. İlk kez kendi isteğimle bir temas başlatıyorum. Hareketimin altında gizli bir gündem ya da çekişme yok, sadece onu hissetmek için basit bir arzu var. Avuç içimi göğsüne doğru kaydırıyorum, parmaklarımı kasların omzuyla birleştiği yerde gezdiriyorum. Vücudundaki gerginlik yavaşça kaybolurken, şimdiye kadar sadece uzaktan takdir edebildiğim kısımlarını keşfediyorum.

Sözsüz davetimi kendi keşiflerini yapmak için kullanarak beni takip ediyor, kalçamdaki eli belimin kıvrımları üzerinde kayarak geceliğimin ucuna ulaşıyor. Elini kumaşın altından geçirip avucunun altındaki çıplak tenimi hissedince bir nefes alıyor. Bedenimde yavaş, acı verici bir arzu dalgası dolaşıyor.

"Seni gözden düşmüş bir sır gibi arabaya bindirecek değildim," diyor, sırtımın alt kısmını yoklayarak.

Parmakları tüy kadar hafif dokunuşlar ve omurgamın izi boyunca derin basınçlı noktalar arasında gidip gelirken sözlerine konsantre olmak zor.

"Babam gücün çoğunu elinde tutuyor olabilir ama halkın gözünde itibarım var. *Senden* yana olduğumu ve sana eşim demekten utanmadığımı görmelerini istedim."

Sözlerini özümserken kalbim boğazımın dibindeymiş gibi hissediyorum. Parmaklarımı boğazı boyunca, adem elmasının köprüsü boyunca sürüklerken bakışlarının yoğunluğundan kaçınarak gözlerimi elime dikiyorum.

Sesimdeki incinmişliği gizleyemiyorum. "Bunu bilmiyorlar bile ve seninle ata binmemden pek memnun görünmediler," diye fısıldıyorum.

"Dönüşüne görüldüğü kadar karşı çıkan yok," diyor, sesi parmaklarımın ucunda titreyerek. "Dönüşünü memnuniyetle karşılayanlara kıyasla çok az. Onlara zaman ver. Korkanlar yola gelecektir."

Halkı için lütuf istiyor.

Elimin altında kalbinin sabit atışını hissedene kadar elimi göğsünün dikişinden aşağı doğru sürüklüyorum. "Tamam."

Bir elini yastığımın altına sokuyor, parmaklarını ensemdeki saçların arasından geçiriyor, başımı bekleyen ağzına doğru eğmek için çekiştiriyor. "Ve değerli atımı birkaç kez daha gezdirmek istiyorum."

Yan tarafındaki deriyi çimdikliyorum ama öpmek için başını eğdiğinde tek yaptığı gülümsemek oluyor. Onunla tamamen buluştuğumda hiç tereddüt etmiyorum, uykunun muhakememi gölgelemesini şımartmak için bir bahane olarak kullanıyorum.

En azından kendime böyle söylüyorum.

BÖLÜM 46

Beau, tam da Acker önceki geceden kalma gömleğini çıkarmayı bitirdiği sırada odama giriyor. "Demek hizmetçiler bu sabah bunun hakkında konuşuyorlardı," diyor, düpedüz muzip bir gülümsemeyle.

"Az önce gidiyordu," diyorum, sesimdeki panikle irkiliyorum.

Acker'ın iğrenç gözleri hâlâ yatakta uzanmakta olan bana kaydı. Hayatım boyunca uyuduğum en derin uykunun ardından gelen öpüşme gecesinden sonra bile yanaklarım yanıyor. Bu sadece onun gülümsemesinin büyümesine hizmet ediyor.

"İğrenç." Mide bulandırıcı bir öğürme sesi çıkarırken dilini dışarı çıkarıyor. "Bir oda bulun."

Acker kız kardeşinin maskaralıkları karşısında çok daha az eğleniyor.

"İçeride duruyorsun

o."

Sandalyelerden birine çökerek kaşlarını kaldırıyor. "Daha iyi misin?"

"Babamızın nerede olduğunu biliyor olamazsınız,

Yapar mıydın?" diye soruyor, ayakkabılarını giymek için karşısındaki sandalyeye oturuyor. "Hiçbir fikrim yok," diyor.

"Döndüğümüzden beri onu görmedim.

Tanrılara şükürler olsun." Son satırı nefesinin altında söyledi.

Acker onun cevabından hoşlanmıyor ama yüzüne dikkatli bir gülümseme yerleştiriyor. "Bugün Jovie'ye iyi davran, olur mu?"

Beau gülümsüyor. "Onu kanatlarımın altına alacağım."

Her ne kadar bunu hafif bir tehdit olarak ifade etse de

Acker'ın gözlerindeki minnettarlık onu başıyla selamlıyor. Ayağa kalkıp yatağa doğru yürüyor ve ellerini bacaklarımın iki yanına dayayarak eğiliyor.

"Bugünü dinlenmek için ayırın. Sarayı keşfedin. Ye," diyor, karnımdan yükselen hırıltıya gülümseyerek. "Yarın sabah Eğitime başlamak için aşağı in." Yakınıma eğilip yumuşak dudaklarını dudaklarımın üzerine yerleştiriyor. "Seni elinde bir kılıçla görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu düşünceyle içten içe inliyorum ama yine de beni öpmesine izin veriyorum. "Bu bir ima mı?" Beau yüzünü tiksintiyle buruşturarak soruyor.

Gülerek Acker'ı bir elimle göğsüne bastırarak uzaklaştırıyorum.

"Cevabını beğenmeyeceğin sorular sorma Beau."

Beau yine gülüyor, belki bu sefer gerçekten gülüyor ve Acker kapıya doğru yürürken gülüyor. Kapı arkasından kapanana kadar gözleri onu bırakmıyor ve bana baktığında yüz ifadesindeki endişe beni şaşırtıyor.

Hemen gözlerini kırıştırıyor. "Bütün gün yatakta mı kalacağız?"

Bu olasılığı ne kadar sevsem de, midem onu beslemem için çılglık atıyor. Beau ben banyoyu kullanıp giyinirken bekliyor. Yumuşak pantolon ve ona uygun mavi bluz üzerime tam oturuyor. Ellerimi kumaşın üzerinde gezdirmekten kendimi alıkoyamadığımı fark ettim. Sert olana kıyasla, Alaha'nın basit kumaş kesimlerine alışmak zaman alacak. "Çocuklar."

Beau dışarı çıkarken kapımın önündeki muhafızları selamlıyor. "Günün geri kalanında izin al."

En sevmediğim ikisi ayrılmadan önce bana ters ters bakıyor.

Beau bana bakmadan önce onların koridorda geri çekilişini izliyor.

"Bu da neydi şimdi?"

"Emin değilim," diyorum dürüstçe. "Ama ondan hoşlanmıyorum." "Acker'a söylemelisin."

"Neden?"

"Bunlar onun adamları." Dönüyor ve bizi dün gece odama kadar eşlik edildiğim yönün tersine götürüyor. "Babamız sana bir susturucu takmak istedi ama Acker onu bunun yerine kendi saflarındaki iki adamın sana göz kulak olması konusunda ikna etti."

"Susturucu mu?"

Boynunun alt kısmına dokunuyor. "Büyünü köreltecek bir tasma. Saray dışında hediye taşıyan herkesin bir tane takması gerekiyor ama senin kontrol eksikliğinin naipleri endişelendiriyor. Uygun eğitim olmadan çok tehlikeli olduğunuzu düşünüyorlar."

Koridoru çevreleyen kapılardan birinden çıkan bir hizmetçinin yanından geçiyoruz. Donup kalıyor, yatak takımını göğsüne doğru çekiyor ve biz yanından geçerken bakışlarını bana dikeyliyor, sanki benden korktuğu için hareket etmekten çekiniyor. Hemen gözlerimi kaçırıyorum.

"Yapma bunu," diye azarlıyor Beau. "Sinme."

Mantiken bunu biliyorum ama birilerini rahatsız etme fikrinden nefret ediyorum.

Beau durdu, keskin gözleriyle beni olduğum yerde sabitledi. "Onların sana karşı olan endişeleri senin suçun değil ve bu senin sorunun da değil. Anladın mı?"

Güzelliğinin keskinliği karşısında bir an için afallıyorum, öğüdünün çelişmesine gülümsüyorum. "Aurama çok dikkat ediyorsun."

Gözlerini deviriyor ama adımlarımıza devam ederken sırtıttığını fark ediyorum. "Bugün çok gürültülü."

Ne demek istediğini açıklamama gerek yok, çünkü mutluluğumun nedeninin dün gece yatağında kimin yattığından kaynaklandığını bildiğim için içimden yayılan memnuniyeti pratik olarak hissedebiliyorum.

Beau yemek salonunda servis edilen kahvaltıyı atlayarak beni mutfağa götürüyor.

"Palavracılar ve gevezelerle dolu" diyor.

Mutfak çalışanlarında gözle görülür bir tedirginlik var ama Beau'nun varlığıyla gevşiyorlar. Belli ki onu iyi tanıyorlar ve o da Sculleries'den birinin büyüyen bebek yumruları hakkında sorular soruyor, bu da havadaki endişeyi daha da hafifletiyor. Bize yumurta ve sosis dolu tabaklar ve krep dedikleri şeker soslu kekler servis ediliyor. Ağzımdan bir inilti kaçıyor ve hepsi kızaran yanaklarımla alay ediyor.

"Bu yediğim en güzel şey" diyorum onlara.

Aşçı Henry, bir sonraki görevine geçmeden önce kasap tezgahına bir bez vuruyor. "Henüz gerçekten şaşırmadınız prenses. Sadece bekleyin."

Bana servis edilen porsiyonların sadece dörtte birini bitirebiliyorum ama tabaklarımı toplarken bunu kaba bulmuyorlar. Sonra Beau bana bir tur attırıyor. Kralın vardığımızda bizi karşıladığı yer olan devlet odasından başlıyoruz. Oradan, ortasında büyük bir avlu bulunan yuvarlatılmış bir kare gibi dört çeyreğe ayrılıyor. Öğrendiğime göre benim odam Batı yakasında.

Koridorlarda ilerlemeye devam ederken, sarayın büyük bir kısmının boş olduğunu keşfetmeye başlıyorum. Odalar tamamen mobilyalı ama boş duruyor. Alaha'nın yoğun nüfusuna kıyasla bu durum mide bulandırıcı; bir oda diğerinin üzerine konserve kutusundaki balıklar gibi yığılmış.

Beau, kralın en yakın danışmanlarını yıl boyunca sarayda tuttuğunu, ancak Kenta'nın lordlarının ve cemaatinin yalnızca ihtiyaç duyulduğunda belirli sürelerle kaldığını anlatıyor. Kral geleceğimi haber verdiğinde çoğu geldi, bu yüzden saray on yıllardır olmadığı kadar dolu. Mevcut kiracıların çoğunun iç koridorda toplandığını görüyoruz.

İzleyenlerin yanından geçerken kafalar dönüp bizi izliyor. Kıyaslandığımızda serseri gibi görünebiliriz. Gösterişli elbiseler ve ipekler giymiş kadınlar ve erkekler sanki bir parti için giyinmiş gibi görünüyorlar, kordonda gezinmek için değil. Yine de yürüyüşümü sürdürüyorum, bakışlarımı ileriye dikiyorum ve kendime Beau'nun sözlerini hatırlatıyorum.

Geçit, aşağıdaki avluda talim yapan askerleri izlemek için mükemmel bir manzara sunuyor. Metal çınlamaları ve askerlerin homurtuları açık saray duvarlarında yankılanıyor. Farklı istasyonlara yerleştirilmiş askerler, bizim Alaha'da yaptığımıza çok benzer kondisyon ve güçlendirme egzersizleri yapıyor.

Adamları tarıyorum ve Acker'ı avlunun ortasında bir dövüş müsabakasını izlerken gördüğümde duruyorum. Hallis'e doğru eğilmiş, maç hakkında yorum yapıyor, kollarını göğsünün genişliğinde kavuşturmuş. Teni kızarmış, öğle güneşinin altında terden parlıyor. Ağzımdaki fazla nemi yutuyorum.

Sanki yakınlarda olduğumu hissetmiş gibi gözlerini bana doğru çeviriyor, verandadan bizi izlediğimi görünce dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. Hallis, Acker'ın dikkatinin dağıldığını fark ediyor, gözleri bulunduğumuz yeri takip ediyor ve bizi fark ettiğinde o da sırtıyor.

Beau sıkıntıyla bir nefes çekiyor. "Erkekler çekilmez yaratıklar," diyerek onlara sırtını dönüyor. "Görmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Kütüphane."

En üst kata uzun bir yürüyüşle ulaşılır. Kapılar, gezginleri ve bilginleri içeri adım atmaya davet edercesine açık duruyor. Önce koku çarpıyor yüzüme, mürekkep, kâğıt ve yıpranmış deri saldırıyor. Kitaplar ve parşömenler kavisli duvarların rafları, gözleri yukarıdaki sivri tavana doğru çekiyor.

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyorum huşu içinde.

Bir kadın sesi dikkatimi tekrar bizim seviyemize çekiyor. "Kötü olanları da unutma." Gözlüklerinin altın rengi kenarlarının üzerinden sırtan kadın, mekânın ortasındaki dairesel masanın arkasından ayağa kalkıyor. "Herkes hep iyi tanrılar hakkında mırıldanıyor ama kötü olanlar çok daha ilginç."

Beau kendini masanın kenarına park ediyor, metal halat masanın ahşap tepesine çarpıyor. "Eğer peri masallarına inanıyorsanız."

"Ben bir kütüphaneciyim, hayatım. Tabii ki biliyorum."

Kucaklaşırlar, bırakmadan önce bir süre sarılırlar. "Anne," diyor Beau. "Jovie ile tanış, Maile'nin kayıp prensesi."

Anne... Yani Beau ve Acker tam kardeş değiller. "Jovie, lütfen annemle tanış, Greta."

Beau'nun annesi bana doğru yürüyor ve ellerime uzanıp kendi elleriyle sıkıyor. "Benim için büyük bir zevk," diyor alnını ellerimin arkasına dayayarak.

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve yol göstermesi için Beau'ya baktım, ama tek yaptığı, annesinin selamına hiç şaşımamış bir şekilde omuz silkmek oldu.

"Ben de memnun oldum," diyebildim.

"Özür dilerim," diyor Greta, beni bırakıp gözlük çerçevelerini burnunun köprüsüne doğru iterek. "Çok fazla olabiliyorum. Bu yüzden beni kütüphanede tecrit ediyorlar."

Beau'nun sesi alaycı çıkıyor. "Nedeni bu değil." "Sus," diye tükürüyor Greta ağzının kenarından.

Gözlerim boğazının dibindeki kolyeye takılıyor, kaplumbağa kabuğu ve yukarıdaki pencerelerden içeri süzülen ışıktaki parlıyor. Kolyenin Mangi taşından yapılmış.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, gözleri ıslık ıslık.

"Aslında emin değilim." Gözlerim kitaplarla kaplı duvarlara geri dönüyor. "Kütüphaneler hakkında sadece bir şeyler okudum, hiç görmedim."

Bu Greta'yı dehşete düşürüyor. Kesinlikle, derinden dehşete düşürüyor.

"Sana etrafı gezdireyim," diyerek elimden tuttu ve beni arkasına çekti.

Beau aşırı hevesli annesine gülümsüyor. "Kişisel sınırlar konusunda pek iyi değildir."

Beau'nun yüzü aksini söylese de Greta, "Doğru değil," diye ısrar eder.

Greta bizi dolambaçlı duvarlar boyunca uzanan merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Her birkaç rafta bir, rafların içine yerleştirilmiş bir oturma alanı ya da masa var; sanki okuyucu kitapların sayfalarına gömülürken aynı zamanda kütüphaneye de dalmış gibi.

Küçük bir oturma alanının bulunduğu tepeye ulaştığımızda biraz nefes nefese kalmıştım. Haftalardır süren yolculuk dayanıklılığımı azalttı ve sabahları antrenman yapmanın cehennemin özel bir şekli olacağını şimdiden biliyorum.

"Peki," diyor Greta parmaklarını sallayarak. "Ne olacak? Gizemi mi tercih edersin? Dram mı? Belki biraz romantizm?" Parmaklarını oynatıyor Son öneriye kaşlarını çatıyor ama bahsedilen kategorilerin hiçbirini bulmayı umduğum şeyler değil. Ben temkinliyim ve Greta da tereddütlerimi hissetmiş olmalı ki daha da sakinleşiyor. "Erotik kitapları tezgâhın arkasında tutuyorum."

Beau annesine gözlerini deviriyor ama bu eğlenceli bir şey. Kadını çok sevdiği belli ve şimdi Beau'nun ısıltılı kişiliğini nereden aldığını görebiliyorum.

Gülerek başımı sallıyorum. "Belki başka zaman. Eşleşen bağlarla ilgili bilgi arıyorum."

Kaşlarını kaldıran Greta'nın bakışları meraklı ama açık. "Bende var."

Kulenin tüm uzunluğunu iniyoruz. Girişteki devasa ahşap kapıların yanındaki bir zinciri çekiştiriyor, kapılar kapanırken ayaklarımıza bir titreşim gönderiyor ve bazı kitapları raflarından düşürüyor. Bizi masasına götürürken onlara aldırış etmiyor ve bizi masanın ortasına götürüyor.

"Arşivleri burada tutuyoruz."

Nerede olduğunu sormak üzereydim, sadece yarım ciltli kitaplar görüyordum - ve gerçekten de resimli sırtlara bakılırsa masanın arkasında erotik kitaplar vardı - o sırada tezgahın altındaki gizli bir kolu çekti ve zemin kaydı. Ayaklarımı destekliyorum, aşağıdaki karanlığa kaymak istemiyorum.

Greta nefesinin altında mırıldanıyor. "Buralarda bir yerde." Sonra ışık merdiveni aydınlatmadan önce bir tik sesi duyulur.

Önce Greta iniyor, onu ben ve Beau takip ediyoruz. Ana kütüphanenin çok küçük bir parçası olan oda, bir üsttekinin küçük bir kopyası. Sınırları bir şekilde onu daha da ürkütücü hale getiriyor.

"Burası arşivlerin tutulduğu yer." Greta aradığı kitabı bulana kadar kitap sırtlarını inceliyor ve bana uzatıyor. "Çok eski, bu yüzden lütfen ona karşı nazik olun."

"Elbette," diyorum ona.

Parmaklarımı kabartmalı derinin üzerinde gezdiriyorum. *Eşleştirme ve Diğer Bağlar*. Ağır ve Alaha'daki ilkokul ders kitabımın iki katı büyüklüğünde.

"Alabilir miyim?" Masayı işaret ederek sordum.

"Normalde sorun etmezdim ama şu anda kendim bir şey üzerinde çalışıyorum. Bunlar benim çalışmalarım," diyor ve elini açık duran masanın üzerinde gezdiriyor.

mesajlar. "Kimseye söylemeyeceğinize söz verdiğiniz sürece istediğiniz her şeyi ödünç alabilirsiniz. Bu kitapların çoğu yasak." Bana komplocu bir tavırla göz kırpmıyor. "Ki bu benim en sevdiğim türdür."

Ona teşekkür ediyorum ve ışık kullananların tarihi hakkında bir şey bilip bilmediğini soruyorum. Soru sormuyor, sadece yakındaki bir rafta bir metin buluyor ve bana uzatıyor. Şimdilik iki kitapla yetiniyorum. "Bu beni bir süre meşgul eder."

Ana kütüphanede masalı bir oyuk bulan Beau, ben tahvillerle ilgili ağır bir kitaba dalarken onu meşgul edecek bir gizem buluyor. Günün büyük bir kısmını eşleşen tahviller hakkında bulabildiğim her türlü bilgiyi araştırarak geçiriyorum, ama pek bir şey yok.

Greta öğlen yemeği gönderdi. Birkaç kişi kütüphaneye geliyor ama hiçbirisi varlığımı fark ettikten sonra uzun süre kalmıyor. Neredeyse Eğer itme ve ışık kullanma yeteneğine sahip olsaydım. Buna neredeyse ikna oldum, ancak metinde her Varis'in yalnızca bir hediye aldığı belirtiliyor.

Ayrıca, eğer bir tane alacak kadar şanslılarsa, her birinin tek bir bono alacağını da belirtiyor. Ya da şanssız, hangi metni okuduğuma bağlı. Zaman içinde bilinmeyen yazarlar tarafından yazılmış keşif ve gözlemlerin bir derlemesi. Bazıları birbirlerine göbekten bağlı eşlerin hikayelerini anlatıyor, her biri diğeri olmadan var olamazken, diğerleri birbirlerini hor gören eşlerin yıkımından ve onlara yakın olanlara çektirdikleri zorluklardan bahsediyor. Savaşın önceki eşleşmelerin bir listesi var, hepsi ölmüş.

İç çekerek başımı kaldırıyorum ve kütüphanenin ilk katında altın sarısı saçlar dikkatimi çekiyor. Bu, Acker'ın dün gece yanında durduğu kız. Gün ışığında bir şekilde daha da güzelleşiyor. Elbisesinin kıvrıllığı ayak bileklerinin etrafında kan birikiyor gibi görünüyor. Mangi taşlarının yakası

Yer değiştirirken parlıyor, gözleri aşağıdan benimkilerle buluşuyor. Gülümsüyor ve ben bu nazik jest karşısında o kadar şaşıyorum ki karşılığında aynısını yapmam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Dikkatini çekmek için Beau'nun adını söyledim. "Hm?"

Çenemle işaret ediyorum. "Kim o?"

Beau parmaklıkların üzerinden bana bakıyor, gözlerinde tuhaf bir ifade var. "Bu Irina."

Cevaptan nefret edeceğimi zaten biliyorum ama yine de soruyorum. "Irina kim?"

"Strou'nun prensesi."

Kalp atışlarım kulaklarımı dolduruyor ve kalbimin kızardığını hissedebiliyorum.

etkilenmemek için savaşıyorum ama kanım damarlarımda kaynıyor. Bunu Beau'dan saklamanın bir yolu yok. Onun yetenekleriyle değil.

"Sana onun burada olduğunu söylemedi mi?" Başımı sallıyorum.

Küfür ediyor, sonra gözlerini deviriyor. "O bir aptal."

Beau'ya odama dönmek istediğimi söylemeden önce Irina'nın gitmesini bekliyorum. Şok ve adrenalın filtresiz bir öfkeye dönüşmeye başlıyor. Eski metni elime alıp merdivenlerden aşağı atmak istiyorum ama aklımı başıma toplayıp hissetmediğim bir sakinlikle kapatıyorum. Greta'ya bir kez daha teşekkür etmeyi başarıyorum ve kitabı birkaç gün içinde iade edeceğime söz veriyorum.

Acker'ı onunla öldürdükten sonra.

Odama dönüş yolu sessizdi. Eminim daha fazla kişiyi korkutmuşumdur. Her adımda bir öncekinden daha fazla noktalama işareti koyarak, sersemlemiş bir halde yürüyorum. Odama daldım, yapılmış yatağımın önünde durdum. Yerde kirli bıraktığım kıyafetler temizlendi. Şüphesiz ki Hizmetçiler temizlik yapmak için ben gidene kadar bekliyorlardı ama yatağımın ortasında duran paket beni durdurdu.

Bir açıklama için Beau'ya bakıyorum ama o sadece sırtıyor. Paketin üzerindeki sicim fiyongu çekip açıyorum ve Kai'nin ailesinin her yıl bana hediye ettiğiyle aynı olan bir eskiz defteri ve kara kalem ortaya çıkıyor. Üzerine iliştilmiş notu çeviriyorum, küçük bir el yazısıyla karalanmış sözcükler ciğerlerime hava geçiriyor.

Bana bir şey çiz. -Acker

Yatağın üzerine atıyorum ve banyo yapmak için banyoya giriyorum. Şu anda beni sakinleştirecek tek şey bu. Musluğu açıyorum ve küvetin dolmasını beklerken göğsümdeki sızıya rağmen nefes almaya odaklanıyorum. Ellerim parlıyor.

Beau kapı aralığına yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış. "Kıracağın tek kalp senin kalbin değil, biliyorsun değil mi?"

Ellerimi sıkıyorum ve biraz kararıyorlar. "Bana geleceği de tahmin ettiğini mi söylüyorsun?"

Gülümsüyor. "Annemin var."

BÖLÜM 47

Acker odama girdiğinde saat gecenin bir yarısı olmuştu ve öfkem intikam duygusuyla geri dönmüştü. Sade siyah giysiler giymiş, saçları temiz ve yüzünden uzakta. Burun halkası geri döndü ve onun ortaya çıkışıyla kalbimin küt küt atmasından nefret ediyorum. Sadece öfkemdeki alevleri daha da körüklemeye yarıyor.

Saçımın örgüsünü bir kravatla tamamlıyorum. "Beau beni bir yere götürmek istediğini söyledi."

Bana doğru ilerliyor, beni öpmek için eğilirken makyaj masasının aynasında gözleri benimkileri tutuyor. Ona yanağımı verdim ve bir anlık acı yüzünde kekelemeler oluşuyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, ben ayağa kalkarken gözleri beni takip ediyor.

Kendime hızla çarpan kalbimi sakinleştirmemi, duygularımın beni ele geçirmesine izin vermememi söylüyorum ama göğsümdeki yanma hissini görmezden gelmek neredeyse imkânsız. "Hayır," diyorum, bakışlarıyla yüz yüze geliyorum.

Kollarını kavuşturup sırtını gardıroba yaslıyor. "Pekâlâ. Bu sabahtan beri nelerin değiştiğini açıklamak ister misin?"

"İrina burada."

Başını eğip başını sallamadan önce yüzünde bir an için anlayış belirliyor. "Öyle."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Sana söylemeliydim, evet, ama dün akşam yemeğine kadar öğrenemedim. Ben yokken gelmiş."

"Bütün gece benim yatağımdaydın," diye belirttim.

Başını yana doğru eğiyor. "Bana zaten kızgındın.

Neden Irina'yı gündeme getirerek listeye ekleme yapayım ki?"

Yıldırım kolumdan elime doğru yanıyor ve onu kafasına doğru savuruyorum. Güç dalgamı ıskalamak için tam zamanında eğildi ve gardırobun ahşap ön yüzünü yaktı, çarpmanın etkisiyle dumanlar yükseldi. Acker bakışlarını üzerime diktiğinde şok öfkeye dönüşüyor. Memnuniyet damarlarımı dolduruyor.

Bütün gün savaştığım öfkenin bir parçasını hissediyorum. Gücümün avucuma yerleşmesine izin veriyorum, başka bir atışa hazırlanıyorum, elim sarı bir parıltıyla tutuşuyor.

"Jovie," diye uyarıyor.

Onu görmezden gelerek, sıcak ışık topunu tekrar ona doğru fırlatıyorum. Kıl payı ıskalıyor ama Acker'ın kontrolünü kırıyor ve gözleri sert ve öfkeli bir şekilde bana doğru fırlıyor. Beni boynumdan yakalıyor ve hava kaynağımı kesmesini engellemek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Bu, onun benden ne kadar güçlü ve ölümcül olduğunu hatırlatıyor.

"Sihrini üzerimde tekrar kullanırsan, bunu aynısını yapman için bir davet olarak kabul ederim."

Bileğini tutuşum hâlâ içimde yanan büyü yüzünden kavruluyor. "Beni öldüremezsin. Kan yemini ettin."

Beni yatağın kenarına doğru geri geri götürürken gülümsemesi kuru. Çerçevenin ayağını süsleyen altın telkari kopup ayak bileklerimi sarıyor ve yatakta kıcımın üzerine düşmeme neden oluyor. Kolaylıkla çıkarıyor onun kolunu kavlıyor ve benimkini yorgana tutturuyor, bileklerimi telkari sarmaşıkla dizlerime bağlıyor.

Göğsüm dar nefeslerle yükselip alçalıyor. Kapalı yumruklarını kalçalarımın iki yanına dayayarak, yaptığı işi incelemek için yeterince geriye eğiliyor, gözleri bağlanmış bedenimi tarıyor. Boynum ve yanaklarım utançtan yanıyor. Bu ve inanmayı reddettiğim diğer şeyler.

Gözleri renkli tende oyalanıyor, bakışlarımla doğrudan buluştuğunda kirpikleri yukarı kalkıyor. Gözlerindeki sıcaklıktan şüphe etmek mümkün değil. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyor, dikkati kısa bir an için ağzıma kayarken çenesi titriyor. "Sana zarar vermeyeceğim." Bağlı bedenime bir bakış fırlattı. "Asla. Zorunluluktan ettiğim bir kan yemini yüzünden değil, ama çünkü istemiyorum."

Son birkaç kelime kalbimi boğazımın dibine gönderiyor. "Çöz beni," diyorum, sesim istediğimden daha zayıf çıkıyor.

"Hayır." Daha yakına eğiliyor, gözleri tekrar ağzıma kayıyor, nefesler aradaki boşlukta birleşiyor. "Sen makul olana kadar olmaz," diyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama elini boynuma koyarak beni durduruyor. Ağzıma erişebilmesi için başımı mükemmel bir açıyla eğiyor.

Konuşurken dudaklarım onunkilere değiyor. "Peki bunu kim belirliyor? Sen mi?" "Odada başka kimseyi göremiyorum." Bir

öpücükle alay ederek

açık ağzım benimkine karşı, dili alt dudağımda ıslak.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, duyu eksikliğinin beynimi bulandıran arzuyu körelteceğini umuyorum ama işe yaramıyor. Aksine, odağımı ağzının sıcaklığına, kendi dilimle buluştuğumda dilinin tadına, içine daldırdığında içimde titreşen iniltiye daraltıyor. Dün geceki öpüşme güzel ve ateşli olsa da, bunların hepsi bir araya geldiğinde bu seferki arzunun yanında sönük kalıyordu. Kendini tuttuğunu fark ediyorum. ağzımı kendi ağzıyla yiyor.

Açılışı yakalıyorum, dişlerimi aşağıya batırıyorum ve o tamamen geri çekilmeden önce dilinin ucunu ısıırıyorum. Geri çekildi. Bir parmağını diline dokundurarak parmağının ucundaki kanı inceliyor, gözlerini bana dikeyor.

"Oh, seni incittim mi?" Sesimden küçümseme damlıyor, gülümserken ses tonum kuru. "Bunu aşmalısın ki geceyi mahvetmeyelim."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra başını sallayarak arkasını dönüyor. Yere bakıp düşüncelere dalarken mizahsız bir kahkaha atıyor, belki de aslında ikiyüzlülüğünü kabul ediyordur.

Elini bağılı bileklerime ve ayak bileklerime doğru sallıyor. "Dersimi ilk seferinde almalıydım." Telkari bir yılan gibi çözülüyor, ahşap çerçeve boyunca kayıyor ve tekrar yerine oturuyor. "Dinle," diyor, başını kaldırdığında yüzü ciddiye. "Bir arkadaşımızın bizimle şehirde buluşması gerekiyor."

Öfkeden kuduruyorum ama... tavrındaki ani değişim beni tereddüde düşürüyor. Hayal kırıklığı hâlâ gözlerinin arkasında, ama yaptığı planlar her ne ise, konuşmayı masaya yatıracak kadar önemli, hayati. Dahası, şehre inme şansını geri çeviremem.

Yatağın kenarından kayıyorum ve Beau'nun bana getirdiğı pelerini gardıroptan alıyorum. Giysiye omuzlarıma atarak, "Bana borçlusun," diye uyarıyorum.

Etrafından dolaşıp kapıya doğru gitmeye çalışıyorum ama yoluma çıkıyor, durup beni ona bakmaya zorluyor.

"Ne olursa olsun, öğrenir öğrenmez sana söylemediğim için özür dilerim." Yutkunurken boğazı düğümleniyor, gardını düşürüyor gibi görünüyor.

Sonra birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra değer vermeye başladığım Acker'a bakıyorum, benim dengim olduğunu ya da geleceğimizin sonsuza dek iç içe geçeceğini bilmeden önce birlikte hiçbir şey yapmadan ama her şeyi yaparak sayısız saatler geçirdiğim adama. Arkadaşım dediğim adam önümde duruyor.

Hareketleri dikkatli ve yavaş; arkamdan uzanıp kapüşonu saçlarımla üzerinden çekerken, örgümü omzumun arkasına sıkıştırıyor. "Bunu düşünmemiştim

büyük bir olaydı."

"Nasıl yapamazsın?"

Beni sevimli bulmuş gibi ağzının kenarından bir gülümseme geçiyor. "Umursayacağını düşünmemiştim," diyor kıvrık parmağını çenemde gezdirerek. "Ama kıskançlık sana yakışıyor."

Renkli tenimin istediğimden daha fazlasını ele verdiğini biliyorum ama bundan kaçış yok. "Arkadaşınızı bekletmek istemeyiz."

Kapıya doğru ilerlerken gülümsemesi tüm gücüyle ortaya çıkıyor. Kapıyı açıyor, ben ona doğru yürürken gözleri bana kilitleniyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz."

Bu hararetli ima karşısında yüzüm kızarıyor, ağzımın kenarlarını çekiştirmek isteyen gülümsemeyle savaşıyorum. Ancak tüm bu düşünceler, kapımın sağında duran askerden geldiğini hissettiğim sivri bakışlarla çığlık atarak durdu.

Acker başını sallayarak onları onaylıyor ve gezinen gözlerini prensinin görüş alanından saklıyor. Koridorda ilerlemeye başladığımızda, kendimi bunu görmezden gelmeye ikna etmeye çalışıyorum ama Beau'nun Acker'a söylemem konusundaki ısrarı aklımın bir köşesinde.

"Sağdakinin bana bakış şeklinden hoşlanmıyorum," diyorum, sesim Düşük.

Acker yavaşlıyor, yüzündeki gülümsemeye rağmen gözleri keskinleşiyor.

"Öyle mi?" Yerinde dönerken bir yanıt beklemiyor. Söz konusu askere bakar. "Görevden alındın."

Bir anlık şok askerin çenesinin düşmesine neden olur, ancak haklı öfkenin yüz hatlarını kızartması uzun sürmez. Arkadaşı Yoldaşı, çapraz ateşe yakalanmak istemediği için gözlerini kaçırıyor.

Mırıldandığımız hakaret kulağıma çarptığında yürüyüşümüze devam etmek için dönüyoruz. "*Lanet olası velet.*"

Acker kıpırdamadan duruyor ve olacakları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Askere doğru yaklaşan Acker, "Tekrar et." diyor.

Adam öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor, Acker yaklaştıkça yüzü tüm rengini kaybediyor. Başını sallar. "Ben- ben üzgünüm-"

Asker özrünü bitiremeden Acker elini kaldırır ve askerin ağzından çıkan bir mermiyi yakalar. Asker ulur, elleri yüzündeki rahatsız edici deliğe gider ve parmaklarını içeri sokar. Acker dişi cilalı zemine düşürür, demir kapaklı ve kanlıdır.

"Üniformanızı ve silahlarınızı sabah ilk iş revire teslim edin." Sonra Acker kalan askere bakar ve "Biz dönmeden önce yerine geçecek birini bul. Akıllıca seçim yapmanızı öneririm."

Asker dehşete düşmüş bir hevesle başını sallar, yerini boşaltır ve koridorda aceleyle ilerler.

Acker'a kaşlarını kaldırıyorum ama konuşmuyorum. Saray sessiz. Yanından geçtiğimiz birkaç kişi hizmetçiler. Acker yanımdayken farklı tepki veriyorlar, daha az korkuyorlar, daha açıklar. Sanırım bir kız bana gülümsüyor bile.

Ön girişin basamaklarının ötesinde bir at arabası bekliyor. Sıradan ve siyah, tıpkı atlar gibi. Arabacı bizi başıyla selamlıyor, araca binmeme yardım etmek için elini uzatıyor ama Acker onu elinin tersiyle itip yerine beni bindiriyor.

"Demirciye, Harold," diyor. "Teşekkür ederim."

Adam ona küçük bir selam verir. "Benim için zevkti, majesteleri."

Arabanın içi şık, ahşap parlatılmış, koltuklar kadife gibi pürüzsüz. Acker'ın boyunu karşı koltuğa katlaması için yeterli alan var, bacaklarımı kendi bacaklarıyla destekliyor.

Arabacı atları ileri iterken "Sıkı dur prenses," diye bağılıyor ve bir sarsıntıyla yola koyuluyoruz.

Kapının yan tarafına oyulmuş bir kolu tutuyorum. "Sen etraftayken çok daha kibar oluyorlar," diyorum.

Acker alay ediyor, rahatlamak için banka yaslanıyor. "Koridordaki olayı çoktan unuttun mu?"

"Onun dışında," diye açıklıyorum. "Onun sorunu biraz fazla cesur olmasıydı."

"Bir teğmen bana cesur olmanın ve aptal olmanın aynı." Düşünceli bir şekilde başını öne eğiyor. "Ama sabah antrenmana gelmeni istememin bir başka nedeni de bu."

"Bizi birlikte görmek için mi?"

"Hayır," diyor, vücudu arabanın ürkek hareketleriyle sallanıyor. "Onlara senin kim olduğunu hatırlatmak için: Maile'nin kayıp prensesi. Bir ışık kullanıcısı olmak bunu değiştirmez."

"Halkın benim kim olduğumu neden önemsesin ki?"

"Nişanımız, bölgelerimiz arasındaki savaşı sona erdirmenin son ve nihai adımı olarak kabul edildi." O almak için karıştırmaya devam ediyor

küçük alanda rahat. "Barış vaadi olarak kutlandık."

"Ama bunların hepsi benim kaçırılmamla sona erdi," diyorum.

Başını sallıyor. "Annen giderek düşmanca davranmaya başladı, öyle ki meclis üyelerini seni kaçırmak için birlikte komplo kurmakla suçlamaya başladı. Babamın seni zindanda kilitli tuttuğunu söyledi." Kendi kendine gülümsüyor. Sözlerinde anneme karşı bir düşkünlük olduğu belli, bunca zaman sonra gözlerinde bir tür merak var. "Neredeyse ben de ikna oluyordum. Kendim görmek için gidip kontrol ettim."

"Konsil mi?"

"Beş bölgenin liderleri. Ülke genelinde bir anlaşmayı sürdürmek amacıyla yılda bir kez toplanırlar. Chryse ve annen dışında herkes. Osiris'i öldürdükten sonra Maile sınırını kapattı ve o zamandan beri kimse onu görmedi." Bakışlarımı tutuyor, gözleri arabanın karanlığında karanlık ve baştan çıkarıcı. "Senin dönüşün barış ve refah dönemini hatırlatıyor Jovie ve halkımın buna ihtiyacı var."

BÖLÜM 48

Arabadan iner inmez pas ve metal kokusu burnuma doluyor. Görünüşe göre şehrin ortasında'yız, arnavut kaldırımını sokağı kaplayan lamba direklerinin alçak ışığında parlıyor. Saat geç olmasına ve görünürde kimse olmamasına rağmen, Acker bana tuğla bir binanın sahanlığına kadar eşlik ederken yakınımda duruyor ve demir tokmağı ahşap kapıya çarpıyor. Saçaktan sarkan bir tabelada *BLACKSMITH* yazıyor.

Kapı açılır ve koyu renk saçlı, açık renk gözlü bir adam ortaya çıkar. Koyu teni yüz hatlarını daha da belirginleştiriyor. Boynundaki yaka donuk ışıktaki parlıyor.

Tüm dişleriyle gülümsüyor. Başını Acker'a doğru eğerek, "Prensi selamlayın," diyor.

Acker onu omzundan iter. "Siktir git, seni piç kurusu, bırak da içeri."

Adam gülerek kapıyı sonuna kadar açar ve Acker'ı içeri çeker. kucaklamak. "Yemek fırından yeni çıktı," diyor, gözleri meraklı ve benim üzerimde.

"Wells," diyor Acker, elimden tutarak. "Bu Jovie. Jovie, Wells."

Wells selamlamak için başını eğiyor. "Sizinle tanışmak bir zevk." Acker'ın sırtını sıvazlar. "Olivia sizi görecek için heyecanlı. İkinizi de," diye açıklıyor.

Acker beni kapıdan geçirip açık bir atölyeye götürüyor. Avlunun ortasında dev bir tuğla şömine yer alıyor ve toprak zemini, masaları ve silahları çeşitli aşamalarda is kaplıyor. Karşıda

Avluda ikinci bir girişe geliyoruz ve Acker bana ayakkabılarımı çıkarmamı söylüyor. Wells'i takip ediyorum ve ayakkabılarımı onunkilerin yanına, kapının yanına koyuyorum. "Yerlere pislik bulaştırırsam karım derimi yüzer."

Başka birinin evine çıplak ayakla girmek garip. Samimi hissettiriyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Küçük girişin taş zemini

mat ama mükemmel bir şekilde temizlenmiş. Kapüşonumu geriye kaydırıp merdivenlere ve pirinç avizeye bakıyorum. Yemek ve baharat kokuları havayı dolduruyor.

"Geldiler," diye bağıyor Wells içeri girdiğinde ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Acker elini benimkinde kilitli tutuyor ve beni çekiştirerek ileriye doğru yönlendiriyor.

Köşeyi dönüyoruz ve bir yemek alanına çıkıyoruz. Bir masa toplam on iki yer ayarıyla alanı dolduruyor ve uzak duvara karşı bir pencere mutfağı ve arkasındaki küçük, sarışın kadını görüyor.

Bizi görünce bir çılgılık atıyor, elindeki eldivenleri silkeleyip ortadan kayboluyor, ancak mutfak girişinin diğer tarafında yeniden ortaya çıkıyor.

"Neyi sevdiğinden emin değildim, o yüzden biraz her şey."

Acker ona sarılmak için beni bırakmak zorunda kaldı. "Balık olmadığı sürece."

Olivia bana bakınca gülümsemeden önce ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Ne olursa olsun seveceğime eminim."

"Endişelenme," diyor, elleri sıkı yumruklar halinde. "Bu evde incinmiş duygular yoktur."

Beni bombardımana tutmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum, ama onun acısına son vermek istiyorum, bu yüzden sarılmaya başladı. Benden birkaç santim daha kısa ve uzanabilmesi için kambur durmam gerekiyor ama kollarımı dar omuzlarına doladığımda neredeyse titriyor.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diyor beni sıkarak.

Omzunun üzerinden Acker'a bakıyorum, rahatsızlığıma gülmekten başka bir şey yapmıyor.

Wells onu beline doladığı bir kolla çekerek beni kurtarıyor. "Liv, bebeğim, mutfakta yardıma ihtiyacın var mı?"

"Oh, bu harika olur."

Wells, Acker ile bilmiş bir bakış paylaşıyor ve sonra bana göz kırpmıyor. karısını diğer odaya kadar takip eder. Kısık sesleri açık pencereden dışarı taşar.

"...onu bunaltmamak için."

"*Bana* sarıldı."

Acker gülümsüyor ve masanın sonunda benim için bir sandalye çekiyor. Oturduğumda kulağıma "Sana alışacak," diye fısıldıyor.

Sadece omuzlarından yukarısı görünen kadın, her şeyi hazırlarken mutfakta dolaşıyor ve kocasına hangi yemeklerin önce servis edilmesi gerektiği konusunda talimat veriyor.

"Ondan hoşlanıyorum," diyorum, yanıma otururken Acker'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "İyi biri." Ki bu da diğerlerinin çoğu için söyleyebileceğimden daha fazla.

Karaya çıktığımdan beri karşılaştığım insanlar.

"Tamam," diyor Wells, tabakları masanın ortasındaki servis tabaklarına yerleştirirken. "Kızarmış ördek ve lahana, sarımsaklı patates ve yeşil fasulyemiz var."

Olivia iki şişe şarap uzatıyor. "Ve seçiminiz kırmızı veya beyaz."

Acker ayağa kalkar ve şişeleri onun elinden alır. "Sen her zaman Beni şımart Liv. Teşekkür ederim."

Kendine bir bardak kırmızı şarap dolduruyor, sonra benim bardağımı da dolduruyor. İçeceği elime alıp bir yudum alıyorum, berbat olduğunu ve yutmamın mümkün olmadığını çok geç fark ediyorum. Etrafımda beni bekleyenlere bakıyorum.

ve sıvıyı bardağa geri bırakıyorlar. Hepsi benim yüzümden gülüyor.

"Bu korkunç," diyorum çenemdeki sıvıyı silerek. "Belki de bal liköründen daha kötü."

"Hayır," diyor Wells, Acker'ın karşısında otururken. "Sen sadece bal likörüne alışkınsın. Aynı şey şarap için de geçerli. Bu sonradan edinilen bir tat."

Olivia başka bir bardak getiriyor ve beyaz şaraptan bir yudum daha dolduruyor. "İçkilerimin biraz daha temiz olmasını tercih ederim," diyerek yedek bardağı bana uzatıyor. "Bunu dene."

Oldukça muhafazakâr bir yudum aldıktan sonra mırıldanarak onaylıyorum. "Hâlâ harika değil ama daha iyi," diye kabul ediyorum.

Olivia dürüstlüğümler karşısında gülümsüyor. "Ben de pek içen biri değilim." "Çünkü içmeye başlamadan önce bir bardaktan fazlasını kaldıramıyorsun."

Wells, "Kıyafetlerinizi çıkarın." diyor.

Elinin tersiyle ona bir şaplak atıyor ve elini masaya doğru sallıyor. "Hadi yiyelim."

Porsiyonlarımın dağıtılmasını beklerken ağzım dumanı tüten yemekle sulanıyor. Acker tabağıma bir porsiyon ördek kesip koyuyor ve bunun ona karşı tutmaya çalıştığım hayal kırıklığını azalttığını inkar edemem.

Hepimiz yemeğimize gömülüyoruz, gümüş çatal bıçakların porselen tabaklarla buluşma sesi ortamı dolduruyor.

"Her şey çok lezzetli," diyorum fasulye dolu çatalımı tutarken. "Bu yeşillikler yetişiyor mu?"

Soruma gülümsüyor. "Genellikle. Neden?"

Onları ağzıma atıyorum ve başımı sallayarak tadına bakıyorum.

"Alaha'da taze meyve ve sebze bulmak zor," diye açıklıyorum. "Genellikle saklamak için kurutulurlar."

Olivia ve Wells'in Acker'a bakış attıkları garip bir an var ama sohbet Wells'in üzerinde çalıştığı komisyonlar ve Olivia'nın bitki bahçesi gibi başka konulara geçince hemen unutuluyor. Acker'ın Market'ten sonra beni bulmak için yola çıkmadan önceki seyahatlerini sordular. Sormak hiç aklıma gelmedi ama cevabı kısa oldu.

"Baharı Strou'da geçirdim."

Bu onların merakını gidermeye yetiyor ve daha ilginç bir konuya geçiyorlar: yaşadıkları alışılmadık derecede yüksek yaz fırtınaları. Etkileşimlerini, birbirleriyle olan rahatlıklarını izliyorum ve bu bana arkadaşlarımın rahatlığını özletiyor. Kai ya da lanet olası bir kuş olarak Messer yeterince hoş olurdu.

Konuşmak için sohbetin durulmasını bekliyorum. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Acker ve Wells durgun bir bakış paylaşıyor ama cevap veren Acker oluyor. "Wells eğitimden birlikte ayrıldığım beş kişiden biriydi."

Wells'e dönüp baktığımda anladım.

Acker'ın samimi cevabı karşısında biraz şaşırmış görünüyor ama bunu hoş bir sırıtişla örtbas etmekte de başarılı. "Onun hayatını kurtardım."

"Saçmalık," diye tersliyor Acker. "Ben senin hayatını kurtardım."

Farklı fikirleri üzerine ileri geri konuşuyorlar ve Olivia bana tartışmalarını özetleyen bir bakış fırlatıyor: *Erkekler*. Daha sonra Akşam yemeğinde tüm tabaklar toplandıktan sonra sohbetin odağı bana doğru kayar.

"Ee, Jovie," diyor Wells, bir kolunu karısının sandalyesinin arkasına atarak. "Saraya geldiğinden beri işler nasıl gidiyor?"

Şarap bardağının sapını parmaklıyorum. "Şey," diyorum, ayak bileğini dizinin üzerine rahatça koyarak eğilen Acker'a bakarak. "Bu... *farklı*, birçok şeyler karada."

Olivia, Wells'in yanına yaslanarak, "Bunun biraz kültür şoku olduğunu tahmin ediyorum," diyor.

Başımı eğiyorum. "Kibarca söylersek."

Acker, "Eve 'hoş geldin' demek yardımcı olmadı," diyor.

Wells küçümseyici bir el sallıyor. "Baban kışkırtıcıların her birinin peşine düştü. Konuştuğumuz gibi duvarda asılı duruyorlar, bu yüzden hayır diyenlerle daha fazla sorun yaşayacağınızı sanmıyorum."

Acker koltuğunda kıpırdanıyor, gözleri bana kayıyor. "Ne oldu?" Wells gerginliği hissederek soruyor.

"Babamla konuşana kadar bir şey söylemek istemedim ama onun Şu anda nerede olduğu bilinmiyor." Acker öne doğru eğilerek elindeki bardağı masaya bırakıyor ve başını çevirip bana bakıyor. Onlara tekrar bakmadan önce bakışlarında söylenmemiş bir şey var. "Jovie ve ben eşleşti."

Olivia'nın nefesi Wells'in lanetini bastırıyor, ancak sonraki saniyede ikisi de sandalyelerinden kalkıyor. Olivia'nın gözlerinden yaşlar akıyor ve Wells bakıyor...

Wells dehşete düşmüş görünüyor. Sevinçli ama korkmuş.

Olivia hışımla masanın etrafından dolanır ve kendini Acker'ın omuzlarına atar, gözyaşları yüzünden aşağı süzülür. "Sana söylemiştim."

Acker onun sırtında küçük, güven verici daireler çiziyor. "Biliyorum," diyor, sesi gergin. "Başından beri haklıydın."

"Ne konuda haklısın?" diye sordum.

Acker'ın kollarından kurtulur ve gözlerini siler. "Onun eşi olman hakkında."

Acker, "Çocukken bana anlatmıştı," diyor.

Sözlerimde tökezledim. "Beni çocukluğumdan beri tanıyor musun?"

"Evet, öyle," diyor biraz yumuşayarak. "Ailem eskiden soyluydu, bu yüzden ailen ziyarete geldiğinde birçok yazı birlikte geçirdik."

"Bu, doğaçlama bir akşam yemeği randevusu talebini açıklıyor," diyor Wells, nihayet her şeyin şokundan sonra kendine geliyor. Sandalyesine geri kayıyor, gözleri benimle Acker arasında gidip geliyor.

"Irina'yla olan nişanlılığımı iptal etmeden önce haberlerin yayılması riskini almak istemedim ama Jovie'nin yatağında geçirdiğim geceleri duyması an meselesi."

Acker'a kızgınlıkla bakıyorum, sıcaklığın tenimi renklendirmesine engel olamayacağımı zaten biliyorum.

Olivia sırtışını gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Mahkemeye ilgili özlemediğim tek şey bu."

"Ailenin eskiden soylu olduğunu mu söylemiştin?"

Gözleri kocasının kilere kayar. Wells ona elini uzatır ve kadın kocasının kucağına yürüyüp kalçasına oturur.

"Wells tüccar bir aileden geliyor, bu yüzden evliliğimiz hoş karşılanmadı. üzerine."

Wells, Acker'a bakar ve bakışlarında gözle görülür bir tedirginlik vardır. Acker çenesindeki gerginliği serbest bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor, koyu renk gözleri yukarıdan titreyen mumların yumuşak ışığında daha da büyüleyici.

"Olivia uyanmasaydı Wells'in mirastan yoksunluğu göz ardı edilebilirdi. Varisler ve halktan kişiler arasındaki çiftleşme kraliyet sarayındaki çoğu kişi için küfür olarak kabul edilir."

Başımı salladım. "Bu çok saçma."

"Öyle," diye katılıyor Acker. "Babamın konseyiyle birlikte üstün yetenekliler ve yeteneksizler arasındaki evliliklerin daha fazla kabul görmesi için çalışıyorum."

"Senin için nasıl gidiyor?" Olivia kuru bir ses tonuyla sorar. Acker'ın sessizliği yeterli bir cevaptır.

"Her neyse, işte buradayız, mutlu ve evliyiz. bağnazlar," diyor Wells ve Olivia'nın yanağını bir güzel öpüyor. "Tabiat Ana bizi eşleştirirken ne yaptığını biliyordu."

Ben başlıyorum. "Eşleştiniz mi?"

Olivia sanki bunu ilk kez açıklıyormuş gibi gülümsüyor. "Öyleyiz."

Acker'a doğru bakarken, yatağımın altına sakladığım kitabı ortaya çıkarmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. "Bağların sadece varisler arasında olduğunu sanıyordum."

"Öğretilen şey bu," diyor Wells. "Liv ve benim aramızdaki bağı gizli tutmamızın nedeni de bu. Bunu Acker ve Hallis dışında kimse bilmiyor ve sanırım şimdi de sen."

Bunun anlamı açık: Bu sırrı benim de saklamam gerekiyor.

Acker, "Görüşlerinizi paylaşabileceğinizi umuyordum," diyor. "Eşleşen tahviller hakkında bilmediğimiz çok şey var."

Olivia ve Wells bakışıyorlar ve bunun kelimeler olmadan yapılan bir konuşma olduğuna eminim. Gözlerinde, tanıklık ederek mahremiyetlerini ihlal ettiğimi hissettiren bilmiş, alaycı bir parıltı var. Acker'a bakıyorum, onun da benim kadar rahatsız olduğunu düşünüyorum ama o bana bakıyor, konuşmanın farkında değiliz.

"Peki," diyor Olivia, bir kez daha kendi koltuğuna geçerek. "Bağın hangi aşamasındasın?"

Acker ve ben bu soru karşısında aynı derecede afalladık.

"Mata en azından ikinizin de bunun farkına vardığınız bir noktaya geldiniz, değil mi?"

Başımı salladım.

"Evet," diye sesleniyor Acker.

"Tamam, yani her zaman bağı diğerinden önce kabul eden biri olacaktır."

İkimizin de konuşmasına gerek yok çünkü cevap ikimizin arasındaki boşlukta yazılı. Fiziksel ve duygusal olarak açık bir kopukluk var. Olivia ve Wells geldiğimizden beri bunu görüyorlardı ama Acker'ın kayıtsız açıklamasıyla daha da belirginleşti.

"Bizim durumumuzda," diyor Olivia, kocasının kalçasına nazık bir el koyarak. "Wells aylarca bu bağı kabul etmeyi reddetti. Bu gerçekten de inatılığın bir örneğiydi."

"Ben aptal, ergen bir ocuktum Liv. Hayatımızın bir döneminde beni affetmek zorunda kalacaksın," diyor.

Acker, "Onun savunmasına göre," diyor, "sen oldukça korkuntun."

Olivia bu suçlama karşısında öfkeleniyor, gözleri bana kayıyor.

"Benimle ilgili sana korkutucu gelen bir şey var mı?"

Gölümsüyorum çünkü cevabım hayır olsa da aynı zamanda evet. Ama belli ki onun tarafını tutacağım. "Hiç de değil."

Olivia onlara "*Gördün mü?*" der gibi bakıyor.

"Herkes senin özgüveninle doğmadı Liv," diyor Acker. "Genç Wells'i biraz rahat bırakmalısın. Bir keresinde ayakkabılarını nasıl bağlayacağını unuttuğunu görmüştüm."

Wells, Acker'ı işaret ediyor. "Akşamdan kalmaydım ve bunu biliyorsun."

Acker savunmak için ellerini kaldırır. "Sadece söylüyorum, ben hiç böyle bir sorun yaşamadım."

"Her neyse," diyor Olivia, herkesi tekrar rayına oturtarak. "Tek taraflı bir kabul, bağ sizi birlikte olmaya zorlayacaktır."

"Rüyalar gibi," diyorum.

Wells, "Demek başındasın," diyor. "Başlangıç mı?" Acker soruyor.

"Rüyalar sadece başlangıçtır," diyor. "Sanki bağlar, rüyaların hayırını cevap olarak kabul etme. Rüyalar eninde sonunda seni içine hapsedecek ve

Sizi bir arada tutmaya çalışıyorlar, tabii eğer henüz denemedilerse."

Başımı sallıyorum. Göğsümde yeni bir his kök salmaya başlıyor - korku, fark ediyorum.

"Dikkatli olmazsan yapacaklar. Sizi uyandırmak imkansızdır ve vücudunuzu savunmasız bırakır. Uykusuz geçen üçüncü günde bilincim tamamen yerindeyken zihnim beni terk etti."

Acker, "Antrenmanın ortasında bir patates çuvalı gibi yere çakılın," diyor.

Wells sırtıyor ama bu sırtış uyarı dolu. "Bütün bir gün boyunca dönüş yolunu bulamadım."

"Aynı şey zihin sıçramalarında da olacak mı?" diye sordum.

Wells'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşır. "Zihin sıçramaları mı?"

Acker, "Bir tür kahin gibi kaynaşmayı kastediyor," diye açıklıyor. "O benim bakış açımdan görebiliyor ve bazen ben de onunkinden görebiliyorum."

Wells, "Bunun bir eşleştirme bağı olduğunu sanmıyorum" diyor.

Olivia bir omzunu kaldırır. "Söylemesi zor. Daha önce sadece bir kez karşılaştık ve onların deneyimi de pek çok açıdan benzerdi ama aynı zamanda farklıydı. Sanırım Wells ve benim genç olmamız bunda büyük rol oynadı."

Wells yüzünü buruşturarak, "Dürtü kontrolü yok," diyor.

Olivia gülümsüyor. "Ayrıca, ayrı yaşadığımız ve ailem arkadaşlığımızı onaylamadığı için birbirimizle sınırlı iletişimimiz vardı."

"Onlara hiç söylemedin mi?"

Gülümsemesi hüzne dönüşüyor. "Uyanmayacağımı anladıklarında beni evlatlıktan reddettiler."

Wells destek olmak için bir elini kadının sırtında gezdiriyor ama basmakalıp sözler söylemiyor.

"Özür dilerim," diyorum, kendimi yetersiz hissederek.

"Bu senin hatan değil," diyor. "Ayrıca, Acker sarayda kalışlarını mümkün olduğunca minimal düzeyde lezzetli hale getirdi."

Acker şarabına uzanır ve bir yudum alır. "Babam onların unvanlarını ellerinden aldığında daha mutlu olacağım."

Wells, "Seni kırmak istemem ama tahtta oturan sen olana kadar bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum," diyor.

Bu ima karşısında kaşlarımı kaldırıp tepkisini ölçmek için Acker'a bakıyorum ama o bu ihtimal karşısında pasif bir maske takıyor.

Olivia tatlıyı anons ederek huzursuzluk anını bozar ve mutfaktan çikolatalı keklerle döner. Wells pastayı keser ve servis eder.

dilimleyerek, mutlu çiftimiz Acker ve benim için bir kutlama pastası ilan ettim. Şakayla karışık söylendi ama benim tarafımdaki coşku eksikliği gözden kaçmıyor.

Yine de pasta lezzetli ve sohbet suda yaşamanın nasıl bir şey olduğu ve muhafızlar için eğitimin nasıl bir şey olduğu gibi daha kolay konulara kayıyor. Dinliyorlar ve kelimelerim tükendiğinde sorular soruyorlar.

Acker ayrılacağımızı duyurduğunda, "Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum. "Yemek, arkadaşlık, her şey inanılmaz."

"Seni ağırlamayı çok sevdik," diyor Olivia ve beni bir kez daha kucaklıyor. "Her zaman bekleriz." Beni kol mesafesinde tutuyor ve bu cümleyi tekrarlarlarken gözlerimin içine bakıyor. "Her zaman."

Başımı eğip selam veriyorum. "Teşekkür ederim."

Wells ayakkabılarına uzanarak, "Seni geçireyim," diyor.

Acker elini omzuna koyarak onu durdurur. "Kal. Yerleri temiz tut."

Döndüğümüzde Harold bizi arabada bekliyor. Saraya dönüş yolculuğumuz, tekerleklerin kaldırım taşlarına çarpması ve atın toynak sesleri dışında sessiz geçiyor. Acker uzak koltuğa yaslanmış, dirseğini pencereye dayamış, parmaklarının tersini ağzının kenarında gezdiriyor. Yüzü boş ama altındaki endişeyi görebiliyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Kıpırdamıyor, gözleri bana doğru kayarken ağırlaşıyor. "Bunu zaten istemiyorsun."

Kalbim küt küt atıyor. "Ben hiç-"

"Görmek zorunda değilsin. Ben görebiliyorum. Beau görebiliyor." Dirseğini bıraktı ve bana baktı. "Ve bunu kabul etmen için seni asla acele ettirmek istemedim, ama şimdi kabul etmezsen seni güvende tutamayacağım gerçeğiyle karşı karşıyayım."

Yaşadığı kargaşanın kabin içinde uğuldadığını hissedebiliyorum. "Senden hiçbir zaman baskı görmedim Acker ve bu benim için sandığından çok daha önemli. Ama... bana karşı dürüst olacak kadar güvenmeyen bir eşleşmeyi kabul edemem."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşur.

"Bağını, nişanını benden sakladın ve halkının bana nasıl tepki vereceğini bildiğin halde körü körüne gitmeme izin verdin. Sonra Irina'nın mahkemede olduğunu öğrendim." Gerçeği görmek istemediğim için pencereden dışarı bakma sırası bende.

"Şüphelerin olmasaydı bunları asla yapmazdın." dediğimde gözlerindeki ifade.

Şehir gölgeler içinde, yaratıklar dışında bomboş.

Terk edilmiş sokakların avantajını. Dizimde tüy kadar hafif bir dokunuş hissetmeden önce koltuğunda kaydığını duyuyorum. Aşağıya bakıp, elini dizime kaydırışını izliyorum.

Parmakları benimkilerle birleşene kadar ilerliyor ve elimi kendi elinin içine çekiyor. Başımı kaldırıyorum ve Acker'ın daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Şunu bil, Jovie: Konu sen olduğunda hiç şüphem yok. Olivia'yı duydun, benim için o kişinin sen olduğunu hep biliyordum. Bir süre seni kaybettiğimi düşünmüş olabilirim ama kimsenin senin yerini alamayacağını biliyordum." Dirseklerini dizlerine dayayarak ellerimi dudaklarına götürüyor ve onları orada tutarken gözlerini kapatıyor. "*Benden* şüphe etmene neden olduğum için özür dilerim," diyor, gözlerini bana dikerek.

Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyorum ve konuşmadan önce onu bastırmak için yutkunuyorum. "Benden bir şey saklamayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diyor, sesi kısık.

Bir sonraki nefes verişimde göğsüm neredeyse çöküyor ve onu öpmek için öne doğru eğiliyorum. Dudaklarımı tatlı, melodik bir çekişle karşılıyor, elleri öpücüğün tadını çıkarmak için yüzümü tutuyor. Her şeyi tüketiyor ve en iyi şekilde baş döndürüyor.

Arabanın önünden gelen gürültülü bir ses bizi ayırdı. "Geldik, majesteleri."

Acker dudaklarını yalıyor ve koltuğuna geri kayıyor, eli hâlâ kucağımda benimkiyle iç içe. "Teşekkür ederim, Harold."

Pencereye bakıyorum ve ilerideki sarayın kemerli kapılarını görüyorum. Daha önce olduğu gibi son sürat ilerlemediğimiz için her şeyi kavramak daha kolay oluyor ve sarayın duvarları boyunca asılı duran kafesleri daha net görebiliyorum. Hayvan sandığım şeylerin hayvan olmadığını fark ediyorum.

hiç hayvan yok.

Onlar insan.

BÖLÜM 49

Avlunun ortasında durmuş, Acker'ın tabur komutanıyla konuşmasını bitirmesini bekliyoruz. Birlikte gerildiğim bir grup asker şu anda avluya açılan kemerin altında toplanmış durumda.

saray avlusunda. Hallis bana deri kılıflı bir kılıç uzattı.

Başımı eğerek adamlara işaret ediyorum. "Ne yapıyorlar?" "Sabah kondisyonlarına başlıyorlar."

"Onlarla antrenman yapmıyor muyum?"

Hallis gözlerini kısarak bana bakıyor, bu sabah güneş tüm gücüyle parlıyor. "Acker kılıç ustalığını görmek istiyor ve eğer önce koşarsan bu halinle idman yapmana imkân yok."

Haksız da değil. Normal kilomun altındayım ve gücüm önemli ölçüde azaldı. Fia beni uyanışla iyileştirirken kaslarım hiçbir zaman tam olarak geri dönmedi ve sadece esneme hareketleri bile eklemlerimi biraz fazla gevşek ve ağırlı hissettiriyor.

Yine de kılıcı Hallis'e geri veriyorum. "Geri döneceğim," diyorum ona, sonra da koşmaya başlayan askerlere yetişmek için acele ediyorum.

Başlangıçtaki hızları acımasız ve ben grubun kuyruğundayım. Yol, arazinin iç duvarı boyunca uzanıyor. Askerlerden birkaçı İlk dönemeçte beni omuzlarının üzerinden bir an için görüyorlar ve beni geride bırakmak için topyekûn bir yarışa girdiklerine ikna oluyorum. Acımasız olduğunu düşündüğüm şey düpedüz acı verici hale geliyor.

Her nefes göğsümde bıçak gibi, her adım bir öncekinden daha sert. Ben geride kalıyorum, ama diğerleri de öyle. Bu koşuyu aylardır olmasa da haftalardır yaptıklarını ve benim kadar mücadele ettiklerini bilmek küçük bir teselli. Aurora ile yarışmak için harcadığım onca zaman Ergenlik şimdi çok önemsiz geliyor. Erkeklere karşı aynı sertlikte yarışıyor olmalıydık.

Hallis bize yetiştiğinde sarayın etrafındaki ilk turu tamamlamıştık. İkimiz yan yana koşuyoruz, onun beni açık ara geçmesine rağmen adımlarımız birbirine denk.

"Kim bunlar?" Üçüncü turumuzda saraya doğru bakarak soruyorum
Kapıl ar. İki kadın demir parmaklıkların önünde duruyor. Genç bir çocuk önünde duruyor

Elleri adamın omuzlarında. Adam ağlıyor. Hepsi ağlıyor ama onun gözyaşlarını kabullenmek en zoru.

Hallis, "Babası yeteneklerini açıklamadığı için duvara mahkum edildi," diyor. "Halka açık infaz yoluyla ölüme mahkum edildi."

Ağlayan adama bakarken dilimin ucuna iğrenme yerleşiyor, elleri kafesinin parmaklıkları arasında ailesine uzanıyor. Bir daha asla kucaklayamayacağı ailesine.

"Bu çok zalimce," diyorum.

Hallis'in ağzı açık kalır. "Bu uygulamadan nefret ediyorum ama Kral Edmond bunun Varisleri sorumlu tuttuğunu düşünüyor ve etkinliğini inkâr etmek zor."

"Kimseye zarar vermediği sürece, insanların hediyelerini saklayıp saklamaması kralın neden umurunda olsun ki?"

"Dünyada iyi insanlar olduğu gibi kötü insanlar da vardır, ancak sihirli yeteneklere sahip kötü insanlar kontrol edilmediklerinde son derece tehlikelidirler."

"Aynı şey bu duvarların içindeki insanlar için de söylenemez mi?"

"Dürüst olmak gerekirse," diyor sesini alçaltarak, "kimsenin sihri hak ediyor. Eğer Doğa Ana gerçekse, onu bize verirken hepimizi sikmiştir."

Komutan koşuyu durdurmak için düdük çaldığında, kaç tur attığımızın sayısını unutmuştum. Komutan askerleri sıraya diziyor. Sonunda gözleri bana takılıyor ama tek kelime etmeden devam et.

Bize bir dizi güçlendirme egzersizi yapmamızı emrediyor ve ardından bir tane daha. Ve bir tane daha, ve daha fazlası. Sabah böyle devam ediyor. Görme yetim bulanıklaşmaya başlayana ve safra boğazımı kaplayana kadar sonsuzluk gibi geliyor.

"Su molası," diye bağırarak adamların su istasyonlarına dağılmasını sağlar.

Kıçım avlunun çakıl ve taşlarına çarpıyor ve bayılmamak için başımı dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. Ter burnumun kenarından aşağı damlıyor ve yere düşüyor.

Acker'ın sesi kalp atışlarımın kafamdaki zonklamasını delip geçiyor. "Çok hızlı ve çok zorluyorsun, Jovie."

Size fikrinizi sorduğumu hatırlamıyorum.

Bacağıma bir dürtme geliyor ve gözlerimi daha net görebilmek için açıp elime tutuşturduğu su tulumunu kabul ediyorum. Daha önce hiç bu kadar iyi su içtiğimi sanmıyorum.

"İki dakika," diye bağırır komutan.

Kaslarım kilitlenmeden önce bacaklarımı altıma almam gerekiyor.

"Jovie, hayır," diyor Acker, dirseğıme uzanarak.

Elinin erişemeyeceğı bir yerde sarsılarak duruyorum ve titreyen bacaklarımın üzerinde dik durma becerimden etkileniyorum. Acker bir uyarı olarak adımı haykırıyor ama onunla tartışarak harcayacak enerjim yok. Kendimi tekrar sıraya girmiş buluyorum, bu sefer ortada bir yere iniyorum.

"Üç dakikalık bir antrenman yapacağız," diyor komutan, gözleri bu kez biraz daha uzun süre üzerimde. "Eşleşmeleri ben seçeceğim."

Komutan bir hevesle çiftleri seçiyor ve beni görmezden geldiğinde kafamı çevirmiyor ya da geri çekilmiyorum. Eşleşmeleri gözlemliyorum, bazıları diğerlerinden daha eğlenceli. Aralarında yüzleşmekten çekineceğim birkaç kişi var ve ileride ringe çıkma ihtimalleri için isimlerini not ediyorum. Ancak ikinci antrenman seansından sonra nefes alış verişimi tekrar kontrol altına aldığımı hissediyorum. Bacaklarım hâlâ jöle gibi ve kollarım ölü gibi, ama en azından yeniden rahatça duyabiliyor ve görebiliyorum.

Seçilmeyeceğim bariz bir şekilde ortaya çıktığında son iki eşleşme kaldı. Hallis ve Acker'a bakıyorum.

Avlunun ortasına oyulmuş çemberin kenarlarında. Yaralı gururum, eğitimin sonunda hiç şansım olmadığı halde ayakta kaldığımda onlarla alay etmeme neden oluyor.

Komutan taburu gönderirken bana bakma zahmetine bile katlanmıyor. Avluda yürürken öfkeliyim, Acker Hallis'in söylediğı bir şeye gülünce öfkem alevleniyor. Beni görünce hemen yatışıyor. Duruşunu genişletiyor, yaklaşmama hazırlanırken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Kılıcı belinden çekip alıyorum.

"Jovie," diye azarlıyor, öfke yüz hatlarını geriyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Beni elimde bir kılıçla görmek istediniz," diye ilan ediyorum, geriye doğru ringin ortasına doğru yürürken. "İşte buradayım. Tek ihtiyacım olan bir rakip."

Kalan askerler, prenslerine meydan okuyuşunun akıl almaz gösterisini izlemek için yavaşça ayrıldılar.

"Bu sabah kendini cezalandırdıktan sonra olmaz," diyor Acker, kıpırdamadan. "Belki birkaç gün sonra vücudun tekrar deneyecek kadar dinlenmiş olur."

Öfkelenerek açık avluya dönüyorum, verandada toplanan seyircilerin farkındayım. "Formsuz bir prensese karşı çıkmak isteyen var mı?" Şakayla karışık sordum. "Kimse var mı?"

Askerler birbirlerine bakıyor, bazıları sırtıyor, bazıları ise endişeli. Cesur bir asker öne çıkar ve başını Acker'a çevirir. I onu en usta kılıç ustalarından biri olarak tanır; adı Talon'dur. "Ben hazırım, majesteleri."

Acker pek memnun değil. "Hayır." Hallis'e doğru döner.

Elinde Hallis'in kılıcıyla geri döndüğünde ona hangi hakareti savuracağımı tartışıyordum.

"Dövüşmek mi istiyorsun?" diyerek ringe doğru yürüdü ve elindeki kılıcı savurarak hazır hale getirdi. "Peki."

Rahat duruşu ve sakin tavrı aşağılayıcı. Aşırı çalışan kaslarıma enerji vermek için ihtiyacım olan yakıtı veriyor. Göründüğüm kadar zayıf olmadığımı kanıtlamak için vücudum pes etmeden önce son bir kez daha.

Zaman kaybetmem. İlerliyorum, dönüyorum ve ilk vuruş olarak geriye doğru bir hamle yapıyorum. Acker kılıcını savunmak için havaya kaldırıyor ve kılıçlarımız metale karşı metalin gürültülü bir çınlamasıyla buluşuyor. Silahını iterek beni savurması çok kolay.

"Öyle mi?" diyor, onaylamayan tavrının arasından bir gülümseme beliriyor. "Pekâlâ."

Sonra kılıcını sağa doğru savurarak ilerliyor. Engellemek için hamle yapıyorum ama yanlış bir yönlendirme oluyor ve dengesizliğim yüzünden tökezliyorum. Tekrar ilerlemeden önce ayağımı toparlamama izin veriyor. Bu sefer yaklaşıma kadar bekliyorum ve onun ileri hamlesine kendiminkiyle karşılık veriyorum.

Bu maçtan galip ayrılmamın mümkün olmadığını biliyorum ama savaşımadan yenilmeyi reddediyorum. Kılıcım düşene ya da kollarım pes edene kadar zorlayacağım, hangisi önce gelirse.

Elimden geleni yapıyorum. Salla, blokla, vur, ıskala. Iskaladım.

Baya

n.

Baya

n.

Nefes nefese kaldım. Acker sanki bir çocuk oyunundan zevk alıyormuş gibi görünüyor. Başını bana doğru sallıyor, sözsüz bir şekilde beni azarlıyor. O daha uzun ve güçlü. Messer'la dövüşmek bana bir şey öğrettiyse, o da erkeklerin en zayıf oldukları anın kollarının erişebileceği mesafede olduğudur. Sola dönüp saldırıyorum, sonra savunmak için sola kayıyorum ve tekrar dönüp yaklaşıyorum. Tek çıkış yolunun benden geçtiği çemberin çizgisine gelene kadar saldırıyorum.

"Güzel, Jovie," diye övüyor. "Aynen böyle."

Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim, ama eminim yanaklarım Yorgunluğuma rağmen bir şekilde daha da kızarıyorum. Saldırmaya karar verdiğinde aramızda bir kol mesafesinden daha az mesafe vardı. Bu tam olarak beklediğim şeydi.

Vuruşuna karşı hamle yapıyorum ve ön kolunun arkasındaki kâğıt inceliğindeki kesikten sızan kanın görüntüsüyle ödüllendiriliyorum.

Acker bana hissedemediğim bir sıcaklıkla bakıyor çünkü her şeyim acıyor ve ölümün eşiğinde olabileceğimi düşünüyorum. Kılıcı ona geri vermek için kaldırırken kolum titriyor. En azından görmezden gelecek kadar akıllı var.

"Banyo suyunu soğutmak için bir elemental bul," diyor verandanın altında duran bir hizmetkâra. Sonra arkasını dönmeden önce bana son bir kez bakıyor.

Hallis'in fısıltıyla söylediği sözleri duyuyorum. "Yemin yüzünden mi yoksa kendini tuttuğun için mi?"

Acker'ın cevabını duyamayacağım kadar uzakta yürüyorlar ama umurumda değil. Hayatta kalmak benim için yeterli. En azından bugün için.

BÖLÜM 50

Şimdiye kadar yaptığım en sevmediğim banyo. Sadece serin değil, aynı zamanda

Donuyorum. Beau beni içeri soktuğunda daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklıkta olduğundan eminim. Bocalamadan önce dayanabildiğim beş dakika boyunca vücudum sarsılıyor ve masada bekleyen yemek için minnettar oluyorum.

Beau yatağıma uzanmış, üzüm atıştırıyor ve başka bir kitabı karıştırıyor. "Bu sabah kalenin etrafında yaptığın gezinti buradaki sohbetin ana konusu," diyor.

Masa sandalyesini çekip içine oturuyorum. "Bu hayatta pek çok pişmanlığım var ve söylemeliyim ki o turları koşturmak bunların başında geliyor."

"Henüz karar vermeyin. Komutan ve adamları üzerinde gerçekten iyi bir izlenim bıraktı."

Hmm.

Kızarmış tavuk ve bezelye tabağı tüm dikkatimi çekiyor. Mutfak aletlerini bir kenara bırakıp tavuk göğsünü parmaklarımla parçalıyorum, mükemmel tatlar ve baharatlar karşısında zevkle iç çekiyorum.

"Hatırlat da Henry'yi bir dahaki görüşümde öpeyim."

Beau gülerek yüzüstü döner ve çenesini ellerinin arasına alır.

"Komutan İmen babama senin savaşta adamlarının çoğundan daha başarılı olacağını söyledi."

Çiğnemenin ortasında duraksadım. "Baban döndü mü?"

"Öyle," diyor ayaklarını arkasına vurarak. "Bu öğleden sonra danışmanlarından oluşan bir konseyi toplantıya çağırdı."

"Kimse nerede olduğunu bilmiyor mu?" Ben soruyorum.

Kadın başını sallıyor. "Bunu yılda birkaç kez yapar, tek kelime etmeden ortadan kaybolur. Zamanını güney sahillerindeki kulübede kiralık kadınlarla geçirdiğine dair spekülasyonlar var elbette ama böyle bir zamanda böyle anlamsız bir seyahate çıkması garip olurdu."

"Böyle bir zamanda...?"

"Dönüşünüz. Roison'dan olası misilleme. Bir de Irina'nın ailesinin ittifaklarının durumu hakkında endişeyle sarayda olduğu gerçeği var." Bunlar onun için önemsizmiş gibi omuz silkiyor. "Ve annenin şimdiye kadar bir mesaj gönderdiğini biliyorum, bu yüzden onun nefesini ensesinde hissetmenin ek bir baskısı var."

Ellerimi peçeteye silerek, "Bu bana bir şey hatırlattı," diyorum. "Hançerimi aramam gerekiyor."

Gözlerimi kapatarak, önümdeki masanın üzerindeymiş gibi davranıyorum. Yosun saplarını kazmak gibi bir şey. Anlamlandırmak için çok konsantre oluyorum.

Zihnimde renkler ve şekiller, tutunacak somut bir şey arıyorum, ama bu bulma işi şimdiye kadarki en zoru, okyanus tabanında bulmaktan bile daha zor.

Sonra, sanki biri bir kapıyı açmış gibi, bir oda görüyorum. Ortasındaki tek bir yuvarlak masa dışında boş. Ona doğru yürürken temkinliyim, yüzeydeki siyah bıçağı fark ediyorum. Önünde duruyorum.

Bu bir tuzak. O kadar açık ki, bırakmayı düşündüm ama söz verdim.

Denemezsem annem ne düşünür? Nakil sırasında birinin hançere el koymuş olması ya da General Samasu'nun görüldüğü kadar sadık olmaması mümkün. Yine de, bu yapılmalı. Elimi çabuk tutmaya, hançeri kapıp ortadan kaybolmaya çalışıyorum ama bir el beni sıkıştırıyor.

Sesinde duygu ve heyecan ağır basıyor. "Jo."

Başımı kaldırıyorum ve beni kendi zihnimde köşeye sıkıştıran kadınla göz göze geliyorum. Kimliği hakkında hiçbir şüphe ya da soru yok çünkü yüzü benimki gibi ama daha güçlü. Yaş ve hayat yumuşak hatları yontmuş, yerine yenilenmiş bir güç getirmiş. Bakır rengi, benimkinden daha açık saçları bir omzunun üzerinden dalga dalga sarkıyor. Bana gülümsüyor, gözleri yaşlarla dolup taşıyor.

"Anne," diye mırıldanıyorum nefes verirken.

Sonra bedenime geri döndüm, hançer yumruğumda sıkıca kavranmıştı. Şok içinde Beau'ya baktım.

"Ne oldu?" diyor iri gözlerle doğrulup.

"I..." Duygularımın sesime sızmasını engellemek için başımı sallıyorum. "Annemi gördüm."

Beau öne eğildi, gözleri parlıyordu. "Bir şey söyledi mi?"

Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır," diyorum elimi artık tanıdık gelen silahın üzerinde gezdirerek. "Sadece benim adım. Sadece... Jo."

Beau'nun dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Taşmakla tehdit eden gözyaşlarıyla savaşıyorum.

Beau yataktan kalkıp beni kucaklıyor. "Eğer anneme benziyorsa, seni buradan nasıl kaçıracağını planlayıp duruyor," diyor.

Gülümsüyorum. "Buraya kendi isteğimle geldim, unuttun mu?"

"Oh, evet." Tavuğumdan bir ısırik aldı. "Hepsi aşk adına." Bana göz kırpmıyor ve boş pozisyonuna geri dönüyor.

Hançerimi masamın kenarına koyuyorum. Banyodan çıkarken hissettiğim yorgunluk annemi gördükten sonra çoktan gitmişti.

Hayatımın büyük bir kısmını beni isteyip istemediğini merak ederek geçirdim. I

Bana söylenenleri biliyordum ama içimde hep bir şüphe vardı ve beni terk edip etmediğini merak ediyordum. Onu görmek, var olmadığına kendimi inandırmak için çok uğraştığım bir yarayı iyileştirdi.

Yemeğimi bitiriyorum ve yatağımın altından kitabı alıyorum. Beau fark etmemiş gibi davranıyor ve günümüzün geri kalanını okuyarak geçiriyoruz, ben masada karmakarışık metinleri incelerken, Beau yataktan minderli sandalyelerden birine geçip tekrar geri dönüyor. Asla tam olarak yerleşmiyor.

Görünüşe göre, bazıları doğuştan, diğerleri yaratılmış, fiziksel olduğu kadar zihinsel de olan pek çok türde bağ var. Savaşlar sırasında tek bir bedene dönüşme yeteneği bahsedilen iki Varis'in hikayesi var. İki kafa, dört kol ve bacak ve aynı anda etraflarındaki her şeyi görebilme yeteneği.

Bir de zihin bağları var. Bir kahinin armağanlarına benzer, tek farkı sadece iki kişi arasında bir birleşme olmasıdır. Ancak onlar hakkında daha az şey biliniyor.

Elemental bağlar. Cadılar tarafından yaratılan lanetli bağlar. Kan yeminlerinde olduğu gibi sözleşmeye dayalı bağlar.

Bir sonraki bağ, karşılaştığımda tüylerimi diken diken ediyor.

Kan bağı. Kan yeminine benzemekle birlikte, iki veya daha fazla kişiden kan alınmasını gerektirir ve tüm bağların en iğrenci olarak kabul edilir. Gerçeği ortaya çıkarmak için kullanılır, yalan söylerken bir başkasıyla kan yemini eden herkes ikisini de anında öldürür-

Yüksek sesle nefes alıyorum.

Beau gözlerini elindeki kitaptan ayırmıyor. "Ben de senin o kısma gelmeni bekliyordum," diyor kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Neden bana söylemedin?" Daha iyi bir soru- "Neden durmadın Bu mu?"

"Acker söz konusu olduğunda öğreneceğiniz bir şey varsa, o da bir şeyi kafasına koyduğunda onu hiçbir şeyin durduramayacağıdır." Kitabı kapatıyor ve sandalyesinde doğruluyor. "Ve sen sormadın."

Şaşkınlıkla metne bakıyorum. "Hallis'le senin kan yemini yüzünden kızgın olduğunuzu sanıyordum,..." ...neredeyse bizi öldürecekleri için değil.

"Yine," diyor ellerini havaya kaldırarak, bir elinde kitap, "hepimiz sadece Acker'ın iradesinin merhametine kalmış durumdayız."

Ayağa kalktım ve okurken adım atmaya başladım. Krallar ve kraliçeler için körü körüne sadakat talep etmek olağan bir şeydi. Emrindekilere kan yemini ettirirlerdi ve ne zaman efendilerinin yoldan saptığını hissetseler, onları kan bağı kurmaya zorlayarak sadakatlerini test ederlerdi... ve genellikle başarısız olurlardı.

Çok sık olarak sonunda güvenilmez olarak damgalandılar. Yasaklandılar. Kan bağı suçu işlerken yakalanan herkes duvara asılırdı. Ya da daha kötüsü, eğer yalan söylenirse, onların yerine aileleri duvara asılırdı.

"Bu kitap ne zaman yazıldı?" Beau'ya sordum.

"Bu anneme sorulacak bir soru," diyor. "Babam yüzyıllar önce tahta geçmeden bir süre önce."

Kitapta uzun vadeli etkilere dair herhangi bir gösterge aradım ama bulamadım. Kitabın tamamı, her türlü bağ hakkında bir uyarı gibi görünüyor ve onlardan gelen herhangi bir iyi niyetin vasiyetinden daha az.

Beau bize yemek bulmak için ayrılıyor ve ben başka bir banyo hazırlarken biraz panikliyorum. Bu seferki, daha önce yaptığımın tam tersi ve nefes vererek buharlı suya ve lavanta yağına giriyorum. Düşüncelerim yarışıyor ve her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi temizlemeye odaklanıyorum. Her şey çok fazlaymış gibi geliyor, ama parmaklarımızdan kan sızan elimi tutarken söylediği sabit sözler kafamda tekrarlanıyor.

Ve onu seviyorum.

O zamanlar bunun bir manipülasyon taktiğinden başka bir şey olmadığını, General Samasu'yu benimle güvende olduğuna ikna etmek ve beni Kenta'nın ellerine bırakmak için ek bir uyarı olduğunu düşünmüştüm.

Kelimeleri sanki Kenta'nın rengini belirtir gibi söylemişti.

Gökyüzü ya da en sevdiği kahvaltı tabağı, her zaman iddia ettiği gibi eşine olan aşkını itiraf etmek değil önemli olan.

Sadece basit bir "*onu seviyorum*".

Benden bir kahkaha kaçıyor, banyo duvarlarında yankılanan tam bir kahkaha kakofonisine dönüşmeden önce kontrol edemediğim bir neşe balonu. Bu

Önemli olmamalı, ama yanaklarımın kızarmasına ya da gerçeğin tadını çıkarırkenki baş döndürücü gülümsememe tanıklık edecek kimse olmadığı için mutluyum.

Acker beni
seviyor. *Acker*
beni seviyor.
Acker beni
seviyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Bir hizmetçi Acker'a bir bardak kehribar rengi sıvı uzatıyor. Ona teşekkür ediyor, bir yudum alıyor, bakışları bana takıldığında yüzü sakinleşiyor. Sonra donup kalıyor, vücudu hareketsizleşiyor, gözleri yüzümde durduğunda göğsündeki nefes kıpırdamıyor çıplak vücuduma doğru kaymadan önce.

Ondan başka kimsenin beni göremeyeceğini biliyorum ama yabancı erkeklerin yanında göğüslerimi örtme arzusuna karşı koyamıyorum, kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Su saçlarımdan tenime, vücuduma ve bacaklarıma süzülüyor, ta ki ayaklarımin altındaki yün halının liflerine kadar.

Gözlerini kırıştırıp başka tarafa bakıyor, dişlerini sıkarken çenesi titriyor.

Hizmetçiyi tekrar yanına çağırarak, "Lütfen Prenses Jovinnia'yı kontrol etmesi için birini gönderin," der.

Hizmetçi başını eğip panelli duvardaki gizli bir kapıdan çıkarak gözden kayboluyor ve beni yedi kişilik grubun arasına kapatıyor. Püsküllü sandalyelerin ve farklı alkollerin kristal sürahileriyle dolu alçak masaların bulunduğu bir oturma odasındayız.

Acker'ın sağında oturan adam "Herhangi bir hareket raporu aldık mı?" diye soruyor. Eğitimdeki komutan olduğunu fark ettim.

Acker başını sallıyor, ama hareketinde gözle görülür bir gerginlik var.

Tanımadığım bir adam masanın karşısında oturuyor. "İyi misin? Sanki biri köpeğinizi tekmelemiş gibi görünüyorsunuz."

Adamlar şakayla karışık gülerler ve Acker onların alayları karşısında gülümsemeyi başarır. Sınıra göndermeyi planladıkları birlikleri tartışmaya devam ederler ve Roison ile Kenta arasında tekrar anlaşmazlık çıkması durumunda taze kana ihtiyaç duyacaklarını belirtirler.

Acker bana şöyle bir baktı, sonra parmaklarını kıvrarak şöyle bir hareket yaptı ona gitmem gerektiğini gösteriyor. Masaya ya da üzerindeki bardaklara

arpmamaya dikkat ederek yüksek kenarlı sandalyelerin etrafından dolanıyorum. Bana bakmıyor.

Bacaklarının arasına girmem için dizlerini açıyor. Sonra dirseklerini sandalyenin kollarına dayıyor, içki elinde dengede, oturmam için bir davet.

Titriyorum, serin hava nemli tenimde daha da güçleniyor.

Kendimi onun kucağının sınırlarına katlamanın sonuçlarını tartışıyorum. Acker dışında kimsenin beni göremeyeceğini kendime ne kadar tekrarlısam tekrarlayayım, maruz kalma hissi dağılmıyor.

"Sence de öyle değil mi, Acker?"

"Evet," diyor, konuşmaya ayak uydururken sesi kısılıyor. "Bence bir kutlama yemeği iyi olur."

Bana bakmaya cesaret ediyor, gözleri benimkilerle buluştuğu o bir saniyede her şeyi anlatıyor.

Otur.

Bu bir emirdir. Yavaş ve ölçülü bir şekilde vücudumu kalçasının genişliği. Ben yerleşirken ne hareket ediyor ne de göz kırpmıyor. Ondan yayılan sıcaklığa tepki olarak tenimde tüylerim diken diken oluyor. Bir elimi arkasındaki sandalyenin sırtında dengeliyorum, bir ayağımı, sonra diğerini kaldırıp diğer tarafına sokarken malzemeye çok fazla baskı yapmamaya dikkat ediyorum. Dar bir yer ama sandalyenin yüksek duvarları beni rahatlatıyor. Mahremiyet yanılsaması veriyor.

Acker vücudunu koltukta daha aşağıya doğru ayarlayarak göğsünün ön tarafına yaslanmama ve başımı omzuna yaslamama neden oluyor. O İçkisinden bir yudum alıyor, sesi o kadar kısık ki odadaki konuşmalardan neredeyse onu duyamıyorum.

"Uyuyor musun?" diyor, gözleri etrafında sohbet eden adamlarda.

Yine kimsenin beni duymaması gerektiğini biliyorum ama fısıldayarak cevap veriyorum: "Bilmiyorum."

Hatırlayamıyorum. Banyodaydım, bu çok açık, ama uyuyacak kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum. Aksine, annemle kurduğum bağlantıdan ve Acker'ın duygularını fark etmemden sonra hâlâ sersemlemiştim.

"Sanırım uyanmış olabilirim."

Cevabımdan pek memnun olmamış gibi görünüyor. Bu sefer içtiğinde, sağlıklı bir şekilde yutuyor.

"Bana kızgınsın," diye belirttim.

Cevap vermiyor - veremiyor - ama gözlerindeki keskinlik, başını taş gibi çevirmesi yeterli bir cevap.

Parmaklarımı her zaman göğsünde taşıdığı hançer kayışının üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım bağ, teslim olmaya ne kadar yakın olduğumu hissedebildiği için," diyorum, gerçeği dilimle serbest bırakarak.

İçine çektiği nefes göğsüne dayadığım elime baskı yapıyor. Gülümsüyorum, soğuk dış görünüşüne rağmen tamamen etkilenmemiş olmasından memnunum.

"...mallar iyi... hiçbir fikirleri yok..."

Parmaklarımı gömleğinin yakasındaki açık düğmelerden geçirirken kelimeler bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor.

"Seni düşünüyordum." Yutkunmasını izliyorum, boynundaki nabız atışını fark ediyorum. "Ben banyo yaparken."

Nefesleri derinleşiyor, kıpırdamadan dururken kasları geriliyor. Beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilerek öne doğru eğiliyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Kendime dokunuyorum."

Kalçasındaki kaslar altımda geriliyor. "Zula yeterince dolu."

Etkilendim ama aynı zamanda sohbete bağlı kalma becerisinden de hoşnut değilim. Dudaklarımı boynundaki o gürleyen noktaya yerleştiriyorum, dilimin düz kısmıyla derinin tadına bakıyorum.

Sonra hareket eder. İçkisini vücuduna yaklaştırarak Dirseğini kalçalarımın arasına koyuyor. İçkisini inceliyormuş gibi yaparken beni ona, havaya doğru açıyor. Ama içeceğine bakmıyor. Bir nefes çekiyorum, sinirlerim ve beklentim damarlarımda dolaşıyordu.

"Babanla konuştun mu?"

Acker başını kaldırıp baktığında bardağı iç uyluğuma bastırıyor ve bacağımı gergin karnına doğru çekerek beni daha da açıyor. "Açmadım."

Parmak uçlarımı göğsünün sert düzlemine gömüyorum. İçkisiyle oynarken yüzünde bir sırıtma belirliyor, bardağı kalçamın iç kısmında gezdiriyor.

"Kendi zamanına göre yaşadığını biliyorsun," diyor ve odaya komplocu bir bakış gönderiyor. Bu bakış beni bir anda sıyrıp geçiyor. "Geldiğinde burada olacak."

Bardağı neredeyse açıkta kalan merkezimi öpene kadar sürüklüyor.

"Acker," diye uyarıyorum, boştaki elimi gömleğinin altından çekip çıkarıyorum.

Elimi onun elinin arasına koyarken yarattığı dalgalanma etkisini umursamadan

onu durdurmak için bacaklarım.

Beni dinlemiyor. Bunun yerine, parmaklarımı bardağın altına sıkıştırıyor ve sıkıca kalçalarımın tepesine bastırıyor. Bardak onun elinde olduğu için sıcak ve anında karnımın alt kısmında ateşli bir hissin tutuşmasına neden oluyor. Kaçmak için kucağında kıvranıyorum ama içkisini dökmeden ya da bir şeylerin ters gittiğini belli etmeden gidebileceğim hiçbir yer yok.

Bir kahkaha tufanı kopar ve Acker bunu kendi avantajına kullanır. "Nereye dokunuyorsun?" diye fısıldar.

Sonra bacaklarını daha da açıyor ve beni kucağının ortasına, ereksiyonunun tam uzunlukta ve sıcak bir şekilde popoma dayandığı yere gömüyor. Dudaklarımdan boğuk bir soluk çıkarken kalçalarını açıyor ve bastırıyor, bastırıyor, bastırıyor
Bacaklarımın arasındaki hassas sinir demetine karşı cam. Tutuşuna karşı koyarken nefesim göğsümde kekeliyor.

Odadaki herhangi biri için dalgın, kafasındaki düşüncelere dalmış gibi görünüyor ama gözleri parmaklarımızın iç içe geçtiği, bardağın ıslaklığımın arasında kaydığı boşluğa sabitlenmiş durumda.

Tek ipucu, saklayamadığı hızlı nefes alışları, burun deliklerinin genişlemesi. Diğer dirseğini bükerek şakağını yumruğuna dayıyor ve kolunun desteğiyle beni yerimde tutmak için üst sırtıma baskı uygulamakta etkili oluyor. Vücudumda yükselen nabızı ya da boğazımın derinliklerindeki uğultuyu durdurmak mümkün değil. Acımasız, parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdirirken

Elimizdeki bardağın bütünlüğünden korktuğum noktaya kadar basıncı dalgalandırıyor.

Dürüstlüğüm mü? Yerde darmadağınık yatıyorum, çünkü artık zevkle savaşıyorum. Onu kovalıyorum, kalçalarımı açıyorum, ona sürtünüyorum
sert uzunlukta. Diğer elimi bileğinin üzerine kapatıp, işi bitirmesini ve daha sert bastırmasını isteyerek beni bu ıstıraptan kurtarmasını istiyorum.

Daha sert.

Daha

fazla.

Neredesys

e...

Kral içeri giriyor, ben boşaldığımda herkesin dikkatini odanın öbür ucundan gelişine çekiyor, zapt edemediğim iniltinin Acker'ın boynunun kıvrımına gömülmesine izin veriyor. Kucağında dalgalanıyorum, mutluluğun son birkaç anını iliklerime kadar yaşıyorum.

Kendini tutmaktan dişleri kırılacak gibi oluyor, ama sonra hemen bardağı çıkar. Selamlamak için babasına uzatırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Gel otur," diyor.

Sonra akla hayale gelmeyecek bir şey yapıyor ve bardağı dudaklarına götürüyor, başını geriye yatırıp kalan sıvıyı yutarken dilini kenarına daldırıyor. Kendimi onun kalçasına yeniden konumlandırıyorum, koyu renk pantolonu ve uyarılmışlığımın herhangi bir kanıtını gizleme yeteneği için minnettarım. Oturuyor ve boş bardağı masanın üzerine koyarak kendi kanıtını gizliyor. Dudaklarını yalıyor, gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle kesişiyor.

Kral pelerinini çıkarır ve Acker'ın karşısındaki sandalyeye oturarak içki çeşitlerine bakar. "Hizmetçi nerede?"

Çağrılmış gibi, gizlenmiş kapıdan çıkıyor, Acker'a doğru yürürken başı öne eğik. "Bir sorun var gibi görünüyor," diyor sesi çekingen.

Acker'ın sesi aceleyle çıkar. "Ne oldu?"

"Prenses," diyor, gözlerini Acker'ın gözlerinden ayırmamaya çalışarak. "Beau seni getirmemi söyledi."

Acker'ın duyması gereken tek şey bu ve o ayağa kalktığı anda ben de ayaklarımın üzerine düşüyorum.

Kral öne doğru oturur. "Eminim Beau'nun üstesinden gelemeyeceği bir şey değildir," der, bakışlarını oğluna dikerek. "İş konuşmamız gerekiyor." Yanılmıyorsam gözleri hizmetkârın arkasında duran, açık sarı saçlı, çarpıcı yüz hatlarına sahip, şık giyimli bir adama kaydı.

Hizmetçi konuşuyor ama sesi hâlâ zor duyuluyor. "Sanırım bir sorun var," diyor, elleri önünde kıpırdanıyor. "Bu acil görünüyor."

Acker, "Beni daha sonra bilgilendirmen gerekecek," diyerek hizmetçinin etrafından dolaşp kapıya doğru yürüdü.

Acker odadan dışarı çıkarken kralın oğluna yaptığı çağrı cevapsız kalıyor. Hem kaçmak hem de hizmetçiyi bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu öğrenmek için peşinden koşuyorum.

Acker hızını artırıp mermer zeminde ayaklarını yere vurarak odama doğru koşarken insanlar oldukları yerde donup kalıyor.

"Yavaşla," diye arkasından bağıriyorum. "Eminim sorun yoktur."

Bana bir bakış bile atmıyor, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. "Wells seni tuzağa düşüreceğini söyledi."

Yoldan geçen bir hizmetçi Acker'a şaşkınlıkla bakar. "Affedersiniz, majesteleri?"

Koridordan aşağı dönerken onu görmezden geliyor. Çırlıçiplak peşinden koştuğum için kendimi müstehcen hissediyorum ama tek yapabildiğim onu odama kadar takip etmek. İçeri daldı.

Gözlerini boş alanda gezdiriyor. "Buraya,"
diye sesleniyor Beau.

Hiçbir şey beni önümdeki manzaraya hazırlayamazdı. Beau eğildi
Artık suyu boşalmış olan küvette, çenemin göğsümle buluşmasını engellemek
için elimle başımı belli bir açıyla destekliyorum. Gözlerim tamamen açık ve
odaklanmamış bir şekilde boşluğa bakıyorum. Acker küvete tırmanıyor,
elleriyle yüzümü destekliyor.

"Yaşıyor ama aurası-" Beau'nun sözleri bana bakarken kesildi.
Fiziksel bana değil, küvetin yanında duran şeye. "Woah."

Acker önce bana sonra Beau'ya bakıyor. "Ne görüyorsun?"

"Sanki..." Hayretle başını sallıyor. "Sanki şimdiye kadar hiç bütün bir
aura görmemiştim. Çok fazla renk var. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye
benzemiyor."

Bu Acker'ı yatıştırmaya yetmiyor, odağı tekrar fiziksel bedenime
dönüyor. Yanağımı tokatlıyor.

"Bunu ben yaptım," diyor. "Üzerine soğuk su döktüm, saçını çektim.
Hiçbir şey."

"Çok teşekkürler çocuklar." Bir havlu alıp etrafıma sarıyorum.

Beau'nun ağzı şok içinde açık kaldı. "Bu ne lan?"

Acker kız kardeşine "Çık dışarı," diye emrediyor.

Bacaklarımın iki yanında dizlerinin üzerine çökerken ona bakıyor.
"Eşleştiğinizi biliyorum ama bilinçsiz bir kadını bir erkeğin ellerine bırakmak
yanlış geliyor."

Acker tersledi. "O tam orada, Beau. Çık dışarı."

Beau bana bakıyor ve ben de ona en azından tutarlı bir katılımcı
olduğumu göstermek için havluyu sallıyorum.

Ayağa kalkarken "Tamam," diyor. "Bu işte bir payım olmadığını
iddia ediyorum." "İddia etseydin tuhaf olurdu."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, endişesi kaşlarının arasındaki
kırıışıklığı zorluyor.

Sonra aklıma geldi. "Bağ bizi birlikte istiyor," diye açıklıyorum. "Senin
yanında olduğum sürece beni burada tutacak."

Acker'ın yüzünde bir farkındalık belirir ve ayağa kalkarak küvetten
çıkıyor. "On beş dakika içinde geri geleceğim."

"Daha fazla zamana ihtiyacım olabilir," diyorum ona. "Şu anda kendimi
tatmin olmuş hissediyorum."

Ne ima ettiğimi anlıyor. Paylaştığımız fiziksel bağlantı bir tür çapa
oluşturdu. Başını eğerek selam verdi.

Bana veda etmiyor, bakışlarını kaçırıyor ve gitmek için etrafımda dolanırken gerginleşiyor.

Bir dakika sonra Beau kapı pervazına yaslanarak geri döner. "Çok kızgın."

İçimi çekerek küvetin kenarına oturuyorum, kendimi görünce irkiliyorum. Bu bir felaket.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

Saatler sürer.

Bedenime geri dönmeden saatler önce, gece yarısına yaklaşırken. Kendime bakmak rahatsız edici. Çırılçıplak. Teşhir edilmiş. Savunmasız.

Kendime geldiğimde hemen bir banyo daha yapıp giyiniyorum. Beau'yu yatakta uyuklarken buluyorum ve beni Acker'ın yaşam alanına götürmesi talimatıyla onu uyandırıyorum. Soru sormuyor ya da nedenini araştırmıyor. Ana koridorda yürüyoruz, bir büstün sergilendiği bir girişte duruyoruz. Şaşkınlıkla Beau'ya bakıyorum ama o parmaklarını heykelin burnuna sokup çekiyor. Arkasındaki duvar açılıyor.

"Her kalenin sırları vardır" diyor.

Kapıyı arkamızdan iterek kapatıyor ve ben karanlıkta ayaklarının sesine odaklanıyorum. Bu gizli bir geçit. Şato boyunca uzanıyor gibi görünüyor. Keskin bir dönüş yapıyoruz ve Beau durmadan önce bir süre yürüyoruz.

Nerede olduğumuzu nasıl bildiğini bilmiyorum ama taş duvara doğru bastırıyor. Sonra ana koridorlardan birindeyiz. Koridorun tam karşısında demirden yapılmış bir kapı var ve kime ait olduğunu söylemesine gerek yok.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama elini kaldırarak beni durdurdu. "Konuşma."

Sonra uzaklaşıyor ve sanırım öğürdüğünü duyuyorum. Ağır kapıya dönüp yumruğumu tokmağa doğru kaldırıyorum ama kendimi durduruyorum. Kolu test ediyorum, kilit açılınca şaşıyorum. Kapı bir oturma odasına açılıyor. Koyu renk panelli duvarlar içe doğru kıvrılıyor ve büyük bir hayvanın derisi yere yayılıyor.

Deri sandalyeleri ve satranç masasını geçtikten sonra bir kemerli geçit diğer odaya açılıyor. Yatak, silahlarla dolu bir duvara yaslanmıştı. Kılıçlar ve Her türden bıçaklar, çivili topuzlar, miğferler ve adını bilmediğim diğer aletler. Acker banyoya açılan kapıda duruyor, kollarını kavuşturmuş, beline bir havlu sarmış.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

"Bana neden kızgın olduğunu anlamıyorum," diyorum ona.

Başını eğiyor, fenerle aydınlatılmış odada gözleri donuk. "Sana kızgın değilim, Jovie. Duruma kızgınım."

"Tam olarak hangi durum? Çıplak görüldüğüm gerçeği mi yoksa görünmüş olmam mı? Buna ben karar verecek değilim."

Sesi hızlı ve sert çıkıyor. "Seni ilk kez görme fırsatımın elimden alındığı gerçeği," diyor.

Verdiği cevap göğsümde bir rahatlama hissi yaratıyor. "Fia beni iyileştirdiğinde beni gördün."

"Bu farklı. Senin hayatın için korkuyordum." Başını sallıyor. "Bu gece, gözümü başka tarafa çevirmek zorunda kaldım, maçımın önümde çırılçıplak durmasından etkilenmemiş gibi davrandım." Devam etmeden önce karşı koyduğu öfkeyi yatıştırmak için dişlerini sıkıyor. "Sana dokunamadım. Neredeyse bardağın kenarında tadına bakacaktım ama sana sahip olamadım."

Ona doğru yürürken kalbim onun için acıyor. Keskin gözlerle beni izliyor, kendini yerinde tutmak istercesine kapıyı kavıyor. Ayakta duruyorum. Ondan önce, ilk tanıştığımızda, her şeyi kapsayan ve ezici görüldüğünde olduğu gibi bakışlarını tutmaktan artık korkmuyorum. Şimdi fark ediyorum ki, bu duyguların içine dalmak istiyorum. Onu her yanımda istiyorum.

"Nefret etmedim," diye hatırlatıyorum ona.

O etkilenmedi. "Kontrolümü kaybettiğimi hissettim. Seni ittim-"

"Hayır, Acker." Bir adım öne çıktım, ona bakarken göğüslerimiz sadece birkaç santim açıldı. "Ben seni ittim, sen de beni ittin. Adil olan adildir."

"Bağ sizi zorladığında değil."

Yanımdaki eline uzanırken gülümsememi kontrol altında tutuyorum. Elini almama izin veriyor ve ben de avuç içini yukarı çeviriyorum. Elini boydan boya kesen yara izi benimkiyle eşleşiyor.

"Sanırım yıldızlarla yüzdüğümüz gece biliyordum," diyorum ona, gözlerini onunkilere çevirerek. "Bunu kanıtlamak için bir kan bağına ihtiyacın varsa, bunu yaparım."

Keskin bir nefes çekiyor, gözleri yeni bir öfkeyle alevleniyor. Tepki veremeyeceğim kadar hızlı hareket ederek ensemdeki saçlarımı sıkıca kavıyor. "Bunu asla kimseye teklif etme. Bana bile."

Ellerimi göğsüne dayadım. "Yaptın."

"Çünkü biliyorum," diyor, gözleri benimkilerin arasında geziniyor. "Her zaman biliyordum."

"Dinlemiyorsun." Başımı daha da geriye eğerek teklifimi netleştiriyorum. "Seni seviyorum."

Bir sonraki nefesi onu terk ediyor, ağzını benimkinin üzerine kapattığında göğsü çöküyor. Öfke ve hayal kırıklığı hala orada, sadece altında

Ağzının özlem dolu eziciliğinin yüzeyinde, dili her parçamı tatmaya hevesli. Beni kaldırıyor ve bizi yatağa doğru götürürken bacaklarımı beline doluyorum. Bir eliyle oturma odasının ötesindeki kapıya işaret ediyor. Kilidin metalik sesi yerine kayıyor. Beni yere yatırıp boynuma doğru hamle yapıyor ama emin ellerle onu itiyorum.

"Bekle."

Ayağa kalkarak karnıma doğru uzanıyorum ve gömleğimin yumuşak kumaşını başımın üzerinden çekerek sütyenimi de alıyorum. Başparmaklarımı pantolonumun bel bandına sokuyorum ama Acker beni durduruyor.

"Bırakın beni," diyor, dizlerinin üzerine çökerek.

Pantolonu bacaklarımdan aşağı sıyrıyor, külotumu almak için geri gelmeden önce her seferinde bir bacağımı çıkarmama yardım ediyor. Göbeğimin altında yavaşça ortaya çıkardığı deriye bir öpücük konduruyor. Sonra bir tane daha, daha aşağı, daha aşağı, ta ki sinir demetine ağzı açık bir öpücük kondurana kadar.

külot ayak bileklerime kadar düşüyor. Bedenim titrediğinde, beni sabit tutmak için kalçalarımı kavriyor.

"Acker," diye yalvarıyorum, ellerimi saçlarından geçirerek. "Lütfen."

Benimle alay etme. Beni bekletme. Sadece...lütfen.

Dilini merkezimden çekiyor ve neredeyse sadece bu görüntüden bile boşalacaktım, koyu renk gözleri önümde neşeyle parlıyordu.

"Sabır senin erdemini değil prenses," diyor ayağa kalkarak. Havlusunu çıkarıyor ama ben onu tam olarak takdir edemedim beni kaldırıp sırtüstü yatırıyor ve bir öpücüğe daha boğuyor. Bacaklarımı açıyorum ve o da boşluğa gömülüyor. Sert ve mükemmel bir sürtünme yaratarak ileri doğru itiyor ve ben nefesimi tutmak için ağzından ayrılıyorum.

Vücutuma bakıyor. "Kahretsin, harikası."

Beni çenemden kavradığı gibi kalçalarını itmeye devam ediyor ve dilini ağzıma sokmaya zorluyor. Sonra beni bırakıyor, elini boğazımda, göğsümden geçiriyor.

"Seni gördüğüm anda söylemek istediğim şey buydu," diyor ve bir avucunu önce göğüslerimden birinin, sonra diğerinin üzerinde gezdiriyor.

Cesaretle sırtımı kamburlaştırıyorum, ellerinin sert nasırları, parmak uçlarıyla izlerini sürerken tenimde ve meme uçlarımda en iyi hissi yaratıyor.

"Seni tam orada, hepsinin önünde doğurmak istedim, sonuçları ne olursa olsun."

Bir göğsümü ağzına aldığı anda inliyorum, amıma yaptığı gibi çökmekte olan bir öpücük veriyor, ancak bu sefer daha ısırtıcı, daha acil.

"Sanırım sana izin verirdim," diyorum ona, elini sıkıca tutarak Saç.

İtirafımdan dolayı inliyor ve sonra tekrar üzerimi örtüyor, ağzımı kapattı. Dilini emiyorum ve vücudunda bir sarsıntı başlıyor. Elini bacaklarımın arasına sokuyor, ıslaklığı hissediyor, yayıyor, orta parmağını daldırıyor. Nefesim kesildi.

Tamamen durdu. "Jovie."

Gözlerimi açtım, kapattığımı fark etmemiştim.

Bana yeni keşfedilmiş bir merakla bakıyor. "Hiç yapmadın mı?"

Yalan söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Başımı sallıyorum.

Nefesi titreyerek onu terk ediyor, eline bakarken göğsümde dalgalanıyor. "Bana durmamı söyle, duracağım."

"Eğer durursan, seni gerçekten öldürebilirim," diyorum.

Gülmüyor. "Sana izin vereceğim," diyor, gözleri benimkilerle buluşurken aynı zamanda içimde biraz daha derine itiyor. "Benden hayatımı isteseydin, altın tepside sunacağıma eminim."

Elinin kabzasını bana doğru bastırdığında sözlerine odaklanmam zorlaşıyor. Daha iyi çekebilmek için kalçalarımı eğiyorum. Parmaklarının itişiyi eş zamanlı olarak, bir tane daha sokmayı başarırken şimdi iki tane.

Adını söyleyerek dikkatini gözlerime çektim. "Öp beni."

O da öyle yapıyor. Ben altında kıvranan bir karmaşa olana kadar durmuyor.

Ona, omuzlarına, saçlarına ve göğsüne, bulabildiğim her yere yapışırken doruğa ulaşmak için çaresizim.

"Boşalmanı izlemek istiyorum," diyor, gözleri bir kez daha boyumda geziniyor. "Kucağımdayken seni göremedim."

Boynumu ve göğsümü kaplayan kızarıklık gözlemliyor. Yabancıların olduğu bir odada çıplak olmaktan daha açık bir his, ama en iyi şekilde, sanki ona her parçamı vermek istiyorum - en azından verebileceğim her parçamı

ayrıldım. Bir gelgit dalgası gibi çarpıyor ve elinin üzerinde parçalanıyorum, saçlarını tutuşum şüphesiz şiddetli. O ise hiç etkilenmiş gibi görünmüyor.

Elini kaldırıyor ve uyarılmamın kanıtlarına bakıyor, ağzıyla parmaklarımın tadına bakıyor.

Şok olamayacak kadar gevşemiş ve doymuş durumdayım, ama cinsel eylemin görüntüsünden hoşlandığımı inkar edemem. Onları çekip çıkarırken saf arzu ve hazdan başka bir şey yok. Elleri kalçalarımnda ıslanırken Beni konumlandır.

"Yavaş gideceğim," diyor, kendini açıklığımla aynı hizaya getirirken yutkunuyor. "Tekrar söylüyorum, sen dur dersin dururum."

Ağzını ağzıma götürüyorum ama içinde kaybolmama izin vermiyor.

"Ciddiyim, Jovie. Çok fazla gelirse söyle."

"Tamam," söz veriyorum.

Sonra içeri itiyor. İçimde bu kadar yer kaplaması beni nefessiz bırakıyor. Duraklıyor ve tuttuğu nefesi bırakıyor. Bana baktığında yüzündeki saçları itiyorum, teri teninde bir nem tabakası oluşturuyor.

Sonra beni öpüyor, sonuna kadar itiyor.

Alacak çok şey var. Gereğinden fazla. Muhtemelen çok fazla.

"Jovie, bana bak."

Gözümün kenarından kaçan su damlasına engel olamayarak bakışlarına karşılık veriyorum. Görüyor, gözleri yolunu izliyor ve başparmağıyla fırçalayarak uzaklaştırıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Keşke başka biriyle birlikte olsaydın da ilk birlikteliğimizin tadını çıkarabilseydin."

Başımı sallıyorum, kırık bir kahkaha beni terk ediyor. "Hayır değilsin." Yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Yok."

Tekrar ileri itmek için hafifçe geri çekiliyor, hafif bir tempoya başlıyor ve beni öpüyor. Zaman alıyor ama acı yeterince azalıyor ve arzusunun düşük nabzını toplamaya başlıyorum. Acker'ın nefesi ağırlaşıyor. Zevk artık onun hedefi değil, benim için mümkün olduğunca az kayıpla atlatmak için çabalıyor. Buna hem hayranım hem de nefret ediyorum.

İtişlerini karşılamak için kalçalarımı kaldırıyorum ve o duraksıyor. "Jovie," diye uyarıyor. "Yavaş ol."

Bundan daha çok nefret ediyorum.

Onu saçlarından çekip ağzını kendime doğru çekerek cezalandırıcı bir öpücük konduruyorum.

Hırlıyor, kızgınlıkla mı yoksa kabullenerek mi, bilmiyorum. Ben öpücüğünde boğulurken, itiş gücü daha da sertleşiyor, derinleşiyor. Her şeyi kuşatıyor, her şeyi tüketiyor ve kalçalarının her noktalanişında inliyorum.

Kendine hakim olamıyor. Daha önce hiç duymadığım bir ses Dudaklarından hırlama ve inleme arası bir şey çıkıyor, içimde hareketsiz dururken nabzı atıyor. Ağırılığının üzerimi örtmesine izin vermeden önce bir kez daha itiyor.

Şu ana kadar hayatımda gerçek huzuru yaşadığımdan emin değilim. Sonra, iki mıknatısın buluşması gibi, göğüslerimin altındaki bağ yerine oturuyor, aramızda kopmaz bir bağ geriliyor. Acker bana bakmak için ağırlığını artırıyor ve yanılmıyorsam gözlerinde cam gibi bir parlaklık var.

Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini bilerek onu öpüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

Rafları inceliyorum, ararken gözlerim kitapların üzerinde geziniyor. Greta'nın masasının altındaki gizli kütüphane karanlık, bu yüzden raftan rafa bir fener taşıyorum ve bu sabahki antrenmandan dolayı kollarımdaki yorgunluk beni yakalamaya başlıyor. Bununla birlikte, iyileşme Alaha'da olduğu kadar zorlu değil. Uyanıştan bir hediye, tanrılara şükürler olsun.

İlginç bulduğum bir kitabı alıp yerde biriktirdiğim küçük yığının içine yerleştiriyorum. *Ocaktaşları ve Tılsımlar*, *Kara Büyü* ve şimdi de *Silahlar*.

Arkamdan coşkulu bir ses geliyor. "Başardım!"

Bir çığlık atarak arkamı döndüm ve Acker'ı çalışma masasının üzerinde dururken buldum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Elimi çarpan kalbimin üzerine koyarak söylüyorum.

"İniş için biraz çalışmak gerekebilir," diyor masadan kalkıp ayaklarının üzerinde zıplayarak. "Ama kötü bir başlangıç değil." Beni öpmek için eğiliyor.

"Buraya nasıl geldiniz?" Feneri masanın üzerine koyarak söylüyorum.

"Bağ," diyor elini kalbinin üzerine koyarak. "Artık her iki taraf için de geçerli."

Onu göğsünden itiyorum. "Bunu neden yaptın? Neredesin sen?" "Sakin ol. Odamda yalnızım ve kontrol hâlâ bende. kendim." Gözlerini kırıştırıyor ve tekrar masanın üzerinde beliriyor. "Gördün mü?" Masadan sıçırıyor ve kendine engel olamıyormuş gibi beni tekrar öpüyor, sonra da çevremizi tarıyor. "Neredeyiz biz?"

"Oh, bilmiyor musun?"

Etrafına bakınıyor. "Hatırladığım kadarıyla yok. Duvarlardaki gizli geçidin bir parçası mı?"

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Eğer bilmiyorsan, sana söylemeyeceğim."

Alaycılığına sırtıyor, elleriyle beni yığınların arasına hapsediyor.

"Tahmin yürütebilirim ve bunun Greta ile ilgili olduğunu söyleyebilirim."

"Tatlı Greta'yı bu işe karıştırma," diyorum gömleğinin düğmelerini çekiştirerek.

"Bu kitaplar eski." Bir başlığın üzerindeki tozu siliyor ve yüksek sesle okuyor. "*Ejderhaları Avlamak*." Homurdanıyor. "Ne arıyorsun?"

"Hearthstone üzerine bir metin bulmaya geldim ama ilgimi çeken her şey olabilir." Gömleğinin üst düğmesini açıyorum.

Yaklaşıyor. "Bir şey buldun mu?"

Bir düğmeyi daha açıyorum. "Bu çok garip bir şey, ama *ilginç* biri *beni* buldu."

Kemerine uzanıp çözüyor, dudakları benimkileri sıyrıyor. "Sence Greta onun gizli kütüphanesini kirletmemize aldırır mı?"

Pantolonuna uzanıp paçasını açtığımda gülümsüyorum. "Her ihtimale karşı sessiz olmalıyız."

Bir kolunu belime dolayarak beni kaldırıyor ve raflara sabitliyor. "Bu senin sorunun."

Elimi iç çamaşırının içine soktuğumda keskin bir tıslamayla havayı içine çekiyor, sikini avucumun içine iterken gözleri kapanıyor.

"Ne diyordun?"

İlk ilişkimizden bu yana üç kez birlikte olduk ve her seferinde daha iyi olduğuna ikna oldum, bu da dahil. Kalçalarının her itişisi sessizlik yeminimi bozmak için bir görev gibi, beni yerimde tutmak için elini omzuma dolayarak niyetle içime giriyor. Diğerleri rafa dayanmış Başımın yanında.

İşe yarıyor.

Giyindikten sonra çenemi çimdikliyor, kısa nefesler alarak beni öpüyor. "Bir dahaki sefere bahse girelim, olur mu?"

Sonra ben kafasına fırlatmak için bir kitaba uzanmadan hemen önce ortadan kayboluyor, kahkahası duvarlarda yankılanıyor. Greta'nın bir zarafeti var.

Kitaplarımı tezgâha koyduğumda işlediğim suçlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. "Bildiğini biliyorum," diyorum, ona bakarken yanaklarım kıpkırmızı. "Ve bu bir daha olmayacak."

Burnundaki gözlüğü düzeltiyor ve gülümsüyor. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda konuşma," diyor ve önündeki kitabın sırtını onarmaya geri dönüyor. "Geleceği görebiliyorum, unuttun mu?"

Bu sadece kızarmamı derinleştirmeye yarıyor.

Gülüyor. "Ben kralın eşiyim sevgilim, beni utandıracak hiçbir şey yok."

"Kralla hala..." olduğunuzu fark etmemiştim.

"Oh, hayır," diyor yukarı bakarak. "Uzun yıllardır birlikte değiliz, ancak mahkemenin gözünde etiket aynı kalıyor."

Boş kütüphaneyi kontrol ediyorum ve o çalışırken masanın kenarına oturuyorum. "Sana bir şey sormamın sakıncası var mı?"

"Elbette," diyor. "Ben açık bir kitabım."

Benzetmesine gülümsedim. "Sadece... krala aşık mıydın?"

Başını kaldırıp baktığında parmakları iç kapağın iç astarını bantladıkları yerde yavaşlıyor. "Evet, öyleydin."

Gözlerinde beni zorlamamamı söyleyen bir hüznün var. Kitaplarıma uzanıyorum ve gizli kütüphanesine girmeme izin verdiği için ona teşekkür ediyorum.

"Korkarım bu sabah olduğundan biraz daha az gizli."

Gülümsemesi yüzüne geri döner. "Bunda utanılacak bir şey yok, Jovinnia. Birini sevmekle asla yanlış yapamazsın."

Ayrılmadan önce Beau'nun bana verdiği cesaretlendirici sözlerin bir an için aklımda yer etmesine izin veriyorum ve karşılığında ona son bir kez teşekkür ediyorum. Adımı seslendiğinde neredeyse kapıya varmıştım.

"Kral her zaman bugün tanıdığınız adam değildi," diyor ve gözlüklerinin üzerinden bana dikkatle bakıyor. "Her zenginlik ve güç kazanımının bir bedeli vardır. Her seferinde ruhunu biraz daha parçalıyor. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Çok küstah, ama başımı Kenta selamıyla eğiyorum ve ona küçük, hissedilir bir bakış atıyorum.

"İstiyorum."

Gizli koridoru odama götürüyorum ve saatlerce ocak taşlarıyla ilgili metni inceliyorum, kitapta bulabildiklerimle karşılaştırıyorum. silahlar. Acker'ın benim için zaten doldurduğu şeyi tekrarlıyor: ocaktaşıdan yapılan silahlar yapana aittir, birinin büyüsunü onlardan kesebilen tek silahlardır ve nadirdir, bulunması ve yetiştirilmesi zordur.

Acker'ın bahsettiği ışık kullanıcısı Uma, ocak taşı ile devrilmişti. Malzemeyi ince bir toz haline getirip yemeğine katan ve Uma'nın hastalanmasına neden olan sevgilisi tarafından ihanete uğradı. Kraliçenin insanların inandığı kadar yanılmaz olmadığını kanıtlamasına rağmen, hala ışığı kullanan herkesten korkuluyor. Onun günahlarını okuduktan sonra, neredeyse Onları suçla.

Metinler arasında gidip gelirken gözlerim kaymaya başlıyor. Her iki metin de Kral Edmond tahta geçmeden çok önce yazılmıştı.

daha önce kaydedilmiş hükümdarlıklar. Doğruluklarını belirlemenin bir yolu yok.

İçimde ısrarlı bir çizme arzusu var ve Acker'ın bana hediye ettiği eskiz defterine bakıp duruyorum. Yüzüncü kez bakıyormuş gibi hissettikten sonra, ona uzanıyorum. Acker hala zihnimin içini görebiliyor mu bilmiyorum. ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Omurgamı geriye doğru eğerek kalemimin ucunu taze kağıda yerleştiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Çizim sevgimin bir şekilde Alaha'ya bağlı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım, sanki yaratıcılığımı değil de sanatımı yönlendiren şey yalnızlığımın gibi, ama hayır. Eşleşen bağ yerine oturduktan sonra tüm gücüyle geri geldi.

Gözlerimi açtığımda, kalemimi sürüklemeye başladım. Doğruyu söylemek gerekirse, Kai'yi sevip sevmediğimi bilmiyorum. Demek istediğim, onu sevdiğimi biliyorum - onu seviyorum - ama onu *sevmedim*. Bunu nasıl karıştırdığımı anlayabiliyorum. O benim en iyi arkadaşımdı ve benimle pek bir şey yapmak istemeyen insanlarla dolu bir adada bana en yakın kişiydi. Elbette beni sevdiğini iddia edene, beni ilk öpene, günümün nasıl geçtiğini sorana, beni isteyene tutunacaktım.

Ama bu Acker'la hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Alaha'yı terk etmek, Kai'yi geride bırakmak olması gerekenden daha kolaydı. Acker'dan ayrılmak zorunda kalacağım bir nokta gelirse, bunun beni mahvetme potansiyeli olduğunu biliyorum.

Şu ana kadarki çalışmalarımı inceliyorum ve nefret ediyorum, ancak bu aşamada bunu beklemek gerekir. Hafızamdan bir at çizmeye çalışıyorum ama görünüşe göre

Yeterince açık, özellikle de kurdele ve taç kimliğini ele veriyor -ben.

Acker'ın kahkahasını arkamda duyuyorum, bir an önce boynumun yan tarafını öpüyor, tam da onu her zaman takıntılı bir şekilde yakaladığım noktayı.

"Bayıldım," diyor kollarını bana dolayarak. "Teşekkür ederim."

"Bugün çok fazla boş vaktin var gibi görünüyor." Ona bakmak için döndüm. "Neden bu kadar terlisin?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Neden gelip beni bulmuyorsun?" "Ders çalışıyorum," diyorum metinlere dokunarak.

"Keyfin bilir," diyor. Sonra da ortadan kaybolur.

"Beni delirtecek," diyorum boş odada yüksek sesle.

Gözlerimi kapatıyorum. Uyanırken ona gittiğim tek zaman banyodayken oldu. O zaman onu düşünüyordum, ama tek neden bu olamaz, çünkü onu düzenli olarak aptalca bir miktarda düşünüyorum. Hayır, bunun bağla bir ilgisi var.

Bağa konsantre oluyorum. Artık tek taraflı değil, tamamlanmış hissediyorum.

Bütün. Değişmeyen. Hançerimi çağırırken yaptığım gibi onu takip ediyorum. Zemin altımda dalgalanıyor ve sonra avluda duruyorum. Hallis ve Acker ortada duruyorlar. Üç manken avlunun en uzun yerine yerleştirilmiş.

Acker bana bakarken dişlerini göstererek gülümsüyor, beni gördüğüne hiç şaşırmamış. "Buraya gel."

Bir yerde yürürken başka bir yerde masamda oturuyor olmak tuhaf. Kalemimi elime alıp eskiz defterimin kenarına mutlu bir yüz çizmeye odaklanıyorum.

"Nasıl?" Başımı sallayarak soruyorum.

O da aynısını yapar. "Senin tahminin de benimki kadar iyi, ama Wells için yeni sorulardan oluşan bir listem var."

Hallis elindeki baltayı kolunun altına sıkıştırarak tutuşunu düzeltiyor. "Aklını tamamen yitirmediğini varsayıyorum," diyor Acker'a, gözleri arkadaşının etrafındaki boşlukta gezinirken. "Merhaba prenses."

İkimiz de gülüyoruz, sonra Acker bahçede eğitim için kullanılan silahların ve aksesuarların bulunduğu duvara doğru yürüyor. Metal bir göğüs plakası tutuyor. Yaklaştığında ona sırtımı veriyorum, o da kollarını omuzlarıma doluyor,

Plakayı önüme yerleştirip sırtımdaki deri bağlarla sabitledim.

Hallis baltasının arkasıyla göğsümün ortasına vuruyor, rüyalarımındaki çocuk gibi gülümsüyor, sapkın ve alaycı.

"Gerçek bir eğitim yapmaya hazır mısın?"

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Kullandığı ses tonundan hoşlanmıyorum."

"O benim en iyi dostum, Jovie," diyor Acker, beni çeşitli mesafelere yerleştirilmiş bir dizi mankene doğru çevirerek. "Onun dişlerini sökmem."

"Yazık," diyorum.

Acker'ın kıkırdaması sırtıma doğru gürlüyor. "Yeteneğini kullanmalısın. Bu bir kas gibidir. Çalıştırılması gerekir."

Hallis, "Yakınınızdakileri aklınızda tutun" diyor. "Eşiniz de dahil." Şaşkın şaşkın duruyorum. "Bu durumda büyümü çağırabilir miyim ki?" "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Ama sihrimi nasıl çağıracağımı bilmiyorum."

Acker kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kenarda duruyor. "Gardırobunuzun önündeki yanık izini hatırlatmama gerek var mı?"

Hallis, Acker'a sorgulayan bir bakış fırlatır. "Neyi?"

"Bu farklıydı," diyorum. "Duygularımla hareket ediyordum. Bunun üzerinde hiçbir kontrolümüz yok."

"Bu doğru değil. Kendi yeteneğini kontrolden çıkmaması için etkisiz hale getirmeni defalarca izledim ve bir musluğu açmak, akmasını engellemekten daha kolaydır."

İç çekiyorum ama avucumda parlayan bir ışık topu hayal etmeye çalışıyorum. Acker'a duyduğum öfke ve kıskançlığı düşünüyorum, Irina'nın güzelliğinin anısını çağırıyorum, nişanlı bir adamla yattığım için duyduğum suçluluğa odaklanıyorum.

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, hiçbir şey olmaz. Belki de suçluluk duygusu biraz abartılıydı.

Omuzlarımı silkiyorum ve ona "*Gördün* mü?" der gibi bir bakış atıyorum.

Acker yanağının içini çiğniyor, gözleri hedeflere doğru kayıyor. "Belki daha fazla teşvike ihtiyacın vardır." Duvardan iki bıçak çağırıyor, her iki eline birer tane alıp yedeğini bana fırlatıyor. "Hadi rövanş yapalım."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Hallis, yoldan çekilerek. "Bunun yardımcı olacağını sanmıyorum-"

Gelen yumruğunu engellemek için tam zamanında hareket ediyorum. Bir sonraki darbeyi engellemem gerekmeden önce toparlanmam için bana zaman vermiyor. Dönerek uzaklaşıyorum,

Bir oyun planını değerlendirmek için yeterince nefes almayı umuyordum ama o beni takip etti.

Esnek değilim, esnemedim ve saçlarım görüş alanıma girmeye devam ediyor - yine de üstünlüğü ele geçirip ona yandan vurabiliyorum, gömleğinin malzemesi açılıp tenini ortaya çıkarıyor.

"Yemin yüzünden," diyor Acker, Hallis'e bakarak. "Haklıydın."

Gözlerimi deviriyorum. "Sonuna kadar düşünmedin, değil mi?"

Hallis kılıcı Acker'ın elinden alıyor ve önümde bir antrenman duruşu alıyor.

"Bu adil bir dövüş değil," diyorum Acker'a bakarak.

"Ona daha fazla kredi ver," diyor kollarını kavuşturarak.

Kılıcı elimde döndürüp Hallis'e sunuyorum, idman maçlarından önce geleneksel bir saygı işareti. O da kılıcı bir hamleyle savuruyor.

"Bu benim tek ve son uyarım prenses. Bir elim eksik olabilir ama sana karşı hiç de kolay olmayacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum, göremiyor. Kör dövüşüyor. Kılıç çalışmasının en büyük kısmı rakibinizin vücut dilini okumaktır. Elimin olmaması endişelerimin en küçüğü.

Önce o saldırdı ve ben son derece hazırlıksızdım. Kılıcımı ve bedenimi sağlam tutmak için umutsuz bir çabayla ilk birkaç hamleyi yapıyorum. Her savuşturma

özensiz, refleksler ayak uydurmak için fazla mesai yapıyor. Bıçağı uyluğumun arkasına saplandığında bağıriyorum.

Ancak o zaman nefes almama izin veriyor, ama bu uzun sürmüyor. Kolları sıvı gibi hareket ediyor, vücudu bir o yana bir bu yana dönerek bana saldırıyor. Tek başıma hayatta kalmaya çalışırken vuruş yapma şansım yok.

"Hallis," diye bağıriyor Acker uyararak.

Kılıcının ucu yanağımı sıyrıyor ve saçlarımın dalları yere dökülüyor.

"Zorlanmazsa öğrenemez," diyor Hallis, ben onun karşısında hareket ederken göğüs plakama odaklanmaya devam ederek.

Avını kovalayan bir yırtıcı gibi başını eğiyor, sırtarak dudaklarını büzüyor.

Saldırdığında, üç kez daha kesildim: göğüs, kalça ve baldır.

"Yeter," diyor Acker, bıçakları kendisi almakla tehdit ederek.

Hallis kılıcının yanına düşmesine izin veriyor, teslim oluyor. Gardının düşmesini saldırmak için bir fırsat olarak kullanıyorum. Savuşturduğu için kısa sürüyor, pişmanlık her darbesinde, savuruşunda ve tenime çarpan vuruşlarında beni kovalıyor. Sırtımda duvarın serin taşını hissedene kadar kılıcımı bir silahtan çok kalkan olarak kullanarak geriye doğru yürürken yerimi yiyorum. Yine de Hallis saldırıyor, kılıcını mümkün olan her yönden bana savuruyor.

Savaşın sıcaklığıyla parlayan gözleri, şakaklarından damlayan terle durmuyor.

Sonra... Karanlık Orman'da ve Acker'a karşı olduğu gibi, çaresizliğimden dolayı hüsrana uğruyorum. Büyüm artan öfkemle birlikte ortaya çıkıyor ve ellerimden patlıyor, önce Hallis'e bir saldırı olarak onu geri uçuruyor, sonra kılıcımın uzunluğu boyunca bir ışık alevi tutuşturuyor. İçimde şok dalgaları oluşuyor ve gardımı düşürüyorum, ışık sönüyor, geriye ellerimin etrafından yayılan zayıf bir parıltı kalıyor.

Hallis hareket etmiyor.

Acker önce ona ulaşıyor, diz çökerken elini göğsüne koyuyor. "İyi misin?"

"Evet," diye inliyor Hallis. "Sadece rüzgâr beni dışarı attı."

Acker göğsüne bir tokat atar. "Bunu hak ettin." Ayağa kalkar ve Yaklaşmamı izliyor, gözleri üzerimde uçuşuyor, tenimdeki her izi kategorize ediyor.

Keskin nefesler arasında ona "Ben iyiyim," diyorum.

Ayağa kalkmakta yavaş davranan Hallis, düşen kılıcını geri alıyor ve kabzasını karnıma vurarak elini Acker'a olan bağımın çekildiği boşluğa yerleştiriyor. "Asla sihrinin bulunduğu yeri ele verme," diyor, sesi çakıl taşı gibiydi. "Birçok kez sinyal verdin. En büyük zayıflığınızı bilmek için doğru zamanda bakan bir kişi gerekir."

Kılıcı yakalıyorum, böylece onu bıraktığında yere çarpmıyor. Acker'ın gözleri maskeli, ama Hallis'in arkadaşının onun için taşıdığı kalp ağrısını görebildiğinden şüphem yok. Hallis yanından geçerken omzuna bir tokat atıyor.

Acker göğsümdeki tabağı çözüyor ve bir el hareketiyle kılıçlarla birlikte yerine geri gönderiyor.

Beni öpüyor, hızlı ve yumuşak. "Bu gece benim yatağında mı?"

Başımınla onaylıyorum. Sonra odama geri dönüyorum, sanki başından beri buradaymışım gibi masamda oturuyorum. Kaslarımda bir yanma var, nefesim daralıyor ve ziyaretçi olarak başıma gelen her şeyin beni fiziksel olarak etkilediğini anlıyorum.

Hallis'in kesik eli aklımdayken, ocak taşlarıyla ilgili kitaba geri dönüyorum.

BÖLÜM 54

Henry ve aşçılara merhaba demek için mutfağa gidiyorum. Burası sarayın merkezi. Hizmetçiler soyluların istekleri üzerine sürekli dedikodu ve söylentilerle içeri girip çıkıyorlar: ilişkiler, alkol alımı, anlaşmazlıklar. Saray ihlalleriyle ilgili her türlü bilgi mutfak personelinin süzgecinden geçer.

Saray, kral ve tacı hakkında her zaman spekülasyonlar var. Sınırdaki kıpırdanmalardan endişe duyuluyor, yeni bir savaşın yaklaşmasından korkuluyor. Acker'ın kutlama yemeğindeki gösterisinden sonra Strou ittifakının belirsizliği, farklı görüşlere sahip kasaba halkına da yansıdı. bu konudaki görüşler. Bazıları Maile ile eski ittifakı yeniden birleştirmenin doğru seçim olduğunu düşünürken, diğerleri annemin son on yılda sınırlarını açmayı reddetmesinden sonra tam tersini düşünüyor.

Ana tema, prense duydukları aşk. Acker'ın onları her ne pahasına olursa olsun koruyacağı izlenimine kapılmışlardır. Savaşlarıyla ilgili hikayeler tekrarlanıyor ve neredeyse taparcasına bir saygıyla konuşuluyor.

Ayrıca, Henry her zaman yeni veya favori tariflerini benim üzerimde denemeye heveslidir ve ben de bunu memnuniyetle yaparım.

Beau beni bulduğunda kızılıklı kek yiyordum. "İzini bulmak imkânsız olmaya başladı," diyor.

"Ben mi?" diyorum, kalan kekleri ona doğru iterek. "Seni günlerdir görmedim."

"Hepimiz boş bir hayat yaşamıyoruz, Jo."

Gözlerinin altındaki koyu halkaları, saçlarındaki donukluğu inceliyorum. "Baban seni meşgul mü ediyor?"

"Öyle de denebilir." Keklerden iki tane alır ve Henry'ye teşekkür eder. "Gel bakalım. Annemin sana göstermek istediği bir şey var."

Mutfaktan çıkarken ona yetişmek için çabalıyorum. Salondaki sıcaklık düşüyor ve bütün öğleden sonra aşırı sıcak mutfakta kaldıktan sonra beni ürpertiyor.

Beau üniformasını giymiş, deri zırhı ve metal halatı da var. Koridorlarda yürürken silahı omzunda ve kalçasında şingirdiyor.

Kütüphanenin kapısından içeri girdiğimizde Greta'nın gözleri parlıyor. "Kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım."

Merdivenlerin altındaki oyuğa girmemiz için bize el sallıyor. Köşeye bir masa itilmiş, üzerinde ışık için bir fener asılı.

Greta parmak uçlarında durarak üst raftan büyük bir metin indiriyor, Beau ve ben de kollarımızı uzatarak ağır kitabı masanın üzerine indirmeye yardım ediyoruz.

"Döndüğünden beri bu kayıtları arıyordum ve sonunda buldum." Nefes nefese kaküllerini yüzüne üflüyor ve sandalyeye yerleşiyor.

Normal metinlerin dört katı büyüklüğünde olan her sayfa, o sayfayı çevirdikçe bir rüzgâr esintisi yaratıyor. Havada tozlar uçuşuyor ve Beau öksürerek tozları yüzünden uzaklaştırıyor.

"İşte," diyor Greta, işaret etmeden önce sayfayı silerek temizliyor. "Annen."

Daha iyi görebilmek için feneri başımın üzerine tutuyorum. Evelyn'in resimli tasviri tekinsiz. Gençliğinde neredeyse tıpatıp aynıydık. Eğer resmin altında onun adı yazılı olmasaydı ve saçları daha açık renk olmasaydı, ben olduğuma yemin edebilirdim.

Adının altında ek bir metin var ve onu okumak için alanı temizliyorum.

Elemental - Hava

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bunlar Varislerin ve armağanlarının en eski kayıtları."

Gözlerim Greta'nın kılere kayıyor. "Babam burada mı?"

Cevap vermeden önce gözlerindeki dehşeti görüyorum. "Hayır, sevgilim. O bir Varis değildi."

Şok beni tekrar ayağa kaldırdı. "Ne?"

"Bildiğini sanıyordum," diyor.

"Nereden bilebilirdim ki?" "Acker

sana hiç söylemedi mi?" Beau

soruyor.

Başımı salladım. "Sanırım bunun bir önemi yok, ama sormak aklıma bile gelmedi."

"Onların aşk hikayesi oldukça romantik," diyor Greta. "Atanmış muhafızına aşık olan prenses. Bir prenses için skandalın doruk noktasıydı. Prensesin halktan biriyle evlenmesi. Onun taç giymesinden önce ya da sonra hiç kimse tahta çıkmamıştı."

"Şey," diyor Beau, "bu tartışılabilir."

"Bütün tahtlar gaspçılar tarafından ele geçirilir," diye katılıyor Greta. "Ama o bunu aşkla yapan ilk ve tek kişiydi."

Beau gözlerini deviriyor.

"Her neyse," diyor Greta, "sana annenin geçmişini biraz göstermek istedim."

"Teşekkür ederim, Greta. Bir süre kütüklerin arasında dolaşmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Ayağa kalkıyor, böylece ben de onun koltuğunu geri alabiliyorum. "İlginç bir şey bulursanız lütfen paylaşın."

Beau boş bir sandalyeyi yaklaşıyor. Soylara göre kategorize edilmiş gibi görünüyor. Kitabın ön yüzünü çevirip avucumla silerek temizliyorum. İlk sırada Kral Edmond var. Acker'a çok benziyor ama yüz hatlarındaki ince farklar için minnettarım.

Elemental - Ateş

Kitabı kapatmak için hareket ediyorum ama kralinkinin yanındaki resim gözüme çarpıyor. Daha da yaklaşarak başparmağımla temizliyorum, hafifçe kısılmış gözlere ve dul kadının tepesine bakarken hayal görmediğimden emin oluyorum. Acker'ın annesinin muziplik dolu bir gülümsemesi var. Aslında tasvir bile biraz küçümseyici. Bana biraz şunu hatırlatıyor.

Hayır.

Bu mümkün değil.

"Ne oldu?" Beau gözlerini omuzlarımda gezdiriyor. "Ben... Ben emin değilim. Daha iyi bir görüntünün nerede olduğunu biliyor musun? geç kraliçe?"

Ayağa kalkıyor ve beni Greta'nın masasına götürüyor. Zemini açıp uçuruma indiğimizde onu hiçbir yerde bulamıyoruz. Lambayı yakıyor, Beau duvardaki yerinden kaldırır ve kitap yığınlarından aşağıya, en uzak duvara taşır. Orada, bir duvar halısıyla kısmen gizlenmiş, kraliyet ailesinin bir portresi var; tahtında oturan kral ve yanında oğlu. Acker en fazla beş yaşında olmalı. Arkasında kıvrıkcık saçlı ve canlı bir gülümsemeye sahip bir kadın duruyor, elini kocasının omzuna koymuş.

Genç bir Grenadine bana bakıyor. Huysuz yaşlı kadın Alaha'da yanımda yaşıyordu. Bundan eminim.

"Jo," diyor Beau. "Bana ne gördüğünü söyle."

Acker'a söylemem gerek.

Bağın içinden uzanıyorum ve kendimi Acker'ın odasında buluyorum.

Kralın sesi damarlarıma buz gönderiyor. "Jovinnia'yı eş olarak tut ya da Maile'ye gönder."

Yerimde döndüğümde onları oturma odasında buluyorum, Acker'ın sırtı bana dönük, babasının volta atan figürüne bakıyor.

"Bu seçenekler hangi dünyada var? O benim *eşim*," diyor, sesi bir oktav yükseliyor. "Tarihte hiçbir kral eşinden mahrum bırakılmamıştır."

"Ama sen kral değilsin," diyor babası, sesi soğuk. "Benim hükümdarlığım altındaki bir prensten başka bir şey değilsin ve bir emir verdiğimde itaat beklerim."

"Yanılıyor olsanız bile mi?" Acker diyor ki.

Yüzünü göremiyorum ama babasına yönelttiği sert bakışı hayal edebiliyorum, tıpkı kralın oğluna efendilik taslarken ona baktığı gibi. Bu bir güç ve irade savaşı.

Kral, "Strous'un kızı yerine onu istemeni haklı çıkaracak bir argüman söyle," der. "Bana onu istediğin basit gerçeğinden başka bir şey söyle."

"Onu seviyorum," diyor Acker. "Bu yeterli değil mi?"

"Hayır." Babası başını sallar. "Halkının refahından sorumluyken olmaz. Strou ittifakına senin onunla evlenmenden daha çok ihtiyacımız var."

Acker ayağa kalkıyor, ben de duvarın arkasına saklanmak için acele ediyorum. "Evelyn ile yeni bir ittifak görüşmesi yapabiliriz."

"Bunu asla kabul etmez evlat. Tüm meclisi küçümsüyor." Acker,

"Kesin olarak bilemezsiniz," diyor. "Jovie, Wren'in onu çocukken aldı. Evelyn'i bizim tarafımıza çekebilir. Kraliçe intikam almak isteyecektir."

"*Jovie*." Kral bu sevgi sözcüğünü bir şakaymış gibi telaffuz ediyor. "Alaha muhafızlarında eğitim görmüş, Wren'in oğluna aşık olan kız, sana göre. Annesinin ordusunu ve kaynaklarını onları yok etmek için ödünç vermesini mi bekliyorsun?"

"Onların isyanına sempati duymuyor," diyor Acker.

Kral ellerini havaya kaldırır. "Şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun."

Bir şeyin taşa çarpma sesiyle sarsılıyorum, yere çarpan nesneler etrafa saçılıyor. "Bana bir çözüm bulacağımı söylemiştin," diyor Acker, duyguları sesinin titremesine neden oluyor. "Ön plana çıktım. Sen yeni bir plan üzerinde çalışırken Strous'un sinirlerini yatıştırmak için iyi davrandım. Ne için? Bana başka bir yol olmadığını söylemen için mi? *Siktir et.*"

"Alaha savaşa hazırlanıyor ve Pazar'daki olay sadece bir başlangıçtı. Şimdi, maçınızın sınırdaki küçük gösterisinden sonra Roison da savaşa katılıyor. Roison'un güçlerine karşı Wren'e karşı herhangi bir şansımız varsa, oyun alanında daha fazla bedene ihtiyacımız var ve Strou'da onlar var."

Acker, "Maile'in ordusu daha büyük," diyor. "Eğer Evelyn'i ikna edebilirsek

."

"Yeter!" Kralın emri gerçekten de benim duvarımı titretiyor. Geri. "Joss ve Urich ile konuştum. Irina'yla evlendiğin sürece Jovie'yi eş olarak tutmanda bir sakınca görmüyorlar. En azından bir varis istiyorlar. Büyük olasılıkla eşinizden çocuk sahibi olmak isteyeceğinizi bildikleri için bu cömert bir teklif."

"Ya reddedersem?" Acker tehdit ediyor.

Keşfedilip keşfedilmediğimi merak etmeye başladığım uzun bir sessizlik oluyor. Sonra kral dedi ki, "Bunu ne zaman yaptın?"

Noktalı sessizliği açıklayacak bir görselim yok. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve yatak odasına girmeye karar verirlerse diye en ufak bir hareketi duymaya çalışıyorum.

Kralın sesi ürkütücü derecede sakin. Çok sakin. "Eğer başka bir kan bağı verdiğini öğrenirsem, seni zindanlara zincirlerim, anladın mı? Anladın mı?"

Neler olduğunu anlamak için duvarın arkasına bakmaya cesaret ediyorum ve kralın elini oğlunun ensesine dayadığını görüyorum.

"İlk tehdidinize gelince, bana bir daha meydan okursanız, eşinizi bir daha asla göremeyeceğinizden emin olmak için çok sayıda yolum var."

Kapının kilidinin açılma sesi odadaki sessizlikte yankılanır.

Hava.

"Senin yerinde olsaydım," der kral, "Jovinnia'yı ikna etmenin bir yolunu bulurdum.

anlaşmayı kabul etmek için. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum, gerçeği bir başkasından saklamaya çalışmanın sonu asla iyi bitmez. Ve gelecekteki konuşmalarımıza gelince, tasma takılacak."

Kapı çarparak kapandığında irkiliyorum - sonra Beau'nun gözleri üzerimdeyken gizli kütüphanedeyim. Paniğe kapılmış kalbimin göğsümden fırlamaması için elimden geleni yaparken görüşüm bulanıklaşıyor. Nefes almaya konsantre oluyorum, ellerimi bir kitap rafının çıkıntısına dayarken derin, uzun hava çekiyorum.

İçin

de.

Dışa

rı.

İçin

de.

Dışarı.

Babasına karşı mücadeleyi bırakmış olması aynı fikirde olduğu anlamına gelmez. Ona bunu düzeltmesi için bir şans vermeliyim, babasının ona açıkça dayattığı şeyi bana açması için. O bunu istemiyor.

Beau'ya bakıyorum. Gözleri pişmanlıkla doluydu, sanki Aynı konuşmaya ben de şahit oldum. Sonra bunun benim auram olduğunu fark ettim. Gördüğüm şeyin kalbime zarar verdiğini ve söyleyebileceği hiçbir şeyin kalbimin kırılmasını engelleyemeyeceğini biliyor.

BÖLÜM 55

Kendimi tanıyamıyorum.

Saçlarım tek omzumun üzerinde dalgalı, gözlerim kömür dumanlı, dudaklarım kırmızıya boyalı. Yeşil elbisem saçlarımı ve gözlerimi tamamlıyor, bedeni bir omzumun üzerinden sarkıyor, eteği kurdele gibi ayak bileklerime kadar iniyor. Ayakkabılarım etek ucunun altından görünüyor, küpelerim gibi gümüş renginde ve bedenime ek bir yükseklik katıyor.

"Mükemmel," diyor Beau, arkamdan gülümseyerek.

Sassia belimde gümüş bir zincir tutuyor. "Ne düşünüyorsun?" Beau'nun elbisesi, gümüş kemeri metal halatına uyacak şekilde özel olarak yapılmış.

Başımı salladım. "Bence onsuz da iyi."

Hizmetçi, bana odama kadar eşlik ettiği ilk zamandan bu yana çok yol kat etmiş olduğunu kabul eder bir yüz ifadesi takınıyor. "Ben de öyle düşünüyorum." Artık fısıltının yarım adım ötesinde konuşuyor.

Beau'ya dönüyorum, bacaklarını sallarken normal kıyafetine bakıyorum. sandalyenin kenarına örtülmüş. Her ne kadar kaçırıyor gibi görünmese de hayal kırıklığına uğradım. Konuşacak birinin olması, sınırlarımı biraz olsun yatıştırması iyi olurdu ama gayrimeşru çocukların kraliyet yemeklerine katılmasına izin verilmiyor.

Doğrulup çenesini sandalyenin koluna dayıyor ve küstahlığıma gülümsüyor. "Sana ne söylediğimi unutma. Kimseyi rahat ettirmek senin işin değil."

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Mutfak ve garsonlar bana alışmış olsa da cemaat bana alışmadı. Benden çekinmiyorlar ama kibar bir gülümseme ya da nezaket de yok. Saraylılar için koridordaki bir fareden başka bir şey değilim.

Bu yüzden bu yemek tam bir saçmalık. Acker'ın beni Alaha ve Wren'in elinden kurtarmak için çıktığı maceranın ve geri dönüşümün bir kutlaması olması gerekiyordu ama Acker, Beau ve Hallis dışında bu tanrının unuttuğu sarayda benim varlığımı kabul eden tek bir kişi bile yok.

Arada sırada bir asker sabah eğitimi sırasında bana yardım ediyor, gerektiğinde düzeltmeler yapıyor ya da daha da nadiren iltifat ediyor. Fakat

Verandanın gözetimi altında, özellikle de kral gözlemlemeye geldiğinden beri, etkileşimleri asgari düzeyde tutuluyor. Gözleri sırtımızda binlerce güneşin sıcaklığı gibi hissediliyor.

Kapı çalınıyor ve hizmetçi kapıyı açarak Hallis'in geldiğini haber veriyor. Onu içeri almasını söyledim.

En siyah kıyafetlerini giymiş olarak içeri girdiğinde çok şık görünüyor; saçları düzgün bir şekilde toplanmış, takım elbisesinin siyah yakaları altındaki fit vücudu vurguluyor. Beau'nun nefes alışını görmekten çok hissediyorum. cevap olarak sırtıttığından eminim.

Elindeki kutuyla ayağa kalkmamı işaret ederek, "Ayağa kalk da bir bakayım," diyor.

Ayağa kalkarak, kırışmadan düşmesi için eteğimin kumaşını çekiştiriyorum. Hallis olduğunu biliyorum ama gözlerinin üzerimde gezinmesi beni kendime getiriyor ve yüzümün kızarması beni ele veriyor.

Hallis bir centilmen ve dalga geçmiyor. "Çok güzel görünüyorsun, Jovie."

"Teşekkürler," diyorum makyaj masasının boy aynasında kendime bir kez daha bakarak. Marketteki kadınlara imrenmeyeli bir ömür geçmiş gibi geliyor. Şimdi, işte buradayım, onların kıyafetlerini giymişim, kalbimin kenarları hassas.

"Acker babasıyla görüşmeye çağrıldı, o da bunu teslim etmem için beni gönderdi." Kutuyu açtı ve bir dizi gümüş ve inci tuttu. "Alabilir miyim?"

Mücevheri boynuma dolayabilmesi için saçlarımı bir kenara bırakıyorum ve kolyeyi tenimde inceliyorum.

Beau omzumun üzerinden bakmak için ayağa kalkarak, "Cadence'in iplikli incileri," diyor. Sesindeki hayranlık beni şaşırtıyor.

"Cadence kim?" diye soruyorum.

"Acker'ın annesi," diye cevaplıyor

Hallis.

Parmaklarımı incilerin üzerinde gezdiriyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. Bu

Bir şekilde istenmeyen bakışlar ve yargılamalarla dolu bir odaya girerken ihtiyacım olan moral desteğini veriyor.

Hallis dirseğini uzatıyor ve elimi kolunun kıvrımına doğru kaydırıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Olabileceğim kadar."

Beau gülümsüyor. "Sararmışsın," diyor ve elini açıkta kalan omzumda rahatlatıcı bir hareketle gezdiriyor. "Eğlenmeye çalış." Sonra onun

Bakışları Hallis'e kayıyor. "Ve sen de her zamanki gibi gri görünüyorsun." Hallis gerçekten de ona gülümsüyor.

"İyi geceler, Beau."

Koridorda geri çekilip köşede kaybolurken onu izliyoruz. "O biliyor mu?" Ona soruyorum.

"Neyi biliyor musun?" diyor, ters yöne dönerken bana bir bakış atıyor.

"Ona aşık olduğunu."

Cüretkâr ifadem karşısında bir adım bile atmıyor ya da gözünü kırpmıyor. "Beau herkesin ona aşık olduğunu düşünüyor, yani muhtemelen."

Rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz, başlarını saygıyla sallayan birkaç hizmetçinin yanından geçiyoruz, biz de aynı şekilde karşılık veriyoruz. En güzel önlüğünü giymiş Henry ile mutfığa giderken karşılaşıyoruz ve bizi durdurup

Ne kadar yakışıklı göründüğümüzü övüyor. Balsamlı filizlerini tatmam için heyecanlanıyor.

Ona veda ederek yemek salonundan ayrılan odalardan birinde duruyoruz. Hallis bana hazırlanıyormuş gibi bakıyor. Başımı sallıyorum ama arkamızdan gelen ayak sesleriyle duruyorum.

Döndüğümüzde, Acker'ın gölgelerin arasından çıktığını, bacaklarının hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi açıyor. Benimkinden birkaç ton daha koyu bir yeşil giymiş, elbiseme, yüzüme, köprücük kemiğimdeki gümüş inci dizisine bakıyor.

"Jovie." Eli yılan gibi belime dolanıyor ve beni öpmek için kendine çekiyor. "Sen..." Başını sallıyor, gözleri yüz hatlarımda, boynumda geziniyor. "Tarif edilemez."

"Burada ne yapıyorsun?" Hallis kolunu elimden çözerek şöyle diyor. "Baban dedi ki-"

Acker onun sözünü kesti. "Ne dediğini biliyorum." Başını boynumun nabzına doğru eğiyor, hassas noktaya bir öpücük kondurmadan önce içine çekiyor. "Ve Umurumda olmadığına karar verdim," diyor, bana baktığında gözleri berrak. "Gidelim mi?"

Kolunu uzatıyor ve büyük bir parçam onun varlığında rahatlıyor, elimi dirseğinin kıvrımına yerleştirirken gülümsüyorum.

"Acker," diyor Hallis uyararak.

Acker tersledi, kafasını arkadaşına çevirdi. "*Dedim ya, umurumda değil.*"

Hallis de en az benim kadar şaşırdı. Belki daha da fazla, en yakın arkadaşına bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dişlerini sıkın Acker burnundan bir nefes veriyor. "Jovie benim dengim ve hiçbir şey bunun önüne geçemeyecek," diyor giysisinin manşetlerini düzelterek. "Sen değil. Ne de saçma sapan bir ittifak. Ve babam değil."

Kaybeden tarafta olduğunu hisseden Hallis nefesini bırakır ve gözlerini yemek salonunun girişine çevirir. "İlk ben gideceğim. En azından gösteriyi iyi bir şekilde izleyebileceğim." Veda etmek için başını eğiyor, gözleri Acker'ın üzerinde

Bana doğru kaymadan önce. "Prenses," diyor ve koridordaki dönemecin etrafında yürüyor.

"Babanın Strou ile ittifakı bozmak istemediği hissine kapılıyorum."

Acker yedek elini koluna sıkıştırdığım elin üzerine koyuyor. "Oraya girdiğimizde başka seçeneği kalmayacak."

Kolunda ben varken demek istiyor.

Topuklu ayakkabılarımla onun boyuna daha yakınım, bu da sahte bir eşitlik duygusu yaratıyor. "Daha onurlu bir kadın fikrini değiştirmeye çalışırdı," diyorum bakışlarına karşılık vererek.

Sırtışı şehvetten başka bir şey değil. "Onur dindarlar içindir," diyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Her şey sıcak ve umut dolu ve bu kadar kısa sürdüğünde üzülüyorum. Dudaklarımdaki lekenin bir kısmı onun ağzına bulaşıyor, ben de başparmağımın ucuyla silmek için uzanıyorum ama o geri çekiyor.

"Bırak onu." Gözlerinde tehlikeli bir bakışla beni koridorun sonuna doğru yönlendirdi. "Kürsüye doğru yürü. Ben hemen arkada olacağım."

"Beni yönlendirmeyeceksin," diyorum ve olduğum yerde duruyorum.

"Tam arkada olacağım," diye beni temin ediyor, eli sırtımın küçük kısmında. "Beni her zaman hissedeceksin."

Hoşuma gitmiyor ama dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, sanki ağzını dudaklarıma değdirmemek için yeterli zaman ya da alan yokmuş gibi. Ona güvenmek zorundayım.

Dönüp perdenin arkasındaki ışıklı koridorun perdeli açıklığına bakıyorum... ve içeri adım atıyorum. Fark edilmeme umudum, bana doğru dönen kafalar tarafından çabucak yok edildi. Acker sözünü tutuyor, masaların ortasındaki koridorda yürürken parmak uçlarını omurgamın alt kısmına bastırıyor, adımlarımız altın tavanda yankılanıyor. Odayı kaplayan miğferli askerlerin başları bile dönüp bizi izliyor.

Gözüm kürsüde, bir asilzadeyle gülüşen kralın üzerinde, partinin gürültüsünün kesildiğini fark etmeden önce. Döndüğünde gözleri benimkilere kilitleniyor, sonra oğlununkilere, çocuğunun itaatsizliğini görünce yüzü öfkeyle kızarıyor.

Platformun dibinde yavaşlayarak başımı eğiyorum, eteğim ve topuklu ayakkabılarımla olabildiğince eğilerek hizmet ediyorum. "Ekselansları," diye selamlıyorum onu.

Acker böyle bir şey yapmaz. Benden önce davranarak babasının gözlerinin içine bakıyor ve merdivenleri çıkmam için bana yol gösterirken sözsüz bir meydan okumada bulunuyor. Acker beni cemaate bakan masanın etrafında dolaştırıyor. Sarı saçlı ve açık renk gözlü bir adam ve kadının oturduğu dolu sandalyelerin yanından geçiyoruz. gözler oturur. Acker en yakın koltuğu çekiyor ve ben de elimden geldiğince zarafetle oturuyorum.

Sonra, şimdiye kadarki en cüretkâr hareketiyle, Acker ellerini omuzlarımın çıplak tenine koyuyor ve eğilerek tüm meclisin önünde yanağımı öpüyor. Yüzümün kızarmasını engelleme becerim beni çok etkiledi.

Acker masanın üzerindeki kadehi alır ve cemaate doğru kaldırır. "Maile'nin kayıp prensesine," diye anons eder. "Ve onun güvenli dönüşüne."

İnsanlar prenslerine saygılarını göstermek için içkilerini kaldırırken şaşkınlık dolu saygı mırıltıları salonda dolaşır. Acker kadehinden içerken gözleri keskin bir şekilde yardımcılarını süzüyor ve birinin memnuniyetsiz görünmesini göze alıyor. Bakışları ağır, değerlendirci ve tehlikeli.

Geldiğimizde tahta oturduğunda Acker'dan korkmakla hata etmişim, denklemin onun tarafındayken. Ona bakıyorum ve kadehimi kaldırıyorum. Hayranlık ve takdirle, tantana yapmadan konuşuyorum. Bunlar bir gözlemden başka bir şey değil.

"Kenta Prensi'ne selam olsun."

Daha yüksek sesle, daha belirgin bir anlaşma çınlıyor. *Herkes Kenta Prensi'ni selamlıyor!* Halkı için savaş meydanında öldüren, geçmişten gelen bir barış sembolünü geri getirerek ülkesine umudu geri getirmek için hayatını ve uzuvlarını riske atan prens.

Kenta'nın prensine selam olsun!

Yüzü kızarmış ve öfkeli krala bakıyorum ve dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor. Görünüşe göre halk sözünü söyledi.

Coşkulu tezahüratlar, bir kadın peçeli açıklıktan içeri adım atıp tüm salonun dikkatini çekince söner. Irina öne doğru adım atar, sarı saçları

Başının üstünde, kırmızı elbisesi omuzlarından dökülüyor. Strou'nun rengi, sağında oturan anne ve babasının giysileriyle eşleştiğini fark ediyorum.

Odanın ortasında vals yapmaya başlıyor, topukları mermer zemine vuruyor, boynunda mücevherler yok. Güzelliği neredeyse ruhani ve Acker'ın sağında oturan ben olmama rağmen, kendimi onun dengi olamayacak kadar yetersiz hissediyorum. Sahneye yaklaştıkça kendinden emin adımları duraksıyor, gözleri hızla kalan koltukların eksikliğini, öfkeli ailesini inceliyor...

Ben onun koltuğundayım.

Acker bileğini sandalyemin arkalığından geçirip bana göz kırıyor, kürsünün dibinde kaybolan kızın sessiz aşağılanmasından hiç etkilenmemiş gibi. Şarabını bitiriyor ve kadehi masaya vuruyor.

"Yemek nerede?" diye sorarak etrafına bakınıyor. "Buraya yemek yemeye geldiğimizi sanıyordum, hadi yiyelim."

Bir hizmetçi elinde sürahiyle fincanını doldurmak için beliriyor, ardından yemek salonu masalara tabak tabak yemek dağıtan hizmetkârlarla dolup taşarken bir başkası giriyor, bizimkiler hızla doluyor.

Dirseğini masaya dayayarak yeniden doldurduğu kadehinden bir yudum alıyor. "Koridorda Henry'ye rastladım," diyerek sohbete daldı.

Acker'ın anlattıklarını dikkatle dinliyormuş gibi yapıyor, Hallis'le benim aşçıyla yaşadığımız aynı etkileşime gülümsüyorum ama Irina'nın ipucunu alıp aceleyle topuklarını vurarak uzaklaştığının farkındayım.

Çok geçmeden, ailesi de yerlerini terk etti. Henry yanılmadı. Filizleri inanılmaz.

BÖLÜM 56

Alaha'da fırtınadan sonraki sabah

"Kenta askerini hapishaneden kaçırdım da ne demek?" Kai gözlerini kocaman açarak söylüyor.

Onu susturuyorum ve tabakçı dükkânının arkasına çekiyorum. "Ölecekti."

"Evet, Brynn, planımız buydu," diyor, bana fısıldayarak bağırırken vücudu kamburlaşıyor. "Sonra cesedini bir tekneye koyup denize geri gönderecektik, böylece kaza gibi görünecekti."

"Dinle," diyorum, elimi göğsüne bastırarak onu sakinleşmeye zorluyorum. "Baban, onunla konuşmaya gittiğimizde gerçek kimliğimi açıklamaması için ona kan yemini ettirdi. Her şeyden habersiz olduğuma, gerçeklerden korunduğuma tamamen ikna olmuş durumda. büyü ve benim soyum." Yaklaşıyorum, fırtınadan arta kalan rüzgâr ağaçların arasında bir çılgınlık yaratıyor ve sesleri de beraberinde taşıyabiliyor. "Sanırım... eğer onu saf olduğuma ikna edebilirim, beni kendisiyle birlikte karaya geri götürecektir."

"Brynn, hayır," diyor gözlerini kırpmadan. "Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Savaş alanında acımasız olmasıyla bilinir. Aklına çılgınca bir fikir gelebilir ve seni uykunda öldürebilir."

"O bir prens," diye vurguladım. "Beni saraya götürebilir. Belki krala yeterince yaklaşabilirsem-"

"Ne yapabilirsin?" diye tersledi, sesi sertti. "Onu öldürebilir misin? Edmond'u, Kenta'nın kralını, tarihteki en güçlü lideri?"

"Henüz uyanmadım. Senin kadar güçlü olabilirim ama bunu bilmiyor olabilirim."

Şimdiden başını sallıyor, elleri kalçalarında benden uzaklaşıyor. "O sadece Pazar'ın intikamını almak için burada. "O sadece Patlamanın bir kaza gibi görünmesi gerekiyordu ama senin bu olayla bir ilgin olduğunu biliyor olmalı."

"Sana söylüyorum Kai, masumiyetimden o kadar emin ki. Hayatım boyunca baban tarafından manipüle edildiğimi düşünüyor. Bunu avantajımıza kullanabilirim."

Daha fazla kafa sallama. "Peki Kenta'ya nasıl ulaşmayı planlıyorsunuz?" "Balıkçı teknelerinden birini alacağız."

Alay ediyor. "Kimse bu kadar küçük bir tekneyle açık denizi geçmeyi başaramadı. Sen asla başaramazsın."

"Kesin olarak bilemezsiniz."

"Ortalama büyüklükteki bir kabarmanın gövdeyi parçalayacağını biliyoruz. Bu her zaman olur."

"Kai," diyorum, ses tonumdaki inatçılığın aramızda asılı kalmasına izin vererek. "Senden izin istemiyorum."

Bana bakmak için dönüyor, gözlerinin ardında bir duygu seli süzülüyor. Öfke. İnançsızlık. Ama en önemlisi... incinmiş.

"Ailem beni evlendirdi."

Gözleriyle tekrar buluşacak cesareti bulmadan önce yere bakıyorum.

"I biliyorum."

Cevabım, o saklamadan önce bir çırpıda üzerine çöküyor, nefes verirken geri dönüyor.

"Bunun isyan için elimizdeki en iyi şans olduğunu inkâr edemezsin," diyorum sesimi yumuşatarak, yatıştırarak. "Pazara girmemiz yasaklandığı için yiyeceğimiz tükenecek ve baban balıkçılık gezilerini durdurduğu için bu daha da çabuk olacak."

Tartışmak istiyor ama haklı olduğumu biliyor. "Eğer insanlar Prens seni aldı," dedi, neredeyse düşüncesini bitirmek istemeyerek, "içlerinden birinin gelip istedikleri kişiyi alabileceğini düşünmek onları paniğe sürükler. Bizi kendi davalarına katmak için defalarca yaptıkları girişimlerden sonra babamın Roison'la çalışmayı düşünmesi için baskı oluşturabilir."

Şüphelerimi dile getirmek istemiyorum, çünkü Kai'nin bunun işe yarayabileceğini düşünmesine ihtiyacım var. İnsanların bir kestaneyle onun düşündüğü kadar ilgilenmeyeceğini belirtmeyeceğim. Beni hiç kendilerinden biri olarak görmediler.

"Dupre'nin icabına bakılması gerekecek," diyorum.

Kai'nin gözleri belirsizden stratejik olana dönüyor, isyanın lideri aradan sıyrılıyor. "Onun ölümünü Prens'in eller." Bakışlarımla tekrar buluşuyor. "Tüm bunlar senin bir şeyler planladığından şüphelenmediğini varsayıyor."

"Bence... eğer gücünü benim üzerimde kullandığını görseydi, bundan asla şüphe duymazdı."

Başını sallıyor. "İkna edici olmalı," diyor. "Sitemin ötesinde bir şey. Kenta'nın metal sapancısının bile acımasız olduğuna inanacağı bir şey."

Kai'ye olan bağlılığım konusundaki tuhaf saplantısını düşünüyorum. "Sana aşık olmam için beni etkilediğine inanıyor."

Kaşları sert bir eğimle aşağı iniyor, gözlerinin arkasında haklı bir öfke alevleniyor. "Bu iğrenç olduğu kadar aşağılayıcı da."

"Biliyorum, ama kararını tekrar teyit etmek şüphelerini pekiştirecektir."

O volta atmaya devam ediyor ve ben de Kai'nin ayaklarının dibine serdiğim her şeyi gözden geçirmesini bekliyorum. Bu planlarımızdan büyük bir sapma ama bize verilen en iyi seçenek bu. Kabul etmemek aptallık olur. O da bunu biliyor.

"Kayıp olduğu anlaşıldığında, koruyu arayacaklar. Bunu yapacak kişinin ben olacağımdan emin olacağım ve senin üzerindeki etkiyi kullanacağım."

"Tamam," diyorum, kabul ediyorum.

Durdu ve bana baktı. "Babam bana iltimas geçiyor ama isyana önderlik ettiğimi öğrenirse ne kadar ileri gider bilmiyorum. Hata için çok fazla yer yok. Gardını düşürmen gerekecek."

Babasının yanındayken bana dik tutmamı öğrettiği kalkanı kastettiğini bilerek başımı sallıyorum.

Bir adım daha yaklaşarak yüzümü kendi yüzüne doğru çeviriyor. "Bunu yapmak istemiyorum," diyor.

"Biliyorum," diyorum ona, gözlerindeki acıdan nefret ederek. "Sana güveniyorum."

Alnını benimkine değdiriyor, gözleri kısılmış. "Seni ölüme gönderiyor olabilirim, Brynn."

"Bu, almak istediğim bir risk."

Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Eğer sana yanlış bakarsa-"

"Onu kendim öldüreceğim."

Beni öpüyor ve sonra bırakıyor. "Messer'a söyleme."

"Neden?"

Meraklı bir yüz ifadesi takınıyor ve sonra "Çünkü kendini kaybedecek" diyor.

BÖLÜM 57

Acker beni döndürüyor ve beni bedenine çekerken eteklerim uçuşuyor, bacaklarımın etrafında çırpınıyor. Gözleri parlıyor, yanakları şaraptan kızarmış bir halde bana bakıyor ve beni öpüyor. Dans pistinde ilerlerken sırtımdaki kol beni ona bağlı tutuyor.

Sıcak ve harika kokuyor, taze yağmur ve çamın tatlılığı gibi. Daha fazla zamanımız olmasını dileyerek tadını çıkarıyorum. Onu günün erken saatlerinde aramadığım için pişmanlık duyuyorum, ama sanırım bu her şeyi daha da kötüleştirdi, ihaneti daha da keskinleştirdi. Daha acı, daha ısırmacı.

Müzik büyüleyici. Yaylı çalgılar dörtlüsünün notaları zemin boyunca ve duvarlardan aynalı altın tavana doğru süzülüyor, yukarıdan çağlayarak tüm odayı kaplıyor. Adını koyamadığım bir duygu yaratıyor, ama bunun nedeni sayamayacağım kadar çok duyguyla dolu olmam olabilir.

Akşam yemeği kutlaması için geç bir saat. Çocuklar yatağa gönderildi. Hallis de Beau'nun söylediği gibi kısa bir süre sonra geldi. Bu yemeklere en fazla tahammül eder. Şarap durmaksızın kadehlere akıyor, içkinin gücü saraydan arta kalanların neşeli ve kızarmış yüzlerinden anlaşıyordu.

Ama Acker? O mutlu. Mahkemeye gittiğimden beri yüzünde sık görmediğim bir gülümseme var. Bakmak acı veriyor, ama onun bu yönünü bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim için başka tarafa bakamıyorum. Bu geceden sonra onu bir daha asla göremeyebilirim. Eğer sağ çıkabilirsem...

Kral geceyi kürsüde, yanında bir adamla cemaatini izleyerek geçirdi. Ne zaman ona doğru bakmaya cesaret etsem, halkının neşeli atmosferi ve kahkahaları onu daha da tedirgin ediyor.

Şarkı büyük bir coşkuyla sona erer ve alkışlar patlar. Ara sinyali veren grup, selamlar ve geri dönme sözleriyle dağılır. Hizmetçiler ellerinde şarap sürahileriyle içeri dalar ve mevcut tüm kadehleri doldururlar.

Acker dans pistindeki diğer adamlardan biriyle kahkaha atıyor, sarhoş ayak hareketleriyle ilgili kendini küçümseyen bir yorum yapıyor, sonra bana yol gösteriyor

elini kürsüye uzattı. Kral, Acker'ı suçladığı huysuz  ocuk gibi, masada somurtkan bir şekilde oturuyor. Hizmetçi kadehi doldururken onun kadehini tutuşunu izliyorum. Ona hiç bakmıyor, sadece doldurduğu  arabı yudumluyor.

Acker sandalyesine çökerken ona aldırış etmiyor ve beni de kucağına sürüklüyor. "Seni seviyorum," diyor ve açıkta kalan omzuma bir öpücük konduruyor. İffetli ama bir şekilde vaatlerle dolu bir  p c k.

Onun ihtişamından etkilenmemek çok zor. "Sarho sun."

Masaya doğru ilerleyen hizmetçi önümüzde duruyor ve Acker'ın fincanını dolduruyor.

İçkisini eline aldı. "Geleceğimle kutlama yapmama izin yok mu? Karın mı?"

İçkiyi ağzına ulaşmadan elinden alıyorum. "Tamam, ben Sanırım yeterince içtin," diyorum gülümseyerek.

"Jovie," diyor, aniden ayık görünüyor, gözleri bulanıklıktan arınıyor. "Ben sarhoş değilim."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe gömülüyorum, ciddi bakışlarını ararken kalbim göğsümde çarpıyor. "Acker," diyorum zihnimde nasıl cevap vereceğimi düşünürken, kararsız bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Bana sormadın bile."

Başparmağını dirseğimin kıvrımında gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Sana soruyorum. Benimle evlenir misin?"

Daha kötü bir zamanda daha kötü bir soru d   nemezdim. Gözlerimden akan ya lara engel olamıyorum. Bana o kadar büyük bir hayranlık ve sevgiyle bakıyor ki, hasta olacağıma ikna oluyorum.

Sevinçten ağlamıyorum. Kalbim kırılıyor, tıpkı Beau'nun bana söylediği gibi.

"Acker," diyorum, sesim titreyerek. "Benim için yaptığın her şey için sana hiç teşekkür etmedim. Eğer beni kurtarmaya gelmeseydin, hâlâ Alaha'nın en uzak köşesindeki küçük kalemde olacaktım."

Ben düşüncelerimi karıştıırken gözleri sabit kalıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

"Ve her zaman seveceğim." Başını eğiyor, gözlerinin kenarları geriliyor. "Jovie," diyor,

Bakışları sorgulayıcı, sesi kuşkuyla karışık. "Bana söylemediğin şey ne?"

Soylulardan biri sanki bir i aretmiş gibi sandalyesinden sendeleyerek kalkıyor, sözcükler ağzından d   lmeye çalışılıyor. "Poi...oğlum." İki adım daha atar

tek dizinin üzerine yere çökmeden önce, kelimeyi tükürürken gözleri bulanıktı. "Zehir." Sonra dövüşü kaybediyor ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla mermer zemine yüz üstü çarpıyor.

Acker telaşla bana bakıyor ama parçaları bir araya getirmekte hızlı davranıyor, gözleri içmesine izin vermediğim bardağa takılıyor. Ayağa kalktım, kalçalarım masaya değene kadar hareket ettim.

Cemaat telaşa kapılmış ama hepsi de kaçınılmaz savaş. Tabaklar yere çarpıyor, yemekler sığıyor. Kırmızı şarap beyaz zemini kaplıyor, beyaza karşı çok keskin, akacak kanın bir önsözü gibi.

Acker öne doğru oturuyor ama artık çok geç. Elbisemin kıvrımlarından çıkarıp boynuna geçirdiğim mangi tasmacı onu durdurmaya yetmiyor. Bu yüzden Beau metal ipi ayak bileklerine dolayarak onu sandalyeye sabitlemek için orada. Diğer yarısını da boynuna geçirirken hırlıyor. Önce bir bileğini, sonra diğerini, ama olan olmuş. İpin mahmuzları etine batıyor, girintilerin etrafından kan fışkırıyor.

Bilinci yerinde olmayan ve sandalyesine yığılmış babasına, sonra da artık sessiz olan odanın genişliğine bakar. Herkes yere yığılmış ve hareketsizdir. Askerler kürsüye doğru ilerlerken sessiz odada ayak ve metal sesleri duyuluyor. Acker'ın önündeki yerimden kıpırdamıyorum, ondan on iki adamdan daha çok korkuyorum.

Acker'ın bakışlarını tutuyorum.

Gözleri deli gibi parlıyor, boynu ve kasları bağlarına, boğazının etrafındaki taşlara karşı geriliyor. Ayak sesleri yaklaşırken bekliyorum, yaklaşıyor, yaklaşıyor. Miğferli askerler bulunduğum yere yaklaşıyor, sahnenin en alt basamağına ulaştıklarında ayakları yere vuruyor.

İkincisi.

Üçüncüsü.

Sonra, bir adım uzaklaştıklarında, Acker konuşur. "Teslim olun," der ve adamlar oldukları yerde donup kalır.

Ağzımın kenarında bir sırıtış belirliyor. İster kendi isteğiyle olsun, ister yeminin isteğiyle, hiç fark etmez. Başımı yavaşça çeviriyorum ama omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerim saray üniformasının altından tanıdığım tek adama odaklanıyor, tanıdık omuzları ve çerçevesi, prenslerinin öldürme emirlerini bekleyen adam grubunun arkasına yakın.

"Messer," diye sesleniyorum.

Kaskın yarığının altından gülümsemesini bir anlığına görebiliyorum. hareket etmeden önce. Önündeki adamın boynunu kesiyor ve asker bir feryatla dizlerinin üzerine çöküyor, elleri şahdamarından fışkıran kan akışını durdurmak için zorlanıyor.

Askerlerin geri kalanı kendilerine doğru gelen tehditle başa çıkmak için dönüyor ama faydası yok. Messer onları birbiri ardına kesiyor. Kılıcını savuruşu ustaca yapılmış bir sanat eseri gibi, pürüzsüz ve hassas. Cesetler gürültülü metal takırtılarıyla mermere çarpıyor. Hepsi birkaç dakika içinde ölür.

Messer kana bulanmış kılıcını masanın üzerine koyar ve miğferini çıkararak terli saçlarını yüzünden uzaklaştırır ve gülümseyerek nefes verir. "B," diyor. "Şıklık sana yakışıyor."

Onun alaylarına gözlerimi deviriyorum ve dikkatimi tekrar Acker'a çeviriyorum.

Her nefes alışında burun delikleri açılıyor ama konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok. Bana bakarken duyduğu tiksinti ve nefret yeterince yüksek.

Yutkunarak kalan tabakları ve çatal bıçak takımını itiyorum, sonra da masanın üzerine oturuyorum. "Acker."

Sandalyesinde sarsılıyor, bileklerinden aşağı kan nehirleri akıyor ama gözleri hiç şaşmıyor. Onlar kendi silahları.

Gözlerim Messer ve Beau'ya kayıyor. Devam etmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor. Ciğerlerime dolan acı her nefes alışında daha da artıyor. Bunu atlatmamın tek yolu onu kendi içime hapsetmem.

Beau beni cesaretlendirmek için başını sallıyor.

Göğsümdeki yarayı görmezden gelerek bakışlarımı Acker'a çeviriyorum. "Sana bir teklifim var."

Yüz hatlarında hiç karşılaşmak istemediğim bir soğukluk var ama etkilenmemiş gibi devam ediyorum.

"Babanızın tacını ele geçirin, biz de konseyinize dokunmayalım."

Teklifim karşısında gözünü bile kırpmadı. "Neden

Kendi babamı gasp etmek umurumda mı?" diye soruyor ürpertici bir sakinlikle.

Cevap çok açıkmiş gibi omuz silkiyorum. "Halkınızın üzerine çöken savaşı önlemek için."

Yüzünü bir gülümseme kaplıyor ve soğukluk yerini daha da uğursuz bir şeyle değiştiriyor. "Alaha'da sefalet içinde yaşayan aşağılık bir kızıdan çok büyük bir söz."

Sözleri incitmek içindi ama sırtışıma kendi sırtışımla karşılık verdim. "Wren'in kötü olduğuna, Kai'nin beni manipüle ettiğine o kadar inanmıştın ki asıl gerçeği hiç düşünmedin," diyorum ellerimi

Gözlerimdeki kurnazlığı görmesi için öne doğru eğilerek masaya oturdum. "Ben kötü adamım."

Gözleri kapanıyor ama hemen toparlanıyor. "Kendine böyle mi söylüyorsun?" diye ukalaca karşılık veriyor. "Alaha'nın gerçek liderinin sen olduğunu İsyan mı?"

"Buradayım, değil mi?"

Elbisemi dizlerimin üzerine çekiyorum, bacaklarımı çaprazlayarak Topuğumun kayışlarıyla ayakkabının bağını çözüp yere düşmesine izin veriyorum. Yukarı baktığımda, ona uygunsuz bir görüntü verdiğimi bildiğim için telaşsızca diğer ayakkabıma da aynısını yapıyorum. Dişlerini sıkıyor ama yakamdan daha aşağıya bakmıyor.

"Sandığının aksine Acker, savaş çağrısı yapan baban." Masadan kayarak hançerimi çağırıyorum ve elimdeki siyah bıçağı inceliyorum. "Yüzyıllar önce başlattığı işi bitirmek, tüm bölgelerin yönetimini ele geçirmek istiyor."

Gözleri silaha kayıyor, ellerini yumruk haline getiriyor. Kan, sandalyenin kollarından düzenli damlalar halinde düşüyor.

"Elbette görüyorsunuz," diyor Beau omzunun üzerinden. "Babamızın üstün yeteneklileri kontrol etme ihtiyacı, ülkeyi Varislere tanrılar gibi tapıldığı karanlık çağlara geri döndürme arzusu."

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor. "Kız kardeşimin ve eşimin burnumun dibindeyken bana ihanet ettiklerini gördüğüm gibi mi?" diyor, sesi kuru. "Gördüğümü söyleyemem."

Beau ve ben bakıştık. Bu beklediğimiz kadar zor olacak. Annesi hakkındaki gerçeği açıklamak, eğer kabul etmezse sonunda bize zarar verebilir.

"İşte anlaşma, Acker," diyorum hançeri çevirerek, onun sayısız kez yaptığına tanık olduğum hareketleri taklit ederek. "Senin baban Alaha'yı karaya dönmeye zorlamak amacıyla Pazarı alıkoyuyor. Sanırım yıllardır balıkçı teknelerimizi avlıyor, gıda kaynaklarımızı tüketiyor ve biz de ona bizi karaya çıkmadan kesmesi için mükemmel bir bahane verdik. suçlamasını reddetti. Wren, Roison'un davalarına katılma teklifini barışı tercih ettiği için reddetti ama yakında seçenekleri tükenecek. Ya savaşa katılacak ya da halkının açlıktan ölmesine izin verecek."

"Madem durumlarına bu kadar sempati duyuyorsunuz, neden Maile bölgesine girmelerine izin vermiyorsunuz?" diyor.

Messer sakin bir gülümsemeyle "Oh, yapacağız," diye ekliyor. "Genç, yaşlı ve savaşmak istemeyen herkes."

Bu Acker'ı tedirgin eder, zaten gergin olan kasları zorlukla kontrol altına alınmış öfkesiyle titriyor. Tasma ile birlikte bağlarla da savaşıyor. Mesele Beau'nun elinden kurtulup kurtulamayacağı değil, ne zaman kurtulacağı.

"Ama bunu önleyebilirsiniz," diyerek dikkatini çekiyorum. "Tahtı al. Roison'la, annemle bir arada yaşamayı kabul et ve savaşa gerek kalmasın."

Gözlerini bana dikeyor, şaşkınlık yakışıklı yüz hatlarını bir anlığına gölgeliyor ama sonra kayboluyor. "Benim yanımda hüküm sürerek tüm bunları ve daha fazlasını başarabilirdin."

Boğazımda acı veren bir yumru oluşuyor ve yutkunarak geçiştiriyorum. "Taht babanın elindeyken olmaz, bunu sen de biliyorsun."

Başını sallayarak, "Uzun bir oyun oynamalıydın." diyor. "Fahişen olarak mı?"

Farkına vardığı şey yüzünde belirir.

Başımı salladım. "Elimi tutmanı asla kabul etmeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Greta'nın oynadığı rolü benim de oynamamı istiyor ve ben de bu bağın tutsağı olmayı, bir tasma takmaya zorlanmayı ve asla ayrılmama izin verilmemesini reddediyorum."

Bana filtresiz bir tiksintiyle bakıyor. "Benim hakkımda hep en kötüsünü düşüneceksin."

"Yanıliyorsun," diyorum başımı sallayarak, duygularımın açığa çıkmasından nefret ederek. "Sana tahtı teklif ediyorum çünkü kalbini biliyorum. Sen tacı hak ediyor."

Başını eğerek bir süre bana baktıktan sonra yüzünü korkunç bir dehşet kaplıyor. "Jovie. Hayır."

Her halükarda beni asla affetmeyeceğini bildiğim için ona cevap verecek cesareti kendimde bulamıyorum. Acker, neyin yaklaştığını hissederek perçinleri çekiştiriyor. Metal Beau'nun tutuşuyla sarsılıyor ve kaçmanın eşiğinde olduğunu biliyorum.

"Wren'in nihai gücü istediğinden ve kadınların onun ayaklarına kapandığından bahsettikten sonra," diyorum içimden, "babanı olduğu gibi göremiyor olman çok yazık."

Messer arkamdan konuşuyor. "Etki gücüne sahip olanın Wren değil de babası olduğunu sanırsın."

Laf olsun diye söyledim ama Beau ve ben göz göze geldik.

"*Siyah*," diye fısıldıyor.

Yüzüm farkına varmakla gevşiyor.

Messer, "Çok fazla zamanımız yok," diye uyarıyor.

Ellerimi Acker'ın iki yanına koyuyorum. "Saraya vardığım gün," diyorum, "diz çöktüğümde ayakta duramıyordum. O zaman bunu sinirime yormuştum ama sanırım yanılmışım. Sanırım babanız cemaatin önünde diz çökmem konusunda beni etkiledi."

"Uzaniyorsun," diyor. "Babamın hediyesi benimkiyle aynı."

"Greta'nın bulduğu en eski kaydın öyle olmadığını söylemesi dışında," diyorum.

Gözlerimdeki gerçeği görüyor. "Bu ateş."

Şaşıyor, gözleri şaşkınlıkla parlıyor ama sonra bunu gizliyor.

Bir kadın çılgılığı salonda çınıyor. Hizmetçi, kürsüdeki bize, esir alınan prence ve rahatsızlanan krala şöyle bir baktı ve koşarak odadan çıktı.

Zaman doldu.

Acker'ın sandalyesini iterek ayağa kalktım. Krala bakarken hançerimin ağırlığı elime ağır geliyor.

Messer elini uzattı. "Bırak ben yapayım, B."

Başımı salladım. "Babanın tahtını ele geçirme teklifimi reddediyor musun?" Cevabı zaten bildiğim için Acker'a soruyorum.

Cevap vermiyor, gözleri buz gibi, aşık olduğum adamdan eser yok. Güzel ve ölümcül, şimdiden yasını tutuyorum ve tam önümde duruyor.

Messer'a bakıyorum. "Emri ver."

Başını sallar ve iki parmağını ağzına sokarak bekleyen Maile askerlerine keskin bir ısıklıkla işaret verir. Üç adam tünelden çıkar Gölgelemlerin aklında tek bir hedef vardı: On beş soyluyu bulmak ve onları ortadan kaldırmak.

Acker'ı bırakıp elimdeki tek göreve odaklanıyorum: Kralı öldürmek. Edmond'un ağzından salyalar akıyor ve masanın üzerinde birikiyor. Tüm bu otorite, ama günün sonunda, o bir insandan başka bir şey değil. Saçlarından tutarak, boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye yatırdım ve hançerimin keskin ucunu boğazına dayadım. Bastırıyorum-

Acker'ın sesi beni durdurdu. "*Bekle*."

Hareket etmiyorum, sadece gözlerimi kaydırarak Acker'a bakıyorum.

Kırpik

ler. "Bana bir hayat borcun var," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. Bir anımı alıyor ama ne demek istediğini anlıyorum.

Kai.

Her türlü hakkı olmasına rağmen Kai'yi öldürmedi... çünkü öldürmemesi için ona yalvardım. Kenta askerleri odayı doldururken kargaşa sesleri duyuluyor ama ben Acker'ın bakışlarını tutuyorum. Buraya aklımda tek bir hedefle geldim, ama bu hedefi gerçekleştirsem, bu beni her zaman nefret ettiğim adam kadar kötü biri yapabilir.

Dikkatimi Beau'ya veriyorum. Acker'a tutunmaya çalışıyor, dişlerini konsantrasyonla sıkmış. Bu benim için ne kadar zor olduysa, onun kendi kanından birine ihanet ederken ne kadar zor durumda olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Kralın büyüü nerede? Görebiliyor musun?"

Nefes alıp veriyor. "Göğsünün sağ tarafı. Omzuna yakın."

Kolumu kaldırıp hançeri varsayılan bölgeye indirirken düşünmüyorum.

"Yine mi?" diye bağıyor Beau.

Tekrar yapıyorum ama daha sert bir şekilde, bıçağı kabzasına kadar itiyorum. Ve bunu hissediyorum, büyüünün vızıltısı kralın göğsünün içinde hareketsiz kalmadan önce karanlık bıçağı karşı ölüyor. Eğer ona yeterince hızlı bir şifacı bulamazlarsa bu muhtemelen ölümcül bir yara olabilir.

Kenta'nın adamlarının saldırısını savuşturan Maile askerlerine bakmaya cesaret ediyorum. İçeri girmeye devam ediyorlar ve üç savaşıyı alt etmeleri an meselesi. Hayır, dört-Messer savaşın içinde.

Beau'ya doğru yürüyüp ellerimi uzattım. "İpi bana ver." Başını sallıyor. "Serbest kalır kalmaz bizi öldürecek." "Bana zarar veremez," diye hatırlatıyorum ona.

Kardeşine bakar, dikenler derisine o kadar gömülmüştür ki metal, yırtılmış et ve kanın ötesinde görünmez. Ama bunların hiçbirini onu bağlarda giderek daha fazla gevşeklik yaratmaktan alıkoymuyor.

"Git," dedim ona. "Messer'ı al ve çık. Müsait olduğumda seninle buluşacağım."

İsteksiz ama ipi bana uzatıyor, kürsüden inip çılgınlığın içine dalmadan önce kardeşine son bir kez bakıyor. Zahmet etmedim.

Acker'ı kontrol altında tutmak için ipin gerginliğini korumak. Arkadaşlarım için yapabileceğim en iyi şey Acker'ı bu işten mümkün olduğunca uzaklaştırmak ve aklımda ilk olarak kimin peşine düşeceği konusunda en ufak bir şüphe yok.

Kafesinden salınmış bir canavar gibi, Acker hınzır bir durgunlukla duruyor. Kan yere dökülüyor, eteğime ve çıplak ayaklarıma sıcıyor. Bana zarar veremeyeceğini bilsem de dehşete kapılıyorum.

Döndüm ve koştum. Ayakkabılarının arkamdan yere vurma sesi beni hem rahatlatıyor hem de korkutuyor. Girişten kaçıyorum. hizmetçiler mutfaktan alıyor. Köşeyi dönüp merdivenleri ikişer ikişer indiğimde koridor daralıyor. O benden daha hızlı ve ayak sesleri benim hoşuma gitmeyecek kadar yakınımda yankılanıyor. Çok yakın, çok erken.

Tam mutfağa girmiştım ki ayaklarım yerden kesildi. Çığlık attım. Elimde değil. Tüm gücümle savaşıarak dirseğimi geriye atıyorum, vücudumu açarak onu tutmaya çalışıyorum. Hiçbiri işe yaramadı. Beni saçlarımın arkasından tutup duvara fırlatıyor, ayaklarımı altımda sabitleyemeden boğazımdan yakalıyor. Eli çenemde ıslanıyor ama parmaklarının cezalandırıcı kavrayışını yerinden oynatmaya yardımcı olmuyor.

Göz ucuyla merdivenlerin başında bir panterin belirdiğini görüyorum. Messer ileri atılırken hırıltılı bir hırıltı çıkarıyor. Elimi yanıma kaldırarak saldırmaması için işaret ediyorum ve o da kayarak duruyor. En alt basamağa ulaşmadan önce, pençeleri kanlı taş zemin üzerinde kayıyordu.

Acker bana zarar veremez.

Ama bunu kendime ne kadar tekrar edersem edeyim, kalbim göğsümün içinde on kat daha fazla çarpıyor. Niyetimi anladığından beri ilk kez Acker'ın gerçek duyguları ortaya çıkıyor. Kalp kırıklığı, hayal kırıklığı ve inançsızlık yüz hatlarını gölgeliyor, gözlerimin içine bakarken gözleri paramparça oluyor.

Messer merdiven boşluğunu adımlıyor, beklerken pençeleri duvarın her iki yanına batıyor.

"Acker," diye mırıldanıyorum, içime yansıyan hüznü görmesini umarak.

Sonra beni öptü.

Anında ona açılıyorum, onun bağına açım. Aramızdaki bağ, boynundaki mangi taşları tarafından boğuluyor ve bağın bulunduğu yerde bir boşluk hissi yaratıyor. Öpücüğü acı verici bir vedadan başka bir şey değil ama bana sunmaya istekli olduğu şeyi kabul ediyorum. Beni tek bir öpücükle yiyip bitirirken ona boyun eğiyorum, istediğini yapmasına izin veriyorum.

Sonra kayboluyor ve ona bakmak için gözlerimi açtığımda nefret intikamla geri dönüyor. Yüzüme bir tokat attı. Sersemlemiştim.

Elimle yüzümü kapatıp kendimi toparlarken Acker'a bakıyorum; başını ellerinin arasına almış, yüzü acıyla buruşmuş. Burnundan kan damlamaya başlarken sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor.

Yemin, iyiliğin karşılığıdır.

"Git buradan," diye emrediyor, ağzından tükürükler saçarak.

Hallis koridorun diğ er ucunda beliriyor ama yaklaşmıyor. Acker'ın etrafından dolanıyorum, vuruşunun şoku h    tenimde sıcak. G  zlerimi ondan ayırmıyorum ve Messer da aynı şeyi bir kedi zarafetiyle yapıyor.   st dudağını ve geçerken Acker'a uzattığı dişlerini g  steriyor.

Acker bağırır. "Git! İkimizi de   ld rmeden   nce."

Kalbim ikiye b  l nmeyi bitirirken g  ğs m   k yor.

Onu terk ediyorum ve arkama bakmıyorum.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Alicia, her zaman olduğu gibi en kötü taslaklarımı okuyan ilk kişi olduğu için teşekkür ederim. Yıllar boyunca sana pek çok yarım kalmış düşünce gönderdim ve sen her zaman bunları benimle birlikte incelemeye isteklisin. Sabrın ve sevgin için teşekkür ederim.

Dani, en çok ihtiyaç duyduğum anda mantığının sesi olduğu için teşekkür ederim. Ne zaman nazik bir ele ihtiyacım olduğu ya da ne zaman büyük harflerle bağırılmam gerektiğini biliyorsun. İkisine de eşit derecede değer veriyorum.

Marlon, geçen yıl bu kadar destekleyici olduğu için teşekkür ederim.
Sen verdin

Sırf beni mutlu ettiğini bildiğin için, belki de hiçbir zaman gerçek bir getirisi olmayacak bir şeyin peşinden koşmak için bana zaman ve sevgi ayırıyorsun. Seni seviyorum. (Ve zorlandığım bir kelimede bana yardım ettiğin için.)

Caitlin, dağınıklığımı alıp güzelleştirme yeteneğin için teşekkür ederim... işkence sınırında olsa bile. Ve ayrıca, sabrın için.

Murphy, bu kitaba olan sevgime ve vizyonuma mükemmel bir şekilde uyan bir sanat eseri yaptığın için teşekkür ederim. Bu kitabı rafıma koyacağım için çok heyecanlıyım.

Bir kitap yayınlamamın üzerinden yedi yıl geçti. Bitmek tükenmek bilmeyen

Ara verdiğimden beri bile çok sayıda destek aldım ve kalan arkadaşlarıma sonsuza dek minnettarım. Teşvikiniz benim için ifade edebileceğimden çok daha fazla anlam ifade ediyor. Şüphe duyduğum zamanlarda, sizin nazik güç verecek kelimeler. Teşekkür etmek asla yeterli olmayacaktır.

YAZAR HAKKINDA

Rachel Schneider kocası ve kızıyla birlikte Güney Louisiana'da yaşıyor. Küfürlü kelimeleri, kerevitleri ve romantik olan her şeyi seviyor.

Goodreads: [Rachel Schneider](#)

Facebook: facebook.com/rachelschneider E-

posta: rachelschneider.author@gmail.com

Instagram: [rachelschneiderauthor](#)

TikTok: RachelBeeps (Ama çoğunlukla erişte hakkında)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.